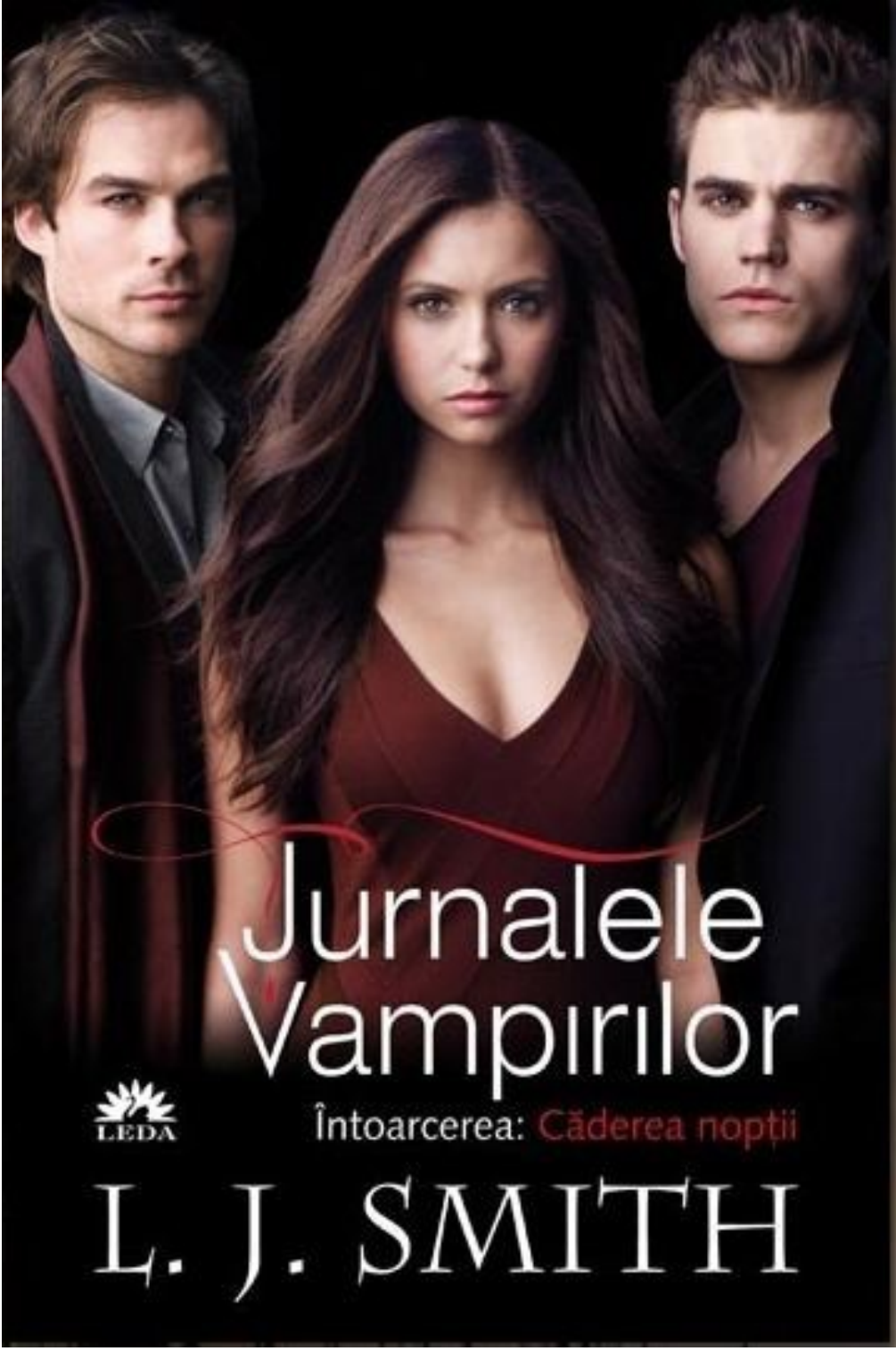
Jurnalele Vampirilor
LEDA
Întoarcerea: Căderea nopții
L. J. SMITH

PROLOG

Ste...fan?

Elena se simţea frustrată. Nu reuşea să facă acel cuvânt-gând să iasă aşa cum voia.

— Stefan, o ajută el, sprijinit într-un cot şi privind-o cu ochii aceia care aproape că o făceau să uite ce încerca să spună.

Străluceau ca frunzele verzi de primăvară în lu- mina soarelui.

— Stefan, repetă el. Poţi s-o spui şi tu, iubita mea iubită?

Elena îl privi cu un aer solemn. Era atât de frumos, încât îi sfâşia inima, cu trăsăturile lui palide, fin cizelate, şi cu părul întunecat căzut neglijent pe frunte. Voia să pună în cuvinte toate sentimentele care se adunau în spatele limbii ei stângace şi a minţii ei încăpăţânate. Erau atâtea lucruri despre care simţea nevoia să-l întrebe... şi despre care să-i vorbească. Dar sunetele nu voiau încă să iasă. Stăteau încurcate pe limba ei. Nici măcar nu putea să i le trimită telepatic — totul apărea ca nişte imagini fragmentate.

În definitiv, era doar cea de-a şaptea zi a noii ei vieţi.

Stefan îi spusese că atunci când se trezise prima oară, revenită din Cealaltă Lume după moartea ei ca vampir, putuse să meargă şi să vorbească şi să facă tot soiul de lucruri pe care acum părea să le fi uitat. El nu ştia de ce le uitase — nu cunoscuse pe nimeni care se întorsese din moarte, cu excepţia vampirilor — ceea ce Elena fusese, dar cu siguranţă nu mai era.

Stefan îi mai spusese, încântat, că învăţa o mulţime de lucruri în fiecare zi. Imagini noi, cuvinte-gând noi. Chiar dacă uneori le era mai uşor să comunice decât alteori, Stefan era sigur că într-o bună zi, şi foarte curând, ea îşi va reveni. Atunci se va purta ca o adolescentă, aşa cum şi era. Nu va mai fi o tânără cu minte de copil, aşa cum voiseră spiritele să fie ea: să crească, să vadă lumea cu ochi noi, cu ochii unui copil.

Elena îşi spuse că spiritele fuseseră puţin cam nedrepte. Şi dacă Stefan îşi găsea între timp pe cineva care putea merge şi vorbi — şi chiar să scrie? Elena îşi făcea griji pentru asta.

De aceea, cu câteva nopţi în urmă, Stefan se trezise şi nu o mai văzuse în pat. O găsise în baie, uitându-se încordată la un ziar, încercând să înţeleagă ceva din liniuţele şi rotocoalele despre care ştia că sunt cuvinte pe care cândva le recunoştea.

Ziarul era pătat de lacrimile ei. Rotocoalele nu aveau nici o noimă pentru ea.

— Dar de ce, iubire? O să înveţi din nou să citeşti. De ce atâta grabă?

Asta fusese înainte să vadă bucăţelele de creion, rupte de cât apăsase pe ele, şi şerveţelele adunate cu grijă. Le folosise pentru a încerca să deseneze cuvinte. Poate că dacă ar reuşi să scrie la fel ca alţi oameni, Stefan nu va mai dormi în fotoliu şi ar ţine-o în braţe în patul cel mare. Nu s-ar duce să caute pe altcineva mai mare şi mai deştept. Ar şti că şi ea era adultă.

Îl văzu pe Stefan înţelegând toate acestea în mintea lui şi văzu cum ochii i se umplu de lacrimi. El ajunsese să creadă că nu avea niciodată voie să plângă, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Dar acum se întorsese cu spatele la ea şi răsufla încet şi adânc, un timp care ei i se păru foarte lung.

Şi apoi o luase în braţe, o dusese în patul din camera lui, o privise în ochi şi spusese:

— Elena, spune-mi ce vrei să fac. Şi chiar de va fi imposibil, o s-o fac. îţi jur. Spune-mi.

Toate cuvintele pe care voia să i le trimită cu gândul erau încă blocate în mintea ei. Lacrimile îi înceţoşară ochii, şi Stefan i le şterse cu degetele, uşor, ca şi cum ar fi putut distruge un tablou nepreţuit doar atingându-l prea tare.

Apoi Elena îşi ridică faţa spre el şi închise ochii şi îşi strânse uşor buzele. Voia un sărut. Dar...

— Acum ai doar mintea unui copil, spuse Stefan, în agonie. Cum aş putea să profit de tine?

În vechea lor viaţă avuseseră un limbaj al semnelor, pe care Elena nu îl uitase încă. Se bătea uşor sub bărbie, în locul acela atât de moale: odată, de două ori, de trei ori.

Însemna că nu se simţea în largul ei. Ca şi cum era prea plină. însemna că voia...

Stefan gemu.

— Nu pot...

Cioc, cioc, cioc...

— Nu ţi-ai revenit încă...

Cioc, cioc, cioc...

— Ascultă-mă, iubire... CIOC! CIOC! CIOC!

Îl privi lung, cu ochi rugători. Dacă ar fi putut vorbi, ar fi

spus: Te rog, crede-mă — nu sunt chiar atât de proastă. Te rog, ascultă ceea ce nu-ţi pot spune.

— Tu suferi. Tu chiar suferi, înţelesese Stefan, cu o resemnare oarecum uluită. Eu... dacă eu... dacă iau doar puţin...

Şi apoi dintr-odată degetele lui Stefan deveniră reci şi sigure, mişcându-i capul, ridicându-l, întorcându-l într-un unghi anume, şi apoi ea simţise cele două muşcături, care o convinseră mai mult decât orice altceva că era vie, că nu mai era un spirit.

Şi atunci fusese foarte sigură că Stefan o iubea pe ea şi nu pe altcineva, şi îi putu spune lui Stefan unele dintre lucrurile pe care voia să i le spună. Dar trebui să i le spună în mici exclamaţii — nu de durere — cu stele şi comete şi panglici de lumină căzând în jurul ei. Iar Stefan fusese cel care nu reuşise să gândească nici măcar un singur cuvânt către ea. Stefan fusese cel care amuţise.

Elena considera că aşa se şi cuvenea. După aceea, el o ţinuse în braţe în fiecare noapte şi ea fusese întotdeauna fericită.

1

Damon Salvatore stătea întins în aer, sprijinindu-se pe o creangă a unui... oricum, cine ştia numele copacilor? Şi cui îi păsa? Era un copac înalt, care îi îngăduia să privească în camera lui Caroline, de la etajul al doilea, şi constituia o rezemătoare confortabilă. Stătea întins, în acel loc comod unde trunchiul se bifurca în două crengi groase, cu mâinile strânse sub ceafa, cu un picior încălţat într-o gheată elegantă atârnând la nouă metri deasupra pământului. Se simţea în largul lui, la fel ca o pisică, privind cu ochii închişi pe jumătate.

Aştepta să sosească ora magică 4:44 dimineaţa, când Caroline avea să îşi îndeplinească ritualul ei bizar. Îl văzuse deja de două ori până acum şi era fascinat.

Apoi simţi o pişcătură de ţânţar.

Ceea ce era ridicol, căci ţânţarii nu atacă vampirii. Sângele lor nu e atât de hrănitor ca acela de om. Dar în mod clar

simţise o pişcătură mică de ţânţar în ceafa.

Se răsuci să se uite în spatele lui, cercetând aerul înmiresmat al nopţii care îl înconjura — şi nu văzu nimic.

Nişte ace de conifer. Nu zbura nimic prin preajmă. Nimic nu se târa pe ele.

Bun atunci. Trebuie să fi fost un ac de conifer.

Dar duruse. Iar durerea nu trecu în timp, ci deveni mai supărătoare.

O albină sinucigaşă? Damon îşi pipăi cu grijă ceafa. Nici un sac de venin, nici un ac. Doar o umflătură minusculă, care durea.

O clipă mai târziu, atenţia îi fu atrasă din nou către fereastră.

Nu îşi dădea prea bine seama ce se petrecea, dar simţea vibraţia bruscă a Puterii în jurul lui Caroline, care dormea, asemenea unui fir de înaltă tensiune. Îl atrăsese în acest loc cu câteva zile în urmă, dar odată ajuns aici nu reuşise să descopere sursa.

Limbile ceasului ajunseră la 4:40 şi soneria începu să bipăie. Caroline se trezi şi aruncă ceasul în partea cealaltă a camerei.

O fată norocoasă, îşi spuse Damon, cu admiraţie răutăcioasă. Dacă aş fi fost un derbedeu uman în loc de vampir, atunci virtutea ta — presupunând că ar mai fi rămas ceva din ea — ar putea fi ameninţată. Din fericire pentru tine, a trebuit să renunţ la genul ăsta de lucruri cu aproape jumătate de mileniu în urmă.

Pe buzele lui Damon se ivi un zâmbet, fără nici un motiv deosebit, rămase acolo o fracţiune de se-cundă, apoi dispăru şi ochii lui deveniră reci. Se uită din nou pe fereastra deschisă.

Da, întotdeauna fusese de părere că idiotul de frate-său nu o apreciase pe Caroline la justa ei va- loare. Nu era nici o îndoială că fata avea ce să arate privirii: picioare lungi, aurii-ciocolatii, un corp bine făcut, şi păr de culoarea bronzului care îi încadra vălurit faţa. Şi apoi era mintea ei. Perversă în mod natural, răzbunătoare, invidioasă. Delicioasă. De pildă, dacă nu se înşela, acum ea se juca cu nişte păpuşele voodoo pe biroul ei.

Grozav.

Lui Damon îi plăcea să vadă artele creative în plină

desfăşurare. Puterea străină încă mai vibra, şi el tot nu putea să o repereze. Oare era înăuntru — în fată? Cu siguranţă că nu.

Caroline tocmai lua în mână ceea ce părea un pumn de pânze de păianjen verzi, mătăsoase. îşi scoase tricoul şi — aproape prea repede chiar şi pentru un ochi de vampir — se îmbrăcă în desuuri care o făceau să arate ca o prinţesă a junglei. îşi privi intens propria reflexie în oglinda înaltă şi îngustă.

Hei, oare ce aştepţi, fetiţă? se întrebă Damon.

Ei bine, poate că ar trebui să rămână în umbră. Se văzu o fâlfâire întunecată de aripi, o pană de abanos pluti către pământ, şi apoi în copac nu mai stătea decât o cioară foarte mare.

Damon urmări cu atenţie, cu un ochi strălucitor de pasăre, cum Caroline zvâcneşte înainte, ca şi cum fusese străbătută de un şoc electric, cu buzele întredeschise, cu ochii aţintiţi asupra a ceea ce părea propria ei reflexie.

Apoi zâmbi, în semn de bun venit.

Damon putea desluşi acum sursa de Putere. Se afla în interiorul oglinzii. Nu în aceeaşi dimensiune cu oglinda, desigur, dar înăuntrul ei.

Caroline se purta... ciudat. îşi aruncă pe spate părul lung, de culoarea bronzului, lăsându-l să cadă într-o dezordine încântătoare; îşi umezi buzele şi zâmbi, ca unui iubit. Când vorbi, Damon o putu auzi foarte clar.

— Mulţumesc. Dar azi ai întârziat.

În dormitorul ei tot nu mai era nimeni în afară de ea, şi Damon nu auzi nici un răspuns. Dar buzele lui Caroline cea din oglindă nu se mişcau în acelaşi timp cu buzele fetei reale.

Bravo! îşi spuse el, întotdeauna gata să aprecieze o nouă şmecherie din domeniu. Reuşită mişcare, oricine ai fi!

Citind pe buzele fetei din oglindă, prinse un "scuze". Şi "frumoasă".

Damon îşi înclină capul într-o parte.

Reflexia lui Caroline spunea: "nu trebuie s-o mai faci... după ziua de azi."

Caroline cea adevărată răspunse cu o voce răguşită:

— Şi dacă nu pot să-i păcălesc?

Iar reflexia răspunse: "...ai ajutor. Nu-ţi face griji, stai liniştită..."

— In regulă. Şi nimeni n-o să păţească nimic... ăăă.. .fatal, nu? Vreau să spun, nu vorbim aici despre moarte — pentru oameni.

Reflexia: "De ce să...?"

Damon zâmbi în sinea lui. De câte ori auzise el până atunci un dialog ca ăsta? El însuşi un prădător, ştia prea bine: mai întâi îţi atragi prada, o linişteşti, şi, înainte să-şi dea seama, poţi obţine orice de la ea, până când nu mai ai nevoie de ea.

Şi apoi — ochii lui negri scânteiară — era momentul pentru o nouă pradă.

Acum, Caroline îşi frângea mâinile în poală.

— Atâta timp cât tu chiar... ştii tu. Ce mi-ai promis. Vorbeşti serios când spui că mă iubeşti?

"...ai încredere în mine. O să am grijă de tine — ca şi de duşmanii tăi. Am început deja..."

Deodată, Caroline se întinse, şi era o mişcare pentru care băieţii de la liceul "Robert E. Lee" ar fi plătit ca s-o vadă.

— Asta e ceea ce vreau să văd, spuse ea. Aşa m-am săturat să tot aud că Elena a făcut asta, Stefan a făcut aia... şi acum or s-o ia de la capăt.

Caroline se întrerupse brusc, ca şi cum cineva i-ar fi închis telefonul şi ea de-abia acum şi-ar fi dat seama. Pentru o clipă, ochii i se îngustară şi buzele i se strânseră. Apoi, încet, se relaxă. Rămase cu ochii la oglindă, şi ridică o mână şi şi-o aşeză uşor pe stomac. O privi lung, şi trăsăturile ei părură să se îmblânzească încet, să i se aştearnă pe chip o expresie de teamă şi nelinişte.

Dar Damon nu îşi luase nici o clipă ochii de la oglindă.

Oglindă normală, oglindă normală, oglindă normală — la erai Chiar în ultimul moment, când Caroline se întorcea cu spatele la ea, se văzu o fulgerare roşie.

Flăcări?

Ei, oare ce se petrece? se întrebă el alene, dând din aripi şi transformându-se dintr-o cioară lucioasă într-un tânăr ameţitor de frumos, întins pe o creangă a copacului. Cu siguranţă creatura din oglindă nu era din Fell's Church. Dar se părea că avea de gând să-i creeze probleme fratelui său, şi un zâmbet delicat şi frumos apăru pentru o clipă pe buzele lui Damon.

Nimic nu-i plăcea mai mult decât să-l vadă la ananghie pe moralistul şi făţarnicul de Stefan, domnul.Sunt-mai-bun-decât-

tine-pentru-că-eu-nu- beau-sânge-omenesc.

Adolescenţii din Fell's Church — şi chiar şi unii adulţi — considerau povestea dintre Stefan Salvatore şi frumuseţea locală Elena Gilbert ca un fel de Romeo şi Julieta modernă. Ea îşi dăduse viaţa pentru a-l salva pe el atunci când fuseseră amândoi capturaţi de o nebună, iar apoi el murise de durere. Pe ici, pe colo, se şoptea că Stefan nu fusese chiar om... ci altceva. Un amant-demon pentru a cărui mântuire murise Elena.

Damon ştia care era adevărul. Sigur că Stefan era mort — dar fusese mort de mai multe sute de ani. Şi era adevărat că era vampir, dar să-i spui demon era ca şi cum ai fi spus despre zâna Tinkerbell că era înarmată şi periculoasă.

Între timp, Caroline nu părea să se mai poată opri din vorbit — către o încăpere goală.

— Ai să vezi tu, şopti ea, apropiindu-se de grămezile de hârtii şi cărţi care umpleau de-a valma biroul.

Scotoci printre hârtii până când găsi un aparat de fotografiat miniatural, care avea o luminiţă verde care strălucea asemenea unui ochi ce nu clipea. Cu gesturi delicate, conectă camera la computer şi începu să scrie o parolă.

Vederea lui Damon era mult mai bună decât cea omenească, şi văzu limpede degetele bronzate cu unghii lungi, acoperite cu un bronz strălucitor: REGULI CF. Regulile lui Caroline Forbes, îşi spuse el. Jalnic.

Apoi ea se întoarse, şi Damon îi văzu ochii plini de lacrimi. In clipa următoare, pe neaşteptate, Caroline izbucni în plâns.

Se lăsă greu pe pat, plângând şi legănându-se înainte şi înapoi, lovind din când în când salteaua cu pumnul încleştat. Dar cel mai mult plânse.

Damon era uimit. Dar apoi cedă obişnuinţei şi murmură:

— Caroline? Caroline, pot să intru?

— Ce? Cine?

Se uită înnebunită înjur.

— Sunt Damon. Pot să intru? întrebă el, şi vocea i se îndulci cu o compasiune prefăcută, în timp ce exercita controlul minţii asupra ei.

Toţi vampirii aveau asemenea puteri de control asupra muritorilor. Cât de mare era Puterea depindea de multe: dieta vampirului (sângele omenesc dădea de departe cea mai

mare forţă), tăria voinţei victimei, relaţia dintre vampir şi victimă, fluctuaţia de zi şi noapte — şi multe alte lucruri pe care nici măcar Damon nu le înţelegea. Ştia doar când îşi simţea propria Putere devenind mai intensă, aşa cum se întâmpla acum.

Iar Caroline aştepta.

— Pot să intru? spuse el cu vocea lui cea mai mu- zicală, cea mai ademenitoare, în acelaşi timp strivind voinţa puternică a lui Caroline cu o voinţă mult mai puternică.

— Da, răspunse ea, ştergându-şi repede ochii, părând să nu vadă nimic neobişnuit în intrarea lui pe o fereastră de la etajul al doilea.

Ochii li se întâlniră.

— Intră, Damon.

Rostise invitaţia de care avea nevoie un vampir. Dintr-o singură mişcare graţioasă, Damon sări peste pervaz. In camera ei mirosea a parfum, şi nu unul foarte discret. Acum simţurile îi erau dezlănţuite — era surprinzător felul în care dorinţa de sânge îl copleşise atât de brusc, atât de irezistibil. Caninii superiori i se lungiseră cu aproape o jumătate din dimensiunea lor, iar vârful lor era tăios asemenea unei lame.

Acum nu mai era timp pentru conversaţie, pentru a zăbovi aşa cum făcea de obicei. Sigur, pentru un cunoscător rafinat, jumătate din plăcere o reprezenta aşteptarea nerăbdătoare, dar acum tot ce simţea el era nevoia. îşi folosi pe deplin Puterea pentru a controla creierul omenesc şi îi aruncă lui Caroline un zâmbet ameţitor.

Fu de ajuns.

Caroline pornise către el; acum se opri. Buzele ei, desfăcute pentru a întreba ceva, rămaseră deschise; iar pupilele i se măriră brusc, ca şi cum se afla într-o cameră întunecată, apoi se contractară şi rămaseră aşa.

— Eu... eu..., reuşi să spună. Ohhh... Aşa. Era a lui. Şi atât de uşor.

Caninii lui zvâcneau cu un fel de durere plăcută, îndemnându-l să atace la fel de rapid precum o cobră, să-şi înfigă dinţii până la gingie într-o arteră. Era flămând — nu, leşinat de foame — şi tot trupul îi ardea de dorinţa de a bea după pofta inimii. în definitiv, mai erau şi alţii pe care îi putea

alege dacă seca acest vas.

Cu grijă, fără să-şi ia ochii de la ea, înălţă capul lui Caroline pentru a-i expune gâtul, cu pulsul delicat zvâcnind în adâncitura lui. Totul îi umplea simţurile: bătăile inimii ei, mirosul sângelui exotic pulsând sub piele, dens, bogat şi dulce. Damon se simţea ameţit. Nu mai fusese niciodată atât de excitat, atât de nerăbdător...

Atât de nerăbdător încât asta îl făcu să se oprească brusc. In definitiv, orice fată era la fel de bună, nu? Ce era diferit de data asta? Ce era în neregulă cu el?

Şi apoi îşi dădu seama.

Îmi vreau mintea înapoi, mulţumesc.

Brusc, mintea lui Damon deveni de o luciditate rece; aura senzuală în care fusese atras îngheţă in- stantaneu. Dădu drumul bărbiei lui Caroline şi rămase perfect nemişcat.

El fusese cât pe-aci să cadă sub influenţa creaturii care o folosea pe Caroline. încercase să îl păcălească, pentru a-l face să-şi calce cuvântul dat Elenei.

Şi din nou percepu, abia simţită, o fulgerare de roşu în oglindă.

Era una dintre creaturile acelea atrase către nova de Putere ce devenise Fell's Church — ştia asta. îl folosise, îmboldindu-l, încercând să-l facă să o sece pe Caroline de sânge. Să-i ia tot sângele, să omoare o fiinţă omenească, ceva ce Damon nu mai făcuse de când o cunoscuse pe Elena.

De ce?

Cuprins de o furie rece, îşi adună Puterea în miezul fiinţei sale, apoi cercetă în toate direcţiile cu mintea pentru a descoperi parazitul. Ar trebui să se mai afle acolo; oglinda era doar un portal prin care el putea călători pe distanţe scurte. Şi îl controlase pe el — pe el, Damon Salvatore aşa ca trebuie să se afle într-adevăr foarte aproape.

Şi totuşi, nu găsea nimic. Asta îl înfurie şi mai mult. Pipăindu-şi absent ceafa, trimise un mesaj întunecat:

O să te avertizez o dată, şi numai o singură dată.

Stai departe de MINE!

Trimise gândul în eter cu o izbucnire de Putere care scăpără asemenea fulgerului în propriile lui simţuri. Ar fi trebuit să trântească la pământ fără suflare pe cineva aflat în preajmă — pe acoperiş, în aer, pe o creangă... poate chiar în

casa de alături. De undeva, ar fi trebuit ca o creatură să cadă către pământ, iar el ar fi trebuit să o perceapă.

Dar, deşi Damon simţea norii întunecându-se deasupra sa drept răspuns la starea lui de spirit, şi vântul făcând crengile să se lovească zgomotos una de alta afară, nu exista nici un corp care cădea, şi nici o încercare de răzbunare mortală.

Nu reuşea să descopere nimic suficient de aproape pentru a-i fi intrat în gânduri, şi nimic aflat la distanţă care să fie într-atât de puternic. Poate că uneori Damon se amuza prefăcându-se orgolios, dar de fapt avea o abilitate rece şi logică de a se analiza. Era puternic. O ştia. Atâta timp cât se hrănea bine şi se ţinea departe de sentimentele care înmuiau sufletul, erau prea puţine creaturile care îl puteau înfrunta — cel puţin pe acest plan.

Două au fost chiar aici, în Fell's Church, răsună în mintea lui o voce mică şi batjocoritoare, dar Damon ridică din umeri, dispreţuitor. Cu siguranţă nu mai puteau exista alţi vampiri din Cei Vechi, căci i-ar fi simţit. Vampiri obişnuiţi, da, deja se adunau în număr mare. Dar erau cu toţii prea slabi pentru a intra în mintea lui.

La fel, era sigur că în zona pe care o putea el acoperi nu existau creaturi care să-l înfrunte. Ar fi simţit-o, aşa cum simţea liniile de forţă arzătoare ale unei puteri magice supranaturale care formau un nod sub Fell's Church.

Se uită din nou la Caroline, încă nemişcată în transa în care el o cufundase. Avea să iasă din ea treptat, fără să ştie prin ce trecuse — sau, cel puţin, ceea ce îi făcuse el.

Se răsuci şi, la fel de graţios ca o panteră, sări pe fereastră în copac — şi apoi căzu lin zece metri până la pământ.

2

Damon trebuia să mai aştepte câteva ore până să găsească o altă ocazie să se hrănească — acum erau prea multe fete cufundate într-un somn adânc — şi asta îl făcea furios. Foamea pe care acea creatură manipulatoare o stârnise în el era reală, chiar dacă nu reuşise să-l facă marioneta ei. Avea nevoie de

sânge; şi avea nevoie de el acum.

Doar după aceea se va putea gândi la implicaţiile prezenţei ciudatului oaspete din oglindă al lui Caroline, acel iubit demonic cu adevărat demonic care i-o dăduse pe Caroline pentru a fi omorâtă, chiar în vreme ce se prefăcea că încheie o înţelegere cu ea.

La ora 9 dimineaţa, Damon trecea cu maşina pe strada principală a oraşului, pe lângă un magazin de antichităţi, braserii, şi un magazin cu felicitări. Stai. Uite-l, noul magazin unde se vindeau ochelari de soare. Damon parcă şi ieşi din maşină cu o eleganţă a mişcărilor născută din secole de gesturi nepăsătoare care nu iroseau nici măcar un erg de energie. Din nou, pe buzele lui Damon apăru acel zâmbet instantaneu, şi apoi dispăru, pe când se admira în sticla întunecată a vitrinei. Da, indiferent cum priveşti problema, sunt superb, îşi spuse el distrat.

Deasupra uşii se afla un clopoţel, care scoase un clinchet când Damon intră în magazin. înăuntru era o fată durdulie şi foarte drăguţă, cu păr castaniu prins la spate şi ochi albaştri mari.

Îl văzuse pe Damon şi acum zâmbea timid.

— Bună, spuse, şi, deşi el nu întrebase, adăugă cu o voce tremurătoare: eu sunt Page.

Damon îi aruncă o privire lungă, fără grabă, urmată de un zâmbet, încet, strălucitor şi complice.

— Bună, Page, spuse, lungind cuvintele. Page înghiţi nodul din gât.

— Pot să te ajut?

— Oh, da, spuse Damon, ţintuind-o cu privirea. Cred că da. îşi luă un aer serios. Ştiai, îi spuse, că de fapt ar trebui să fii o domniţă într-un castel din Evul Mediu?

Page se albi şi apoi se înroşi puternic — şi acum arăta şi mai bine.

— Eu... eu întotdeauna mi-am dorit să mă fi născut atunci. Dar cum de ştii asta?

Damon doar zâmbi.

Elena se uită la Stefan cu ochi mari care aveau culoarea albastru-închis de lapislazuli, cu firişoare aurii. Tocmai îi spusese el că o să aibă Oaspeţi! In nici una din cele şapte zile ale vieţii ei, de când se întorsese din Cealaltă Lume, nu avusese

Oaspeţi.

Niciodată.

Acum, primul lucru pe care trebuia să-l facă era să afle ce era un Oaspete.

La cincisprezece minute după ce intrase în magazinul de ochelari de soare, Damon mergea pe trotuar, purtând o pereche nou-nouţă de ochelari Ray-Ban şi fluierând.

Page trăgea un pui de somn pe podea. Mai târziu, şeful ei o s-o pună să plătească ea pentru perechea de Ray-Ban. Dar acum Page simţea o căldură plă- cută şi era delirant de fericită — şi avea o amintire plină de extaz pe care n-o s-o uite niciodată cu totul.

Damon se uită la vitrine, deşi nu în felul în care ar face-o o fiinţă omenească. O bătrânică drăguţă în spatele tejghelei la magazinul cu felicitări... nu. Un tip la magazinul de electronice... nu.

Dar... ceva îl atrase înapoi la magazinul de elec- tronice. Zilele astea se inventau o mulţime de chestii deştepte. Simţea o dorinţă puternică de a avea o cameră video cât palma. Damon era obişnuit să-şi urmeze dorinţele şi nu era mofturos în privinţa donatorilor la nevoie. Sângele era sânge, indiferent în ce recipient era servit. La câteva minute după ce i se arătase cum funcţiona mica jucărie, păşea pe trotuar cu ea în buzunar.

Plimbarea îi făcea plăcere, deşi caninii îl dureau din nou. Ciudat, ar fi trebuit să se simtă sătul — dar de fapt ieri nu se hrănise aproape deloc. Asta trebuie să fie motivul pentru care tot îi mai era foame; ăsta şi Puterea pe care o folosise asupra blestematului de parazit din camera lui Caroline. Dar între timp se bucura de felul în care muşchii lui funcţionau împreună, lin şi fără efort, ca un mecanism bine uns, făcând din fiecare mişcare o încântare.

Se întinse o dată, pentru pura plăcere animalică a gestului, apoi se opri din nou pentru a se privi în vitrina magazinului de antichităţi. Puţin mai ciufulit, dar în rest la fel de frumos ca întotdeauna. Şi avusese dreptate: ochelarii Ray-Ban îi veneau de minune. Magazinul de antichităţi aparţinea, ştia el bine, unei văduve cu o nepoată foarte tânără şi foarte drăguţă.

Înăuntru era întuneric şi răcoare de la aerul condiţionat.

— Ştii, îi spuse el nepoatei când aceasta veni să îl servească, îmi pari a fi genul de persoană care ar vrea să vadă

o mulţime de ţări străine.

La ceva timp după ce Stefan îi explică Elenei că

Oaspeţii erau prietenii ei, prietenii ei buni, îi ceru să se îmbrace. Elena nu înţelese de ce. Era foarte cald. Acceptase să poarte o Cămaşă de Noapte (cel puţin cea mai mare parte a nopţii), dar în timpul zilei era şi mai cald şi ea nu avea o Cămaşă de Zi.

Şi pe urmă, hainele pe care i le oferea el — o pereche de jeanşi de-ai lui, suflecaţi, şi un tricou care i-ar fi prea mare — erau... nepotrivite într-un fel. Când atinse tricoul, avu imaginea a sute de femei în nişte camere micuţe, toate aşezate la maşini de cusut într-o lumină slabă, toate lucrând frenetic.

— Dintr-un atelier cu femei exploatate? spuse Stefan, mirat, când ea îi arătă imaginea din mintea ei. Astea?

Dădu repede drumul hainelor pe podea.

— De asta ce zici? întrebă Stefan, întinzându-i o altă cămaşă.

Elena o studie cu un aer serios, o lipi la obraz. Nu mai erau femei asudate, muncind frenetic.

— E-n regulă? spuse Stefan.

Dar Elena încremenise. Se duse la fereastră şi se uită afară.

— Ce s-a întâmplat?

De data asta, ea îi trimise o singură imagine. El o recunoscu imediat.

Damon.

Stefan simţi o strângere de inimă.

De aproape jumătate de mileniu, fratele lui mai mare îi făcuse existenţa cât se putea de chinuită. De fiecare dată când Stefan reuşise să scape de el, Damon îi luase urma, căutând... ce? Răzbunare? O satisfacţie finală? Se omorâseră unul pe altul în acelaşi timp, demult, în Italia renascentistă. Sabia fiecăruia străpunsese inima celuilalt aproape simultan, într-un duel pentru o fată vampir. De atunci, lucrurile merseseră din ce în ce mai prost.

Dar ţi-a şi salvat viaţa de câteva ori, îşi spuse Stefan, dintr-odată stânjenit. Şi aţi promis că veţi avea grijă unul de altul, că vă veţi proteja reciproc...

Stefan se uită imediat la Elena. Ea fusese cea care îi făcuse pe amândoi să jure asta — atunci când fusese pe moarte. Elena îi răspunse privirii cu ochi limpezi, două tăuri albastre şi adânci

de inocenţă.

În orice caz, trebuia să se ocupe de Damon, care acum îşi parca Ferrariul lângă Porschele lui Stefan, în faţa pensiunii.

— Rămâi aici şi... şi stai departe de fereastră. Te rog, îi spuse repede Elenei.

Se năpusti afară din cameră, închise uşa şi aproape o luă la fugă în jos pe scări.

Îl găsi pe Damon lângă Ferrari, examinând exteriorul dărăpănat al pensiunii — mai întâi cu ochelarii de soare pe nas, apoi fără ei. Expresia lui Damon spunea că nu conta prea mult cum te uitai la clădire.

Dar nu asta era acum grija lui Stefan. Era aura lui

Damon şi varietatea de mirosuri pe care le răspândea — pe care nici un nas omenesc nu ar fi fost vreodată în stare să le perceapă, cu atât mai puţin să le desluşească pe rând.

— Ce-ai făcut? spuse Stefan, prea şocat chiar şi pentru un salut grăbit.

Damon îi aruncă un zâmbet de 250 de waţi.

— M-am uitat la antichităţi, spuse şi oftă. Oh, şi am făcut ceva cumpărături. îşi duse mâna la cureaua de piele nouă, atinse uşor buzunarul în care se afla camera video şi îşi ridică ochelarii Ray-Ban. Nu-mi vine să cred, dar orăşelul ăsta prăfuit are câteva magazine decente. îmi place să merg la cumpărături.

— Îţi place să furi, vrei să zici. Şi asta nu explică nici jumătate din ce miros la tine. Eşti pe moarte, sau pur şi simplu ai înnebunit?

Uneori, când un vampir era otrăvit sau afectat de unul dintre misterioasele blesteme sau boli care îi vatămă pe cei de soiul lui, se hrănea cu frenezie, incontrolabil, cu orice — oricine — era la îndemână.

— Pur şi simplu mi-e foame, replică Damon pe un ton politicos şi elegant, continuând să privească pensiunea. Şi, apropo, ce s-a întâmplat cu politeţea elementară? Bat tot drumul până aici, şi aud oare un

"Bună, Damon" sau "Mă bucur să te văd, Damon"?

Nu. In schimb aud: "Ce-ai făcut, Damon?" Îl imită pe Stefan pe un ton plângăcios, batjocoritor. Mă întreb ce-ar zice de asta Signore Marino, frăţioare.

— Signore Marino, spuse Stefan printre dinţi, întremându-

se cum de reuşea Damon să-l enerveze de fiecare dată — astăzi pomenind de bătrânul lor preceptor de etichetă şi dans — este ţărână de sute de ani, aşa cum ar trebui să fim şi noi. Ceea ce nu are nici o legătură cu conversaţia asta, frate. Te-am întrebat ce faci, şi tu ştii ce am vrut să spun — cred că ai luat sânge de la jumătate din fetele acestui oraş.

— Fete şi femei, îl corectă Damon, ridicând un deget, cu un aer amuzat. în fond, trebuie să fim corecţi din punct de vedere politic. Şi cred că ar trebui să ai mai multă grijă la dieta ta. Poate că dacă ai bea mai mult, ai începe să te mai împlineşti şi tu. Cine ştie?

— Dacă aş bea mai mult...?

Existau mai multe feluri de a sfârşi această propoziţie, dar nici unul nu era bun.

— Ce păcat, spuse el în schimb către Damon cel scund şi zvelt, că tu n-ai să creşti nici măcar cu un milimetru mai înalt, oricât de mult ai trăi. Şi acum, ce-ar fi să-mi spui ce cauţi aici, după ce ai lăsat atâtea probleme în oraş pe care să le rezolv eu — dacă te cunosc bine.

— Sunt aici pentru că îmi vreau înapoi jacheta de piele, spuse Damon hotărât.

— De ce nu furi al...?

Stefan se întrerupse când se trezi brusc zburând scurt în spate, pentru ca în clipa următoare să se afle lipit de peretele de lemn al pensiunii, cu Damon chiar în faţa lui.

— Eu n-am furat lucrurile astea, băiete. Am plătit pentru ele — cu propria mea monedă. Visuri, fantezii, şi plăceri de dincolo de lumea asta.

Damon rosti ultimele cuvinte apăsat, fiindcă ştia că ele îl vor înfuria cel mai mult pe Stefan.

Stefan era furios — şi în faţa unei dileme. Ştia că

Damon era curios în legătură cu Elena. Asta era destul de rău. Dar în momentul acesta vedea în ochii lui Damon o lucire ciudată. Ca şi cum pupilele lui ar fi reflectat pentru o clipă o flacără. Şi orice ar fi făcut Damon azi, era ceva anormal. Stefan nu ştia ce se petrecea, dar ştia cum avea să termine Damon cu povestea asta.

— Dar un vampir adevărat nu ar trebui să plătească, spunea Damon cu vocea lui cea mai sarcastică. în definitiv, suntem atât de răi, încât ar trebui să fim ţărână. Nu-i aşa, frăţioare?

Ridică mâna pe care purta inelul cu lapislazuli care îl împiedica să se prefacă în praf în lumina aurie a soarelui de după-amiază. Şi apoi, când Stefan făcu o mişcare, Damon îşi folosi acea mână pentru a ţintui încheietura lui Stefan de perete.

Stefan se prefăcu a se da spre stânga, şi apoi se repezi la dreapta pentru a se smulge din strânsoarea lui Damon. Dar Damon se dovedi la fel de iute ca un şarpe — nu, chiar mai iute. Mult mai iute decât de obicei. Iute şi puternic, cu toată energia forţei vitale pe care o absorbise.

— Damon, tu...

Stefan era atât de furios, încât pentru o clipă îşi pierdu gândirea raţională şi încercă să-l lovească peste picioare, pentru a-l face să-şi piardă echilibrul.

— Da, eu sunt, Damon, spuse Damon plin de venin, jubilând. Şi nu plătesc dacă n-am chef; pur şi simplu iau doar. Iau ceea ce vreau, şi nu dau nimic în schimb.

Stefan privi lung în ochii de un negru profund, arzător, şi din nou văzu acea flăcăruie minusculă. încercă să gândească. Damon întotdeauna trecea rapid la atac, şi la fel de repede se simţea insultat. Dar nu ca acum. Stefan îl cunoştea de suficient timp pentru a şti că ceva era în neregulă. Damon părea aproape febril. Stefan trimise un mic val de Putere către fratele lui, ca unda unui radar, încercând să-şi dea seama ce era diferit.

— Da, văd că ai prins ideea, dar n-o să ajungi nicăieri în felul ăsta, spuse Damon sec, pe un ton ironic, şi apoi brusc Stefan îşi simţi măruntaiele arzând, în agonie, când Damon îşi eliberă Puterea asupra lui, asemenea unui bici violent.

Şi acum, oricât de cumplită ar fi durerea, Stefan trebuia să-şi păstreze judecata rece, trebuia să continue să gândească, nu doar să reacţioneze. Făcu o mişcare scurtă, răsucindu-şi gâtul într-o parte, uitându-se către uşa de intrare a pensiunii. Măcar de-ar rămâne înăuntru Elena...

Dar era greu să gândească atunci când Damon îl biciuia cu Puterea lui. Respira repede şi adânc.

— Aşa e, spuse Damon. Noi, vampirii, luăm — o lecţie pe care trebuie să o înveţi.

— Damon, ar trebui să avem grijă unul de celă- lalt... am promis...

— Da, iar eu am de gând să am grijă de tine chiar acum.

Şi Damon îl muşcă.

Şi Damon îi bău sângele.

Era mai dureros încă decât acele şfichiuiri de Putere. Şi Stefan se strădui să rămână nemişcat, refuzând să se împotrivească. Dinţii ascuţiţi ca nişte tăişuri n-ar fi trebuit să doară când se înfipseră în carotida lui, dar Damon îl ţinea cu capul înclinat — cu mâna încleştată în părul lui — , în mod deliberat într-un unghi imposibil.

Apoi veni adevărata durere. Agonia de a ţi se lua sânge împotriva voinţei tale, împotriva rezistenţei tale. Asta era o tortură pe care oamenii o comparau cu smulgerea sufletului din trupul încă viu, şi făceau orice să o evite. Tot ce ştia Stefan era că acum simţea una dintre cele mai mari suferinţe fizice pe care trebuise să le îndure vreodată, şi că ochii i se umpleau de lacrimi, care i se prelingeau pe tâmple şi apoi pe părul negru ondulat.

Şi mai rău, pentru un vampir, era umilinţa de a fi tratat ca un om de către un alt vampir, ca o halcă de carne. Inima lui Stefan îi bătea cu putere în piept pe când suferea cumplit sub tăişurile duble ale caninilor lui Damon, încercând să suporte umilinţa de a fi folosit astfel. Cel puţin — slavă Domnului!

— Elena îl ascultase şi rămăsese în camera lui. începea să se întrebe dacă Damon chiar înnebunise şi voia să îl omoare când — în sfârşit — , cu un brânci care îl dezechilibră, Damon îi dădu drumul. Stefan se împiedică şi căzu, se rostogoli, apoi ridică privirea şi îl văzu pe Damon stând din nou în picioare lângă el. îşi apăsă degetele peste carnea sfâşiată a gâtului.

— Şi acum, spuse rece Damon, o să te duci sus să-mi aduci jacheta.

Stefan se ridică încet. Ştia că Damon savura probabil momentul: umilirea lui Stefan, hainele curate ale lui Stefan mototolite şi pline de iarbă şi noroi de la stratul de flori al doamnei Flowers. Se strădui cât putu să se scuture cu o mână, în vreme ce cu cealaltă continua să se ţină de gât.

— Văd că taci, remarcă Damon, stând lângă Ferrariul lui şi trecându-şi limba peste dinţi şi gingii, cu ochii îngustaţi de plăcere. Nici o replică tăioasă? Nici măcar un cuvânt? Cred că asta e o lecţie pe care ar trebui să ţi-o dau mai des.

Stefan cu greu putea să-şi facă picioarele să se mişte. Ei, lucrurile merseseră pe cât de bine fusese de aşteptat, îşi spuse pe când se întorcea către pensiune. Apoi se opri.

Elena stătea aplecată peste fereastra din camera lui, ţinând în mână jacheta lui Damon. Avea o expresie gravă, care sugera că văzuse totul.

Fu un şoc pentru Stefan, dar el bănui că pentru Damon era un şoc şi mai mare.

Şi apoi Elena învârti jacheta o dată şi o aruncă astfel încât să aterizeze direct la picioarele lui Damon, înfășurându-se în jurul lor.

Spre uimirea lui Stefan, Damon păli. Ridică de jos jacheta ca şi cum n-ar fi vrut de fapt s-o atingă. In tot acest timp privirea îi era aţintită asupra Elenei. Apoi urcă în maşină.

— La revedere, Damon. Nu pot să spun că mi-a făcut plăcere…

Fără nici un cuvânt, arătând ca un copil neas- tâmpărat care încasase o bătaie zdravănă, Damon porni motorul.

— Lasă-mă în pace, spuse cu o voce joasă, fără expresie.

Se îndepărtă într-un nor de praf şi pietriş.

Când Stefan închise uşa camerei în urma lui, ochii Elenei nu mai erau senini. Străluceau cu o lumină care aproape îl făcu să se oprească în prag.

El te-a rănit.

— El răneşte pe toată lumea. Nu pare să poată să se abţină. Dar azi era ceva ciudat cu el. Nu ştiu ce. Dar acum nu-mi pasă. Dar uită-te la tine, alcătuieşti propoziţii!

El e… Elena tăcu, şi pentru prima dată de când deschisese ochii în poiana în care fusese reînviată, fruntea i se încruntă. Nu putea crea o imagine. Nu cunoştea cuvintele potrivite. Ceva înăuntrul lui. Ceva creşte înăuntrul lui. Ca… un foc rece, o lumină întunecată, spuse ea în cele din urmă. Dar ascuns. Un foc care arde dinăuntru în afară.

Stefan încercă să se gândească la ceva de care auzise şi care să se potrivească cu asta, dar nu găsi nimic. încă se mai simţea umilit că Elena văzuse ce se întâmplase.

— Tot ce ştiu eu e că înăuntrul lui e sângele meu împreună cu sângele a jumătate din fetele din oraş.

Elena închise ochii şi clătină încet din cap. Apoi, ca şi cum ar fi hotărât să nu mai continue cu asta, bătu uşor cu palma

patul, lângă ea.

Vino, porunci ea cu încredere, ridicând privirea. Auriul din ochii ei părea foarte strălucitor. Lasă-mă... să-ţi iau... durerea.

Când Stefan nu veni imediat, ea îşi întinse braţele. Stefan ştia că nu trebuia să se ducă spre ele, dar era rănit — mai ales în mândria sa.

Se apropie de ea şi se aplecă să o sărute pe păr.

3

Mai târziu, în acea zi, Caroline era cu Matt Honeycutt, Meredith Sulez şi Bonnie McCullough, ascultându-l pe Stefan pe telefonul lui Bonnie.

— Spre seară ar fi mai bine, îi spunea Stefan lui Bonnie. După prânz doarme puţin — şi, oricum, peste câteva ore o să fie mai răcoare. I-am spus Ele- nei că o să veniţi, şi de-abia aşteaptă să vă vadă. Dar nu uitaţi două lucruri. Mai întâi, au trecut doar şapte zile de când s-a întors, şi încă nu e chiar... ea însăşi. Cred că o să scape de... simptomele ei... în doar câteva zile, dar între timp să nu fiţi surprinşi de nimic. Iar în al doilea rând, să nu spuneţi nimic din ceea ce o să vedeţi aici. Nimănui.

— Stefan Salvatore! Exclamă Bonnie, scandalizată şi jignită. După ce am trecut împreună prin atâtea, tu crezi că o să trăncănim?

— Nu-i vorba de trăncănit, se auzi vocea blândă a lui Stefan din telefonul mobil.

Dar Bonnie continuă:

— Am avut împreună de-a face cu vampiri sălbatici şi fantomele oraşului şi vârcolaci şi Cei Originari, şi cripte secrete, şi crime în serie şi... şi...

Damon, şi am spus noi ceva cuiva vreodată?

— Îmi pare rău, spuse Stefan, voiam doar să spun că Elena nu ar fi în siguranţă dacă vreunul din voi vorbeşte chiar şi cu o singură persoană. Ar umple toate ziarele imediat: O FATĂ SE ÎNTOARCE DIN MORŢI. Şi atunci ce-am face?

— Înţeleg ce vrei să spui, spuse scurt Meredith, aplecându-se către ecran pentru ca Stefan să o poată vedea. Nu trebuie să-ţi faci griji. Fiecare dintre noi va jura să nu spună nimănui.

Ochii ei întunecaţi sclipiră pentru o clipă înspre Caroline, şi apoi reveniră la Stefan.

— Trebuie să vă întreb — Stefan îşi folosea toată educaţia lui renascentistă în politeţe şi cavalerism, mai ales ţinând seama că trei dintre cele patru persoane care îl priveau pe ecranul telefonului erau fete — chiar aveţi o modalitate de a impune un jurământ?

— Oh, cred că da, spuse Meredith pe un ton prie- tenos, de data asta privind-o pe Caroline drept în ochi.

Caroline se înroşi, iar obrajii şi gâtul ei se făcură stacojii.

— O să rezolvăm noi asta într-un fel, şi venim spre seară, adăugă Meredith.

Matt nu spusese aproape nimic în timpul con- versaţiei. Acum clătină din cap, şi coama lui de păr blond zbură în toate părţile. Apoi, ca şi cum nu se mai putea abţine, izbucni:

— Putem să vorbim cu Elena? Doar să-i spunem "bună". Fiindcă... a trecut o săptămână întreagă.

Pielea lui bronzată avea o strălucire roşiatică aproape la fel de intensă ca şi a lui Caroline.

— Cred că cel mai bine ar fi să veniţi doar. O să înţelegeţi de ce când ajungeţi aici.

Şi Stefan închise.

Erau acasă la Meredith, stând în jurul unei mese vechi de grădină în curtea din spate.

— Ei, putem măcar să le ducem nişte mâncare, sugeră Bonnie, ţâşnind de pe scaunul ei. Dumnezeu ştie ce le găteşte doamna Flowers — sau dacă o face.

Începu să le facă celorlalţi semne, ca şi cum voia să-i ridice de pe scaunele lor prin levitaţie.

Matt dădu să sară în picioare, dar Meredith rămase aşezată şi spuse calmă:

— Tocmai i-am promis ceva lui Stefan. Mai întâi e problema jurământului. Şi a consecinţelor.

— Ştiu că te gândeşti la mine, spuse Caroline.

De ce n-o zici pur şi simplu?

— Bun, răspunse Meredith, mă gândesc la tine. De ce te interesează dintr-odată din nou Elena? Cum putem fi noi siguri să n-o să începi să răspândeşti vestea asta în tot Fell's Church?

— De ce-aş face asta?

— Pentru atenţie. Ţi-ar plăcea să te afli în mijlocul unei

mulţimi, povestind fiecare detaliu incitant.

— Sau din răzbunare, adăugă Bonnie, aşezân- du-se brusc la loc. Sau gelozie. Sau plictiseală. Sau...

— Bun, o întrerupse Matt. Cred că sunt suficiente motive.

— încă ceva, spuse Meredith pe acelaşi ton calm. De ce ţii atât de mult să o vezi, Caroline? Voi două nu vă mai înţelegeţi de aproape un an, de când Stefan a venit în Fell's Church. Te-am lăsat să stai când am vorbit cu Stefan, dar după tot ce a spus...

— Dacă aveţi într-adevăr nevoie de un motiv pentru dorinţa mea, după tot ce s-a întâmplat acum o săptămână, păi... păi, credeam că o să înţelegeţi fără să vă mai spun!

Caroline îşi aţinti ochii verzi de pisică asupra lui

Meredith. Meredith îi întoarse privirea cu figura ei cea mai neexpresivă.

— Bine, spuse Caroline. Ea 1-a omorât pentru mine. Sau a făcut să fie chemat la Judecata de Apoi, sau mă rog, ce-o fi făcut. Vampirul ăla, Klaus. Şi după ce-am fost răpită şi... şi... şi ...folosită... ca o jucărie... de câte ori Klaus voia sânge... sau...

Chipul i se contorsionă şi respiraţia i se tăie. Bonnie simţea compasiune pentru ea, dar era prudentă. Intuiţia ei reacţiona, avertizând-o. Şi remarcă ceva: deşi Caroline vorbea despre Klaus, vampirul, nu pomenea nimic de celălalt răpitor al ei, Tyler Smallwood, vârcolacul. Poate pentru că Tyler fusese prietenul ei până când el şi Klaus o luaseră ostatică.

— Îmi pare rău, spuse Meredith cu o voce liniştită care chiar suna plină de regret. Deci vrei să-i mulţumeşti Elenei.

— Da. Vreau să-i mulţumesc. Caroline respira greu acum. Şi vreau să fiu sigură că e bine.

— În regulă, dar jurământul acesta acoperă un timp destul de lung, continuă Meredith. E posibil să te răzgândeşti mâine, săptămâna viitoare, peste o lună... nici măcar nu ne-am gândit la consecinţe.

— Ascultă, Meredith, nu putem s-o ameninţăm pe Caroline, spuse Matt. Nu fizic.

— Sau să punem pe alţii să o ameninţe, spuse

Bonnie gânditoare.

— Nu, nu putem, spuse Meredith. Dar pe termen scurt — ai fost acceptată în clubul de fete pentru la toamnă, nu-i aşa,

Caroline? Aş putea foarte bine să le spun viitoarelor tale colege de club că ţi-ai călcat jurământul solemn în privinţa cuiva care nu poate să-ţi facă nici un rău — care sunt sigură că nu vrea să-ţi facă rău. Nu ştiu cum, dar nu cred că după asta colegele tale te vor mai vrea acolo.

Faţa lui Caroline se înroşi din nou puternic.

— Nu poţi să faci asta. Nu poţi să te amesteci în...

Meredith o întrerupse cu un:

— Încearcă-mă.

Caroline păru să cedeze.

— N-am spus că n-o să jur, şi n-am spus că n-o să-mi respect jurământul. Pune-mă la încercare, de ce n-o faci? Eu... am învăţat unele lucruri în vara asta.

Aşa sper. Cuvintele acestea, deşi nimeni nu le rosti cu voce tare, părură să plutească deasupra lor. In tot anul trecut, hobby-ul lui Caroline fusese să găsească modalităţi de a le face rău lui Stefan şi Elenei.

Bonnie se foi pe scaun. Era ceva — ceva ascuns — în spatele cuvintelor lui Caroline. Nu ştia de unde ştie; era cel de-al şaselea simţ cu care se născuse. Dar poate că era vorba doar de cât se schimbase Caroline, de ceea ce învăţase, îşi spuse Bonnie.

De câte ori o întrebase Caroline pe Bonnie în ultima săptămână despre Elena? Dacă se simţea cu adevărat bine? Putea Caroline să-i trimită flori? Putea Elena să primească vizite? Când o să fie bine? Caroline fusese o adevărată pacoste, deşi Bonnie nu avusese inima să i-o spună. Toţi ceilalţi aşteptau la fel de nerăbdători să vadă cum se simţea Elena... după ce se întorsese din Cealaltă Lume.

Meredith, care avea întotdeauna la ea un pix şi hârtie, mâzgălise nişte cuvinte. Acum spuse: ,,Ce ziceţi de asta?" şi se aplecară cu toţii ca să se uite la foaia de hârtie.

Jur să nu spun nimănui despre orice întâmplare supranaturală legată de Stefan sau Elena, cu excepţia cazului în care mi se permite în mod specific să o fac, de către Stefan sau Elena. Voi participa la pedepsirea oricărei persoane care încalcă acest jurământ, în felul hotărât de restul grupului. Acest jurământ este făcut în perpetuitate, cu sângele-mi drept mărturie.

Matt încuviinţă din cap.

— In perpetuitate — perfect, spuse. Sună exact aşa cum ar scrie un avocat.

Ceea ce urmă nu semănă deloc cu acţiunea unui avocat. Fiecare dintre cei din jurul mesei luă bucata de hârtie, o citi cu voce tare şi apoi o semnă în mod solemn. Apoi fiecare îşi înţepă degetul cu un ac de siguranţă pe care îl avea Meredith în geanta ei şi adăugă un strop de sânge lângă semnătură; Bonnie închise ochii când se înţepă.

— Acum suntem cu adevărat legaţi prin jură- mânt, spuse ea sumbru, ca una în cunoştinţă de cauză. Eu n-aş încerca să-l încalc.

— Am văzut suficient sânge pentru o bună bucată de vreme de acum încolo, spuse Matt, strângându-şi degetul şi privindu-l mohorât.

Şi atunci se întâmplă. Contractul lui Meredith se afla în mijlocul mesei, pentru ca toţi să-l poată vedea, când, dintr-un stejar înalt aflat acolo unde se termina curtea din spate şi începea pădurea, o cioară se năpusti în jos. Aterizâ pe masă cu un ţipăt răguşit, făcând-o şi pe Bonnie să ţipe. Cioara se uită cu un ochi la cele patru fiinţe omeneşti, care îşi trăgeau repede scaunele în spate, pentru a se feri de ea. Apoi îşi lăsă capul într-o parte. Era cea mai mare cioară pe care o văzuseră vreodată, şi soarele alcătuia curcubeie iridescente pe penele ei întunecate.

Cioara părea să studieze contractul. Şi apoi se mişcă atât de repede, încât Bonnie ţâşni în spatele lui Meredith, împiedicându-se de propriul ei scaun. Cioara îşi deschise larg aripile, se aplecă în faţă şi ciuguli violent din hârtie, părând să se concentreze pe două locuri anume.

Şi apoi plecă, mai întâi bătând din aripi, apoi înălţându-se sus în văzduh, până ce deveni un punct întunecat în soare.

— Ne-a distrus toată munca, strigă Bonnie, încă în spatele lui Meredith pentru siguranţă.

— Nu cred, spuse Matt, care era mai aproape de masă.

Când îndrăzniră să se apropie şi să se uite la hârtie, Bonnie se simţi ca şi cum cineva îi aruncase nişte gheaţă pe spinare. Inima începu să-i bată nebuneşte.

Deşi părea imposibil, urma lăsată de ciugulirea violentă era roşie, ca şi cum cioara vomase roşu pentru a o colora. Iar semnele stacojii, surprinzător de delicate, alcătuiau o literă

bogat ornamentată:

Şi sub ea:

(Elena e a mea.)

4

Cu contractul semnat pus bine în geanta lui Bonnie, se îndreptară către pensiunea în care locuia din nou Stefan. O căutară pe doamna Flowers, dar, ca de obicei, nu o găsiră. Aşa că urcară treptele înguste, cu covorul tocit şi balustrada crăpată, strigând pe măsură ce înaintau:

— Stefan! Elena! Noi suntem!

Uşa de sus se deschise şi se ivi capul lui Stefan.

Părea... oarecum diferit.

— Mai fericit, îi şopti Bonnie, plină de înţelep- ciune, lui Meredith.

— Oare?

— Bineînţeles. Bonnie era şocată. O are din nou pe Elena.

— Da, o are. La fel cum era ea când s-au cunoscut, pun pariu. Ai văzut-o în pădure.

Vocea lui Meredith era plină de înţeles.

— Dar... asta-i... oh, nu! E din nou om exclamă Bonnie.

Matt, aflat înaintea lor, îşi întoarse privirea către ele şi şopti:

— Ce-ar fi să terminaţi voi două? Or să ne audă. Bonnie era nedumerită. Bineînţeles că Stefan putea să le audă, dar dacă începeai să-ţi faci probleme pentru ce auzea Stefan trebuia să-ţi faci probleme şi pentru caz gândeai — Stefan putea întotdeauna să perceapă în mare la ce te gândeşti, dacă nu chiar cuvintele clare.

— Băieţii ăştia! şuieră Bonnie. Ştiu că e nevoie absolută de ei, dar uneori ei pur şi simplu nu pricep nimic.

— Stai puţin să vezi cum e cu bărbaţii! şopti Meredith, şi Bonnie se gândi la Alaric Saltzman, studentul cu care era Meredith mai mult sau mai puţin logodită.

— Aş putea să vă spun şi eu câteva lucruri, adăugă Caroline, examinându-şi cu o privire plictisită de viaţă unghiile lungi, cu manichiură îngrijită.

— Dar Bonnie nu are nevoie să ştie încă nici unul, spuse Meredith, clar într-o dispoziţie mămoasă. Haideţi să intrăm.

— Staţi jos, staţi jos, îi invită Stefan când intrară, ca o gazdă perfectă.

Dar nimeni nu putea să se aşeze. Toate privirile erau aţintite asupra Elenei.

Stătea în poziţie de lotus în faţa singurei ferestre deschise din cameră, şi vântul răcoros făcea cămaşa ei albă de noapte să se umfle şi să fluture. Părul îi era din aur pur, nu acel auriu-alburiu cum devenise atunci când fără să vrea Stefan o transformase în vampir. Arăta exact aşa cum şi-o amintea Bonnie.

Doar că plutea în aer, la un metru de podea. Stefan îi văzu pe toţi holbându-se prosteşte.

— E doar ceva ce face uneori, spuse el, pe un ton de scuză. S-a trezit a doua zi după lupta noastră cu Klaus şi a început să plutească. Cred că gravitaţia încă nu are efect asupra ei. Se întoarse către Elena. Uite cine a venit să te vadă, îi spuse cu o voce ademenitoare.

Elena se uită. Ochii ei albaştri stropiţi cu auriu erau curioşi şi ea zâmbea, dar în ei nu se vedea că-i recunoştea pe când se plimbau de la un vizitator la altul. Bonnie îşi desfăcuse larg braţele.

— Elena? Spuse. Sunt eu, Bonnie, ţi-aduci aminte? Eram acolo când te-ai întors. Eu mă bucur să te văd.

Stefan încercă din nou.

— Elena, ţi-aduci aminte? Ei sunt prietenii tăi, prietenii tăi cei buni. Fata asta înaltă, cu părul negru, e Meredith, iar spiriduşul ăsta aprig e Bonnie, iar tipul ăsta cu o mutră atât de americană e Matt.

O tresărire trecu peste chipul Elenei şi Stefan repetă:

— Matt.

— Şi eu? Sau sunt invizibilă? spuse Caroline din prag.

Părea destul de binedispusă, dar Bonnie ştia că lui Caroline îi venea să scrâşnească din dinţi doar când îi vedea pe Stefan şi Elena împreună, scăpaţi de pericol.

— Ai dreptate. îmi pare rău, spuse Stefan, şi făcu ceva ce nici un băiat de optsprezece ani nu ar fi făcut-o fără să pară caraghios.

Luă mâna lui Caroline şi o sărută cu graţie şi detaşare, ca şi

cum ar fi fost un conte de acum aproape o jumătate de mileniu. Ceea ce, desigur, cam şi era, îşi spuse Bonnie.

Caroline părea uşor îngâmfată — Stefan nu se grăbise deloc cu sărutatul mâinii. Acum el spuse:

— Iar ultima, dar nu cea din urmă, această frumuseţe superb bronzată e Caroline. Apoi, cu blân- deţe, cu o voce pe care Bonnie îl auzise folosind-o doar de câteva ori de când îl ştia ea, spuse: Nu-ţi mai aduci aminte de ei, iubire? Aproape că au murit pentru tine — şi pentru mine.

Elena plutea uşor, în picioare acum, săltând asemenea unui înotător care calcă apa.

— Am făcut-o pentru că te iubim, spuse Bonnie, şi din nou îşi întinse braţele pentru o îmbrăţişare. Dar nu ne-am gândit niciodată că o să vii înapoi, Elena.

Ochii i se umplură de lacrimi, şi adăugă:

— Te-ai întors la noi. Nu ne recunoşti?

Elena pluti în jos până ajunse în faţa lui Bonnie. Pe chipul ei tot nu se citea recunoaşterea, ci altceva. Era un soi de fericire şi linişte neţărmurită. Elena radia o pace alinătoare şi o dragoste necondiţionată care o făcu pe Bonnie să respire adânc şi să închidă ochii. O simţea asemeni căldurii soarelui pe faţă, asemeni oceanului în urechi. După o clipă, Bonnie îşi dădu seama că era în pericol să plângă la simpla percepere a bunătăţii — un cuvânt care nu mai era aproape niciodată folosit în prezent. Unele lucruri pot încă să fie bune, într-un fel simplu, de neatins.

Elena era bună.

Şi apoi, atingând-o cu blândeţe pe Bonnie pe umăr, Elena pluti către Caroline. îşi deschise braţele.

Caroline păru tulburată. Un val de roşeaţă îi cuprinse gâtul. Bonnie o văzu, dar nu o înţelese. Toţi avuseseră o şansă de a simţi emoţiile Elenei. Iar Caroline şi Elena fuseseră prietene apropiate — până la Stefan, rivalitatea lor fusese prietenească. Era un lucru bun din partea Elenei să o aleagă pe Caroline pentru prima îmbrăţişare.

Şi apoi Elena intră în cercul braţelor ridicate în grabă de Caroline şi când Caroline începu să zică "Eu am...", o sărută pe gură. Şi nu fu doar un sărut uşor. Elena îşi înfăşură mâinile în jurul gâtului lui Caroline şi rămase aşa. Câteva clipe lungi, Caroline rămase complet încremenită, ca şi cum era în şoc.

Apoi se trase înapoi şi se luptă să se smulgă din mâinile Elenei, la început încet, apoi atât de violent, încât Elena fu catapultată înapoi în aer, cu ochii mari.

Stefan o prinse, la fel ca un jucător care prinde o minge scurtă şi înaltă.

— Ce dracu..?

Caroline îşi ştergea apăsat gura.

— Caroline!

Vocea lui Stefan era protectoare şi hotărâtă.

— Nu înseamnă nimic din ce crezi tu, spuse el. Nu are nimic de-a face cu sexul. Ea doar te identi- ficã, te învaţă. Poate să facă asta acum, când s-a întors la noi.

— Câinii de prerie, spuse Meredith cu acea voce rece, uşor distantă, pe care o folosea când voia să reducă tensiunea dintr-o cameră. Câinii de prerie se sărută atunci când se întâlnesc. E exact aşa cum spui tu, Stefan, îi ajută să identifice anumiţi indivizi...

Dar Caroline nu avea abilitatea lui Meredith de a se calma. Fusese o idee foarte proastă să-şi frece gura; îşi întinsese rujul stacojiu de jur împrejurul ei şi acum arăta ca ieşită din filmul Logodnica lui Dracula.

— Eşti nebună? Ce crezi că sunt eu? Şi pentru că nişte hamsteri fac asta, înseamnă că e-n regulă?

Era roşie ca racul la faţă, de la gât până la rădăcinile părului.

— Câinii de prerie. Nu hamsterii.

— Oh, cui îi pasă...

Caroline se întrerupse, căutând disperată în geanta ei până când Stefan îi întinse o cutie cu şerveţele. El ştersese deja urmele stacojii de ruj de pe gura Elenei. Caroline se năpusti în mica baie de lângă dormitorul de la mansardă şi trânti cu putere uşa.

Bonnie şi Meredith se priviră şi răsuflară în acelaşi timp, zguduindu-se de râs. Bonnie imită scurt expresia lui Caroline şi felul disperat în care îşi ştersese gura, mimând pe cineva care folosea şerveţel după şerveţel. Meredith clătină din cap mustrătoare. Dar ea şi Stefan şi Matt chicotiră înăbuşit — ştiind că nu trebuiau să râdă. In mare parte, chicotitul reprezenta o eliberare a tensiunii — o văzuseră din nou vie pe Elena, după şase luni lungi fără ea — dar nu se puteau opri din râs.

Sau cel puţin nu putură până când o cutie de şerveţele zbură afară din baie, aproape lovind-o în cap pe Bonnie — şi toţi îşi dădură seama că uşa trântită nu rămăsese închisă şi că în baie era o oglindă. Bonnie zări în oglindă expresia lui Caroline şi apoi îi întâlni privirea furioasă.

Mda, îi văzuse râzând de ea.

Uşa se închise din nou — şi de data asta ca şi cum ar fi fost lovită cu piciorul. Bonnie îşi băgă capul între umeri şi îşi trecu degetele prin buclele scurte roşcate, dorindu-şi ca podeaua să se desfacă şi să o înghită.

— O să-mi cer iertare, spuse ea după ce înghiţi nodul din gât, încercând să abordeze situaţia cu maturitate.

Apoi ridică privirea şi îşi dădu seama că toţi ceilalţi erau mai preocupaţi de Elena, care în mod limpede era supărată pentru această respingere. E foarte bine că am pus-o pe Caroline să semneze jurământul ăla cu sânge, îşi spuse Bonnie. Şi e bine că 1-a semnat şi ştii-tu-cine. Dacă exista ceva ce Damon ştia foarte bine, acestea erau consecinţele.

Pe când se gândea la lucruri astea, se alătură celor strânşi în jurul Elenei. Stefan încerca să o ia în braţe pe Elena; Elena încerca să se ducă după Caroline; iar Matt şi Meredith îl ajutau pe Stefan şi îi spuneau Elenei că totul era în regulă.

Când Bonnie veni lângă ei, Elena renunţă să mai încerce să ajungă la baie. Chipul îi era trist, ochii albaştri înotau în lacrimi. Seninătatea Elenei fusese distrusă de durere şi regret — iar dincolo de ele, o nelinişte surprinzător de profundă. Intuiţia lui Bonnie avu o tresărire.

Dar ea o mângâie pe Elena pe cot, singura parte din ea la care putea ajunge, şi îşi alătură vocea corului:

— Nu ştiai că o s-o deranjeze. Nu i-ai făcut nici un rău.

Lacrimi ca nişte boabe de cristal alunecau pe obrajii Elenei, şi Stefan le prinse cu un şerveţel, ca şi cum fiecare era nepreţuită.

— Crede că Caroline e rănită, spuse Stefan, şi e îngrijorată pentru ea — dintr-un motiv pe care nu-l înţeleg.

Bonnie îşi dădu seama că de fapt Elena putea comunica — prin legătura minţii.

— Şi eu am simţit asta, spuse ea. Durerea. Dar spune-i… adică, Elena, promit să-mi cer iertare. O să mă umilesc.

— S-ar putea să fie nevoie să ne umilim cu toţii, spuse

Meredith. Dar între timp vreau să mă asigur că acest „înger inconştient” mă recunoaşte pe mine.

Cu o expresie calmă şi sofisticată, o luă pe Elena din braţele lui Stefan într-ale sale şi apoi o sărută.

Din nefericire, momentul acesta coincise cu ieşirea lui Caroline din baie. Jumătatea de jos a feţei sale era mai palidă decât cea de sus, după ce îşi şterse orice urmă de machiaj: ruj, cremă de bronzat, fard de obraji, toată opera de artă. Se opri brusc şi rămase holbându-se.

— Nu pot să cred! spuse pe un ton profund indignat. încă mai faceţi asta! E dez...

— Caroline!

Vocea lui Stefan suna a avertisment.

— Am venit aici ca s-o văd pe Elena. Caroline — frumoasa, mlădioasa Caroline, cu picioarele bronzate — îşi frământa mâinile, ca într-un teribil conflict interior. Pe vechea Elena. Şi ce văd? E ca un bebeluş — nu poate vorbi. E ca un soi de guru care zâmbeşte încântat şi pluteşte în aer. Iar acum e ca un soi de perver...

— Opreşte-te aici, spuse Stefan calm, dar hotărât. V-am spus, ar trebui să depăşească primele simptome în doar câteva zile, considerând progresul făcut până acum.

Şi el era diferit, într-un fel, îşi spuse Bonnie. Nu doar fericit că o are din nou pe Elena. E... oarecum mai puternic în miezul lui. Stefan fusese întotdeauna calm înlăuntrul său; puterile ei îl simţeau asemenea unui ochi de apă limpede. Acum vedea că aceeaşi apă limpede se aduna şi creştea ca un tsunami.

Ce-ar fi putut să-l schimbe atât de mult pe Stefan?

Răspunsul îl primi imediat, deşi sub forma unei întrebări. Elena era încă în parte spirit — asta îi spunea intuiţia lui Bonnie. Ce se întâmpla dacă beai sângele unei persoane aflate în acea stare?

— Caroline, hai s-o lăsăm baltă, spuse Bonnie. îmi pare rău, îmi pare foarte, foarte rău pentru... ştii tu. Am greşit, şi îmi pare rău.

— Oh, îţi pare rău. Oh, acum totul e în regulă, da?

Vocea lui Caroline era plină de venin, şi îi întoarse hotărâtă spatele lui Bonnie. Bonnie fu surprinsă să simtă în ochi înţepătura lacrimilor.

Elena şi Meredith continuau să stea îmbrăţişate, fiecare cu

obrajii uzi de lacrimile celeilalte. Se uitau una la alta şi Elena zâmbea.

— Acum o să te recunoască oriunde, îi spuse Stefan lui Meredith. Nu doar chipul tău, dar şi... ei, interiorul, sau cel puţin forma lui. Ar fi trebuit să vă spun despre asta înainte, dar eu sunt singurul pe care 1-a "cunoscut" şi nu mi-am dat seama...

— Ar fi trebuit să-ţi dai seama! strigă Caroline, învârtindu-se prin cameră ca un leu în cuşcă.

— Ei, deci ai sărutat o fată pe gură, şi ce dacă? explodă Bonnie. Ce crezi, acum o să-ţi crească barba?

Ca şi cum conflictul din jurul ei i-ar fi dat forţă, Elena se înălţă brusc. In clipa următoare, zbura şuierând prin cameră, ca şi cum ar fi ieşit dintr-un tun; părul îi pocnea încărcat cu electricitate când se oprea brusc sau se întorcea dintr-odată. Zbură de două ori în jurul camerei şi când se profilă pe fereastra veche şi plină de praf, Bonnie îşi spuse: Vai de mine! Trebuie să-i luăm nişte haine! Se uită la Meredith şi văzu că şi Meredith se gândea la acelaşi lucru. Da, trebuiau să-i ia Elenei nişte haine — şi mai ales lenjerie.

Când Bonnie se apropie de Elena, timidă, de parcă nu mai fusese niciodată sărutată, Caroline explodă.

— Faceţi chestia asta întruna!

Practic, acum ţipa, îşi spuse Bonnie.

— Ce-aţi păţit? Nu mai aveţi nici un pic de morală?

Asta, din păcate, dădu naştere unei alte serii de chicoteli înăbuşite de tipul nu-trebuie-să-râd din partea lui Bonnie şi Meredith. Chiar şi Stefan se întoarse brusc cu spatele. Galanteria lui faţă de un oaspete pierdea în mod limpede bătălia.

Nu doar un oaspete, se gândi Bonnie, ci o fată cu care el ajunsese destul de departe, căci Caroline nu se ruşinase să anunţe toată lumea atunci când pusese mâna pe el. Cam atât de departe cât pot merge vampirii, îşi aminti Bonnie, ceea ce nu însemna până la capăt. Ceva despre schimbul de sânge în loc de... ei, în loc să O Faci. Dar el nu era singurul despre care se lăudase Caroline. Caroline era dezgustătoare.

Bonnie aruncă o privire către Elena şi văzu că Elena se uita la Caroline cu o expresie ciudată. Nu ca şi cum Elena se temea de ea, ci mai degrabă de parcă Elena era îngrijorată profund

pentru ea.

— Te simţi bine? şopti Bonnie.

Spre surprinderea ei, Elena încuviinţă tăcut, apoi se uită la Caroline şi clătină din cap. O privi cu atenţie din cap până-n picioare, cu expresia unui doctor nedumerit care examinează un pacient foarte grav bolnav.

Apoi pluti până la Caroline, cu o mână întinsă spre ea.

Caroline se feri, ca şi cum ideea că Elena o putea atinge o scârbea. Nu, nu o scârbea, îşi spuse Bonnie, ci o speria.

— De unde să ştiu eu ce-o să facă acum? spuse răstit Caroline, dar Bonnie ştia că nu acesta era motivul adevărat pentru spaima ei.

Ce se întâmplă aici? se întrebă. Elena se temea pentru Caroline, iar Caroline se temea de Elena. Ce înseamnă asta?

Simţurile paranormale ale lui Bonnie îi făceau pielea ca de găină. Era ceva în neregulă cu Caroline, simţea Bonnie, ceva ce nu mai întâlnise până acum. Şi aerul... Parcă se îngroşa, ca şi cum se pregătea o furtună.

Caroline se întoarse brusc pentru a-şi feri faţa de privirea Elenei. Trecu în spatele unui scaun.

— Ţine-ţi-o naibii departe de mine, da? N-o s-o mai las să pună mâna pe mine..., începu, când Meredith schimbă întreaga situaţie cu două cuvinte rostite calm.

— Ce-ai spus? zise Caroline, tresărind.

—

5

Damon mergea cu maşina fără nici o ţintă când o văzu pe fată. Era singură şi păşea pe trotuar, cu părul ei roşu Tițian fluturând în vânt, cu braţele încărcate de pachete.

Imediat, Damon făcu pe cavalerul. Opri maşina, aşteptă ca fata să mai facă doi-trei paşi mari pentru a ajunge lângă el — che gambe!— şi apoi sări jos şi se grăbi să deschidă portiera pentru ea.

După cum se dovedi, numele ei era Damaris.

Câteva clipe mai târziu, Ferrariul gonea din nou pe drum,

atât de repede, încât părul roşu al lui Damaris flutura în urma ei ca un banner. Era o tânără care merita pe deplin genul de complimente menite a cufunda în transă pe care Damon le împărţise cu generozitate toată ziua — ceea ce era un lucru bun, îşi spuse el laconic, căci imaginaţia lui era aproape secată.

Dar ca să o flateze pe această creatură minunată, cu aura ei de păr roşu-auriu şi pielea albă ca laptele, nu avea nevoie deloc de imaginaţie. Nu se aştepta la probleme din partea ei, şi plănuia să rămână cu ea şi peste noapte.

Veni, vidi, viei, se gândi Damon şi aruncă un zâmbet parşiv în aer. Şi apoi rectifică: Ei, poate că nu am cucerit încă, dar pun rămăşag pe Ferrariul meu că o fac în curând.

Se opriră la o intersecţie cu sens giratoriu şi când Damaris îşi scăpă geanta şi se aplecă să o ridice, el îi văzu ceafa, unde acele fire roşcate fine arătau uluitor de delicat pe albeaţa pielii ei.

O sărută imediat pe ceafa, dintr-un impuls, şi descoperi că e la fel de moale ca pielea unui bebe- luş — şi caldă sub buzele lui. Ii îngăduise o totală libertate de acţiune, curios să vadă dacă îi trage o palmă, dar ea doar îşi îndreptase spatele şi trăsese de câteva ori aer în piept, tremurat, înainte să-i dea voie să o ia în braţe şi să o sărute — o fiinţă tremurătoare, fierbinte, nesigură, cu ochii ei albastru-închis rugători şi în acelaşi timp încercând să reziste.

— Eu... n-ar fi trebuit să te las să faci asta. N-o să te mai las. Acum vreau să merg acasă.

Damon zâmbi. Ferrariul lui era în siguranţă. Cedarea ei finală avea să fie deosebit de plăcută, se gândi el pe când îşi continuau drumul în maşină.

Dacă se va dovedi atât de maleabilă pe cât părea să fie, ar putea chiar să o păstreze câteva zile, ar putea chiar să o Schimbe.

Acum însă simţea o nelinişte interioară, şi asta îl deranja. Era vorba de Elena, desigur. Era atât de aproape de ea, la pensiune, şi nu îndrăznea să ceară să o vadă, din cauza a ceea ce ar putea el să facă. Oh, fir-ar să fie, ceea ce ar fi trebuit să fac deja, îşi spuse brusc, cu vehemenţă. Stefan avusese dreptate — azi era ceva în neregulă cu el.

Se simţea frustrat, într-o măsură pe care nu ar fi crezut-o posibilă. Ceea ce ar fi trebuit să facă era să-i fi strivit faţa

fratelui său în pământ, să-i sucească gâtul ca unei păsări, şi apoi să urce scările alea înguste şi dărăpănate şi să o aibă pe Elena, fie că ea voia sau nu. N-o făcuse până acum din cauza unui sentimentalism stupid, gândindu-se la ţipetele ei disperate atunci când el i-ar ridica acea bărbie minunată şi şi-ar înfige caninii umflaţi, dureroşi, în gâtul ei alb ca zăpada.

În maşină se auzea un zgomot de fond.

— ...nu crezi? spunea Damaris.

Plictisit şi prea ocupat cu fantezia lui ca să încerce să descopere ce-i înregistrase mintea din tot ce rostise ea, îi spuse să tacă şi ea închise imediat gura. Damaris era foarte frumoasă dar una stomata — o prostuţă zăpăcită. Acum stătea cu părul ei roşu Tițian fluturând în vânt, dar cu o privire goală, cu pupilele contractate, perfect nemişcată.

Şi totul de pomană. Damon scoase un şuierat de exasperare. Nu se putea întoarce în reveria lui; chiar şi în tăcere, plânsetul imaginar al Elenei îl împiedica.

Dar nu va mai exista plâns odată ce o va trans- forma în vampir, îi sugeră o voce mică în mintea lui. Damon îşi plecă uşor capul într-o parte şi se lăsă pe spate, ţinând trei degete pe volan. Se gândise cândva să şi-o facă Prinţesa întunericului — de ce nu s-ar mai gândi din nou la asta? I-ar aparţine lui pe de-a-ntregul, şi dacă el ar trebui să renunţe la sângele ei muritor... ei, de fapt nu căpăta nimic din el acum, nu? şopti vocea insinuantă. Elena, palidă şi strălucind cu o aură vampirească de Putere, cu părul ei de un blond aproape alb, cu o rochie neagră mângâindu-i pielea de satin. Ei da, iată o imagine care ar face să bată mai puternic inima oricărui vampir

O dorea mai mult ca niciodată acum, după ce fusese spirit. Chiar şi ca vampir şi-ar păstra cea mai mare parte din natura ei, şi el şi-o putea imagina: lumina ei alături de întunecimea lui, pielea ei albă şi moale în braţele lui puternice, în jacheta de piele neagră. Ar acoperi acea gură perfectă cu sărutări, i-ar tăia răsuflarea cu ele...

La ce se gândea acum? Vampirii nu sărută aşa de plăcere — în special alţi vampiri. Sângele, vânătoarea era totul. Să săruţi mai mult decât era necesar pentru a-ţi cuceri victima era ceva inutil; nu putea duce nicăieri. Doar idioţii sentimentali ca fratele lui îşi băteau capul cu asemenea prostii. Un cuplu de vampiri putea să împartă sângele unei victime muritoare,

lovind amândoi odată, controlând amândoi mintea victimei — uniţi prin legătura minţii. Aşa îşi găseau ei plăcerea.

Şi totuşi, Damon se simţea incitat de ideea de a o săruta pe Elena, de a o săruta cu forţa, de a simţi cum şovăie brusc în disperarea de a se îndepărta de el — acea mică ezitare care vine chiar înainte de a-i răspunde, de a i se dărui lui cu totul.

Poate că îmi pierd minţile, se gândi Damon, intrigat. Din câte îşi amintea, nu îşi mai pierduse niciodată minţile, şi într-un fel era tentat de idee. De multe secole nu mai simţise genul acesta de exaltare.

Cu atât mai bine pentru tine, Damaris, îşi spuse el. Ajunsese în locul unde Sycamore Street pătrundea pentru scurt timp în Pădurea Veche şi drumul era şerpuit şi periculos. Nepăsător, se întoarse către Damaris să o trezească din nou, observând cu satisfacţie că buzele ei aveau culoarea naturală a cireşelor, fără ruj. O sărută uşor, apoi aşteptă să-i simtă răspunsul.

Plăcere. Îi văzu mintea îmblânzindu-i-se şi devenind rozalie de plăcere.

Aruncă o privire înainte la drum şi apoi încercă din nou, de data asta prelungind sărutul. Fu încântat de răspunsul ei, de răspunsurile amândurora. Era uluitor. Trebuie să aibă legătură cu cantitatea de sânge pe care o băuse, mai multă decât până acum într-o singură zi, sau cu combinaţia...

Brusc se văzu nevoit să-şi îndrepte atenţia de la Damaris către drum. Un animal mic, roşcat, apăruse ca prin minune pe drum, înaintea maşinii. In mod normal, Damon nu făcea în mod special în aşa fel încât să calce iepuri, porci-spinoşi sau alte animale, dar acesta îl deranjase într-un moment esenţial. Apucă volanul cu ambele mâini şi, cu ochii negri şi reci precum gheaţa din adâncurile unei peşteri glaciale, se îndreptă direct către creatura aceea roşcată.

Nu era foarte mică — or să se hurduce puţin.

— Ţin-te bine, murmură el către Damaris.

În ultimul moment, chestia roşcată se feri.

Damon răsuci cu o smucitură volanul ca să o urmeze şi apoi se trezi în faţa unui şanţ. Doar nişte reflexe supraomeneşti de vampir — şi răspunsul prompt al unui vehicul foarte scump — i-ar fi putut împiedica să nu aterizeze în şanţ. Din fericire, Damon le avu pe amândouă, şi maşina se răsuci într-o curbă

strânsă, cu cauciucurile scârţâind şi scoţând fum în semn de protest.

Şi nici o hurducătură.

Damon sări peste portieră dintr-o singură mişcare şi se uită în jur. Dar orice ar fi fost, dispăruse complet, la fel de misterios pe cât apăruse.

Sconosciuto. Straniu.

Şi-ar fi dorit să nu meargă prin soare; lumina strălucitoare a după-amiezii îi micşora considerabil acuitatea vizuală. Dar zărise fugar acea creatură pe când se apropiase, şi i se păruse deformată. Ascuţită la un capăt şi ca un soi de evantai la celălalt.

Mă rog.

Se întoarse la maşină, unde Damaris avea o criză de isterie. Damon nu era dispus să răsfeţe pe nimeni, aşa că pur şi simplu o făcu să doarmă. Ea se lăsă din nou moale în scaun, cu lacrimile uscându-i-se pe obraji, nebăgate în seamă de nimeni. Damon urcă la loc în maşină cu un sentiment de frustrare. Dar acum ştia ce voia să facă azi. Voia să găsească un bar — fie prăpădit şi ieftin sau imaculat şi scump — şi voia să găsească un alt vampir. Pentru că Fell's Church era un punct atât de fierbinte pe harta liniilor de forţă magică, asta nu ar trebui să fie greu de găsit în împrejurimi. Vampirii şi alte creaturi ale întunericului erau atrase către locurile fierbinţi la fel ca bondarii spre caprifoi.

Şi pe urmă voia o luptă. Va fi cu totul nedreaptă

— din câte ştia Damon, el era cel mai puternic vampir rămas prin acele locuri, plus că era plin ochi de un coctail de sânge de la cele mai grozave fecioare din Fell's Church. Nu-i păsa. Simţea nevoia să-şi verse frustrarea pe ceva şi — îşi fulgeră zâmbetul acela incandescent, inimitabil, al lui, aruncat în eter — un vârcolac sau un vampir sau vreo altă creatură întunecată avea să-şi găsească sfârşitul. Poate nu doar una, dacă era suficient de norocos să găsească mai multe. După care — delicioasa Damaris drept desert.

În definitiv, viaţa era frumoasă. Iar ne-viaţa, îşi spuse Damon, cu ochii strălucindu-i periculos în spatele ochelarilor de soare, era chiar şi mai frumoasă. Nu avea de gând să stea bosumflat pentru că nu putea să o aibă imediat pe Elena. Avea să iasă în lume, să se distreze şi să devină mai puternic — şi

apoi, curând, avea să se ducă la fratele lui mai mic, la papă-lapte acela jalnic, şi să o ia.

La un moment dat, îşi aruncă privirea întâmplător în oglinda retrovizoare a maşinii. Printr-o ciudăţenie a luminii sau din cauza unui fenomen atmosferic bizar, păru să-şi vadă ochii prin ochelarii de soare — şi erau de un roşu arzător.

6

Am spus: ieşi afară, repetă Meredith către Caroline, la fel de calmă. Ai spus lucruri ''care n-ar trebui să fie niciodată spuse într-un loc civilizat. întâmplător, asta e camera lui Stefan — şi da, el ar trebui să te dea afară de aici. O fac eu în locul lui, însă, pentru că el nu ar cere niciodată unei fete — şi unei foste prietene, aş putea să adaug — să iasă dracului din camera lui.

Matt îşi drese glasul. Se retrăsese într-un colţ şi toată lumea uitase de el. Acum spuse:

— Caroline, te ştiu de prea multă vreme ca să fiu formal, şi Meredith are dreptate. Dacă vrei să spui genul de lucruri pe care le-ai spus despre Elena, fa-o undeva departe de Elena. Dar, ascultă, un lucru ştiu. Indiferent ce a făcut Elena când a fost... când a fost aici jos înainte — vocea lui coborî puţin mirată, şi Bonnie ştiu că voia să spună când Elena era pe Pământ — acum e pe cât de aproape e posibil de un înger. Acum ea e... e... complet...

Ezită, căutând cuvântul potrivit.

— Pură, spuse calmă Meredith, completând pentru el propoziţia.

— Da, aprobă Matt. Da, pură. Tot ceea ce face e pur. Şi, oricum, nu că vreunul din cuvintele tale urâte ar putea să o murdărească, dar nouă, celorlalţi, nu ne place să te auzim.

Se auzi un "mulţumesc" şoptit dinspre Stefan.

— Oricum plecam, spuse Caroline, printre dinţi acum. Şi să nu îndrăzneşti să-mi ţii mie predici despre puritate. Aici, cu tot ce se petrece! Probabil că doar vrei să te uiţi la două fete care se sărută. Probabil că...

— Ajunge, spuse Stefan aproape lipsit de expresie, şi Caroline se trezi ridicată, scoasă pe uşă şi lăsată acolo de nişte

mâini invizibile.

Geanta ei o urmă. Apoi uşa se închise încet. Bonnie simţi cum i se ridică părul de pe ceafa.

Asta era Putere, într-o cantitate atât de mare, încât simţurile ei paranormale fură uluite şi temporar paralizate. Să o muţi pe Caroline — şi nu era o fată micuţă — asta chiar cerea Putere.

Poate că Stefan se schimbase la fel de mult ca şi Elena. Bonnie aruncă o privire către Elena, a cărei seninătate era tulburată din cauza lui Caroline.

Aş putea să-i îndepărtez gândurile de la ea şi poate să merit un mulţumesc de la Stefan, îşi spuse Bonnie. O bătu uşor pe Elena pe genunchi şi când ea se întoarse, Bonnie o sărută.

Elena puse capăt sărutului foarte repede, ca şi cum s-ar fi temut să nu pornească din nou vreun holocaust. Dar Bonnie înţelese imediat de ce Meredith spusese că nu e nimic sexual în sărutul ei. Era... mai degrabă ca şi cum ar fi fost examinată de cineva care îşi folosea toate simţurile la capacitatea maximă. Când Elena se desprinse de Bonnie, îi zâmbi larg la fel cum făcuse şi cu Meredith, cu toată tristeţea ştearsă de... da, de puritatea sărutului. Iar Bonnie simţi ca şi cum o parte din pacea Elenei pătrunsese şi în ea.

— ...ar fi trebuit să ne dăm seama că nu e bine s-o aducem pe Caroline, îi spunea Matt lui Stefan, îmi pare rău că am intervenit. Dar eu o ştiu pe Ca- roline, şi ar fi putut să mai bată câmpii încă vreo jumătate de oră, fără să plece de fapt.

— Stefan s-a ocupat de asta, spuse Meredith, sau a fost şi Elena?

— Eu am făcut-o, răspunse Stefan. Matt a nimerit-o: putea să vorbească întruna fără să plece de fapt. Şi pur şi simplu nu sunt dispus să las pe nimeni să vorbească atât de urât despre Elena în prezenţa mea.

De ce discută despre asemenea lucruri? se întrebă Bonnie. Dintre toţi cei pe care îi cunoştea ea, Meredith şi Stefan erau cel mai puţin înclinaţi să pălăvrăgească, dar iată-i acum, spunând lucruri care nici nu trebuiau spuse. Apoi îşi dădu seama că era pentru Matt, care se mişca încet dar hotărât către Elena.

Bonnie se ridică repede, la fel de sprintenă de parcă ar fi putut zbura, şi reuşi să treacă de Matt fără să-l privească. Apoi

rămase lângă Meredith şi Stefan pălăvrăgind — mă rog, oarecum pălăvrăgind — despre ce se întâmplase. Caroline reprezenta un duşman de temut, toată lumea era de acord, şi nimic nu părea să o înveţe că tot ce uneltea împotriva Elenei se întorcea de fiecare dată împotriva ei. Bonnie ar fi putut pune rămăşag că exact în acest moment urzea un nou plan împotriva lor.

— Se simte mereu singură, spuse Stefan, ca şi cum ar fi vrut să îi găsească scuze. Vrea să fie acceptată, de către oricine, în orice condiţii... dar se simte... izolată. De parcă nimeni care a ajuns cu adevărat să o cunoască nu are încredere în ea.

— E tot timpul în defensivă, fu de acord Meredith. Dar ar putea să arate măcar puţină recunoştinţă. In definitiv, doar acum o săptămână am eliberat-o şi i-am salvat viaţa.

Era mai mult de-atât, se gândi Bonnie. Intuiţia ei încerca să-i spună ceva — ceva despre ceea ce s-ar fi putut întâmpla înainte să fi reuşit ei să o salveze pe Caroline — dar o ignoră, pentru că era atât de furioasă pentru Elena.

— De ce ar trebui să aibă cineva încredere în ea? îl întrebă pe Stefan.

Bonnie furişă o privire în spatele ei. Elena în mod clar avea să îl recunoască de acum înainte pe Matt oriunde, iar Matt părea gata să leşine.

— Sigur, continuă Bonnie, Caroline e frumoasă, dar asta-i tot. Niciodată nu a avut un cuvânt bun pentru cineva. Tot timpul inventează micile ei jocuri... şi... şi ştiu că şi noi făceam aşa ceva... dar jocurile ei urmăresc întotdeauna ca toţi ceilalţi să pice prost. Sigur, poate să înşele cea mai mare parte a băieţilor — o bruscă nelinişte o cuprinse şi vorbi mai tare pentru a o îndepărta — dar dacă eşti fată, ea nu e decât o pereche de picioare lungi şi...

Bonnie se opri, pentru că Meredith şi Stefan încremeniseră, cu expresii identice de Oh-Doamne-nu-din-nou pe faţă.

— Şi are şi un auz foarte bun, spuse o voce tremurândă şi ameninţătoare de undeva din spatele lui Bonnie.

Bonnie simţi cum inima îi bate în gât. Aşa păţeşti dacă îţi ignori premoniţiile.

— Caroline...

Meredith şi Stefan încercau să pună în funcţiune controlul de avarie, dar era prea târziu. Caroline intră în cameră pe

picioarele ei lungi ca şi cum nici nu voia să atingă podeaua lui Stefan. Dar, în mod ciudat, avea în mână pantofii ei cu toc înalt.

— M-am întors să-mi iau ochelarii de soare, spuse ea, cu aceeaşi voce tremurătoare. Şi am auzit suficient ca să ştiu acum ce gândesc despre mine aşa-zişii mei "prieteni".

— Nu, nu ai auzit, spuse Meredith, brusc pe atât de vorbăreaţă, pe cât de mută rămăsese Bonnie. Ai auzit nişte oameni foarte furioşi răbufnind după ce tocmai i-ai insultat.

— Şi pe urmă, spuse Bonnie, recăpătându-şi dintr-odată glasul, ai sperat să auzi ceva. De-asta ţi-ai scos pantofii. Ai stat chiar lângă uşă şi ai tras cu urechea. Nu-i aşa?

Stefan închise ochii.

— E vina mea, spuse. Ar fi trebuit să...

— Nu, n-ar fi trebuit, îi spuse Meredith, apoi, către Caroline: Şi dacă poţi să-mi spui un singur cuvânt rostit de noi care să nu fie adevărat, sau care să fie exagerat — poate doar cu excepţia a ceea ce a zis Bonnie, iar Bonnie e... doar Bonnie. Oricum, dacă poţi să-mi spui un singur cuvânt rostit de noi ceilalţi care să nu fie adevărat, eu o să-ţi cer iertare.

Caroline nu o asculta. Caroline avea un tic ner- vos şi faţa ei frumoasă, acum purpurie, se strâmba în convulsii, plină de furie.

— Oh, sigur că o să-mi ceri iertare, spuse ea, răsucindu-se pentru a-şi îndrepta arătătorul cu unghie lungă către fiecare dintre ei. O să regretaţi cu toţii Şi dacă mai încerci o dată pe mine chestia aia... vampirească-vrăjitorească, îi spuse lui Stefan, am prieteni... prieteni adevăraţi... care ar vrea să afle despre ea.

— Caroline, în după-masa asta ai semnat un contract...

— Oh, cui îi pasă?

Stefan se ridică în picioare. Acum era întuneric în încăperea cea mică, cu ferestre prăfuite, şi veioza de pe noptieră proiecta umbra lui Stefan înaintea sa. Bonnie o privi şi apoi o înghionti pe Meredith, simţind cum i se ridică firişoarele de păr pe ceafa şi braţe. Umbra era surprinzător de întunecată şi surprinzător de înaltă. Umbra lui Caroline era palidă, transparentă şi scurtă — o imitaţie de umbră pe lângă cea foarte reală a lui Stefan.

Senzaţia de furtună revenise. Acum Bonnie tremura; încerca, dar nu reuşea să-şi oprească tremurul care o cuprinsese, ca şi cum fusese aruncată brusc într-o apă rece ca

gheaţa. Era o răceală care îi pătrunsese direct în oase şi muşca lacom din ele, ca un uriaş feroce, sfâşiind unul câte unul straturile de căldură, şi acum Bonnie începea să tremure foarte tare...

Ceva se întâmpla cu Caroline în întuneric... Ceva venea din ea... sau venea pentru ea... sau poate amândouă. In orice caz, acum era în jurul ei, şi o înconjura şi pe Bonnie, iar tensiunea era atât de densă încât Bonnie se simţea sufocată, iar inima îi bătea nebuneşte. Lângă ea, Meredith — Meredith cea realistă, cu capul pe umeri — se foi stingheră.

— Ce...? începu Meredith în şoaptă.

Deodată, ca într-o coreografie perfectă realizată de lucrurile din întuneric, uşa camerei lui Stefan se închise cu zgomot... Lampa, o lampă electrică obişnuită, se stinse... jaluzelele vechi de la fereastră coborâră cu un zdrăngănit puternic, cufundând încăperea într-un întuneric brusc şi desăvârşit.

Şi atunci Caroline ţipă. Era un sunet îngrozitor — crud, ca şi cum fusese jupuit asemenea cărnii vii de pe şira spinării lui Caroline şi tras afară din gâtlejul ei.

Bonnie ţipă şi ea. Nu se putu abţine, deşi ţipătul ei sună prea slab şi prea lipsit de vlagă, ca un ecou, nu ca acel sunet de coloratură al lui Caroline. Slavă Domnului că cel puţin Caroline nu mai ţipa. Bonnie reuşi să oprească noul ţipăt care i se aduna în gât, deşi acum tremura mai tare. Meredith o cuprinsese strâns cu un braţ, dar când întunericul şi tăcerea se prelungiră şi Bonnie continuă să tremure, Meredith se ridică şi o împinse violent către Matt, care păru uimit şi stânjenit, dar încercă stângaci să o ia în braţe.

— Nu e atât de întuneric odată ce ţi se obişnuiesc ochii, spuse el.

Vocea îi era răguşită, ca şi cum i se uscase gâtul şi avea nevoie de apă. Dar erau cele mai potrivite cuvinte, pentru că dintre toate lucrurile îngrozitoare din lume, cel mai mult se temea Bonnie de întuneric. In întuneric erau lucruri, lucruri pe care doar ea le vedea, în ciuda tremurului cumplit, reuşi să stea în picioare Sprijinindu-se de el — şi apoi icni, cu răsuflarea tăiată, şi îl auzi şi pe Matt icnind.

Elena strălucea. Nu doar atât, dar strălucirea se întindea în spatele ei şi de-o parte şi de alta, într-o pereche de... minunat conturate şi fără nici o îndo- ială vizibile... aripi.

— A-are aripi, şopti Bonnie, şi bâlbâiala ei se datora mai degrabă tremuratului decât temerii sau uimirii pline de veneraţie.

Acum Matt se agăţa de ea, ca un copil; în mod clar nu putea răspunde.

Aripile se mişcau odată cu răsuflarea Elenei. Stătea aşezată pe aer, fără să se mişte acum, cu o mână întinsă înainte cu degetele desfăcute, într-un gest de negare.

Elena vorbi. Nu era o limbă pe care Bonnie o mai auzise până atunci; se îndoia că era o limbă folosită de oamenii de pe Pământ. Cuvintele erau tăioase, ascuţite, asemenea unei ploi de cioburi de cristal care căzuse de undeva de foarte sus şi de foarte departe.

Forma cuvintelor aproape căpăta un sens în mintea lui Bonnie, căci abilităţile ei paranormale erau intensificate de imensa Putere a Elenei. Era o Putere care se înălţa mândră şi curajoasă în faţa întunericului şi acum îl mătura din calea sa... făcea ca lucrurile din beznă să fugă din faţa ei, cu ghearele zgâriind în toate direcţiile. Cuvinte tăioase precum gheaţa le urmau, alungându-le acum...

Iar Elena... Elena era la fel de sfâşietor de frumoasă ca atunci când fusese vampir, şi părea aproape la fel de palidă ca aceştia.

Dar şi Caroline striga. Folosea cuvinte puternice de Magie Neagră, iar lui Bonnie i se părea că din gură îi ieşeau umbrele a tot felul de lucruri întunecate şi oribile: şopârle şi şerpi şi păianjeni cu multe picioare.

Era un duel, o înfruntare de magii. Dar cum învăţase Caroline atâta magie întunecată? Nici măcar nu era o vrăjitoare prin descendenţă, ca Bonnie.

Afară, înconjurând camera lui Stefan, se auzea un sunet ciudat, aproape ca un elicopter. Vâjvâjvâjvâjvâj... O îngrozea pe Bonnie.

Dar trebuia să facă ceva. Era celtă prin strămoşii ei şi medium pentru că nu avea încotro, şi trebuia să o ajute pe Elena. încet, ca şi cum încerca să înain- teze împotriva unor vânturi sălbatice, Bonnie se apropie împiedicat pentru a-şi aşeza mâna pe mâna Elenei, pentru a-i oferi Elenei puterea ei.

Când Elena îi strânse mâna, Bonnie îşi dădu seama că Meredith se afla de cealaltă parte. Lumina crescu. Lucrurile

târâtoare ca nişte şopârle, cu gheare zgârietoare, fugiră de lumină, ţipând şi luptându-se unul cu altul pentru a scăpa.

În clipa următoare, Elena se prăbuşise. Aripile dispăruseră.

Lucrurile întunecate cu gheare dispăruseră şi ele. Elena le alungase, folosind cantităţi uriaşe de energie pentru a le copleşi cu Putere Albă.

— O să cadă, şopti Bonnie, uitându-se la Stefan. A folosit o magie atât de puternică...

Şi atunci, în clipa în care Stefan dădu să se întoarcă spre Elena, se întâmplară mai multe lucruri deodată, ca şi cum camera era prinsă în fulgerări de lumină stroboscopică.

O fulgerare. Jaluzele de la fereastră se ridicară, cu un zăngănit furios.

O altă fulgerare. Lampa se aprinse din nou, în mâinile lui Stefan. Probabil că încercase să vadă ce e cu ea.

O altă fulgerare. Uşa camerei se deschise încet, scârţâind, parcă încercând să compenseze zgomotul pe care îl făcuse când se trântise.

Încă o fulgerare. Caroline era acum pe podea, târându-se în patru labe, gâfâind. Elena învinsese...

Elena se prăbuşi.

Doar cineva cu reflexe inuman de rapide ar fi putut s-o prindă, mai ales din cealaltă parte a camerei. Dar Stefan aruncase lampa către Meredith şi străbătuse distanţa mai repede decât îl putuseră urmări ochii lui Bonnie. In clipa următoare o ţinea în braţe pe Elena, strângând-o protector.

— Oh, la dracu spuse Caroline.

Dâre negre de rimei îi brăzdau faţa, dându-i o înfățișare nu foarte omenească. Îl privi pe Stefan cu o ură fățişă. El îi întoarse privirea grav — nu, sever.

— Nu-l invoca pe Diavol, spuse el foarte încet. Nu aici. Nu acum. Diavolul s-ar putea să audă şi să răspundă.

— De parcă n-a făcut-o deja, spuse Caroline, şi în acel moment era vrednică de milă — arăta distrusă, jalnică.

Ca şi cum ar fi început ceva pe care nu mai ştia cum să-l oprească.

— Caroline, ce vrei să spui? Stefan îngenunche lângă ea. Vrei să spui că deja... ai făcut un soi de târg...?

— Au, spuse Bonnie, brusc şi fără să vrea, destrămând atmosfera prevestitoare de rău din camera lui Stefan.

Una dintre unghiile lui Caroline se rupsese şi lăsase o dâră de sânge pe podea. Caroline îngenunchease în pata de sânge, întinzând totul. Bonnie simţi o zvâcnire de durere, prin simpatie, în buricele degetelor ei, asta până când Caroline începu să-şi fluture mâna însângerată către Stefan. Atunci simpatia lui Bonnie se transformă în greaţă.

Vrei să lingi puţin? spuse Caroline.

Vocea şi faţa i se schimbaseră cu totul, şi nici măcar nu se mai străduia să ascundă asta.

— Oh, hai, Stefan, continuă ea pe un ton batjo- coritor, tu acum chiar bei sânge omenesc, nu-i aşa? Omenesc sau... ce-o fi ea, ce-o fi devenit. Mai nou, voi doi zburaţi ca nişte lilieci împreună, nu?

— Caroline, şopti Bonnie, nu le-ai văzut? Aripile ei...

— Exact ca un liliac — sau deja un alt vampir.

Stefan a făcut-o...

— Şi eu le-am văzut, spuse Matt pe un ton cate- goric, din spatele lui Bonnie. Nu erau aripi de liliac.

— Nu are nimeni ochi? spuse Meredith de unde stătea, lângă lampă. Uitaţi-vă.

Se aplecă şi când se ridică din nou avea în mână o pană albă, lungă, care strălucea în lumină.

— Atunci poate e o cioară albă, spuse Caroline.

Asta ar fi foarte potrivit. Şi nici nu pot să cred cum toţi... toţi... vă guduraţi pe lângă ea ca şi cum ar fi un soi de prinţesă. întotdeauna favorita tuturor, asta eşti, nu, Elena?

— Termină, spuse Stefan.

— A tuturor, ăsta e cuvântul-cheie, scuipă Caroline.

— Termină.

— Felul în care îi sărutai pe toţi, unul după altul. Caroline se cutremură într-un gest dramatic.

Toată lumea pare să fi uitat, dar asta semăna mai degrabă cu...

— Termină, Caroline.

— Adevărata Elena.

Vocea lui Caroline devenise prefăcut afectată, dar nu-şi putea ascunde veninul, îşi spuse Bonnie.

— Pentru că oricine te cunoaşte ştie ce erai de fapt înainte ca Stefan să ne fericească cu prezenţa lui irezistibilă. Erai...

— Caroline, opreşte-te imediat...

— O târfa! Asta e! Doar o târfa ieftină, a tuturor!

7

Se auzi un soi de icnet colectiv, ca şi cum tuturor li se tăiase răsuflarea. Stefan se albi, iar buzele lui se strânseră într-o linie crispată. Bonnie simţi că se înăbuşă, gâtuită de cuvinte, de explicaţii, de reproşuri pentru purtarea lui Caroline. Poate că Elena a avut atâţia prieteni câte stele pe cer, dar până la urmă renunţase la tot — pentru că se îndrăgostise — nu că ar şti ceva despre asta Caroline.

— Acum nu mai aveţi nimic de spus? Caroline era sfidătoare. Nu puteţi găsi nici un răspuns şmecher? V-a păpat liliacul limba?

Începu să râdă, dar era un râs forţat, sticlos, şi apoi cuvintele se revărsară din ea aproape ca scăpate de sub control, toate acele cuvinte care nu trebuiau rostite în public. Bonnie le spusese poate şi ea la un moment dat, dar aici, şi acum, ele formau un torent de o forţă înveninată. Cuvintele lui Caroline se adunau şi urcau într-un soi de crescendo — ceva avea să se întâmple — acel gen de forţă care nu poate fi stăpânită...

Reverberaţii, îşi spuse Bonnie când valurile de sunete începură să se adune.

Sticlă, îi spuse intuiţia. îndepărtează-te de sticlă.

Stefan abia avu timp să se răsucească spre

Meredith şi să strige:

— Aruncă lampa.

Şi Meredith, care nu avea doar reacţii rapide, ci era şi o aruncătoare de baseball de o mare precizie, o înşfacă şi o lansă spre... nu, prin...

...o explozie când lampa de porţelan se făcu fă- râme...

...fereastra deschisă.

Acelaşi zgomot se auzi şi în baie. Oglinda explodase în spatele uşii închise.

Apoi Caroline o pălmui pe Elena peste faţă.

Lovitura lăsă o pată sângerie, pe care Elena o pipăi cu grijă. Lăsă şi o urmă albă de palmă, care deveni roşie. Expresia de pe

chipul Elenei putea să stoarcă lacrimi şi unei stânci.

Şi apoi Stefan făcu ceea ce Bonnie consideră cel mai ciudat lucru cu putinţă. O puse foarte încet pe Elena pe podea, o sărută pe feţişoara ridicată spre el şi se întoarse către Caroline.

Îşi puse mâinile pe umerii ei, fără să o scuture, doar ţinând-o nemişcată, forţând-o să se uite la el.

— Caroline, spuse, încetează. întoarce-te. De dragul vechilor tăi prieteni care ţin la tine, întoarce-te. De dragul familiei care te iubeşte, întoarce-te. De dragul sufletului tău nemuritor, întoarce-te. întoarce-te la noi!

Caroline doar îl privi beligerantă.

Stefan se întoarse pe jumătate către Meredith, cu o grimasă.

— Chiar nu sunt făcut pentru aşa ceva, spuse el strâmbându-se. Nu e punctul meu forte ca vampir. Apoi se întoarse către Elena, cu o voce blândă: Iu- bito, poţi să ajuţi? Poţi să o ajuţi din nou pe vechea ta prietenă?

Elena deja încerca să ajute, încerca să ajungă la

Stefan. Se ridicase tremurând, nesigură pe picioare, ţinându-se întâi de balansoar, apoi de Bonnie, care încerca să o ajute să facă faţă gravitaţiei. Elena se clătina la fel de rău ca o girafa nou-născută cocoţată pe nişte patine cu rotile, iar Bonnie — aproape cu un cap mai mică decât ea — abia putea să o ţină.

Stefan dădu să vină în ajutor, dar Matt era deja acolo, sprijinind-o pe Elena din cealaltă parte.

Apoi Stefan o răsuci pe Caroline, ţinând-o cu putere, nelăsând-o să se smulgă de lângă el, forţând-o să o privească pe Elena în faţă.

Elena, ţinută de mijloc pentru ca mâinile ei să fie libere, făcu nişte mişcări ciudate, părând să deseneze prin aer, din ce în ce mai repede, nişte semne în dreptul feţei lui Caroline, în acelaşi timp încleştându-şi şi descleştându-şi mâinile cu degetele în poziţii diferite. Părea să ştie foarte bine ce face. Ochii lui Caroline urmăreau mişcările mâinilor Elenei ca şi cum ar fi fost forţaţi, dar era limpede din mârâitul ei că nu-i plăcea deloc.

Magie, îşi spuse Bonnie, fascinată. Magie Albă. Invocă îngerii, exact la fel cum Caroline invoca demonii. Dar este ea suficient de puternică pentru a o smulge pe Caroline afară din întuneric?

Şi în cele din urmă, ca pentru a încheia ceremo- nia, Elena se aplecă în faţă şi o sărută cast pe buze pe Caroline.

Şi atunci se dezlănţui iadul. Caroline reuşi să se smulgă din strânsoarea lui Stefan şi încercă să o zgârie pe Elena cu unghiile pe faţă. Diferite obiecte din încăpere începură să zboare prin aer, fără a fi aruncate de o forţă omenească. Matt încercă să apuce braţul lui Caroline şi primi în stomac un pumn care îl făcu să se îndoaie de durere, urmat de o lovitură ca de secure la baza gâtului.

Stefan îi dădu drumul lui Caroline pentru a o ri- dica în braţe pe Elena şi a le îndepărta pe ea şi pe Bonnie din calea răului. Părea să fie convins că

Meredith putea avea grijă de sine — şi nu se înşela. Caroline se repezi la Meredith, dar Meredith era pregătită. Apucă pumnul lui Caroline şi o împinse în direcţia în care se năpustise. Caroline aterizâ pe pat, se răsuci şi apoi se aruncă din nou către Meredith, de data asta reuşind să o apuce de păr. Meredith se smulse, eliberându-se, lăsând în degetele lui Caroline un smoc de păr. Apoi Meredith o prinse pe Caroline cu garda lăsată şi o lovi direct în falcă. Şi Caroline se prăbuşi.

Bonnie ovaţionă şi refuză să simtă vreo urmă de vinovăţie. Apoi, pentru prima dată, pe când Caroline zăcea nemişcată, Bonnie observă că unghiile lui Caroline erau din nou întregi — lungi, tari, bombate şi perfecte, cu nici una dintre ele crăpată sau ruptă.

Puterea Elenei? Asta trebuie să fie. Ce altceva ar fi făcut asta? Cu doar câteva mişcări ale mâinii şi un sărut, Elena vindecase mâna lui Caroline.

Meredith îşi freca propria mână.

— Nu mi-am dat niciodată seama că doare atât de tare să pui oamenii la pământ, spuse. Asta nu arată niciodată în filme. E la fel şi la băieţi?

Matt se înroşi.

— Eu.. . aaa... de fapt, niciodată n-am...

— E la fel pentru toată lumea, chiar şi pentru vampiri, spuse Stefan scurt. Eşti bine, Meredith? Vreau să spun, Elena ar putea...

— Nu, sunt bine. Şi Bonnie şi cu mine avem ceva de făcut. Dădu din cap către Bonnie, care îi răspunse la fel, deşi mai neconvingător. Caroline e propria noastră responsabilitate şi ar

fi trebuit să ne dăm seama de ce chiar trebuise să se întoarcă acum. Nu are maşină. Pun pariu că a folosit telefonul de la parter şi a încercat să găsească pe cineva care să vină să o ia, dar nu a reuşit, şi apoi a urcat din nou aici. Aşa că acum trebuie să o ducem acasă. Stefan, îmi pare rău. Asta n-a prea fost cine ştie ce vizită.

Stefan avea un aer trist.

— Oricum, cred că e tot ce poate suporta Elena, spuse el. Ca să fiu sincer, mai mult decât am crezut că poate suporta.

— Ei bine, spuse Matt, eu sunt cel cu maşina, iar Caroline este şi responsabilitatea mea. E adevărat că nu sunt fată, dar sunt o fiinţă omenească.

— Poate încercăm să revenim mâine, spuse

Bonnie.

— Da, cred că asta ar fi cel mai bine, răspunse

Stefan. Aproape că nici nu vreau să o las să plece, adăugă el, privind lung, cu chipul umbrit de îngrijo- rare, către trupul lipsit de viaţă al lui Caroline. Mi-e teamă pentru ea. Foarte teamă.

La aceste cuvinte, Bonnie întrebă repede:

— De ce?

— Cred... ei, poate că e prea devreme să o spun cu siguranţă, dar pare să fie aproape posedată de ceva... dar habar n-am ce e. Cred că trebuie să fac nişte cercetări serioase.

Şi din nou senzaţia aceea de apă rece ca gheaţa picurând pe spatele lui Bonnie. Senzaţia că oceanul îngheţat al fricii este atât de aproape, gata să se prăvălească peste ea şi să o poarte cu repeziciune către adâncuri.

Stefan adăugă:

— Dar ceea ce e sigur e că se comporta ciudat — chiar şi pentru Caroline. Şi nu ştiu ce ai auzit voi atunci când blestema, dar eu am auzit o altă voce în spatele vocii ei, şoptindu-i cuvintele. Se întoarse către Bonnie: Tu ai auzit?

Bonnie încercă să-şi aducă aminte. Oare fusese ceva — doar o şoaptă — şi cu doar o pulsaţie a inimii înainte să se audă vocea lui Caroline? Mai puţin de o pulsaţie, şi doar cea mai uşoară dintre şoaptele şuierătoare?

— Iar ceea ce s-a întâmplat aici e posibil să fi înrăutăţit totul. Ea a invocat Iadul într-un moment când camera asta era plină până la refuz de Putere. Iar Fell's Church însuşi se află

aşezat pe un nod al liniilor de forţă magică, aşa că nu e de glumă. Cu tot ce se petrece... ei, tare aş vrea să avem pe-aici un bun para-psiholog.

Bonnie ştia că se gândeau cu toţii la Alaric.

— O să încerc să-l conving să vină, spuse Meredith. Dar acum trebuie să fie în Tibet sau Timbuktu, făcând cercetări. O să dureze ceva vreme chiar şi până ajunge la el un mesaj.

— Mulţumesc, spuse Stefan, uşurat.

— Cum am spus, ea e responsabilitatea noastră, spuse încet Meredith.

— Ne pare rău că am adus-o cu noi, spuse

Bonnie cu glas tare, sperând că ceva aflat în interiorul lui Caroline o putea auzi.

Îşi luară la revedere pe rând de la Elena, fără să ştie prea bine ce s-ar putea întâmpla. Dar ea doar îi zâmbi fiecăruia dintre ei şi le atinse mâinile.

Printr-un noroc sau prin bunăvoinţa a ceva aflat dincolo de înţelegerea lor, Caroline se trezi. Chiar părea destul de raţională, deşi puţin cam ameţită, când maşina ajunse în faţa casei ei. Matt o ajută să iasă din maşină şi o conduse, sprijinind-o cu braţul, până la uşă, care fu deschisă de către mama lui Caroline. Era o femeie tăcută şi timidă, cu un aer obosit, care nu păru surprinsă să o vadă pe fiica ei în această stare într-o după-amiază târzie de vară.

Matt le lăsă pe fete acasă la Bonnie, unde ele îşi petrecură împreună noaptea făcând tot felul de speculaţii pline de îngrijorare.

Dragă Jurnalule,

Ceva o să se întâmple la noapte.

Nu pot să vorbesc sau să scriu, şi nu-mi aduc aminte cum să folosesc o tastatură, dar pot să trimit gânduri către Stefan şi el poate să le scrie. Nu avem nici un secret unul faţă de celălalt.

Aşadar, acesta e jurnalul meu acum. Şi...

În dimineaţa asta m-am trezit din nou. M-am trezit din nou! Afară era tot vară, şi totul era verde. Narcisele din grădină sunt toate înflorite. Şi am avut oaspeţi.

Nu ştiu prea bine cine erau, dar trei dintre ei sunt nişte culori tari şi limpezi. I-am sărutat ca să nu-i mai uit.

Al patrulea era diferit. N-am putut vedea decât o culoare destrămată, striată cu negru. A trebuit să folosesc cuvinte intense de Putere Albă pentru a o împiedica să aducă lucruri negre în camera lui Stefan.

Mi se face somn. Vreau să fiu cu Stefan şi să-l simt cum mă ţine în braţe. îl iubesc pe Stefan. Aş renunţa la orice ca să stau cu el. Mă întreabă:chiar şi la zbor? Chiar şi la zbor, ca să fiu cu el şi să-l apăr. Chiar la orice, ca să-l apăr. Chiar şi la viaţa mea.

Acum vreau să mă duc la el.

Elena

Şi lui Stefan îi pare rău că scrie în noul jurnal al

Elenei, dar trebuie să spună unele lucruri, pentru că într-o bună zi poate că ea o să vrea să le citească, să-ţi aducă aminte. Am scris gândurile ei în propoziţii, dar ele nu vin aşa. Ele vin ca fragmente-de-gânduri, ca să zic aşa. Vampirii sunt obişnuiţi să traducă gândurile de fiecare zi ale oamenilor în propoziţii coerente, dar gândurile Elenei au nevoie de o altfel de traducere decât restul. De obicei ea gândeşte în imagini strălucitoare, cu un cuvânt sau două disparate.

"Cel de-al patrulea" despre care vorbeşte este Caroline Forbes. Cred că Elena o ştie pe Caroline aproape de când era bebeluş. Ceea ce mă uimeşte e că astăzi Caroline a atacat-o în aproape orice fel imaginabil, şi totuşi când cercetez mintea Elenei nu găsesc acolo nici o urmă de furie şi nici măcar durere. E aproape înfricoşător să scanezi o astfel de minte.

Întrebarea la care chiar aş vrea un răspuns este: Ce s-a întâmplat cu Caroline în scurtul timp cât a fost răpită de Klaus şi Tyler? Şi ceea ce a făcut azi, a făcut-o din propria ei voinţă? Oare a mai rămas vreo urmă din ura lui Klaus, plutind ca o miasmă, infectând aerul? Sau avem alt duşman în Fell's Church?

Şi, cel mai important, cum rezolvăm asta? Stefan, care este tras de la compu…

8

Limbile demodate ale ceasului arătau ora trei dimineaţa când Meredith se trezi brusc dintr-un somn chinuit.

Şi apoi îşi muşcă buzele, înăbuşindu-şi un ţipăt. Deasupra ei se apleca un chip, aşezat de-a-ndoaselea. Ultimul lucru de care îşi aducea aminte era că stătea întinsă pe spate într-un sac de dormit, vorbind cu Bonnie despre Alaric.

Acum Bonnie se apleca deasupra ei, dar cu faţa întoarsă invers şi cu ochii închişi. îngenunchease la capătul pernei lui Meredith şi nasul ei aproape că îl atingea pe cel al lui Meredith. La asta se adăuga o paloare ciudată în obrajii lui Bonnie şi o răsuflare fierbinte şi rapidă care o gâdila pe Meredith pe frunte — oricine — chiar oricine, îşi spuse insistent Meredith — ar fi îndreptăţit să ţipe.

Aşteptă ca Bonnie să vorbească, holbându-se în întuneric la ochii aceia închişi, stranii.

În schimb, Bonnie se ridică în picioare, merse cu spatele, dar fără să se împiedice sau să şovăie, către biroul lui Meredith, unde se afla telefonul mobil al lui Meredith, pus la încărcat, şi îl luă. Probabil că îl deschisese pentru o înregistrare video, căci deschise gura şi începu să gesticuleze şi să vorbească.

Era îngrozitor. Sunetele care ieşeau din gura lui Bonnie puteau fi foarte clar identificate: totul era rostit în sens invers, de la coadă la cap. Zgomotele amestecate, guturale sau ascuţite, aveau toate cadenţa pe care filmele horror o făcuse atât de populară. Dar să fii în stare să vorbeşti dinadins în felul acela... nu era posibil pentru un om normal sau o minte omenească normală. Meredith avea un sentiment straniu că ceva încerca să-şi întindă filamentele minţii către ele, încerca să ajungă la ele prin nişte dimensiuni inimaginabile.

Poate că lucrul acela trăieşte înapoi, îşi spuse Meredith, încercând să se gândească la altceva pe când sunetele înfricoşătoare continuau. Poate el crede că aşa trăim noi. Poate că pur şi simplu nu... ne intersectăm...

Meredith nu era sigură că mai putea suporta. începea să-şi închipuie că aude cuvinte, chiar fraze în acele sunete inversate, şi nimic din ce auzea nu era plăcut. Te rog, fa să se oprească... acum.

O tânguire şi un mormăit...

Gura lui Bonnie se închise cu un pocnet de dinţi. Sunetele se opriră în aceeaşi clipă. Şi apoi, ca un cadru de film dat înapoi cu încetinitorul, ea se în- toarse, păşind cu spatele, către

sacul ei de dormit, îngenunche şi se băgă la loc în el, rămânând întinsă cu capul pe pernă — totul fără să deschidă ochii ca să se uite pe unde merge.

Era unul dintre cele mai înfricoşătoare lucruri pe care le văzuse sau auzise vreodată Meredith, şi Meredith văzuse şi auzise multe lucruri înfricoşătoare.

Şi Meredith nu ar fi putut lăsa acea înregistrare până dimineaţă, la fel cum n-ar fi putut zbura vreodată fără ajutor.

Se ridică, se apropie în vârful picioarelor de birou, luă telefonul mobil şi plecă cu el în cealaltă cameră. Acolo îl conectă la computer, unde putea să facă mesajul invers să curgă normal.

După ce ascultă mesajul de câteva ori, hotărî că Bonnie nu trebuie să-l audă niciodată. Ar speria-o de moarte, şi pentru prietenii Elenei nu vor mai fi alte contacte paranormale.

Erau sunete de animale acolo, amestecate cu vocea aceea schimonosită, care rostea totul invers... asta nu era în nici un caz vocea lui Bonnie. Nu era vocea nici unei persoane normale. Aproape că suna mai rău dacă o asculta înainte decât înapoi — ceea ce probabil însemna că fiinţa aceea care rostise cuvintele vorbea în mod normal invers.

Meredith putea desluşi nişte voci omeneşti prin- tre gemetele şi râsetele distorsionate şi zgomotele de animale venite direct din junglă. Deşi simţea cum i se ridică părul de spaimă, încercă să dea un sens cuvintelor care se desluşeau vag din toate acele sunete.

"Trrrr... zzzz... irrr... fffi... brrr... ssss... caşşşş... grrrr... oaaa... znic... TUUUU... şşşşş... cumi... neee... trrreee...ssss... ffifmmm... acolo... pen... trrr... zzzz... ireai... nossss... fffFmmm... pen... (aici se auzi un "iaaa", sau era doar un ţipăt?) maaa... târrrr... zzz.. .asssta... pen... trrruuu... haaaalt... mmmâin..

Meredith luă un bloc cu foi de scris şi un pix şi aşternu în cele din urmă următoarele cuvinte:

Trezirea va fi bruscă şi groaznică.

Tu şi cu mine trebuie să fim acolo pentru Trezirea ei. N-o să fim acolo pentru (ea?) mai târziu. Asta e pentru alte mâini.

Meredith puse cu grijă pixul lângă mesajul descifrat de pe hârtie.

Şi apoi Meredith se întoarse în sacul ei de dormit şi rămase

pândind-o pe Bonnie, care zăcea nemişcată, la fel cum pândeşte o pisică o gaură de şoarece, până când, în cele din urmă, binecuvântata oboseală o cufundă în întuneric.

— Am spus ce?

Bonnie era sincer uimită a doua zi de dimineaţă, în timp ce storcea grape-frupturi şi turna în boluri cereale, ca o gazdă model, chiar dacă Meredith era cea care făcea omleta la aragaz.

— Ţi-am spus deja de trei ori până acum.

Cuvintele n-au cum să se schimbe, crede-mă.

— Ei bine, spuse Bonnie, schimbând brusc abordarea, e clar că Trezirea are să i se întâmple Elenei. Asta fiindcă, pe de o parte, tu şi cu mine trebuie să fim acolo când se întâmplă, şi pe de alta, ea e cea care trebuie să se trezească.

— Exact, spuse Meredith.

— Trebuie să-şi aducă aminte cine a fost cu adevărat.

— Întocmai, spuse Meredith.

— Iar noi o s-o ajutăm să-şi aducă aminte!

— Nu! spuse Meredith, revărsându-şi furia asupra ouălor cu o spatulă de plastic. Nu, Bonnie, nu asta ai spus, şi oricum nu cred că am putea s-o facem. Putem s-o învăţăm lucruri mărunte, poate, aşa cum a făcut-o Stefan. Cum să-şi lege şireturile la pantofi. Cum să-şi perie părul. Dar din ceea ce ai spus tu, Trezirea are să fie şocantă şi bruscă — şi nu ai spus nimic despre ceea ce am face noi. Ai spus doar că trebuie să fim acolo pentru ea, pentru că după aceea, într-un fel oarecare, n-o să fim acolo.

Bonnie medită la asta într-o tăcere mohorâtă.

— N-o să fim acolo? spuse ea în cele din urmă. Adică, n-o să fim cu Elena? Sau n-o să fim acolo, ca în… n-o să fim nicăieri?

Meredith privi micul dejun pe care brusc nu mai voia să-l mănânce.

— Nu ştiu.

— Stefan a spus că putem să ne ducem din nou acolo şi azi, spuse Bonnie.

— Stefan ar rămâne politicos şi în timp ce-ar fi tras în ţeapă.

— Ştiu, spuse brusc Bonnie. Hai să-l sunăm pe Matt. Putem să ne ducem s-o vedem pe Caroline… vreau să spun, dacă o să vrea să ne primească. Putem să vedem dacă azi e schimbată. Pe urmă putem aştepta să se facă după-amiază şi atunci putem să-l

sunăm pe Stefan şi să-l întrebăm dacă putem veni din nou să o vedem pe Elena.

Acasă la Caroline, mama ei le spuse că ea era bolnavă astăzi şi că o să stea în pat toată ziua. Cei trei — Matt, Meredith şi Bonnie — se întoarseră acasă la Meredith fără ea, dar Bonnie continuă să-şi muşte buza, întorcând din când în când capul către strada lui Caroline. Mama lui Caroline păruse ea însăşi bolnavă, cu cearcăne sub ochi. Şi senzaţia de furtună, senzaţia de presiune, aproape că strivea casa lui Caroline.

La Meredith, Matt se ocupă de maşina lui, care avea nevoie tot timpul de reparaţii, în timp ce Bonnie şi Meredith începură să scotocească în dulapul lui Meredith după haine pe care le-ar putea purta Elena. Aveau să-i fie mari, dar oricum era mai bine aşa decât hainele lui Bonnie, care i-ar fi mult prea mici.

La ora patru după-amiaza îl sunară pe Stefan.

Da, erau bine-veniţi. Coborâră şi-l luară pe Matt.

La pensiune, Elena nu repetă ritualul de sărutare din ziua precedentă — spre vizibila dezamăgire a lui Matt. Dar se arătă încântată de noile haine, deşi nu pentru motivele din care ar fi fost vechea Elenă. Plutind la un metru de podea, le lipi de obraz şi le mirosi adânc, fericită, şi apoi zâmbindu-i larg lui Meredith, deşi când Bonnie luă şi ea un tricou nu simţi decât mirosul balsamului de rufe folosit. Nici măcar parfumul Beach al lui Meredith.

— Îmi pare rău, spuse Stefan neputincios când Elena izbucni brusc într-o rafală de strănuturi, strângând în braţe un tricou bleu ca şi cum ar fi fost un pisoi.

Dar faţa lui era plină de tandreţe şi Meredith, deşi părea uşor stânjenită, îl asigură că era plăcut să fie atât de apreciată.

— Îşi poate da seama de unde vin, explică Stefan. Nu vrea să poarte nimic din ce vine de la un atelier unde se lucrează în condiţii grele, explică Stefan.

— Eu cumpăr doar din magazine cu haine a căror provenienţă figurează pe site-uri specializate, răs- punse Meredith. Bonnie şi cu mine avem ceva să-ţi spunem, adăugă ea.

În timp ce ea îi povestea lui Stefan despre profeţiile lui Bonnie din noaptea trecută, Bonnie o duse pe Elena în baie şi o ajută să-şi pună şortul, care îi venea bine, şi tricoul bleu, care îi venea aproape bine, căci era puţin cam lung.

Culoarea îi scotea perfect în evidenţă părul ciufulit dar încă minunat, dar când Bonnie încercă să o convingă să se uite într-o oglinjoară pe care o adusese — cioburile fostei oglinzi din baie fuseseră adunate — Elena păru la fel de confuză ca un căţeluş ridicat în braţe pentru a i se arăta propria imagine. Bonnie tot împingea oglinda în faţa Elenei, iar Elena se tot uita când pe o parte, când pe alta a oglinzii, ca un bebeluş care se joacă de-a cucu-bau. Bonnie trebui să se mulţumească să perie bine buclele din masa aceea aurie de păr, cu care era clar că Stefan nu ştia cum să se descurce. Când în cele din urmă părul Elenei deveni fluid şi mătăsos, Bonnie o scoase mândră din baie, pentru a o arăta celorlalţi.

Şi imediat îi păru rău. Ceilalţi trei erau cufundaţi într-o discuţie serioasă şi aparent sinistră. Fără tragere de inimă, Bonnie îi dădu drumul Elenei, care imediat zbură — literalmente — în poala lui Stefan, şi li se alătură şi ea.

— Sigur că înţelegem, spunea Meredith. Chiar înainte să-şi piardă minţile Caroline, ce altă alternativă exista, de fapt? Dar...

— Cum adică "ce altă alternativă exista"? întrebă Bonnie, aşezându-se pe pat lângă Stefan. Despre ce vorbiţi voi?

Urmă o pauză lungă, şi apoi Meredith se ridică şi o cuprinse cu un braţ pe Bonnie.

— Vorbeam despre motivul pentru care Stefan şi Elena trebuie să plece din Fell's Church... să se ducă departe de aici.

La început, Bonnie nu avu nici o reacţie — ştia că ar trebui să simtă ceva, dar era prea şocată ca să-şi dea seama ce. Când îşi găsi cuvintele, singurul lucru pe care se auzi spunându-l, într-un fel prostesc, era:

— Să plece? De ce?

— Ai văzut de ce — aici, ieri, răspunse Meredith, şi ochii ei negri erau plini de durere, iar faţa ei arăta pentru prima oară suferinţa incontrolabilă pe care probabil că o simţea.

Dar în acea clipă, nici o suferinţă nu însemna nimic pentru Bonnie, cu excepţia propriei ei suferinţe.

Şi acum venea, copleşind-o, ca o avalanşă care o îngropa în zăpada fierbinte ca văpaia, într-o gheaţă care ardea. Cumva, reuşi să se elibereze din ea suficient de mult cât să spună:

— Caroline n-o să facă nimic. A semnat un jurământ. Ştie că dacă îl încalcă... mai ales când... când 1-a semnat şi ştiţi-voi-

cine…

Meredith îi spusese probabil lui Stefan despre cioară, pentru că el oftă şi clătină din cap, ferindu-se uşor de Elena, care încerca să-l privească în ochi. Era clar că simţea suferinţa întregului grup, dar la fel de clar era că nu înţelegea prea bine ce o stârnise.

— Ultima persoană pe care o vreau în preajma lui Caroline e fratele meu. Stefan îşi dădu părul din ochi cu un gest iritat, ca şi cum şi-ar fi amintit cât de mult semănau ei doi. Şi nici nu cred că ameninţarea lui Meredith privitoare la fetele din club o să funcţioneze. E mult prea cufundată în întuneric.

Bonnie se înfioră. Nu-i plăceau gândurile pe care le trezeau aceste cuvinte: în întuneric.

— Dar…, începu Matt, şi Bonnie îşi dădu seama că şi el se simţea la fel ca ea — năucit şi ameţit, ca şi cum se aflau într-o paradă grotescă de carnaval.

— Ascultaţi, spuse Stefan, mai există un motiv pentru care nu putem rămâne aici.

— Ce motiv? întrebă încet Matt.

Bonnie era prea supărată pentru a mai spune ceva. Se gândise la asta, undeva în adâncul sub- conştientului ei. Dar de fiecare dată împinsese gândurile departe.

— Cred că Bonnie înţelege deja, spuse Stefan şi se uită la ea.

Bonnie îi întoarse privirea cu ochii înceţoşaţi de lacrimi.

— Fell's Church, explică Stefan pe un ton blând, plin de tristeţe, a fost construit la întretăierea liniilor de forţă magică. Liniile de Putere supranaturală din pământ, vă aduceţi aminte, nu? Nu ştiu dacă asta a fost făcut în mod deliberat. Ştie cineva dacă familia Smallwood a avut vreo legătură cu locaţia?

Nu ştiau. Nu scria nimic în vechiul jurnal al Honoriei Fell despre alegerea de către familia de vârcolaci a locului de întemeiere a oraşului.

— Ei bine, dacă alegerea a fost întâmplătoare, a fost una destul de nefericită. Oraşul — de fapt, ar trebui să spun cimitirul oraşului — a fost construit exact deasupra unui loc unde se întretaie o mulţime de linii de forţă magică. Asta îl face un punct de atracţie puternică pentru creaturile supranaturale, rele sau… sau nu chiar atât de rele. Stefan păru stânjenit, şi Bonnie îşi dădu seama că se referea la el însuşi. Eu am fost

atras aici. La fel s-a întâmplat şi cu alţi vampiri, după cum ştiţi. Şi cu fiecare fiinţă care deţinea Puterea şi venea aici, atracţia devenea tot mai mare. Ca un far a cărui lumină se face tot mai strălucitoare. Mai tentantă pentru alte creaturi care deţin Puterea. E un cerc vicios.

— In cele din urmă, unele dintre ele or s-o vadă pe Elena, spuse Meredith. Nu uita, Bonnie, că acestea sunt fiinţe asemănătoare cu Stefan, dar fără să aibă moralitatea lui. Când o vor vedea...

Bonnie aproape că izbucni în lacrimi la acest gând. Păru să vadă o învârtejire de pene albe, fiecare plutind încet către pământ.

— Dar... nu era aşa când s-a trezit prima dată, spuse Matt cu încăpăţânare. Vorbea. Era raţională. Nu plutea.

— Fie că vorbeşte sau nu, fie că păşeşte sau plu- teşte, ea are Puterea, spuse Stefan. Suficient cât să-i înnebunească pe vampirii obişnuiţi. Să-i înnebunească atât de tare, încât să-i facă rău pentru a obţine această Putere. Iar ea nu omoară... şi nici nu răneşte. Cel puţin, nu mi-o pot imagina făcând asta. Ceea ce sper, spuse el şi faţa i se înnegură, e să pot să o duc undeva unde va fi... protejată.

— Dar nu poţi s-o iei de aici, spuse Bonnie şi-şi auzi vocea jalnică fără a putea să şi-o stăpânească. Nu ţi-a spus Meredith ce-am zis? O să se trezească. Iar Meredith şi cu mine trebuie să fim cu ea atunci.

Pentru că n-o să fim cu ea mai târziu. Brusc, totul avea sens. Şi deşi nu era la fel de rău ca şi a crede că nu vor fi nicăieri deloc, oricum era suficient de rău.

— Nu mă gândeam să o iau de aici înainte ca măcar să poată să meargă ca lumea, spuse Stefan, şi o surprinse pe Bonnie cuprinzând-o repede cu braţul pe după umeri.

Era la fel ca îmbrăţişarea lui Meredith, o îmbrăţişare de frate, dar mai puternică şi mai scurtă decât a ei.

— Şi nici nu ştiţi cât mă bucur că o să se trezească, adăugă Stefan. Şi că veţi fi aici ca să o ajutaţi.

— Dar...

Dar demonii tot or să vină în Fell's Church, nu? se gândi Bonnie. Şi n-o să te avem pe tine să ne aperi.

Ridică privirea şi văzu că Meredith ştia exact ce era în mintea ei.

— Eu aş spune, zise Meredith pe un ton foarte atent şi măsurat, că Stefan şi Elena au trecut prin suficient de multe pentru acest oraş.

Sigur, nu puteau să nege asta. Şi, după cum se părea, nici nu aveau ce argumente să-i mai aducă lui Stefan. Era deja hotărât.

Continuară să discute mult după ce se întunecă, evaluând diferite opţiuni şi scenarii, chibzuind asupra predicţiei lui Bonnie. Nu hotărâră nimic precis, dar cel puţin croiră câteva planuri posibile.

Bonnie insistă să existe nişte metode de a lua legătura cu Stefan, şi se pregătea să-i ceară nişte sânge şi câteva fire de păr pentru vraja de invocare, când el îi aduse aminte cu blândeţe că acum avea un telefon mobil.

În cele din urmă, veni timpul să plece. Erau morţi de foame, şi Bonnie bănuia că şi Stefan trebuia să se hrănească. Părea neobişnuit de palid, aşa cum stătea cu Elena pe genunchi.

Când îşi luară rămas-bun în capul scărilor, Bonnie îşi spuse, iar şi iar, că Stefan promisese că Elena o să fie aici, iar Bonnie şi Meredith or s-o ajute. Stefan n-o s-o ia niciodată de aici fără să le spună. Nu era un rămas-bun adevărat. Şi atunci, de ce părea aşa?

9

După ce Matt, Meredith şi Bonnie plecară, Stefan rămase cu Elena, acum îmbrăcată decent de Bonnie în "Cămaşa de Noapte", întunericul de afară era plăcut pentru ochii lui sensibili — nu îl dureau de la lumina zilei, ci din cauza faptului că trebuise să le dea unor prieteni buni o veste tristă. Mai supărătoare decât ochii care îl dureau era senzaţia uşor sufocantă pe care o are un vampir care nu s-a hrănit. Dar va remedia asta curând, îşi spuse. Cum va adormi Elena, o să se furişeze în pădure şi o să găsească o căprioară. Nimeni nu putea pândi mai bine decât un vampir prada; nimeni nu se putea întrece cu Stefan la vânătoare. Şi chiar dacă era nevoie de mai multe căprioare pentru a potoli foamea din el, nici una

dintre ele nu va păţi nimic.

Dar Elena avea alte planuri. Nu-i era somn, şi nu se plictisea niciodată când era doar cu el. Imediat ce nu se mai auzi maşina vizitatorilor ei, ea făcu ceea ce făcea întotdeauna când era în această dispoziţie.

Pluti până la el şi îşi ridică faţa, cu ochii închişi, cu buzele uşor întredeschise. Apoi aşteptă.

Stefan se apropie repede de fereastra fară obloane, trase jaluzelele pentru ca nu cumva vreo cioară nedorită să tragă cu ochiul, apoi se întoarse lângă ea. Elena rămăsese în exact aceeaşi poziţie, cu o roşeaţă uşoară în obraji, cu ochii tot închişi. Uneori, Stefan îşi spunea că ea ar aştepta la nesfârşit aşa dacă voia un sărut.

— Chiar profit de tine, iubire, spuse el şi oftă. Se plecă şi o sărută uşor, cast, pe buze.

Elena îşi arătă dezamăgirea scoţând un sunet care părea exact un tors de pisică, încheiat pe o notă întrebătoare. Îl lovi uşor cu nasul în bărbie.

— Iubire dragă, spuse Stefan, mângâind-o pe păr. Bonnie ţi 1-a descurcat fără să te tragă prea tare?

Dar acum îl învăluia căldura ei, şi se simţea neajutorat. O durere surdă începea deja să pulseze în maxilarul superior.

Elena îl lovi iar, nemulţumită. O sărută din nou, puţin mai lung. Gândind logic, ştia că ea era o persoană adultă. Era mai în vârstă şi avea mult mai multă experienţă decât cu nouă luni în urmă, când se pierdeau în sărutări pline de adoraţie. Dar întotdeauna în mintea lui exista sentimentul de vinovăţie, şi nu putea să nu îşi dorească acordul ei pe deplin conştient.

De data asta torsul ei ca de pisică era unul exasperat. Elena se săturase. Dintr-odată, îşi lăsă toată greutatea pe el, forţându-l să ţină brusc în braţe un trup cald şi tare de femeie, şi în acelaşi timp rosti un Te rog care sună limpede ca un deget care se roteşte pe buza unui pahar de cristal.

Erau unele dintre primele cuvinte pe care învăţase să le gândească înspre el atunci când se trezise mută şi imponderabilă. Şi, înger sau nu, ştia exact ce stârneau ele în adâncul lui.

Te rog...

— Oh, iubirea mea, gemu el. Iubirea mea dragă...

Te rog...

O sărută.

Urmă o lungă tăcere, pe când el îşi simţea inima bătându-i tot mai tare. Elena, Elena lui, care cândva îşi dăduse viaţa pentru el, era caldă şi somnoros de grea în braţele lui. Era numai a lui, şi îşi aparţineau unul altuia, şi el nu voia nimic să se schimbe faţă de această clipă. Chiar şi durerea crescândă din falcă îl bucura. Durerea se schimba în plăcere cu gura caldă a Elenei sub a lui, cu buzele ei care îi dădeau sărutări uşoare ca nişte fluturi, abia atingându-l, aţâţându-l. Uneori, Stefan îşi spunea că Elena era de fapt foarte trează atunci când părea pe jumătate ador- mită, ca acum. Ea era întotdeauna provocatoarea, dar el o urma neputincios oriunde voia ea să-l ducă. Singura dată când el refuzase, când se oprise în mijlocul unui sărut, ea nu mai vorbise cu el în minte şi plutise către un colţ al camerei, unde rămăsese în praf şi printre pânzele de păianjeni… şi plânsese.

Nimic din ce făcuse el nu o putuse consola, deşi îngenunchease pe scândurile tari ale podelei şi o implorase şi încercase să o convingă cu vorbe bune şi aproape că plânsese şi el — până când o luase din nou în braţe.

Îşi jurase să nu mai facă niciodată greşeala aceea. Şi totuşi, sentimentul de vinovăţie îl rodea, deşi era din ce în ce mai slab — şi mai confuz când Elena schimbă brusc apăsarea pe buzele lui şi lumea începu să se învârtă cu el şi el trebui să se dea înapoi până când se aşezară pe pat. Gândurile lui erau fragmentate. Nu putea decât să îşi spună că Elena era din nou cu el, că stătea pe genunchii lui, atât de incitantă, tremurând de atâtea emoţii, până când ceva moale, ca de mătase, explodă în el şi nu mai trebui să fie convins.

Ştia că şi Elena simţea durerea plăcută din falca lui şi se bucura de ea la fel ca şi el.

Nu mai era timp şi nici motiv pentru a gândi. Elena se topea în braţele lui, şi părul ei devenea sub degetele lui o moliciune lichidă. Mental, ei deja se topiseră unul într-altul. Durerea din caninii lui se materializa în cele din urmă — dinţii i se lungiră, se ascuţiră; când atinse cu ei buza de jos a Elenei, fulgerarea de plăcere-durere îi tăie aproape cu totul răsuflarea.

Şi apoi Elena făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată până atunci. Cu o mişcare atentă şi delicată, prinse între buzele ei unul din caninii lui Stefan. Şi, cu delicateţe şi în mod deliberat,

rămase aşa.

Stefan simţi cum totul se învârte în jurul lui. Doar datorită dragostei lui pentru ea şi a minţilor lor aflate în comuniune nu o muşcă, străpungându-i buza. Un instinct străvechi de vampir pe care nu-l putuse înlătura din adâncul fiinţei lui îl îndemna să o facă.

Dar el o iubea şi ei erau o singură fiinţă — şi apoi, nu se putea mişca. Era încremenit de plăcere. Caninii lui nu se lungiseră niciodată atât de mult şi nu fuseseră niciodată atât de ascuţiţi şi, fără ca el să facă nimic, tăişul ca de lamă al dintelui pătrunsese în buza plină a Elenei. Sângele picura foarte încet pe gâtlejul lui. Sângele Elenei, care se schimbase de când ea se întorsese din lumea spiritelor. înainte fusese minunat, plin de vitalitatea tinereţii şi de esenţa fiinţei Elenei.

Acum... era pur şi simplu ceva unic. De nedescris. Stefan nu gustase niciodată sângele unui spirit întors pe această lume. Era încărcat cu o Putere la fel de diferită de sângele uman ca şi sângele uman de cel animal.

Pentru un vampir, sângele care aluneca pe gât era o plăcere atât de copleşitoare pe cât îşi putea închipui o fiinţă omenească.

Inima lui Stefan bătea aşa de puternic, încât avea impresia că o să-i sară din piept.

Elena se jucă gingaş cu caninul pe care îl capturase.

Stefan îi putea simţi satisfacţia când mica durere de sacrificiu se transformă în plăcere, pentru că era unită de el într-o singură fiinţă şi pentru că ea făcea parte dintr-o specie foarte rară de fiinţe omeneşti: una căreia chiar îi făcea plăcere să hrănească un vampir, îi plăcea senzaţia pe care i-o dădea hrănirea lui, nevoia lui de ea. Făcea parte din elită.

Fiori fierbinţi îi alunecară pe şira spinării; sângele Elenei continua să facă totul să se învârtă în jurul lui.

Elena dădu drumul caninului, sugându-şi buza. Apoi îşi lăsă capul pe spate, arătându-şi gâtul.

Capul pe spate era prea mult ca să-i poată rezista, chiar şi el. Cunoştea toate venele Elenei, la fel de bine cum îi cunoştea chipul. Şi totuşi...

Totul e în regulă. Totul e bine..., rosti telepatic

Elena, şi cuvintele sunară asemenea clinchetului unui clopoţel.

El îşi înfipse doi canini dureroşi într-o venă mică. Caninii lui erau tăioşi asemenea unei lame, încât Elena nu simţi aproape deloc durerea, şi apoi era obişnuită cu senzaţia de muşcătură de şarpe. Iar pentru el, pentru ei doi, venise în sfârşit clipa hrănirii, iar dulceaţa de nedescris a noului sânge al Elenei umplu gura lui Stefan, în vreme ce bucuria de a dărui o cufundă pe Elena în incoerenţa gândului.

Exista întotdeauna pericolul de a lua prea mult, sau de a nu-i da şi ei suficient din sângele lui pentru a o împiedica... ei, sincer, pentru a o împiedica să moară. Nu că el avea nevoie de prea mult, dar întotdeauna exista acel pericol când schimbai sânge cu un vampir. In cele din urmă însă, gândurile negre plutiră departe, alungate de senzaţia absolută de fericire care îi copleşise pe amândoi.

Matt îşi căută în buzunar cheile, în vreme ce el şi

Bonnie şi Meredith se înghesuiau pe scaunul mare din faţă al rablei lui de maşini. Ce jenant să trebu- iască să parcheze lângă Porschele lui Stefan! Tapiţeria din spate era ruptă şi avea tendinţa de a se lipi de fundul oricui se aşeza acolo, iar Bonnie încăpea uşor pe strapontină, care avea o centură improvizată, între Matt şi Meredith. Matt o urmări cu atenţie, pentru că, atunci când era agitată, Bonnie avea tendinţa de a nu-şi pune centura. Drumul înapoi prin Pădurea Veche avea prea multe serpentine, chiar dacă aveau să fie singurii care îl străbăteau.

Fără alte morţi, îşi spuse Matt pe când se înde- părta de pensiune. Şi fără alte învieri miraculoase. Matt văzuse suficient supranatural cât să-i ajungă pentru toată viaţa. Era exact ca şi Bonnie; voia ca lucrurile să se întoarcă la normal pentru ca el să poată continua să trăiască în vechiul şi obişnuitul lui mod de viaţă.

Fără Elena, şopti ceva batjocoritor în mintea lui. Renunţi fără luptă?

Hei, n-aş putea să-l învinge pe Stefan în nici un fel de luptă, chiar dacă el ar avea braţele legate la spate şi un sac pe cap. Trebuie să uit de asta. S-a terminat, oricum m-ar fi sărutat. Acum e doar o prietenă.

Dar încă mai simţea buzele calde ale Elenei pe gura lui în sărutul de ieri, acele atingeri uşoare despre care ea încă nu ştia că nu erau acceptate între "doar prieteni". Şi mai simţea căldura şi graţia cu care trupul ei se legăna şi dansa.

Fir-ar să fie, s-a întors perfectă — cel puţin din punct de vedere fizic, îşi spuse el.

Vocea jalnică a lui Bonnie îi întrerupse amintirile plăcute.

— Şi exact când credeam că totul o să fie bine, se jelea ea, gata să izbucnească în plâns. Exact când credeam că până la urmă totul are să fie în regulă. Că o să fie aşa cum trebuia să fie.

Meredith spuse cu blândeţe:

— E greu, ştiu. Se pare că o tot pierdem. Dar nu putem fi egoişti.

— Eu pot, spuse Bonnie hotărât.

Şi eu pot, şopti vocea interioară a lui Matt. Cel puţin în adâncul meu, unde nimeni nu poate să-mi vadă egoismul. Matt cel de treabă; Matt n-o să se supere — ce băiat bun e Matt. Ei bine, de data asta Matt cel de treabă chiar e supărat. Dar ea 1-a ales pe celălalt, şi ce pot face eu? Să o răpesc? Să o ţin undeva încuiată? Să încerc să fie a mea cu forţa?

Gândul acesta acţionă întocmai ca o găleată cu apă rece, şi Matt se dezmetici şi acordă mai multă atenţie condusului. Străbătuse deja automat, fără să-şi dea seama, câteva dintre curbele drumului îngust care trecea prin Pădurea Veche.

— Trebuia să mergem împreună la colegiu, in- sistă Bonnie. Şi pe urmă trebuia să ne întoarcem aici în Fell's Church. Să ne întoarcem acasă. Am plănuit totul de mult — practic, din grădiniţă — şi acum Elena e din nou o fiinţă omenească, şi eu credeam că asta însemna că totul avea să fie din nou aşa cum trebuia să fie. Dar n-o să mai fie niciodată nimic la fel, niciodată, nu-i aşa? încheie mai calmă şi oftă, înghiţind greu: Nu-i aşa?

De fapt, nici nu era o întrebare.

Matt şi Meredith se uitară unul la altul, surprinşi de senzaţia ascuţită de compătimire pe care o simţeau, şi fără să poată să o aline pe Bonnie, care acum îşi cuprinsese trupul cu braţele şi se ferea de atingerea lui Meredith.

Asta e Bonnie — e doar Bonnie care se poartă dramatic, îşi spuse Matt, dar sinceritatea lui înnăscută îl contrazise.

— Cred, zise el încet, că de fapt cam asta gândeam cu toţii la început, când s-a întors. (Când dansam în jurul ei în pădure ca nişte nebuni, îşi spuse.) Cred că, într-un fel, eram convins că ei puteau trăi liniştiţi undeva în apropiere de Fell's Church, şi

că lucrurile vor reveni la ceea ce au fost înainte. înainte ca Stefan...

Meredith clătină din cap şi privi înainte, în depărtare, prin parbriz.

— Nu Stefan, spuse.

Matt înţelese ce voia ea să spună. Stefan venise în Fell's Church să se alăture din nou oamenilor, nu ca să ducă o fată umană departe de ei, în necunoscut.

— Ai dreptate, spuse Matt. Mă gândeam doar la ceva în genul ăsta. Ea şi Stefan ar fi putut probabil să găsească o modalitate de a trăi aici liniştiţi. Sau cel puţin să rămână aproape de noi. Dar a apărut Damon. A venit să o ia pe Elena împotriva voinţei ei, şi asta a schimbat totul.

— Iar acum Stefan şi Elena pleacă. Şi odată plecaţi, n-or să se mai întoarcă niciodată, spuse pe un ton jalnic Bonnie. De ce? De ce a făcut asta Damon?

— Îi place să schimbe lucrurile din pură plictiseală, aşa mi-a spus odată Stefan. De data asta totul a început probabil din ură faţă de Stefan, spuse Meredith. Dar tare aş vrea ca măcar acum să ne lase în pace.

— Ce mai contează? întrebă Bonnie, care chiar plângea. Deci a fost vina lui Damon. Nici măcar nu-mi mai pasă de asta. Ce nu înţeleg eu e de ce lucrurile trebuie să se schimbe!

— "Nu poţi să traversezi acelaşi râu de două ori."

Sau chiar şi o dată dacă eşti un vampir suficient de puternic, spuse Meredith uşor ironic, dar nimeni nu râse. Apoi adăugă, pe un ton mai blând: Poate că nu întrebi pe cine trebuie. Poate că Elena e cea care ţi-ar putea spune de ce lucrurile trebuie să se schimbe, asta dacă îşi aduce aminte ce i s-a întâmplat — în Celălalt Loc.

— N-am vrut să spun că trebuie să se schimbe...

— Dar trebuie, spuse Meredith, pe un ton şi mai blând şi mai meditativ. Nu înţelegi? Nu e ceva su- pranatural — e... viaţa. Toată lumea trebuie să se maturizeze...

— Ştiu! Matt are o bursă sportivă şi tu pleci la colegiu şi pe urmă o să te măriţii Şi probabil o să faci copii! Bonnie rosti aceste cuvinte pe un ton care sugera ceva indecent. Iar eu o să rămân în colegiul de doi ani pentru totdeauna. Iar voi veţi fi amândoi maturi şi veţi uita de Elena şi Stefan... şi de mine, încheie Bonnie cu o voce de-abia auzită.

— Hei!

Matt fusese întotdeauna foarte protector faţă de cei răniţi şi ignoraţi. Iar acum, chiar şi cu Elena în minte — se întreba dacă avea să scape vreodată de senzaţia acelui sărut — era atras de Bonnie, care părea atât de mică şi de vulnerabilă.

— Ce tot spui tu acolo? După colegiu o să mă întorc să trăiesc aici. Probabil că aici o să şi mor, în Fell's Church. Eu o să mă gândesc la tine. Vreau să spun, dacă vrei şi tu asta.

O mângâie pe Bonnie pe braţ, şi ea nu se feri de atingerea lui aşa cum făcuse mai devreme cu Meredith. Se rezemă de el, cu fruntea lipită de umărul lui. Când o străbătu un fior uşor, el o cuprinse cu un braţ fără să se gândească.

— Nu mi-e frig, spuse Bonnie, deşi nu încercă să-i îndepărteze braţul. E cald în seara asta. Eu doar... nu-mi place când spui lucruri de genul "o să şi mor"... ai grijă!

— Matt, fii atent!

— Ce...

Matt apăsă cu putere pe frâne, înjurând, luptându-se cu ambele mâini cu volanul, în vreme ce Bonnie se făcu mică şi Meredith se încordă. Maşina cu care Matt înlocuise prima rablă pe care o pierduse era aproape la fel de veche şi nu avea airbaguri. Era un fel de combinaţie de părţi disparate din maşini de la fiare vechi adunate într-una.

— Ţineţi-vă bine! urlă Matt în vreme ce maşina derapa, cu cauciucurile scrâşnind, şi apoi fură cu toţii aruncaţi în toate direcţiile când partea din spate a maşinii se roti pentru a se opri într-un şanţ, iar bara din faţă lovi un copac.

Când totul se opri şi nimic nu se mai mişcă, Matt răsuflă în sfârşit şi slăbi strânsoarea disperată a volanului. Vru să se întoarcă spre fete şi apoi încremeni. Pipăi înnebunit după lumina de plafon şi ceea ce văzu îl făcu din nou să încremenească.

Bonnie se întorsese, ca întotdeauna în momentele de mare supărare, către Meredith. Stătea cu capul în poala ei, ţinând-o cu amândouă mâinile pe Meredith de braţ şi de cămaşă. Meredith stătea aşezată, încordată, aplecată cât putea de mult pe spate, cu picioarele întinse pentru a se împinge în podeaua de sub bord; trupul ei era arcuit în scaun, cu capul dat pe spate, cu braţele ţinând-o strâns pe Bonnie.

Pătrunzând prin geamul deschis — ca o suliţă verde, plină

de noduri, sau ca braţul întins al unui uriaş sălbatic al pământului — se vedea creanga groasă a unui copac. Trecea la un centimetru de baza gâtului arcuit al lui Meredith, iar rămurelele de la baza ei erau peste trupul mic al lui Bonnie. Dacă centura lui Bonnie nu i-ar fi dat voie să se răsucească. .. dacă Bonnie nu s-ar fi aruncat în jos... dacă Meredith n-ar fi ţinut-o...

Matt se trezi holbându-se direct la capătul rupt dar foarte ascuţit al lancei. Dacă propria lui centură nu l-ar fi împiedicat să se aplece într-acolo...

Matt îşi auzea respiraţia grea. Mirosul de conifer se simţea puternic în maşină. Din locurile în care crenguţe mai mici se rupseseră picura răşina.

Foarte încet, Meredith întinse mâna ca să rupă una dintre rămurelele care erau îndreptate către gâtul ei asemenea unor săgeţi. Dar rămurica nu cedă. Amorţit, Matt întinse şi el mâna şi încercă. Deşi lemnul nu era cu mult mai gros decât degetul lui, era tare şi nici măcar nu voia să se îndoaie.

Ca şi cum fusese călit în foc, îşi spuse uluit. Dar e ridicol. E un copac viu; simt aşchiile.

— Au!

— Acum pot te rog să mă ridic? spuse încet

Bonnie, cu vocea înăbuşită, căci avea gura lipită de piciorul lui Meredith. Te rog. înainte să mă apuce. Asta vrea să facă.

Matt o privi surprins şi îşi zgârie obrazul în capătul cu aşchii al ramurii mari.

— N-o să te apuce.

Dar îşi simţea stomacul strâns ca de o gheară pe când bâjbâia să-şi desfacă centura. De ce acelaşi gând îi trecea şi lui Bonnie prin cap, că ramura aceea era un braţ uriaş, strâmb şi ţepos? Nici măcar nu o putea vedea.

— Ştii bine că asta vrea să-mi facă, şopti Bonnie, şi acum tot trupul ei părea să fie cuprins de tremurături. Întinse mâna în spate să-şi desfacă centura.

— Matt, trebuie să mă strecor, spuse Meredith.

Îşi păstrase cu grijă poziţia arcuită pe spate, care părea destul de inconfortabilă, dar Matt o auzea respirând tot mai greu.

— Trebuie să mă strecor către tine. Chestia asta încearcă să mi se încolăcească în jurul gâtului.

— Asta e imposibil…

Dar acum vedea şi el. Capetele rupte ale ramurii mai mici se mişcaseră doar un milimetru, dar acum se percepea o arcuire în ele şi aşchiile apăsau pe gâtul lui Meredith.

— Nu e decât faptul că probabil nimeni nu poate să stea arcuit aşa la nesfârşit, spuse el, deşi ştia că asta era o aiureală. Există o lanternă în torpedou…

— Torpedoul e complet blocat de ramuri. Bonnie, poţi să ajungi să-mi desfaci centura?

— O să încerc.

Bonnie se întinse în faţă fără să ridice capul, bâjbâind după închizătorul centurii.

Lui Matt i se părea că ramurile vezi şi parfumate de conifer o înghiţeau. O trăgeau între acele lor.

— Avem aici un întreg pom afurisit de Crăciun, spuse el şi întoarse capul, uitându-se pe fereastra de lângă el.

Punându-şi mâinile căuş la ochi ca să vadă mai bine în întuneric, îşi rezemă fruntea de geamul surprinzător de rece.

Simţi o atingere pe ceafa. Tresări, apoi încremeni. Nu era nici rece, nici caldă, ca o unghie de fată.

— Ce naiba, Meredith…

— Matt…

Matt era furios pe sine însuşi că tresărise. Dar atingerea… îl zgâria.

— Meredith?

Îşi luă încet mâinile de la ochi până când putu să desluşească reflecţia din geamul întunecat. Meredith nu îl atingea.

— Nu… te mişca… la stânga, Matt. E o aşchie lungă şi ascuţită aici.

Vocea lui Meredith, în mod normal rece şi puţin distantă, îl făcea de obicei pe Matt să se gândească la imaginile acelea din calendare cu lacuri albastre înconjurate de zăpadă. Acum suna doar înăbuşită şi tensionată.

— Meredith! spuse Bonnie înainte ca Matt să poată rosti ceva.

Vocea lui Bonnie suna ca şi cum venea de sub o pilotă groasă, umplută cu fulgi

— E-n regulă. Trebuie doar s-o… ţin deoparte, spuse Meredith. Nu-ţi face griji. Nu-ţi dau drumul.

Matt simţi o înţepătură de aşchii. Ceva îi atinse uşor gâtul în partea dreaptă.

— Bonnie, termină! Tragi copacul înăuntrul Îl tragi peste Meredith şi mine!

— Matt, taci din gură!

Matt tăcu. Inima îi bătea cu putere. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să întindă mâna în spatele lui. Dar asta e o prostie, îşi spuse, pentru că dacă Bonnie chiar mişcă pomul, pot cel puţin să-l ţin nemişcat.

Întinse mâna în spate, crispat, încercând să vadă ce face în reflecţia din fereastră. Mâna i se închise peste un nod gros de coajă de copac şi aşchii.

Se gândi: nu-mi aduc aminte să fi văzut un nod atunci când era îndreptat către gâtul meu...

— Am reuşit! spuse o voce înăbuşită, şi se auzi un clic de centură desfăcută din închizător. Apoi, şi mai tremurată, vocea spuse: Meredith? Acele mă împung pe tot spatele.

— OK, Bonnie. Matt. Meredith vorbea cu efort, dar cu multă răbdare, în felul în care vorbiseră cu toţii cu Elena. Matt, acum trebuie să deschizi uşa ta.

Bonnie spuse cu o voce îngrozită:

— Nu sunt doar ace. Sunt rămurele mici. Ca nişte sârmă ghimpată. Sunt... înţepenită.

— Matt! Trebuie să deschizi uşa acum...

— Nu pot.

Tăcere.

— Matt?

Matt făcea eforturi disperate, împingând cu pi- cioarele, acum cu ambele mâini încleştate pe coaja zgrunţuroasă. împingea în spate cu toată puterea.

— Matt! Meredith aproape ţipa. îmi taie gâtul!

— Nu pot să deschid uşa! E un copac şi pe partea asta!

— Cum poate să fie un copac acolo? Acolo e drumul!

— Cum poate să crească un copac aici înăuntru?

Urmă o altă tăcere. Matt simţea aşchiile — bucăţile din creanga ruptă — pătrunzându-i adânc în ceafa. Dacă nu se mişca repede, n-o s-o mai poată face niciodată.

10

Elena simţea o fericire senină. Acum era rândul ei. Stefan luă de pe biroul lui un cuţit de hârtie, din lemn, dar ascuţit, și-l folosi pentru a se tăia. Elena urâse întotdeauna să-l vadă făcând asta, să folosească cel mai eficient instrument care ar străpunge pielea de vampir; aşa că îşi închise strâns ochii şi îi deschise doar atunci când dintr-o tăietură mică de pe gâtul lui picura sânge roşu.

— Nu ai nevoie să iei prea mult — şi nici n-ar trebui să iei, şopti Stefan, şi ea ştiu că el rostea aceste cuvinte cât le mai putea încă rosti. Nu te ţin prea strâns, nu te doare, nu?

Întotdeauna îşi făcea atâtea griji. De data asta, ea îl sărută pe el.

Şi văzu cât de ciudat i se păru lui, că el îşi dorea mai mult sărutările decât voia ca ea să ia din sângele lui. Râzând, Elena îl împinse pe spate şi se lăsă peste el şi se apropie de zona tăieturii, ştiind că el credea că avea se joace cu el. Dar în schimb ea îşi încleştă gură pe tăietură asemenea unei lipitori şi supse tare, tare, până când îl făcu să-i spună te rog în gând. Dar nu fu mulţumită până când nu îl făcu să spună te rog şi cu glas tare.

În maşină, în întuneric, Matt şi Meredith se gândiră la acelaşi lucru în acelaşi timp. Ea se dovedi mai rapidă, dar vorbiră aproape în cor.

— Sunt o proastă! Matt, unde e închizătorul centurii?

— Bonnie, trebuie să dai spătarul lui Meredith pe spate! E un mâner micuţ, ar trebui să ajungi la el şi să tragi în sus!

Vocea lui Bonnie era sacadată, ca şi cum sughiţa.

— Braţele mele... parcă mă împung... în braţe...

— Bonnie, spuse Meredith cu o voce răguşită, ştiu că poţi s-o faci. Matt... mânerul e... chiar sub... scaunul din faţă sau...

— Da. La margine. Chiar într-o parte sus... nu, puţin mai jos.

Matt nu mai putea vorbi. Odată ce apucase copacul, descoperise că dacă slăbeşte împingerea şi doar pentru o clipă, lemnul apăsa mai tare pe ceafa lui.

N-am încotro, îşi spuse. Trase adânc aer în piept, cât de adânc putu, împinse înapoi creanga, auzi ţipătul lui Meredith, şi răsuci, simţind cum aşchii ascuţite ca nişte cuţite subţiri de lemn îi sfâşie gâtul, urechea şi scalpul. Acum, eliberat de apăsarea de pe ceafa, era uimit de câte ramuri se găseau în

maşină, mult mai multe decât ultima dată când se uitase la ele. Avea poala plină de crenguţe şi peste tot era un covor gros de ace.

Nu-i de mirare că Meredith era atât de furioasă, îşi spuse el ameţit, întorcându-se către ea. Era aproape îngropată în ramuri, cu o mână luptându-se cu ceva în dreptul gâtului, dar îl văzu.

— Matt... coboară-ţi... spătarul! Repede! Bonnie, ştiu că poţi s-o faci.

Matt îşi băgă mâna şi trase de ramuri, apoi pipăi în căutarea mânerului care să-i coboare spătarul. Mânerul nu voia să se mişte. In jurul lui erau înco- lăciţi cârcei subţiri şi tari, elastici şi greu de rupt. Ii răsuci şi trase de ei sălbatic.

Spătarul căzu pe spate. Matt se băgă pe sub uriaşa ramură-braţ — dacă o mai putea numi aşa, pentru că acum maşina era plină de asemenea ramuri groase. Apoi, chiar când se întindea să o ajute pe Meredith, spătarul ei se lăsă brusc în spate.

Meredith căzu odată cu el, scăpând de ramură, gâfâind şi trăgând aer în piept. O clipă rămase nemişcată. Apoi reuşi să se tragă cu totul pe bancheta din spate, târând după ea o formă înfăşurată în ace. Când vorbi, vocea ei era răguşită şi abia auzită.

— Matt. Fii binecuvântat... pentru... combinaţia asta ciudată... de maşină.

Ridică la loc spătarul din faţă cu o lovitură de picior. Matt făcu la fel.

— Bonnie, zise Matt amorţit.

Bonnie zăcea nemişcată, înfăşurată în crenguţe, prinse în ţesătura cămăşii ei, împletite în păr.

Meredith şi Matt începură să tragă. Când crengile cedară, lăsară pe piele răni ca nişte dungi sau mici înţepături.

— E aproape ca şi cum încercau să îi intre pe sub piele, spuse Matt, când o creangă lungă şi subţire se îndepărtă, lăsând în urmă înţepături sângerânde.

— Bonnie? spuse Meredith. Ea era cea care îi scotea din păr rămurelele. Bonnie? Haide, sus. Uită-te la mine.

Trupul lui Bonnie începu din nou să tremure, dar o lăsă pe Meredith să-i ridice faţa.

— Nu credeam că o pot face, spuse.

— Mi-ai salvat viaţa.

— Mi-a fost atât de frică...

Bonnie începu să plângă tăcut, lipită de umărul lui Meredith.

Matt se uită la Meredith în clipa în care lumina de plafon pâlpâi şi se stinse. Ultimul lucru pe care îl văzu fură ochii ei întunecaţi, iar expresia lor îl făcu dintr-odată să simtă şi mai puternic acea gheară din stomac. Se uită pe cele trei ferestre pe care le vedea acum de pe locul lui din spate.

Ar fi trebuit să fie greu să vadă ceva. Dar la ce se uita acum era lipit cu putere de sticlă. Ace. Ramuri. Solide, pe fiecare centimetru de fereastră.

Cu toate acestea, şi el şi Meredith, fără să mai fie nevoie să spună ceva, întinseră mâna către mânerul uşilor din spate. Se auzi un clinchet, uşile se deschiseră câţiva milimetri, apoi se trântiră la loc cu zgomot, cu o bufnitură finală: poc.

Meredith şi Matt se uitară unul la altul. Meredith îşi lăsă din nou privirea în jos şi începu să culeagă alte ace de pe Bonnie.

— Doare?

— Nu. Puţin...

— Tremuri.

— E frig.

Acum se făcuse frig. Afară, dar nu prin fereastra cândva deschisă şi care acum era astupată complet cu cetină, Matt auzea vântul. Şuiera, ca şi cum ar fi trecut printre multe ramuri. Se mai auzea şi un scârţâit de lemn, înfricoşător de puternic şi ciudat de departe în sus, deasupra lor. Suna asemenea unei furtuni.

— De fapt, ce dracu a fost aia? explodă el, lovind cu piciorul, puternic, scaunul din faţă. Chestia aia din drum pe care am ocolit-o?

Capul întunecat al lui Meredith se ridică încet.

— Nu ştiu. Tocmai voiam să ridic fereastra. Am văzut-o doar pentru o fracţiune de secundă.

— A apărut pur şi simplu în mijlocul drumului.

— Un lup?

— Nu era nimic acolo, şi în clipa următoare era acolo.

— Lupii n-au culoarea aia. Era roşu, spuse Bonnie hotărât, ridicând capul de pe umărul lui Meredith.

— Roşu? Meredith clătină din cap. Era prea mare ca să fie o vulpe.

— Da, cred că era roşu, spuse Matt.

— Lupii nu sunt roşii... dar vârcolacii? Are cumva Tyler Smallwood vreo rudă cu părul roşu?

— Nu era un lup, spuse Bonnie. Era... invers.

— Invers?

— Avea capul în partea opusă. Sau poate că avea câte un cap la fiecare capăt.

— Bonnie, tu chiar mă sperii, spuse Meredith.

Matt nu voia s-o spună, dar şi pe el îl speria. Pentru că ceea ce văzuse el pentru o fracţiune de secundă din acel animal păruse să-i arate cam aceeaşi formă ciudată pe care o descria acum Bonnie.

— Poate că doar am văzut-o dintr-un unghi ciudat, spuse el, iar Meredith:

— E posibil să fi fost doar un animal alungat din pădure de...

— De ce?

Meredith ridică privirea către plafonul maşinii.

Matt îi urmări ochii. Foarte încet, şi cu un geamăt de metal, capota se îndoia. Tot mai mult. Ca şi cum ceva foarte greu se lăsa pe ea.

Matt trase o înjurătură în gând.

— Când eram în scaunul din faţă, de ce n-am apăsat pe acceleraţie? Se uită cu nerăbdare printre ramuri, încercând să desluşească acceleraţia, contactul. Mai sunt cheile acolo? întrebă.

— Matt, am ajuns pe jumătate într-un şanţ. Şi pe urmă, dacă ar fi folosit la ceva, ţi-aş fi spus să apeşi repede şi cu putere pe acceleraţie.

— Creanga aia ţi-ar fi retezat capul!

— Da, spuse Meredith simplu.

— Te-ar fi omorât!

— Dacă v-ar fi ajutat să ieşiţi, ţi-aş fi sugerat-o. Dar tu erai prins pe o parte; eu puteam vedea în faţă. Erau deja acolo — copacii. în toate direcţiile.

— Aşa... ceva... nu... e... posibil! spuse Matt sa- cadat, lovind cu pumnul în scaunul din faţa lui pentru a sublinia fiecare cuvânt.

— Dar asta e posibil?

Capota scârţâi din nou.

— Voi doi — terminaţi cu cearta! spuse Bonnie şi izbucni în

plâns.

Se auzi o pocnitură ca o împuşcătură şi maşina se lăsă deodată pe spate şi pe stânga.

Bonnie tresări.

— Ce-a fost asta? Tăcere.

— A explodat un cauciuc, spuse în cele din urmă Matt.

Nu mai era stăpân pe propria-i voce. Se uită la Meredith.

La fel făcu şi Bonnie, care zise:

— Meredith, crengile umplu scaunul din faţă. Abia mai văd lumina lunii. E din ce în ce mai întu- neric.

— Ştiu.

— Ce facem?

Matt vedea pe chipul lui Meredith imensa ten- siune şi frustrare, ca şi cum tot ceea ce spunea urma să se audă printre dinţii scrâşniţi. Dar vocea lui Meredith era calmă:

— Nu ştiu.

Pe când Stefan tot mai tremura uşor, Elena se făcu covrig, asemenea unei pisici, în aer, deasupra patului. Ii zâmbi lui Stefan, un zâmbet ameţit de plăcere şi dragoste. Lui îi trecu prin cap că ar vrea să o cuprindă în braţe, să o tragă în jos, şi să o ia de la început.

Atât de mult îl făcuse ea să-şi piardă minţile.

Pentru că el ştia — şi mult prea bine, din experienţă — pericolul cu care se jucau. încă puţin din toate acestea şi Elena ar fi primul spirit-vampir, aşa cum fusese primul vampir-spirit pe care îl cunoscuse.

Dar uită-te la ea! Se strecură de sub ea, aşa cum făcea de obicei, şi rămase privind-o, simţind cum inima îi bate mai puternic doar la vederea ei. Părul ei, aur curat, cădea asemeni unei perdele de mătase pe pat şi se aduna acolo. Trupul ei, în lumina singurei veioze mici din cameră, părea conturat cu aur. Cu adevărat părea să plutească şi să se mişte şi să doarmă într-o ceaţă aurie. Era înspăimântător. Pentru un vampir, era ca şi cum ar fi adus în patul lui un soare viu.

Se trezi înăbuşindu-şi un căscat. Şi asta era ceva ce tot ea îi făcea uneori, ca o Dalila nevinovată care îi lua puterea lui Samson. Deşi supraîncărcat de sângele ei, se simţea şi somnoros, într-un fel minunat. Avea să petreacă o noapte caldă în — sau mai degrabă sub — braţele ei.

În maşina lui Matt se făcea tot mai întuneric pe măsură ce

copacii continuau să acopere lumina lunii. Un timp, încercară să strige după ajutor. Nu-i ajută cu nimic şi, pe urmă, aşa cum remarcă Meredith, aveau nevoie să-şi păstreze oxigenul din maşină. Aşa că rămaseră din nou nemişcaţi.

In cele din urmă, Meredith băgă mâna în buzunarul jeanşilor ei şi scoase un inel de chei cu o lanternă micuţă. Lumina ei era albastră. O aprinse şi toţi se aplecară înainte. Un lucru atât de mic, şi cât de mult înseamnă, îşi spuse Matt.

Acum se simţea o apăsare asupra scaunelor din faţă.

— Bonnie? spuse Meredith. Aici n-o să ne audă nimeni ţipând. Dacă cineva ne-ar putea auzi, ar fi auzit cauciucul şi s-ar fi gândit că era o mpuşcătură.

Bonnie clătină din cap, ca şi cum nici n-ar fi vrut să o asculte. Continua să-şi scoată ace de pin din piele.

Are dreptate. Suntem la mile depărtare de orice fiinţă omenească, îşi spuse Matt.

— Aici e ceva rău, spuse Bonnie.

O spuse calmă, dar ca şi cum fiecare cuvânt ar fi fost împins afară separat, ca nişte pietricele care erau aruncate într-un iaz.

Brusc, Matt se simţi şi mai îngrozit.

— Cât... de rău?

— E atât de rău, că e... N-am mai simţit niciodată aşa ceva până acum. Nici când a fost omorâtă Elena, nici de la Klaus, nici de la orice altceva. N-am simţit niciodată nimic la fel de rău ca asta. E atât de rău, şi e atât de puternic. Nu credeam că ceva poate fi atât de puternic. Mă împinge, şi mi-e frică...

Meredith o întrerupse.

— Bonnie, eu ştiu că amândouă ne putem gândi doar la o singură cale de a ieşi din asta...

— Nu există ieşire din asta!

— ...ştiu că ţi-e frică...

— Pe cine putem să chemăm? Aş putea s-o fac... dacă am avea pe cine să chemăm. Pot să mă uit la lanterna ta cea mică şi să încerc să-mi spun că e o flacără şi să o fac...

— Să intre în transă? Matt se uită repede la Me- redith. N-ar trebui să mai facă asta.

— Klaus a murit.

— Dar...

— Nu e nimeni care să mă audă! ţipă Bonnie şi apoi, în sfârşit, izbucni în hohote de plâns. Elena şi Stefan sunt prea

departe, şi probabil că acum dorm! Şi nu mai e nimeni altcineva!

Cei trei erau acum împinşi unul într-altul, căci ramurile apăsau din nou scaunele către ei. Matt şi Meredith erau suficient de aproape pentru a se privi peste capul lui Bonnie.

— Oh, făcu Matt, surprins. Aăă... suntem siguri?

— Nu, răspunse Meredith, şi vocea ei suna îngri- jorată, dar şi plină de speranţă. Ţi-aduci aminte de azi-dimineaţă? Nu avem nici o siguranţă. De fapt, eu sunt sigură că încă mai e pe aici pe undeva.

Acum Matt simţi că i se face greaţă, iar Meredith şi Bonnie păreau că le e rău în lumina albastră deja ciudată.

— Şi... chiar înainte să se întâmple asta, vorbeam despre cum o mulţime de chestii...

— ...practic tot ce s-a întâmplat şi a schimbat-o pe Elena...

— ...a fost vina lui.

— În pădure.

— Cu o fereastră deschisă. Bonnie continua să plângă.

Dar Matt şi Meredith făcuseră o înţelegere în tăcere, doar privindu-se în ochi. Meredith spuse, pe un ton foarte blând:

— Bonnie, ceea ce ai spus că ai face; ei bine, va trebui să o faci. încearcă să ajungi la Stefan, sau să o trezeşti pe Elena, sau... sau să-i ceri iertare lui... Damon. Probabil ultima variantă, mă tem. Dar el nu a părut niciodată să ne dorească moartea, şi mai mult ca sigur ştie că n-o să aibă o bilă albă în ochii Elenei dacă îi omoară prietenii.

Matt mormăi, cu scepticism:

— Poate că nu ne doreşte moartea, dar e posibil să aştepte până când unii dintre noi mor ca să-i salveze pe ceilalţi. N-am avut niciodată încre...

— Tu niciodată nu i-ai vrut răul, îl întrerupse re- pede Meredith, cu o voce mai tare.

Matt clipi nedumerit către ea, apoi tăcu. Se simţea ca un idiot.

— Deci, uite, lanterna e aprinsă, spuse Meredith, şi chiar şi în această criză vocea ei era calmă, egală, hipnotică.

Micuţa lumină jalnică era şi ea atât de preţioasă. Era tot ceea ce aveau pentru a împiedica întunericul să devină total.

Dar când întunericul va deveni total, îşi spuse Matt, asta se va întâmpla pentru că toată lumina, tot aerul, tot ce se afla

afară avea să fie îndepărtat, ţinut departe de apăsarea copacilor. Iar atunci apăsarea le va fi frânt deja oasele.

— Bonnie?

Vocea lui Meredith era vocea tuturor surorilor mai mari care veniseră de-a lungul timpului în aju- torul fraţilor lor mai mici. Atât de blândă. Atât de stăpânită.

— Poţi să încerci să pretinzi că e o flacără de lumânare... o flacără de lumânare... o flacără de lumânare.. . şi apoi să încerci să intri în transă?

— Sunt deja în transă, se auzi vocea lui Bonnie, într-un fel distantă — venind din depărtare, aproape cu ecou.

— Atunci cere ajutor, spuse încet Meredith. Bonnie şoptea întruna, în mod clar nemaiştiind nimic din ceea ce se afla în jurul ei:

— Te rog, vino să ne ajuţi. Damon, dacă mă auzi, te rog primeşte scuzele noastre şi vino. Ne-ai speriat îngrozitor, şi sunt sigură că am meritat-o, dar te rog, te rog ajută-ne. Mă doare, Damon. Mă doare atât de rău, încât îmi vine să ţip. Dar în schimb îmi folosesc toată energia ca să te Chem. Te rog, te rog, te rog ajută-ne...

Continuă aşa timp de cinci, zece, cincisprezece minute, în vreme ce ramurile deveneau tot mai groase şi mai dese, strângându-i în mirosul lor dulce de răşină. Continuă mult mai mult decât crezuse Matt că putea ea îndura.

Apoi lumina se stinse. Şi nu se mai auzi nici un sunet, în afară de şoaptele pinilor.

Nu puteai să nu admiri tehnica.

Damon stătea întins din nou în aer, de data asta chiar mai sus decât atunci când intrase pe fereastra lui Caroline, la etajul al doilea. Tot nu avea idee cum se numeau copacii, dar asta nu îl oprea. Creanga asta era ca şi cum ar fi stat într-o lojă privind drama care se desfăşură sub el. începea să se cam plictisească, deoarece nimic nou nu se întâmpla pe pământ. O părăsise pe Damaris ceva mai devreme în acea seară, când ea devenise plictisitoare, vorbind despre căsătorie şi alte subiecte pe care dorea să le evite. Ca de pildă soţul ei actual. Plic-ti-si-tor. Plecase fără să verifice cu adevărat dacă ea devenise vampir — înclina să creadă că da, şi ce surpriză o să aibă soţiorul când o să ajungă acasă, nu? Pe buze îi jucă umbra unui zâmbet.

Sub el, drama ajunsese aproape în punctul ei culminant.

Şi chiar era de admirat tehnica. Vânare în haită. Habar nu avea ce creaturi mici şi răutăcioase manipulau copacii, dar, la fel ca lupii şi leoaicele, păreau să facă din asta o artă. Acţionând împreună pentru a captura o pradă care era prea rapidă şi prea bine blindată pentru ca doar una dintre ele să se descurce, în cazul de faţă, o maşină.

Minunata artă a cooperării. Păcat că vampirii erau atât de solitari, îşi spuse el. Dacă am putea coopera, am stăpâni lumea.

Clipi somnoros şi apoi zâmbi, un zâmbet strălucitor îndreptat spre nimic anume. Desigur, dacă am putea face asta — de pildă, să luăm un oraş şi să împărţim între noi locuitorii — l-am distruge cu totul. Ne-am lupta cu ferocitate şi ne-am folosi de Putere ca de tăişul unei spade, până când n-ar mai rămâne nimic, decât fâşii tremurătoare de carne şi şanţuri pline de sânge.

Oricum, o imagine frumoasă, îşi spuse, şi-şi coborî pleoapele pentru a o aprecia. Artistică. Ochiuri de sânge purpuriu, în chip magic încă lichid pentru a picura în jos pe treptele albe de marmură de la... oh, să zicem Kallimarmaron din Atena. Un întreg oraş amuţit, curăţat de fiinţe umane zgomotoase, haotice, ipocrite, lăsând în urmă doar rămăşiţele lor necesare: câteva artere care să pompeze cantităţi uriaşe de sânge roşu şi dulce. Versiunea vampirească a ţinutului de lapte şi miere.

Deschise din nou ochii nemulţumit. Acum acolo jos se auzea gălăgie. Ţipete omeneşti. De ce? La ce bun? Iepurele ţipă întotdeauna între fălcile vulpii, dar când s-a repezit vreodată un alt iepure ca să-l salveze?

Iată, un nou proverb, şi dovada că oamenii sunt la fel de proşti ca şi iepurii, îşi spuse, dar buna dispoziţie îi dispăruse. Mintea lui se îndepărtă de ceea ce se petrecea, dar nu doar zgomotul de sub el îl deranja. Lapte şi miere, asta fusese... o greşeală. Nu făcuse bine că se gândise la asta. Pielea Elenei fusese ca de lapte în noaptea aceea, în urmă cu o săptămână, de un alb cald, nu rece, chiar şi în lumina lunii. Părul ei strălucitor păruse în umbră asemenea unui şuvoi de miere. Elena nu s-ar bucura să vadă rezultatul vânării în haită din această noapte. Ar vărsa lacrimi ca nişte picături de rouă cristaline, care ar mirosi precum sarea.

Deodată, Damon înţepeni. Furişă un gând cercetător de Putere în jurul lui, un cerc de radar.

Dar nimic nu îi răspunse, cu excepţia copacilor nepăsători de la picioarele lui. Oricine ar fi orchestrat drama era invizibil.

Bun, atunci. Hai să încerc asta, îşi spuse. Concentrându-se asupra tot sângelui pe care îl băuse în ultimele zile, trimise un jet de Putere pură, la fel ca Vezuviul erupând într-o explozie de magmă letală, îl înconjură complet din toate părţile, o bulă de Putere cu cincizeci de mile pe oră de gaz supraîncălzit.

Pentru că se întorsese. Incredibil, parazitul încerca să o facă din nou, să pătrundă în mintea lui. Asta trebuia să fie.

Să-l ameţească şi să-l liniştească, presupuse el, frecându-şi ceafa furios, cu un gest absent, în vreme ce restul haitei lui îşi încheia socotelile cu prada din maşină. Şoptindu-i lucruri mărunte în ureche pentru a-l ţine pe loc, luându-i propriile sale gânduri întunecate şi apoi trimiţându-i-le înapoi ca nişte ecouri şi mai întunecate, într-un cerc care în cele din urmă l-ar fi făcut să plece în căutarea unor prăzi pe care să le omoare, şi să tot omoare pentru bucuria pură, de catifea neagră, a omorului.

Acum, mintea lui Damon era rece şi întunecată de furie. Se ridică, îşi întinse braţele şi picioarele care îl dureau, şi apoi căută cu atenţie, nu cu un simplu cerc de radar, ci cu o izbucnire de Putere în spatele fiecărei tentative, cercetând cu mintea pentru a-l găsi pe parazit. Trebuia să fie acolo; copacii continuau să-şi facă treaba. Dar nu reuşi să descopere nimic, deşi folosise cea mai rapidă şi mai eficientă metodă de scanare pe care o ştia: o mie de sondări aleatorii pe secundă, într-un model de căutare tip "mersul beţivului". Ar fi trebuit să găsească imediat un trup mort. Dar nu găsi nimic.

Asta îl înfurie şi mai mult, dar în furia lui era şi o urmă de incitare. Voise o luptă, o şansă să omoare acolo unde omorârea avea un sens. Şi acum iată că exista un oponent care avea toate calităţile — şi Damon nu putea să îl omoare pentru că nu reuşea să-l găsească. Trimise un mesaj, scânteind de ferocitate, în toate direcţiile.

Te-am avertizat deja o dată. Acum TE

PROVOC. Arată-te — SAU STAI DEPARTE DE MINE!

Adună Putere, o adună, adună tot mai multă, gândindu-se la diferiţii muritori care contribuiseră la ea. O ţinu strâns, o hrăni cu şi mai multă Putere, o modelă pe potriva scopului său, îi înzeci forţa cu tot ceea ce mintea lui cunoştea despre luptă şi abilitatea şi arta războiului. Ţinu Puterea până când o simţi ca

şi cum ar fi ţinut în braţe o bombă nucleară. Şi atunci o eliberă dintr-odată, o explozie care pornea dinspre el şi se îndrepta în direcţia opusă, se îndepărta cu viteza luminii.

Acum, cu siguranţă, va simţi chinurile morţii unei creaturi imens de puternice şi viclene — o fiinţă care reuşise să supravieţuiască atacurilor lui anterioare destinate doar creaturilor nepământene.

Damon îşi ascuţi simţurile până la limita cea mai înaltă, aşteptând să audă sal să simtă ceva sfărâmându-se, arzând — ceva căzând orbit, cu sângele picurându-i, de pe o creangă, din aer, de undeva. De undeva ar fi trebuit să se prăbuşească la pământ o creatură, sau să râcâie pământul cu gheare uriaşe ca de dinozaur — o creatură pe jumătate paralizată şi sortită cu totul pieirii, nimicită de un foc care să o ardă pe dinăuntru. Dar deşi simţea vântul care se înteţea într-un vuiet sălbatic şi norii negri uriaşi care se adunau deasupra lui drept răspuns la propria lui stare, tot nu putea percepe nici o creatură întunecată suficient de aproape de el pentru a-i fi putut pătrunde în gânduri.

Cât de puternică era această creatură? De unde venea?

Pentru o clipă doar, prin minte îi fulgeră un gând. Un cerc. Un cerc cu un punct în mijloc. Iar cercul era explozia de Putere pe care o trimisese în toate direcţiile, iar punctul era singurul loc în care explozia lui nu ajungea. înăuntrul lui deja...

Poc! Brusc, mintea i se goli. Şi apoi începu, alene, uşor mirat, să încerce să pună laolaltă fragmentele de gânduri. Se gândise la explozia de Putere pe care o trimisese, nu? Şi cum se aşteptase să simtă că ceva cade şi moare.

Fir-ar să fie, nu putea percepe în pădure nici măcar prezenţa unor animale obişnuite mai mari ca o vulpe. Deşi fasciculul său de Putere fusese creat cu grijă ca să afecteze doar creaturi ale întunericului asemănătoare cu el, animalele obişnuite se speriaseră atât de tare, încât fugiseră înnebunite din zonă. Se uită cu atenţie în jos. Hm. Cu excepţia copacilor din jurul maşinii; dar nu lui îi voiau răul. Şi pe urmă, orice ar fi fost copacii ăştia, ei nu erau decât pionii unui asasin invizibil. Fără percepţii adevărate — cel puţin, nu înăuntrul hotarelor pe care el şi le crease cu atâta grijă.

Oare era posibil să se fi înşelat? Jumătate din furia sa era îndreptată împotriva lui însuşi, pentru că fusese atât de

neglijent, atât de sătul şi de încrezător încât lăsase garda jos.

Sătul... hei, poate că sunt beat, îşi spuse şi zâmbi din nou, către nimic în mod deosebit, fără să fie conştient măcar ce face. Ameţit şi paranoic şi ţâfnos. Beat şi iritat.

Damon se relaxă, rezemat de copac. Vântul urla acum, răsucindu-se şi îngheţând aerul, iar cerul se umpluse de n ori negri care se rostogoleau, ascunzând orice urmă de lumină a lunii sau a stelelor. Felul lui preferat de vreme.

Era tot iritat, dar nu găsea nici un motiv pentru asta. Singurul lucru care tulbura aura pădurii era strigătul firav al unei minţi din interiorul maşinii, ca o pasăre închisă într-o colivie care nu scoate decât o singură notă. Asta trebuie să fie cea mică, vrăjitoarea cu părul roşu şi gâtul delicat. Cea care se tot plânsese că viaţa se schimbă prea mult.

Damon se lăsă mai mult pe copac. Urmărise maşina cu mintea, cu un interes absent. Nu era vina lui că îi surprinsese discutând despre el, dar asta le micşorase totuşi puţin şansele de a fi salvaţi.

Clipi încet.

Ciudat că avuseseră un accident încercând să nu lovească o creatură în aproximativ acelaşi loc în care şi el fusese cât pe-aci să-şi facă praf Ferrariul încercând să calce una. Păcat că nu văzuse care fusese creatura lor, dar copacii erau prea deşi.

Păsăruica roşcată plângea din nou.

Ei, chiar vrei o schimbare acum, sau nu, vrăjitoare mică? Hotărăşte-te. Trebuie să rogi frumos.

Şi pe urmă, desigur, eu trebuie să hotărăsc ce fel de schimbare primeşti.

11

Bonnie nu-şi putea aduce aminte vreo rugăciune mai complicată, şi de aceea, asemenea unui copil obosit, spunea una veche: ".. .mă rog Domnuluisufletul să mi-l ia . . îşi folosise toată energia strigând după ajutor şi nu primise nici un răspuns, doar nişte zgomot de feedback. Acum îi era atât de somn. Durerea dispăruse şi era pur şi simplu amorţită. Singurul lucru care o supăra era frigul. Dar şi acesta putea fi rezolvat.

Putea să-şi tragă pur şi simplu o pătură peste ea, o pătură groasă şi pu- foasă, şi avea să se încălzească. Ştia asta fără să ştie cum de o ştia.

Singurul lucru care o ţinea departe de pătură era gândul la mama ei. Mama ei ar fi necăjită dacă ea ar înceta să mai lupte. Asta era un alt lucru pe care îl ştia fără să ştie cum de îl ştia. Dacă ar fi putut doar să îi trimită un mesaj mamei ei, în care să îi explice că luptase cât de mult fusese în stare, dar că acum, amorţită şi înfrigurată, nu mai putea continua. Şi că ştiuse că avea să moară, dar că în final nu duruse, aşa că mami nu avea de ce să plângă. Iar data viitoare avea să înveţe din greşeli, îi promise ea... data viitoare...

Intrarea în scenă a lui Damon se voia dramatică, şi însoţită de un fulger în clipa în care ghetele lui aterizară pe maşină.

Simultan, trimise un alt fascicul distrugător de Putere, de data asta îndreptat către copaci, marionetele controlate de păpuşarul nevăzut. Era atât de puternic, încât simţi un răspuns şocat din partea lui Stefan, tocmai de la pensiune. Iar copacii... dispărură, topindu-se în întuneric. Sfâşiaseră acoperişul ca şi cum maşina fusese o cutie de conserve uriaşă, îşi spuse el, stând în picioare pe capotă. Tocmai bine pentru el.

Apoi îşi îndreptă atenţia către fiinţa omenească Bonnie, cea cu bucle, care acum s-ar fi cuvenit să-i îmbrăţişeze picioarele şi să-i spună "Mulţumesc" cu o voce gâtuită.

Dar nu o făcea. Zăcea întinsă exact la fel cum stătuse cuprinsă în îmbrăţişarea copacilor. Iritat, Damon se întinse în jos ca s-o apuce de mână, şi avu un şoc. O percepu înainte să o atingă, o mirosi înainte să o simtă pe degetele sale. Sute de mici înţepături, din fiecare curgând sânge. Acele coniferelor trebuie să fi făcut asta, luând sânge de la ea sau — nu, pompând în ea o substanţă răşinoasă.

Un anestezic pentru a o imobiliza în vreme ce creatura trecea la faza următoare — oricare o fi fiind aceea — din atacul asupra prăzii sale, asta judecând după acţiunile de până acum ale creaturii. Sau mai degrabă, o injecţie de sucuri digestive.

Ori poate pur şi simplu ceva care să o ţină în viaţă, ca antigelul pentru o maşină, se gândi Damon, dându-şi seama, cu un nou şoc, ce rece era Bonnie. încheietura mâinii ei părea de gheaţă. Se uită la celelalte două fiinţe omeneşti, fata cu păr negru, cu ochi inteligenţi, tulburători, şi băiatul cu păr blond,

care era întotdeauna pus pe harţă. Poate că totuşi aşteptase prea mult înainte să intervină. Era clar că situaţia stătea foarte rău şi cu ceilalţi doi. Dar el avea de gând să o salveze pe fata asta. Pentru că aşa avea chef. Pentru că ea îi ceruse ajutorul atât de jalnic. Pentru că acele creaturi, acei malachi, încercaseră să-1 facă să asiste la moartea ei, cu ochii pe jumătate aţintiţi asupra ei în vreme ce îi îndepărtau mintea de prezent, facându-1 să viseze cu ochii deschişi la ceva splendid. Malach — era un termen general care desemna o creatură a întunericului: o soră sau un frate al nopţii. Dar Damon îl gândi acum ca şi cum cuvântul însuşi era ceva malefic, un sunet care trebuia scuipat sau şuierat.

Nu avea nici o intenţie să-i lase pe ei să învingă. O ridică pe Bonnie în braţe ca şi cum ar fi fost un puf de păpădie şi o aruncă peste un umăr. Apoi se înălţă din maşină. Să zboare fără să-şi schimbe mai întâi forma era o adevărată provocare. Iar lui Damon îi plăceau provocările.

Se hotărî să o ducă la cea mai apropiată sursă de apă caldă, şi aceasta era pensiunea. Nici nu era ne- voie să-1 tulbure pe Stefan. Existau vreo şase camere în coşmelia aia dărăpănată. Dacă Stefan nu era curios, n-avea să-şi bage nasul în baia altora.

După cum se dovedi, Stefan nu era doar curios, ci şi rapid. Fură cât pe-aci să se ciocnească: Damon, purtându-şi povara, urmă o cotitură şi îl văzu pe Stefan în maşina lui pe drumul întunecat, cu Elena, plutind asemenea lui Damon, săltând în urma maşinii ca şi cum ar fi fost un balon.

Primele cuvinte pe care le schimbară se dovediră nu doar lipsite de spectaculozitate, ci şi prea puţin inteligente.

— Ce dracu faci? exclamă Stefan.

— Ce dracu faci tu? spuse Damon, sau începu să spună, când remarcă uluitoarea schimbare în Stefan — şi uluitoarea Putere care era Elena.

În vreme ce cea mai mare parte a minţii lui pur şi simplu rămase năucită de şoc, o mică parte din ea începu imediat să analizeze situaţia, să înţeleagă cum a ajuns Stefan de la nimic la... la...

Dumnezeule! Ei, asta e, ar putea totuşi să se prefacă fericit.

— Am simţit o luptă, spuse Stefan. Când ai devenit Peter Pan?

— Ar trebui să te bucuri că n-ai fost şi tu în lupta aia. Şi pot să zbor pentru că am Puterea, băiete.

Asta era pură bravadă. Oricum, era foarte corect, în locul unde se născuseră ei, să i te adresezi unei rude mai tinere cu ragazzo, sau "băiete".

Dar acum nu era. Şi între timp, acea parte din creierul lui care nu se închisese pur şi simplu continua să analizeze. Putea să vadă, să simtă, să facă orice, în afară de a atinge aura lui Stefan. Iar aura aceasta era... de neimaginat. Dacă Damon nu ar fi fost atât de aproape, dacă nu ar fi perceput-o el însuşi, nu ar fi crezut că e posibil ca o singură per- soană să aibă atâta Putere.

Dar el privea situaţia cu aceeaşi capacitate de evaluare logică şi rece care îi spunea că propria lui Putere — chiar şi după ce se îmbătase cu varietatea de sânge de femeie pe care îl înghiţise în ultimele câteva zile — Puterea lui nu era acum nimic faţă de cea a lui Stefan. Iar capacitatea lui logică şi rece îi mai spunea că Stefan se ridicase prea repede din pat şi că nu avusese timp — sau nu fusese suficient de raţional— pentru a-şi ascunde aura.

— Ei, ia uită-te la tine, spuse Damon cu tot sarcasmul pe care reuşi să-1 adune — şi care se dovedi considerabil. Să fie ăla un halou? Ai fost cumva canonizat fără ştiinţa mea? Oare vorbesc acum cu Sfântul Stefan?

Răspunsul telepatic al lui Stefan nu ar putea fi reprodus.

— Unde sunt Matt şi Meredith? întrebă el furios.

— Sau, continuă Damon, ca şi cum Stefan nici nu ar fi vorbit, poate că ar trebui să fii felicitat pentru că ai învăţat în cele din urmă arta disimulării?

— Şi ce faci cu Bonnie? întrebă Stefan, ignorând la rândul lui comentariul lui Damon.

— Dar se pare că tot nu înţelegi engleza polisilabică, aşa că o să încerc să-ţi explic cât mai simplu cu putinţă. Tu ai pierdut dinadins lupta.

— Eu am pierdut dinadins lupta, spuse Stefan hotărât, părând să înţeleagă că Damon nu avea de gând să răspundă la nici una dintre întrebările lui până când nu-i spunea el adevărul. Eu doar i-am mulţumit Domnului că tu păreai să fii prea furios sau prea beat ca vezi prea bine ce se întâmplă. Voiam să te împiedic pe tine şi pe restul lumii să înţeleagă

exact ce poate să facă sângele Elenei. Aşa că ai plecat fără să bănuieşti că te-aş fi putut scutura de pe mine ca pe-o muscă.

— N-am crezut niciodată că eşti în stare de aşa ceva.

Damon revedea în minte, în detalii vii, mica lor înfruntare. Era adevărat: nu bănuise nicicum că spectacolul lui Stefan fusese doar atât — un spectacol — şi că el ar fi putut să-1 pună la pământ în orice moment şi să facă orice voia.

— Şi iat-o şi pe binefăcătoarea ta. Damon făcu un semn cu capul către Elena care plutea, legată — da, era adevărat ceea ce vedea — legată de ambreiaj cu funia de rufe. Doar ceva mai jos decât îngerii, şi încununată cu glorie şi onoare, remarcă el, neputându-se abţine când ridică privirea către ea.

De fapt, Elena era atât de strălucitoare, încât să te uiţi la ea cu Puterea canalizată în ochi era ca şi cum ai fi încercat să te uiţi direct în soare.

— Şi ea pare să fi uitat cum să se ascundă; străluceşte ca o stea solară, incandescentă.

— Elena nu ştie să mintă, Damon.

Era clar că furia lui Stefan creştea încet.

— Acum spune-mi ce se întâmplă şi ce i-ai făcut lui Bonnie.

Impulsul de a răspunde: Nimic. De ce, crezi că ar trebui să-i fac ceva? era aproape irezistibil — aproape. Dar Damon avea acum de-a face cu un Stefan diferit, aşa cum nu-1 mai văzuse niciodată. Asta nu e frăţiorul pe care-1 ştii tu şi pe care îţi place să-1 calci în picioare, îi spuse vocea logicii interioare, şi el o ascultă.

— Ceilalţi doi oaaa-meni, spuse Damon, lungind cuvântul supărător de mult, sunt în automobilul lor. Şi — brusc, deveni inocent — o duceam pe Bonnie la tine acasă.

Stefan stătea lângă maşină, la o distanţă numai bună pentru a cerceta braţul întins al lui Bonnie. Când îl atinse, din înţepături ieşi sânge, şi Stefan îşi privi îngrozit propriile degete. Repetă experimentul. Damon mai avea puţin şi începea să saliveze, un comportament total nedemn pe care dorea să-1 evite.

Şi atunci se concentră asupra unui fenomen as- tronomic ce se petrecea în apropiere.

Luna plină, înălţată la jumătatea cerului, albă şi pură precum zăpada. Şi Elena plutind în faţa ei, purtând o cămaşă de noapte demodată, închisă până la gât — şi nimic altceva.

Atâta timp cât se uita la ea fără Puterea de care avea nevoie pentru a-i desluşi aura, o putea vedea mai degrabă ca pe o fată decât ca pe un înger în mijlocul acelei incandescenţe orbitoare.

Damon îşi lăsă capul într-o parte pentru a privi mai bine silueta. Da, cu siguranţă era veşmântul potrivit pentru ea, şi ar trebui să stea mereu în faţa unor lumini puternice. Dacă el... Buf.

Se trezi zburând în spate şi către stânga. Se izbi de un copac, încercând să nu o lovească şi pe Bonnie — s-ar fi putut frânge. Uluit pe moment, căzu — de fapt, pluti — în jos pe pământ.

Stefan era deasupra lui.

— Tu, spuse Damon destul de neclar, cu gura plină de sânge, ai fost un băiat rău, băiete.

— Ea m-a forţat. Efectiv. Am crezut că o să moară dacă nu îi iau din sânge — aura ei era foarte umflată. Acum spune-mi ce s-a întâmplat cu Bonnie...

— Aşa că i-ai luat sângele în ciuda rezistenţei tale eroice neobosite...

Buf...

Copacul ăsta mirosea a răşină. N-am vrut niciodată în mod deosebit să fac cunoştinţă cu ce se află într-un copac, îşi spuse Damon, scuipând sângele din gură. Chiar şi ca cioară am folosit copacii doar când am avut nevoie.

Stefan o smulsese cumva pe Bonnie din aer pe când Damon zbura către copac. Atât de rapid era acum. Era foarte, foarte rapid. Elena era fenomenală.

— Deci acum ai o idee la mâna a doua despre cum e sângele Elenei.

Şi Stefan putea auzi gândurile lui Damon. În mod normal, Damon era întotdeauna gata de luptă, dar acum aproape că o putea auzi pe Elena plângând pentru prietenii ei oameni, şi simţea înlăuntrul lui cât de obosit era. Foarte bătrân — bătrân de multe secole — şi foarte obosit.

Dar în privinţa întrebării, ei bine, da. Elena continua să salte fără noimă, uneori cu braţele deschise, planând ca un vultur cu aripile întinse, alteori strânsă ghem ca un pisoi. Sângele ei era combustibil de rachetă faţă de benzina fără plumb a majorităţii fetelor.

Iar Stefan voia să lupte. Nici măcar nu încerca să o ascundă. Am avut dreptate, îşi spuse Damon. Pentru vampiri, dorinţa de a se ciorovăi e mai puternică decât orice altă dorinţă, chiar şi decât nevoia de a se hrăni, sau, în cazul lui Stefan, grija pentru… care era cuvântul? Oh, da. Prieteni.

Acum Damon se străduia să evite o bătaie, încercând să-şi enumere avantajele, care nu erau prea multe, căci Stefan încă îl mai ţintuia la pământ. Mintea ascuţită. Discursul abil. O înclinaţie de a lupta murdar pe care Stefan nu părea să o poată înţelege. Logică. O abilitate instinctivă de a găsi fisurile în armura duşmanului său… Hmmm…

— Meredith şi — fir-ar să fie! Care era numele băiatului? — însoţitorul ei sunt morţi deja, aşa cred, spuse el pe un ton nevinovat. Putem să stăm aici şi să ne luptăm, dacă aşa vrei să-i spui, ţinând seama de faptul că eu nu te-am atins nici cu un deget — sau putem încerca să-i resuscităm. Oare ce-o să alegem?

Chiar se întreba cât de mult se putea controla

Stefan în momentul acesta.

Ca şi cum Damon ar fi schimbat brusc planul într-un obiectiv, Stefan păru să devină mai mic. Plutise la vreun metru deasupra pământului; acum aterizase şi se uita în jurul său mirat, în mod clar fără să ştie că se aflase în aer.

Damon profită de momentul în care Stefan era cel mai vulnerabil şi vorbi.

— Nu eu am fost cel care le-a făcut rău, adăugă el. Dacă o să te uiţi la Bonnie — slavă demonilor,

ştia numele ei — o să vezi că asta nu putea s-o facă un vampir. Cred — adăugă el cu iscusinţă, de dragul şocului — că atacatorii au fost nişte copaci, controlaţi de malachi.

— Copaci? Stefan se uită în fugă la braţul plin de înţepături al lui Bonnie. Apoi spuse: Trebuie să-i ducem într-o casă şi în apă caldă. Ia-o pe Elena…

Oh, bucuros. De fapt, aş da orice, orice…

— …şi maşina asta cu Bonnie înapoi la pensiune. Trezeşte-o pe doamna Flowers. Fă tot ce poţi pentru Bonnie. Eu o să merg înainte şi o să-i iau pe Meredith şi Matt…

Asta era! Matt. Acum, dacă ar avea un truc mnemonic…

— Sunt înainte pe drum, da? De acolo părea să vină prima ta explozie de Putere.

O explozie, aşadar? De ce să nu fie sincer şi să-i spună un vălurel ce abia clipocea?

Şi cât era proaspăt în minte... M de la Muritor, A de la Agasant, T de la Tembel. Şi gata, asta era. Păcat că se aplica tuturor şi totuşi nu toţi se numeau MAT. Of, la naiba — oare trebuia să mai fie un T la sfârşit? Muritor Agasant şi Tembel? Agasant Tembel şi Tâmpit?

— Am spus, e în regulă aşa?

Damon se întoarse în prezent.

— Nu, nu e în regulă. Cealaltă maşină e distrusă. N-o s-o poţi folosi.

— O să plutească în urma mea.

Stefan nu se lăuda, doar făcea o afirmaţie.

— Nu e nici măcar întreagă, e făcută bucăţi.

— O să unesc bucăţile. Haide, Damon. îmi pare rău că te-am atacat; am crezut că se petrecea cu totul altceva. Dar Matt şi Meredith ar putea să fie într-adevăr pe moarte, şi chiar şi cu toată Puterea mea cea nouă, şi cu a Elenei, e posibil să nu reuşim să-i salvăm. Am crescut temperatura internă a lui Bonnie cu câteva grade, dar nu îndrăznesc să rămân aici să i-o ridic suficient de încet. Te rog, Damon, spuse în timp ce o aşeza pe Bonnie în scaunul de lângă şofer.

Ei bine, asta suna ca vechiul Stefan, dar venind de la această sursă de putere, noul Stefan, avea nişte nuanţe destul de diferite. Dar, atâta timp cât Stefan credea că el era un şoarece, era un şoarece. Şi cu asta basta.

Mai devreme, Damon se simţise asemenea Vezuviului în erupţie. Acum fusese brusc ca şi cum stătea lângă Vezuviu, iar muntele huruia. Dumnezeule mare! Pur şi simplu se simţea pârjolit doar stând atât de aproape de Stefan!

Îşi adună toate forţele lui considerabile, înfăşurându-se mental în gheaţă, şi speră că cel puţin o răsuflare rece se simţea în răspunsul său.

— Plec. Ne vedem mai târziu — sper că oamenii n-au murit încă.

Pe când se despărţeau, Stefan îi trimise un mesaj puternic de dezaprobare — fără să-1 bombardeze cu o durere absolut elementară, aşa cum făcuse înainte când îl izbise de copac, dar asigurându-se că părerea pe care o avea despre fratele său era întipărită în fiecare cuvânt.

Damon îi trimise un ultim mesaj fratelui său, în vreme ce se îndepărta. Nu înţeleg, gândi el inocent către Stefan, care dispărea. Ce-i rău să spun că sper ca oamenii să nu fi murit? Ştii, eu am intrat în magazine unde se vindeau felicitări — nu menţionă faptul că nu o făcuse pentru felicitări ci pentru tinerele casieriţe — şi aveau acolo rafturi cu "Sper să fii cât mai curând sănătos" şi " Condoleanţe ceea ce probabil înseamnă că mesajul anterior nu a fost suficient de grăitor. Aşadar, ce-i rău să spui

"Sper că n-au murit"?

Stefan nu se obosi să răspundă. Dar Damon tri- mise oricum un zâmbet scurt şi strălucitor pe când întorcea Porschele şi o pornea către pensiune.

Trase de frânghia de rufe care o ţinea pe Elena săltând deasupra lui. Plutea — cu cămaşa de noapte umflată în vânt — deasupra capului lui Bonnie — sau mai degrabă acolo unde ar fi trebuit să fie capul lui Bonnie. Bonnie fusese întotdeauna minionă, iar acum suferinţa şi frigul o făcuseră să se strângă în poziţie fetală. Elena putea practic să se aşeze pe ea.

— Bună, prinţesă. Arăţi fantastic, ca de obicei. Şi nici tu nu arăţi rău.

Era una dintre cele mai proaste abordări din toată viaţa lui, îşi spuse plin de jale. Dar nu se simţea în apele lui. Transformarea lui Stefan îl surprinsese — asta e probabil cauza, hotărî el.

— Da... mon.

Damon tresări. Vocea Elenei era joasă şi şovăitoare... şi absolut minunată: melasă picurând plină de dulceaţă, miere curgând direct de pe fagure. Era mai joasă — Damon era sigur — decât fusese înainte de transformarea ei, şi căpătase un accent curat de Sud. Pentru un vampir, ea semăna cu picuratul dulce al unei vene omeneşti proaspăt deschise.

— Da, îngeraşule. Ţi-am mai spus "îngeraş" până acum? Dacă nu, a fost o simplă scăpare.

Şi pe când rostea aceste cuvinte, îşi dădu seama că vocea ei mai avea o calitate, una pe care nu o remarcase până atunci: puritate. Puritatea pătrunzătoare a unui serafim. Asta ar fi trebuit să-1 deconcerteze, dar în schimb îi aminti doar că Elena era cineva pe care trebuia să-1 iei foarte în serios, şi niciodată în glumă.

Te-aş lua în serios sau în glumă sau în orice fel preferi, se gândi Damon, dacă n-ai fi atât de înnebunită după idiotul de frate-meu mai mic.

Doi sori violeţi se întoarseră către el: ochii

Elenei. Îl auzise.

Pentru prima dată în viaţa lui, Damon era înconjurat de persoane mai puternice decât el. Iar pentru un vampir, Puterea era totul: bunuri materiale, poziţie în comunitate, tovarăş de viaţă- trofeu, confort, sex, bani, bunătăţi.

Era un sentiment ciudat. Nu total neplăcut în ceea ce o privea pe Elena. Lui Damon îi plăceau femeile puternice. Căutase de secole una suficient de puternică.

Dar privirea Elenei îi aduse imediat gândurile la situaţia prezentă. Parcă maşina pieziş în faţa pensiunii, o ridică în braţe pe Bonnie, tot mai ţeapănă, şi pluti în sus pe scările în spirală, care se îngustau tot mai mult, către camera lui Stefan. Era singurul loc în care ştia că se află o cadă.

Abia era loc pentru trei persoane în baia micuţă, şi Damon era cel care o ducea în braţe pe Bonnie. Dădu drumul la apă în cada veche, pe patru picioare, şi5 bazându-se pe simţurile lui perfecte, o potrivi cu cinci grade peste temperatura trupului îngheţat al lui Bonnie. încercă să-i explice Elenei ce făcea, dar ea părea să-şi fi pierdut interesul şi plutea prin camera lui Stefan, ca un gros-plan al zânei Tinkerbell închisă într-o colivie. Se tot lovea de fereastra închisă, apoi zbura repede către uşa deschisă şi se uita afară.

Ce dilemă. Să o roage pe Elena să o dezbrace şi să o îmbăieze pe Bonnie, şi să rişte ca ea să o pună pe Bonnie în cadă cu faţa în jos? Sau să o roage pe Elena să facă asta iar el să le supravegheze, dar fără să pună mâna — asta dacă nu voia să se întâmple un dezastru? Plus că cineva trebuia să o caute pe doamna Flowers şi să aducă ceva fierbinte de băut. Să scrie un bilet şi să o trimită pe Elena cu el? în orice clipă aici puteau apărea şi mai multe victime.

Apoi Damon întâlni privirea Elenei şi toate grijile mărunte şi convenţionale părură să dispară. în mintea lui se iviră cuvinte care nu pătrunseseră prin urechi.

Ajut-o. Te rog!

Se întoarse în baie, o aşeză pe Bonnie pe covoraşul gros de acolo şi o coji ca pe un crevete. Jos cu sveterul, jos cu tricoul de

vară de sub el. Jos cu sutienul mic — cupă A, remarcă el cu tristeţe, scoţându-1, încercând să nu se uite direct la Bonnie. Dar nu putea să nu vadă că urmele de înţepături erau absolut peste tot.

Jos şi cu jeanşii, şi apoi un mic obstacol pentru că trebui să se aşeze pe jos şi să ia în poală fiecare picior pentru a scoate adidaşii înalţi, bine strânşi în şireturi, înainte de a trage jeanşii peste glezne. Jos şi cu şosetele.

Şi asta era tot. Bonnie rămase goală, cu excepţia propriului ei sânge care o acoperea şi a chiloţilor roz de mătase. O ridică în braţe şi o aşeză în cadă, udându-se şi el pe când o lăsa în apă. Vampirii asociază baia cu sângele unei virgine, dar numai cei cu adevărat nebuni o încearcă.

Apa din cadă deveni roşiatică atunci când o puse pe Bonnie înăuntru. Lăsă robinetul deschis, căci cada era atât de mare, şi apoi se aşeză pe jos şi cântări situaţia. Copacul pompase ceva în ea cu ajutorul acelor. Orice ar fi fost, nu era bun. Aşa că ar trebui să iasă. Cea mai înţeleaptă soluţie ar fi să îl sugă ca şi cum ar fi o muşcătură de şarpe, dar ezita să încerce asta până nu se asigura că Elena n-o să-i spargă capul cu ceva dacă o să-1 găsească stând cu gura lipită de trupul lui Bonnie.

Va trebui să se mulţumească cu a doua soluţie. Apa însângerată nu ascundea trupul micuţ al lui Bonnie, dar făcea ca detaliile să pară ceva mai vagi. Damon sprijini cu o mână capul lui Bonnie pe marginea căzii şi cu cealaltă mână începu să strângă şi să maseze un braţ, pentru a scoate otrava.

Ştiu că face ceea ce trebuie când simţi mirosul răşinii de pin. Era atât de groasă şi de vâscoasă, încât nu dispăruse încă în trupul lui Bonnie. Damon scotea astfel o cantitate mică de răşină, dar era oare suficient?

Cu grijă, cu ochii la uşă şi concentrându-şi simţurile la maximum, Damon ridică mâna lui Bonnie şi o apropie de buzele sale, ca şi cum avea de gând să o sărute. In schimb, îi luă încheietura mâinii în gură şi, înfrânându-şi orice dorinţă de a muşca, începu pur şi simplu să sugă.

Scuipă aproape imediat. Gura i se umpluse de ră- şină. Masajul nu era deloc suficient. Nici măcar suptul — asta dacă găsea vreo două duzini de vampiri şi îi aşeza pe tot trupul micuţ al lui Bonnie ca nişte lipitori — nu ar fi fost suficient.

Se lăsă pe vine şi o privi, această femeie-copil rănită letal pe

care îşi dăduse cuvântul că o va salva. Pentru prima oară, deveni conştient că era ud până la talie. Ridică ochii în sus, iritat, şi apoi îşi scoase jacheta neagră de aviator.

Ce putea face? Bonnie avea nevoie de un leac, dar el habar n-avea care era leacul acela anume, şi nici nu cunoştea vreo vrăjitoare la care să apeleze. Oare doamna Flowers avea cunoştinţe de magie? Şi dacă avea, i-ar fi dat lui acel leac? Sau era doar o bătrână cu minţile duse? Ce era un leac a tot vindecător — pentru o fiinţă omenească? Putea să o încredinţeze oamenilor şi să-i lase pe ei să-şi încerce pe ea ştiinţa lor de doi bani — să o ducă la un spital — dar urmau să aibă de-a face cu o fată care fusese otrăvită de Cealaltă Lume, de locurile întunecate pe care ei nu vor avea voie niciodată să le vadă sau să le înţeleagă.

În timp ce-şi spunea toate acestea, frecase absent un prosop de braţele şi mâinile sale şi cămaşa neagră. Acum se uită la prosop şi hotărî că Bonnie merita cel puţin o concesie făcută decenţei, mai ales pentru că el nu mai ştia ce se putea face cu ea. Băgă prosopul în apă şi apoi îl întinse şi o acoperi cu el pe Bonnie de la gât până la tălpi. în unele locuri prosopul plutea, în altele stătea sub apă, dar în general îşi îndeplini rolul.

Ridică din nou temperatura apei, dar asta nu schimbă nimic. Bonnie, atât de tânără, era cuprinsă de rigiditatea morţii. Contemporanii săi din vechea Italie avuseseră dreptate, îşi spuse Damon, o fiinţă ca aceasta era o fecioară — nu mai era fetiţă, dar nici femeie încă. Era un cuvânt foarte potrivit, căci orice vampir ar putea spune că era o fecioară în ambele sensuri.

Şi totul se petrecuse sub nasul lui. Atragerea, atacul în haită, tehnica şi sincronizarea minunată — omorâseră această fecioară în timp ce el stătea şi privea. Şi aplaudase totul.

Damon simţi cum înlăuntrul lui creşte încet ceva. Se ivise atunci când se gândise la îndrăzneala acelui malach, care îi vânase oamenii chiar subnasul lui. Nu îşi puse întrebarea când devenise grupul din maşină oamenii lui — considera că era aşa pentru că în ultimul timp fuseseră atât de apropiaţi, încât avea sentimentul că putea dispune de ei, el era cel care putea să spună dacă trăiau sau mureau, sau dacă deveneau ceea ce era şi el. Ceea ce creştea în el apăruse când se gândise la felul în care malachul ăla îi manipulase gândurile, atrăgându-1 într-o

contemplare fericită a morţii în termeni generali, în vreme ce la picioarele lui se petrecea moartea în termeni foarte specifici. Iar acum acel ceva din interiorul lui atingea niveluri incendiare pentru că astăzi i se arătaseră de prea multe ori greşelile făcute. Era într-adevăr de nesuportat...

... şi apoi era Bonnie...

Bonnie, care nu făcuse niciodată rău unui... unui lucru nevinovat din pură răutate. Bonnie, care era asemenea unui pisoi, lovind cu lăbuţele în aer dar către nici o pradă. Bonnie, cu părul ei numit uneori zmeuriu, dar care arăta pur şi simplu ca şi cum ar fi fost o văpaie. Bonnie cea cu pielea translucidă, cu delicatele fiorduri şi estuare violet ale venelor de pe gâtul şi braţele ei. Bonnie, care în ultimul timp îl privea pieziş, cu ochii ei mari ca de copil, căprui, sub genele ca nişte stele...

Pe Damon îl dureau fălcile şi caninii şi îşi simţea gura arzând de la răşina otrăvitoare. Dar putea să ignore toate astea, pentru că în mintea lui era un singur gând.

Bonnie îi ceruse ajutorul cu aproape o jumătate de oră înainte să cadă pradă întunericului.

Asta trebuia spus. Asta trebuia cercetat. Bonnie îl chemase pe Stefan — care fusese prea departe şi prea ocupat cu îngerul lui — dar îl chemase şi pe

Damon, şi îl implorase să îi ajute.

Iar el îi ignorase strigătul. Cu trei dintre prietenii Elenei la picioarele sale, el ignorase agonia lor, ignorase rugăminţile disperate ale lui Bonnie de a nu-i lăsa să moară.

De obicei, genul acesta de lucruri îl făcea doar să plece în alt oraş. Dar cumva el era încă aici şi încă simţea consecinţele amare ale purtării sale.

Damon se lăsă pe spate, cu ochii închişi, încercând să nu mai simtă gustul copleşitor al sângelui şi mirosul mucegăit de... ceva.

Se încruntă şi se uită înjur. Cămăruţa era curată chiar şi în colţuri. Nu se vedea nimic mucegăit aici. Dar mirosul nu dispărea.

Şi atunci îşi aduse aminte.

12

Ai reveni totul în minte: culoarele înguste şi ferestrele micuţe şi mirosul de mucegai al cărţilor vechi. Fusese în Belgia cu vreo cincizeci de ani în urmă, şi fusese surprins să descopere că mai există o carte în engleză despre un astfel de subiect. Dar iat-o, cu coperta roasă, de culoarea ruginii, de pe care dispăruse orice scris, dacă scrisese vreodată ceva pe ea. înăuntru lipseau mai multe pagini, aşa că nimeni nu avea să ştie vreodată autorul sau titlul ei, dacă fuseseră vreodată tipărite acolo. Fiecare "reţetă" — descântec, sau vrajă — din acea carte avea în ea cunoştinţe interzise.

Damon îşi amintea foarte bine cel mai simplu descântec: "Sângele Vampirului este foarte bun ca leac obişnuit pentru toate Bolile sau lucrurile rele Făcute de cei care Dănţuiesc în Pădure de Luna-Spiră."

Aceşti malachi cu siguranţă făcuseră nişte lucruri rele în pădure, şi era vremea Lunii-Spiră, luna "solstiţiului de vară" în Limba Veche. Damon nu voia să o părăsească pe Bonnie şi cu siguranţă nu voia ca Elena să vadă ce avea el de gând să facă acum. Ţinând capul lui Bonnie deasupra apei calde şi rozalii, îşi desfăcu cămaşa. La şold avea prins, într-o teacă, un cuţit din lemn de carpen. îl scoase şi, cu o mişcare rapidă, se tăie la baza gâtului.

Acum era mult sânge. Problema era cum să o facă pe Bonnie să bea. Băgă la loc cuţitul în teacă şi apoi o ridică pe Bonnie din apă şi încercă să-i apropie gura de tăietura sa.

Nu, asta era o prostie, îşi spuse, cu o neobişnuită nemulţumire faţă de sine. O să se răcească din nou, şi nu ai cum să o faci să bea. O lăsă la loc pe Bonnie în apă şi se gândi. Apoi îşi scoase din nou cuţitul şi îşi mai făcu o tăietură, de data asta pe braţ, aproape de încheietura mâinii. Urmă vena de acolo până când sângele nu doar picura, ci şiroia. Atunci îşi aşeză încheietura pe gura lui Bonnie, întinsă în cadă cu faţa în sus, potrivindu-i capul cu cealaltă mână. Buzele ei erau uşor întredeschise şi sângele roşu-închis curgea minunat. Din când în când ea înghiţea. Mai exista viaţă în ea.

Era ca şi cum ar fi hrănit un pui de pasăre, îşi spuse Damon, grozav de mulţumit de memoria lui, de ingeniozitatea şi... ei, pur şi simplu de sine însuşi. Zâmbi larg, fără nici un motiv în mod deosebit.

Măcar dacă metoda ar funcţiona.

Damon îşi schimbă puţin poziţia ca să stea mai comod şi dădu drumul din nou la apa fierbinte, şi toate astea în vreme ce o ţinea pe Bonnie şi o hrănea, lucruri pe care le făcea — ştia bine — cu gesturi graţioase şi fără să irosească o singură mişcare. Asta era amuzant. Îi stârnea simţul ridicolului. Aici şi în acest moment, un vampir nu se ospăta dintr-o fiinţă omenească, ci încerca să o salveze de la moarte hrănind-o cu sânge de vampir.

Mai mult chiar. El urmase tot soiul de tradiţii şi obiceiuri omeneşti încercând să o dezbrace pe Bonnie fără să îi compromită pudicitatea de fecioară. Asta era ceva incitant. Desigur, oricum îi văzuse trupul; nu avusese cum să evite asta. Dar era într-adevăr mult mai incitant când încerca să respecte regulile. Nu mai făcuse niciodată asta.

Poate că asta îl incita pe Stefan. Nu, Stefan o avea pe Elena, care fusese fiinţă omenească, vampir, şi spirit invizibil, iar acum părea să fie un înger muritor, dacă exista aşa ceva. Elena era suficient de incitantă ea însăşi. Şi totuşi nu se gândise la ea de multe minute. Ar putea chiar să fie un record de ignorare a Elenei.

Poate că ar trebui să o strige, să o aducă aici şi să-i explice ce făcea ca să nu aibă nici un motiv să-i spargă capul. Poate că aşa ar da mai bine.

Brusc, Damon îşi dădu seama că nu mai simţea aura Elenei în camera lui Stefan. Dar înainte să poată cerceta, se auzi o bubuitură, apoi nişte paşi apăsaţi şi apoi o altă bubuitură, mult mai aproape. Şi apoi uşa băii se deschise brusc, lovită cu piciorul de Muritorul Agasant şi Tembel...

Matt înaintă ameninţător, simţi cum i se încurcă picioarele în ceva şi îşi lăsă privirea în jos ca să şi le descurce. Obrajii lui bronzaţi căpătară dintr-odată culoarea aprinsă a apusului de soare. Ţinea în mână sutienul micuţ şi roz al lui Bonnie. Ii dădu drumul ca şi cum l-ar fi muşcat, îl ridică din nou de jos şi se răsuci, pentru a se ciocni de Stefan, care intra şi el în baie. Damon privea, amuzat.

— Cum îi omori, Stefan? E nevoie doar de un ţăruş? Poţi să-1 ţii tu cât îl... sânge! Ii dă să bea sânge! exclamă Matt, părând că ar vrea să îl atace el însuşi pe Damon.

Ceea ce ar fi o idee proastă, îşi spuse Damon. Matt îşi pironi

privirea în ochii lui. Înfruntând monstrul, îşi spuse Damon, şi mai amuzat.

— Dă-i... drumul.

Matt vorbi încet şi rar, probabil vrând să sugereze o ameninţare, dar sunând, îşi spuse Damon, ca şi cum ar fi fost convins că Damon era handicapat mental.

Muritor Urâcios şi Tont şi Tembel, gândi Damon. Dar asta însemna... "Mutt", spuse el cu voce tare, clătinând uşor din cap. Deşi poate că aşa îşi va aminti pe viitor de el.

— Mutt? Mă faci...? Doamne, Stefan, te rog ajută-mă să-1 omor! A omorât-o pe Bonnie!

Cuvintele ţâşniră din Matt dintr-o singură răsuflare. Trist, Damon văzu cum ultimul său acronim dispare.

Stefan era surprinzător de calm. Îl împinse pe Matt în spatele său şi-i spuse:

— Du-te şi stai cu Elena şi Meredith, şi tonul lui arăta că nu era o sugestie, apoi se întoarse către fratele său. Nu te-ai hrănit de la ea, spuse, şi asta nu era o întrebare.

— Să mă-mbuib cu otravă? Nu-i genul meu de distracţie, frăţioare.

Un colţ al gurii lui Stefan se ridică uşor, tremurat. Nu replică nimic, ci doar se uită la Damon cu ochi care... ştiau. Damon se crispă.

— Ţi-am spus adevărul!

— Ai de gând să transformi asta în hobby? Damon vru să-i dea drumul lui Bonnie, gândindu-se că lăsând-o la loc în apa pătată de sânge ar fi cel mai potrivit gest înainte de a ieşi din dărăpănătura asta, dar...

Dar. Ea era puiul lui de pasăre. înghiţise deja suficient din sângele lui încât, dacă ar mai fi băut, ar începe să se Schimbe considerabil. Şi dacă nu era de ajuns cantitatea de sânge pe care i-o dăduse deja, atunci sângele nu era un leac. Şi apoi, făcătorul de minuni era aici.

Apăsă pe tăietura din braţ suficient de tare pentru a opri sângerarea şi dădu să spună ceva...

Şi uşa se deschise din nou cu o bubuitură.

De data asta era Meredith, şi avea în mână sutienul lui Bonnie. Atât Stefan cât şi Damon se simţiră intimidaţi. Meredith era, îşi spuse Damon, o persoană foarte înfricoşătoare. Cel puţin nu se repezi, ci se uită la hainele

mototolite de pe podeaua băii, ceea ce Mutt nu făcuse. Apoi îl întrebă pe Stefan: "Cum se simte?", un alt lucru pe care Mutt nu-1 făcuse.

— O să fie bine, spuse Stefan, şi Damon fu sur- prins de sentimentul de... nu de uşurare, desigur, ci de treabă bine făcută.

Plus că acum ar putea să evite să fie bătut măr de Stefan.

Meredith trase adânc aer în piept şi-şi închise pentru o clipă ochii ei înspăimântători. Când făcu asta, întreaga faţă îi străluci. Poate că se ruga. Trecuseră secole de când se rugase Damon ultima oară; şi niciodată nu primise vreun răspuns la rugăciunile sale.

Apoi Meredith deschise ochii, se scutură, şi îşi luă din nou înfăţişarea înfricoşătoare. împinse cu piciorul grămada de haine de pe podea şi spuse, încet şi apăsat:

— Dacă obiectul care se potriveşte cu ăsta nu se mai află pe corpul lui Bonnie, or să fie probleme.

Şi flutură deja infamantul sutien, asemenea unui steag.

Stefan părea nedumerit. Cum de nu înţelegea problema posibilei piese de lenjerie lipsă? se întrebă Damon. Cum putea cineva să fie aşa un... prost lipsit de spirit de observaţie? Nu purta şi Elena unul... vreodată? Damon rămase încremenit, prea surprins de imaginile din lumea lui interioară pentru a se mai putea mişca o clipă. Apoi vorbi. Avea răspunsul la problema lui Meredith.

— Vrei să vii să verifici? spuse el, întorcându-şi pudic privirea.

— Da, vreau.

Rămase întors cu spatele pe când ea se apropie de cadă, băgă mâna în apa caldă rozalie şi mişcă prosopul puţin într-o parte. O auzi răsuflând uşurată.

Când se întoarse spre ea, Meredith spuse:

— Ai sânge pe gură.

Ochii ei întunecaţi păreau mai întunecaţi ca niciodată.

Damon fu surprins. Doar nu o muşcase pe roşcată din obişnuinţă şi apoi uitase, nu? Dar apoi îşi dădu seama ce se întâmplase.

— Ai încercat să sugi otrava, nu? spuse Stefan, aruncându-i un prosop de faţă alb.

Damon îşi şterse colţul gurii acolo unde se uitase Meredith

şi văzu că prosopul se pătează de roşu. Nu era de mirare că simţise cum îi arde gura. Otrava aia era ceva tare păcătos, deşi era limpede că nu afecta vampirii aşa cum o făcea cu fiinţele omeneşti.

— Şi ai sânge pe gât, continuă Meredith.

— Un experiment nereuşit, spuse Damon şi ridică din umeri.

— Şi atunci ţi-ai tăiat încheietura mâinii. Destul de tare.

— Pentru un om, poate. Gata, am terminat conferinţa de presă?

Meredith se relaxă. Damon îi văzu expresia şi zâmbi în sinea lui. Super! Super! ÎNFRICOŞĂTOAREA MEREDITH ÎNFRÂNTĂ. Cunoştea privirea acelora care se vedeau obligaţi să renunţe să dezlege enigma numită Damon.

Meredith se ridică.

— E ceva cu care să-i opresc gura să mai sângereze? Ceva să bea, poate?

Stefan părea şocat. Problema lui Stefan — ei bine, una dintre multele probleme ale lui Stefan — era că el considera hrănirea imorală. Chiar şi să vorbească despre ea era imoral.

Poate că de fapt era mai incitant aşa. Oamenilor le făcea plăcere orice credeau că e imoral. Chiar şi vampirii făceau la fel. Damon era iritat. Cum te puteai întoarce în timp în vremurile când totul era imoral? Pentru că din păcate pe el nu-1 mai incita nimic.

Cu spatele întors spre ei, Meredith era mai puţin înfricoşătoare. Damon riscă un răspuns la întrebarea despre ce ar putea el bea.

— Pe tine, iubito... iubita de tine.

— E o iubită în plus, spuse Meredith misterios şi, înainte ca Damon să-şi dea seama că ea făcea pur şi simplu o remarcă lingvistică şi nu un comentariu legat de viaţa lui personală, dispăru.

Cu sutienul itinerant. Acum, Stefan şi Damon rămăseseră singuri. Stefan se apropie cu un pas, ferindu-şi privirea de cadă. Pierzi aşa de mult, tontule, îşi spuse Damon. Asta era cuvântul pe care-1 căutase mai devreme. Tont.

— Ai făcut mult pentru ea, spuse Stefan, părând să-i fie la fel de greu să se uite la Damon cum îi era să se uite la cadă.

Şi astfel rămânea cu prea puţine lucruri la care să se poată holba. Alese un perete.

— Mi-ai zis că mă baţi măr dacă n-o fac. Nu mi-au plăcut niciodată bătăile.

Damon îi aruncă lui Stefan zâmbetul lui orbitor, care îi rămase pe buze până când Stefan dădu să se întoarcă să se uite la el, şi atunci zâmbetul dispăru imediat.

— Ai depăşit simpla datorie.

— Cu tine, frăţioare, nu se ştie niciodată unde se sfârşeşte datoria. Spune-mi, cum arată infinitul?

Stefan oftă adânc.

— Cel puţin nu eşti genul de tiran care doar terorizează atunci când domină.

— Mă inviţi să "poftesc afară să ne răfuim", cum se spune?

— Nu, te felicit că i-ai salvat viaţa lui Bonnie.

— Nu mi-am dat seama că aveam de ales.

Apropo, cum ai reuşit să-i vindeci pe Meredith şi... şi... mă rog, cum ai reuşit?

— Elena i-a sărutat. Nu ţi-ai dat seama că a ple- cat? I-am adus pe amândoi aici şi ea a coborât şi a suflat în gura lor şi asta i-a făcut bine. Din câte am văzut, Elena pare să se transforme încet din spirit în fiinţă omenească. Bănuiesc că va mai dura câteva zile, asta luând în considerare progresul ei de când s-a trezit şi până acum.

— Cel puţin vorbeşte. Nu mult, dar nu poţi să ceri chiar totul. Damon îşi amintea imaginea pe care o avusese din Porsche, cu capota lăsată şi Elena săltând în aer ca un balon. Roşcata asta mică nu a scos un cuvânt, adăugă Damon pe un ton plângăreţ, apoi ridică din umeri. Tot aia e.

— De ce, Damon? De ce să nu recunoşti pur şi simplu că îţi pasă de ea, cel puţin suficient cât să o ţii în viaţă — şi asta chiar fără să o molestezi? Ştiai că nu putea să mai piardă sânge...

— A fost un experiment, explică Damon cu grijă. Iar acum totul se terminase, îşi spuse Damon. Bonnie se va trezi sau va dormi, va trăi sau va muri, în mâinile lui Stefan — nu ale lui. Era ud, nu se simţea bine, era departe de cina din seara asta, ceea ce îl făcea să-i fie foame şi să fie supărat. Gura îl durea.

— Ţine-i tu capul acum, spuse el brusc. Eu plec. Tu şi Elena şi... Mutt puteţi termina...

— Numele lui e Matt, Damon. Nu e greu de ţinut minte.

— Ba e, dacă nu te interesează absolut deloc. Sunt prea

multe doamne încântătoare în preajmă pentru ca el să fie ultima alegere drept gustare.

Stefan lovi cu putere peretele. Pumnul lui sparse vechea tencuială.

— Fir-ar să fie, Damon, oamenii nu reprezintă doar asta.

— E tot ce le cer.

— Tu nu ceri. Asta-i problema.

— A fost un eufemism. Atunci, e tot ce am de gând să iau de la ei. Cu siguranţă e tot ce mă interesează. Nu încerca să-ţi închipui că există ceva mai mult. N-are rost să încerci să găseşti dovezi pentru o minciună frumoasă.

Pumnul lui Stefan ţâşni. Era pumnul lui stâng, şi Damon sprijinea capul lui Bonnie pe acea parte, aşa că nu se putea apleca pentru a se feri în mod graţios, cumar fi făcut-o în mod normal. Ea era inconştientă; ar putea să înghită apă şi să moară imediat. Cine ştia ce se întâmplă cu oamenii ăştia, mai ales atunci când sunt otrăviţi?

În schimb, se concentră să-şi trimită scutul de apărare către partea dreaptă a bărbiei. îşi închipuia că putea încasa un pumn, chiar şi de la acest Stefan Nou şi îmbunătăţit fără să o scape pe fată — chiar dacă Stefan îi rupea maxilarul.

Pumnul lui Stefan se opri la câţiva milimetri de faţa lui Damon.

Urmă un moment de tăcere; fraţii se priviră de la o distanţă de jumătate de metru.

Stefan răsuflă adânc şi se lăsă pe spate.

— Acum o să recunoşti?

Damon era sincer nedumerit.

— Ce să recunosc?

— Că îţi pasă puţin de ei. Suficient pentru a în- casa un pumn mai degrabă decât să-i dai drumul lui Bonnie în apă.

Damon se holbă la el, apoi începu să râdă şi îşi dădu seama că nu se mai putea opri din râs.

Stefan îl privi lung. Apoi închise ochii şi se întoarse pe jumătate, cu o expresie îndurerată. Damon continua să chicotească.

— Şi tu cre-credeai că îmi pă-păsa de o mică... hă-hă-hă...

— Atunci de ce-ai făcut-o? întrebă Stefan obosit.

— Hă-hă-hă, ţi-am spu-us. De ce... hă-hă-hă...

Damon se prăbuşi, ameţit de la lipsa de hrană şi de la prea

multe emoţii diferite. Capul lui Bonnie alunecă sub apă. Cei doi vampiri se repeziră spre ea, ciocnindu-şi capetele când se loviră unul de altul la mijlocul căzii. Căzură amândoi pe spate, buimaci.

Damon nu mai râdea. în schimb, se lupta disperat să o scoată pe fată din apă. Stefan făcea la fel şi, cu reflexele sale ascuţite acum, părea să învingă. Dar se întâmpla exact lucrul la care se gândise Damon cu vreo oră în urmă — nici unul dintre ei nu se gândea să coopereze ca să o ajute pe fată. Fiecare încerca să o facă singur, şi fiecare îl împiedica pe celălalt.

— Dă-te din drumul meu, puştiule, mârâi Damon, aproape şuierând ameninţător.

— Nu-ţi pasă deloc de ea. Tu dă-te deoparte...

Ceva izbucni asemenea un gheizer şi Bonnie ţâşni În sus din cadă singură. Scuipă o gură de apă şi strigă:

— Ce se-ntâmplă? cu o voce care putea să topească şi o inimă de piatră.

Ceea ce şi făcu. Privind păsăruica asta mică şi udă, care strângea în jurul ei prosopul cu un gest instinctiv, cu buclele ei de văpaie lipite de cap şi ochii mari şi căprui clipind printre şuviţele de păr, ceva începu să crească în Damon. Stefan se repezise la uşă să le dea celorlalţi vestea cea bună. Pentru o clipă, rămaseră doar ei doi: Damon şi Bonnie.

— Are un gust oribil, spuse Bonnie jalnic, scui- pând din nou apă.

— Ştiu, spuse Damon, privind-o lung.

Noul lucru pe care îl simţea se umflase înlăuntrul lui până când presiunea era prea greu de suportat. Când Bonnie spuse: "Dar sunt în viaţă!" cu o schimbare de 180 de grade în dispoziţia ei şi feţişoara în formă de inimă se umplu brusc de bucurie, mândria puternică pe care o simţi Damon era ameţitoare. El, şi doar el, o adusese înapoi din pragul morţii îngheţate. El îi curăţase trupul plin de otravă; sângele lui era cel care dizolvase şi împrăştiase toxina, sângele lui...

Şi atunci lucrul acela care tot creştea înlăuntrul lui explodă.

Pentru Damon fu un trosnet palpabil, dacă nu audibil, când piatra care îi înconjura sufletul crăpă şi o bucată mare din ea căzu.

Simţind cum ceva dinăuntrul lui cânta, o strânse pe Bonnie lângă el, simţind prosopul ud prin cămaşa lui de mătase şi

simţind trupul subţire al lui Bonnie sub prosop. In mod clar o fecioară, şi nu un copil, îşi spuse el ameţit, orice ar fi susţinut bucăţica aceea minusculă de nailon roz. O strânse cu putere ca şi cum ar avut nevoie de ea pentru sânge — ca şi cum se aflau amândoi pe nişte mări despicate de uragane şi dacă i-ar fi dat drumul ar fi însemnat să o piardă.

Gâtul îl durea îngrozitor, dar alte crăpături se întindeau pe piatră; avea să explodeze cu totul, dezvăluindu-1 pe acel Damon pe care îl închidea în ea — iar el era prea beat de mândrie şi fericire, da, fericire, pentru a-i păsa. Crăpăturile se întindeau în toate direcţiile, bucăţi de piatră săreau...

Bonnie îl împinse deoparte.

Avea o forţă surprinzătoare pentru cineva atât de

micuţ. Se smulse cu totul din braţele lui. Expresia ei se schimbase din nou cu totul: acum pe chipul fetei se citeau doar teama şi disperarea — şi, da, repulsia.

— Ajutor! Cineva, vă rog, să mă ajute!

Ochii ei căprui se făcuseră mari acum şi faţa îi era din nou albă.

Stefan se întorsese. Tot ce văzu era ceea ce văzu şi Meredith, care ţâşnise pe sub braţul lui din cealaltă încăpere, sau ceea ce Matt văzu, încercând să se uite în baia micuţă şi plină: Bonnie strângând disperată prosopul, încercând să se acopere cu el, şi Damon îngenuncheat lângă cadă, cu chipul lipsit de orice expresie.

— Vă rog ajutaţi-mă. M-a auzit strigând... l-am simţit la celălalt capăt... dar a stat doar şi a privit. A stat şi a privit cum murim cu toţii. Vrea să moară toţi oamenii, şi sângele nostru să curgă pe nişte trepte albe undeva. Vă rog, luaţi-1 de lângă minei

Aşa deci. Mica vrăjitoare era mai pricepută decât îşi închipuise. Nu era ceva neobişnuit să recunoşti că cineva îţi percepe proiecţiile minţii — primeşti un feedback — dar ca să identifici individul respectiv trebuie să ai talent. Plus că e limpede că a auzit ecourile unora dintre gândurile lui. Era înzestrată, păsăruica lui... nu, nu era păsăruica lui, nu când îl privea cu nişte ochi plini de mânie, atât cât putea Bonnie să fie furioasă.

Se lăsă tăcerea. Damon avea posibilitatea să nege acum învinuirea adusă, dar de ce să se obosească? Stefan ar putea să

discearnă adevărul. Poate că şi Bonnie.

Repulsia se oglindea acum pe toate feţele, ca şi cum ar fi fost o boală contagioasă.

Meredith se repezi înainte, înşfăcând un alt prosop. în cealaltă mână avea o băutură caldă — cacao, după aromă. Era suficient de fierbinte pentru a fi o armă eficientă — nu avea cum să se ferească de toată cantitatea, mai ales acum când era un vampir obosit.

— Uite, îi spuse ea lui Bonnie. Eşti în siguranţă. Stefan e aici. Eu sunt aici. Matt e aici. Ia prosopul ăsta; stai să te înfăşor cu el pe umeri.

Stefan stătuse tăcut, privind totul — nu, privindu-şi fratele. Acum, cu chipul împietrit, cu un aer hotărât, rosti un singur cuvânt:

— Afară!

Alungat ca un câine. Damon pipăi în spatele lui după jachetă, o găsi şi îşi dori să-şi regăsească şi simţul umorului cu tot atâta succes. Chipurile din jurul lui erau toate la fel. Păreau sculptate în piatră.

Dar o piatră nu la fel de tare ca aceea care se

aduna din nou în jurul inimii lui. Piatra aceea se refăcea remarcabil de repede — şi la ea se adăuga încă un strat, la fel ca sideful pe o perlă, fără să acopere însă ceva la fel de frumos.

Feţele lor rămâneau neschimbate pe când Damon încerca să iasă din mica încăpere în care se aflau prea mulţi oameni. Unii dintre ei vorbeau: Meredith către Bonnie, Mutt — nu, Matt — revărsând un şuvoi de ură acidă... dar Damon nici nu auzi cuvintele. Simţea mirosul a prea mult sânge aici. Toată lumea avea răni. Mirosurile lor individuale — animale diferite în turmă — se strângeau în jurul lui. I se învârtea capul. Trebuia să iasă de aici, sau avea să se repeadă la cea mai apropiată arteră şi s-o sece. Acum era mai mult decât ameţit; îi era prea cald, îi era prea... sete.

Foarte, foarte sete. Stătuse mult timp fără să se hrănească şi acum era înconjurat de prăzi. Ele îl înconjurau pe el. Cum se putea abţine să nu o înşface pur şi simplu pe una dintre ele? Oare i se va simţi acesteia cu adevărat lipsa?

Apoi era cea pe care nu o văzuse încă, şi nici nu voia să o vadă. Să privească trăsăturile dulci ale Elenei contorsionate în aceeaşi mască a repulsiei pe care o vedea pe celelalte chipuri

ar fi... neplăcut, îşi spuse el, revenindu-i în sfârşit vechiul lui calm rece.

Dar n-o putea evita. Când Damon ieşi din baie, Elena era chiar în faţa lui, plutind asemenea unui fluture enorm. Ochii lui se îndreptară exact către ceea ce nu voia să vadă: expresia ei.

Trăsăturile Elenei nu le oglindeau pe ale celorlalţi. Părea îngrijorată, supărată. Dar nu exista nici o urmă din scârba sau ura care se citea pe toate celelalte feţe.

Şi chiar vorbi, în acel ciudat limbaj mental care nu era, într-un fel, asemenea telepatiei, dar care îi îngăduia să ajungă în acelaşi timp la două niveluri de comunicare.

— Da... mon.

Spune-le despre malachi. Te rog.

Damon ridică doar o sprânceană către ea. Să spună unui grup de oameni despre el însuşi? Chiar voia să fie caraghioasă?

Şi pe urmă, acei malachi nu făcuseră de fapt nimic, îi distrăseseră atenţia pentru câteva minute, atâta tot. N-avea nici un rost să dea vina pe malachi când tot ceea ce făcuseră fusese să-i amplifice pentru scurt timp propriile viziuni. Se întrebă dacă Elena ştia ceva despre conţinutul micului său vis cu ochii deschişi din timpul nopţii.

— Da... mon.

Pot să-l văd. Tot. Şi totuşi, te rog...

Ei, asta e, poate că spiritele s-au obişnuit să vadă rufele murdare ale tuturor. Elena nu răspunse nimic la acest gând, aşa că din acest punct de vedere rămase în beznă.

În beznă. Un loc cu care era obişnuit, locul de unde venise. Fiecare va merge pe drumul lui, oamenii în casele lor calde şi uscate, iar el într-un copac din pădure. Desigur, Elena va rămâne cu Stefan.

Desigur.

— Date fiind împrejurările, n-am să spun au revoir, zise Damon, aruncându-i zâmbetul său orbitor Elenei, care îl privi cu un aer grav. O să spunem doar "la revedere" şi o s-o lăsăm aşa.

Oamenii nu-i răspunseră.

— Da... mon.

Elena plângea acum. Te rog. Te rog.

Damon ieşi în întuneric.

Te rog...

Frecându-şi gâtul, merse înainte.

13

Mult mai târziu în acea noapte, Elena nu putea să adoarmă. Nu voia să fie închisă înăuntrul Camerei înalte, spuse ea. în sinea lui, Stefan îşi făcea griji că ea voia să iasă afară şi dea de urma acelor malachi care atacaseră maşina. Dar nu credea că acum ea era în stare să mintă, şi Elena continua să se lovească de ferestrele închise, spunându-i, cu vocea ei de clopoţel, că voia doar aer. Aer de afară.

— Ar trebui să punem nişte haine pe tine.

Dar Elena era nedumerită — şi încăpăţânată. E Noapte... Asta e Cămaşa mea de Noapte, spuse ea. Nu ţi-a plăcut Cămaşa mea de Apoi se lovi din nou de fereastră. "Cămaşa de Zi" fusese cămaşa lui albastră, care, prinsă în talie cu o curea, arăta pe ea ca o rochie-sac foarte scurtă, care îi venea până la jumătatea coapselor. Ceea ce voia ea acum se potrivea atât de bine cu propriile lui dorinţe, încât el se simţi... puţin vinovat pentru perspectivă. Dar îşi îngădui să fie convins.

Merseră alene, mână în mână, Elena ca o fantomă sau un înger în cămaşa ei albă de noapte, Stefan în negru din cap până-n picioare, simţind că aproape dispare atunci când lumina lunii era ascunsă de copaci. Cumva, ajunseră în Pădurea Veche, unde scheletele copacilor uscaţi se amestecau cu ramurile vii, acoperite de frunze. Stefan îşi încordă la maximum simţurile recent ascuţite, dar nu descoperi decât locuitorii obişnuiţi ai pădurii, care se întorceau încet şi temători după ce fuseseră alungaţi de izbucnirea de Putere a lui Damon. Arici. Căprioare. Vulpoi, şi o biată vulpe cu doi pui, din cauza cărora nu putuse să fugă. Păsări. Toate animalele care făceau ca pădurea să fie acel loc minunat.

Nimic care semăna cu un malach sau care părea să poată face rău.

Începu să se întrebe dacă nu cumva Damon pur şi simplu

inventase acea creatură care îl influenţase. Damon era un mincinos teribil de convingător.

Spunea adevărul, spuse cu vocea ei dulce Elena. Dar fie că e invizibil, fie că acum aplecat. Din cauza ta. A Puterii tale.

Întoarse ochii spre ea şi văzu că îl privea cu un amestec de mândrie şi un alt sentiment care era uşor de identificat — dar surprinzător în afara camerei lor.

Elena îşi ridică faţa spre el, cu trăsăturile ei pure şi palide în lumina lunii.

Obrajii îi erau de un trandafiriu pal, căci roşeaţa urcase în ei, iar buzele erau uşor strânse.

Oh... la naiba, îşi spuse Stefan disperat.

— După toate prin câte ai trecut..., începu el, şi făcu prima greşeală.

O apucă de braţe. Şi un soi de sinergie între Pu- terea lui şi a ei începu să-i ridice, într-o spirală foarte înceată, spre cer.

Şi îi simţea căldura. Moliciunea dulce a trupului ei. Iar ea continua să aştepte, cu ochii închişi, să-şi primească sărutul.

Am putea să o luăm de la capăt, sugeră ea plină de speranţă.

Şi asta era destul de adevărat. El voia să-i răspundă cu aceleaşi sentimente pe care ea i le dăruise în camera lui. Voia să o ţină strâns în braţe; voia să o sărute până când ea ar fi început să tremure. Voia să o facă să se topească şi să ameţească de la acel sărut.

Şi o putea face. Nu pentru că atunci când eşti vampir afli câte ceva despre femei, ci pentru că el o cunoştea pe Elena. Erau cu adevărat o singură inimă, un singur suflet.

Te rog? cântă Elena. Dar era atât de tânără acum, atât de vulnerabilă în cămaşa ei de noapte albă, pură, cu pielea ei delicată uşor îmbujorată în aşteptare. N-ar fi corect să profite de cineva ca ea.

Elena deschise ochii albaştri-violet, în care luna arunca lumini argintii, şi îl privi în faţă.

Vrei... O spuse cu gura strânsă sever, dar cu o luminiţă jucăuşă în ochi... să vezi de câte ori poţi să mă faci să spun "te rog"?

Doamne, nu. Dar asta suna atât de matur, încât Stefan, neajutorat, o luă în braţe. O sărută în creştet, pe părul ei mătăsos. De acolo coborî cu săruturile, ocolind doar gura

micuţă, ca un boboc de trandafir, care stătea tot strânsă, într-o implorare tăcută. Te iubesc te iubesc. îşi dădu seama că o strângea cu atâta putere că îi strivea aproape coastele, şi încercă să-i dea drumul, dar Elena se lipi cât de tare putu de el, ţinându-i strâns braţele în jurul ei.

Vrei — vocea-clopoţel era la fel, inocentă şi deşteaptă — să vezi de câte ori pot să te fac eu pe tine să spui "te rog"?

Stefan o privi lung pentru o clipă. Apoi, cu un fel de pornire sălbatică în suflet, se aplecă asupra bobocului de trandafir şi îl sărută până când rămase fără suflare, îl sărută până când el însuşi se simţi atât de ameţit, încât trebui să-i dea drumul, să o ţină la câţiva centimetri depărtare de el.

Apoi o privi din nou în ochi. Oricine s-ar putea pierde în asemenea ochi, s-ar putea prăbuşi pentru totdeauna în adâncurile lor violete, luminoase ca nişte stele. Asta voia să facă. Dar mai mult decât asta, voia altceva.

— Vreau să te sărut, şopti el în urechea ei dreaptă, pe care o luă uşor între dinţi.

Da. Răspunsul ei veni foarte hotărât.

— Până leşini în braţele mele.

Simţi cum o străbate un fior. Văzu cum ochii violet se înceţoşează, se închid pe jumătate. Dar, spre surprinderea lui, primi un "Da" imediat, chiar dacă uşor gâfâit, rostit de Elena cu voce tare.

Şi o făcu.

Pierdută în braţele lui, străbătută de mici fiori şi scoţând strigăte scurte pe care el încercă să le aco- pere cu gura lui, ea îi primi sărutul. Şi apoi, pentru că era Timpul, şi pentru că tremurul Elenei începuse să devină uşor dureros, iar răsuflarea ei era atât de sacadată şi rapidă, atunci când el o lăsă să răsufle, încât Stefan se temu că ea avea să leşine, el îşi folosi unghia pentru a-şi deschide o venă în gât pentru ea.

Şi Elena, care odată fusese o fiinţă omenească, şi s-ar fi îngrozit la gândul că ar putea bea sângele altcuiva, se lipi de el cu un geamăt scurt şi înăbuşit de bucurie. Şi el îi simţea gura caldă, caldă pe carnea gâtului său, şi o simţi înfiorându-se adânc, şi avu acea senzaţie ameţitoare de a i se lua sângele de către cea pe care o iubea. Voia să-şi verse întreaga fiinţă înaintea Elenei, să-i dăruiască tot ceea ce era el, tot ce ar putea fi vreodată. Şi ştia că la fel se simţise şi ea atunci când îl lăsase

să-i bea sângele. Aceasta era legătura sacră ce îi unea.

Îl făcea să simtă că se iubeau de la începuturile universului, din prima clipă în care cea dintâi stea răsărise din întuneric. Era un sentiment foarte pri- mitiv şi adânc întipărit în el. Când simţi primele picături de sânge curgând în gura ei, trebui să-şi cufunde faţa în părul auriu pentru a-şi înăbuşi un strigăt. Şi apoi începu să-i şoptească, sălbatic, lucruri mărunte, fără şir, despre cum o iubea şi cum nu vor putea fi niciodată despărţiţi, şi cuvinte de alint şi lucruri absurde pe care le rostea în atâtea limbi diferite. Şi apoi nu mai existară cuvinte, ci doar senzaţii.

Şi aşa urcară încet, rotindu-se, către lună, iar cămaşa albă de noapte se înfăşură uneori în jurul picioarelor lui înveşmântate în negru, până când ajunseră în vârful copacilor, vii şi în picioare, dar morţi.

Era o ceremonie foarte solemnă, foarte intimă şi doar a lor, şi erau mult prea copleşiţi de fericire pentru a mai căuta un posibil pericol. Dar Stefan verificase deja, şi ştia că şi Elena o făcuse. Nu exista nici o primejdie; nu erau decât ei doi, plutind în văzduh, cu luna revărsându-şi lumina asupra lor ca o binecuvântare.

Unul dintre cele mai folositoare lucruri pe care le învăţase Damon în ultimul timp — mai folositor decât să zboare, deşi asta fusese o chestie incitantă — fusese să-şi ascundă complet prezenţa.

Trebuia să renunţe la toate scuturile sale, desigur. Ar fi apărut chiar şi la o scanare obişnuită. Dar asta nu conta, căci dacă nimeni nu-1 putea vedea, nimeni nu-1 putea găsi. Şi prin urmare era în siguranţă. Q.E.D.

Dar în noaptea asta, după ce ieşise din pensiune, se dusese în Pădurea Veche în căutarea unui copac în care să stea îmbufnat.

Nu că i-ar fi păsat ce gândea despre el gunoiul uman, îşi spuse el plin de venin. Asta ar fi ca şi cum şi-ar face probleme ce credea despre el un pui înainte să-i sucească gâtul. Şi, dintre toate lucrurile de care îi păsa cel mai puţin, părerea fratelui său era pe primul loc.

Dar acolo fusese şi Elena. Şi chiar dacă ea înţelesese — făcuse eforturi ca să-i facă şi pe ceilalţi să înţeleagă — era pur şi simplu prea umilitor să fie dat afară în faţa ei.

Şi astfel se retrăsese, îşi spuse el cu amărăciune, în singurul

loc pe care îl putea numi acasă. Deşi asta era puţin ridicol, căci ar fi putut să-şi petreacă noaptea în cel mai bun (şi singurul) hotel din Fell's Church sau cu indiferent câte fete tinere şi drăgălaşe care ar putea să invite un călător obosit să bea un pahar... de apă. O undă de Putere pentru a-i adormi pe părinţi, şi ar fi putut beneficia de un adăpost, ca şi de o gustare caldă şi binevoitoare până a doua zi de dimineaţă.

Dar era într-o dispoziţie proastă, şi nu voia decât

să fie singur. Se cam temea să vâneze. Ştia că în starea asta nu ar fi capabil să se controleze cu un animal panicat. Singurul lucru la care se putea gândi era să rupă şi să sfâşie şi să facă pe cineva foarte, foarte nefericit.

Dar animalele se întorceau, remarcă el, atent să-şi folosească doar simţurile obişnuite, pentru a nu-şi trăda prezenţa. Noaptea ororilor se încheiase pentru ele, iar animalele aveau o memorie foarte scurtă.

Apoi, chiar pe când se întindea pe o creangă, dorindu-şi ca Mutt, cel puţin, să fi îndurat o suferinţă mare şi de durată, apăruseră ei. Din senin, aşa i se păru. Stefan şi Elena, mână în mână, plutind ca o pereche de îndrăgostiţi shakespearieni cu aripi, ca şi cum pădurea era casa lor.

La început, nici nu-i veni să creadă.

Iar apoi, chiar când se pregătea să-şi reverse asupra lor furia şi sarcasmul, ei îşi începură scena de amor.

Exact în faţa ochilor lui.

Chiar plutind în dreptul lui, ca şi cum ar fi vrut să-i dea cu tifla. începuseră să se sărute şi să se mângâie şi... chiar mai mult.

Făcuseră din el un voaieur fără voie, deşi, pe măsură ce timpul trecea şi mângâierile lor erau tot mai pasionale, el devenea tot mai furios şi mai puţin fără voie. Trebuise să-şi încleşteze dinţii când Stefan îi oferise Elenei sângele său. Voise să strige că existase un moment când fata asta fusese la dispoziţia lui, când ar fi putut să-i bea tot sângele şi ea ar fi murit fericită în braţele lui, când ea se supusese instinctiv sunetului vocii lui şi când gustul sângelui lui ar fi făcut-o să simtă extazul în braţele lui.

Aşa cum era limpede că simţea în braţele lui Stefan.

Asta fusese cel mai rău. Trebuise să-şi înfigă adânc unghiile în palme atunci când Elena se înfăşurase în jurul lui Stefan ca

un şarpe lung şi graţios şi îşi lipise gura de gâtul lui, în vreme ce faţa lui Stefan se ridicase spre cer, cu ochii închişi.

În numele tuturor demonilor din iad de ce nu termină odată cu asta?

În acea clipă observă că nu era singur în copacul lui comod, bine ales.

Mai era cineva acolo, stând calm chiar lângă el pe creanga cea mare. Trebuie să fi apărut în vreme ce el era concentrat asupra scenei de dragoste şi asupra propriei sale furii, şi totuşi, asta însemna că era cineva foarte, foarte bun. Nimeni nu se mai furişase aşa lângă el de mai bine de două secole. Poate chiar trei.

Şocul descoperirii îl făcuse să alunece de pe creangă — fără să se folosească de abilitatea sa de vampir de a zbura.

Un braţ lung şi slab se întinse şi-1 prinse, apoi îl trase sus în siguranţă, şi Damon se trezi privind în doi ochi aurii plini de veselie.

Cine dracu eşti? trimise el cu mintea o întrebare. Nu-şi făcea probleme că ar fi putut fi auzită de îndrăgostiţii care pluteau în lumina lunii. Nici măcar un dragon sau o bombă atomică nu le-ar fi atras acum atenţia.

Eu sunt dracu Shinichi, răspunse băiatul. Avea cel mai ciudat păr pe care îl văzuse vreodată Damon. Era neted şi strălucitor şi negru, cu excepţia vârfurilor roşu-închis. Şuviţele pe care şi le dădea deoparte din ochi cu un gest neglijent se sfârşeau în purpuriu, şi la fel şi cele din jurul gulerului, căci avea părul destul de lung. Părea ca şi cum nişte flăcări aprinse dansau în vârfurile şuviţelor de păr, dând o confirmare bizară răspunsului său: Sunt dracu Shinichi. Dacă cineva ar fi putut să pară un diavol venit direct din Iad, atunci ar fi băiatul acesta.

Pe de altă parte, ochii lui aveau auriul pur al ochilor unui înger. Majoritatea îmi spun doar Shinichi, adăugă el pe un ton serios către Damon, şi numai ochii puţin îngustaţi arătau că era vorba de o glumă. Acum îmi ştii numele. Tu cine eşti?

Damon rămase privindu-1 lung, în tăcere.

14

A doua zi de dimineaţă, Elena se trezi în patul îngust al lui Stefan. Îl recunoscu înainte să se trezească pe deplin şi speră din tot sufletul că îi dăduse un motiv rezonabil mătuşii Judith seara trecută. Seara trecută — conceptul însuşi era extrem de confuz. Oare ce visase pentru ca trezirea aceasta să pară atât de extraordinară? Nu-şi amintea — zău, nu putea să-şi amintească nimic!

Dar în clipa următoare îşi aminti totul.

Se ridică brusc în capul oaselor, cu o mişcare rapidă care ar fi aruncat-o din pat dacă ar fi încercat-o ieri, şi căută în amintire.

Lumina soarelui. îşi amintea de lumina soarelui, căzând din plin pe ea — şi nu avea inelul. Se uită disperată la ambele mâini. Nu se vedea nici un inel. Iar ea stătea aşezată într-un fascicul de lumină, şi lumina nu o durea. Nu era posibil. Ştia, îşi amintea cu o siguranţă care îi umplea fiecare celulă a trupului, că lumina soarelui ar omorî-o. învăţase asta dintr-o singură atingere a unei raze pe mâna ei. Nu avea să uite niciodată acea durere fierbinte, mistuitoare: atingerea îi inculcase pentru totdeauna felul în care avea să se poarte. Să nu se ducă nicăieri fără inelul cu lapislazuli, care era frumos în sine, dar şi mai frumos când se gândea că el era salvatorul ei. Fără el, putea, avea să... Oh. Oh.

Dar asta deja se întâmplase, nu?

Murise.

Nu era pur şi simplu Schimbată, aşa cum se în- tâmplase atunci când devenise vampir, ci murise de acea moarte adevărată din care nimeni nu se mai întoarce. în filosofia ei personală, ar fi trebuit să se dezintegreze în atomi fără nume, sau să se ducă direct în Iad.

În schimb, ea nu se dusese de fapt nicăieri. Avusese mai multe vise despre nişte oameni care se purtaseră părinteşte cu ea şi îi dăduseră sfaturi — şi despre cum voise foarte mult să ajute fiinţele umane, care deveniseră brusc mult mai uşor de înţeles. Băiatul acela care îşi teroriza colegii? Privise cu tristeţe cum tatăl lui beţiv îşi revărsa furia asupra lui noapte de noapte. Fata aceea care nu-şi făcea niciodată temele? Trebuia să aibă grijă de trei fraţi şi surori mai mici, în vreme ce mama ei zăcea în pat toată ziua. Doar să-1 hrănească şi să-1 schimbe pe bebeluş îi lua tot timpul. întotdeauna exista o explicaţie în

spatele oricărei purtări, şi acum înţelegea asta.Comunicase chiar cu oamenii în visele lor. Şi apoi sosise în Fell's Church unul dintre Cei Vechi, şi tot ce putuse ea să facă fusese să se împotrivească amestecului acestuia în vise şi să nu fugă de aici. El făcuse ca prietenii ei să-1 cheme în ajutor pe Stefan — şi din greşeală fusese chemat şi Damon. Iar Elena îi ajutase cu tot ce putuse, chiar şi atunci când fusese aproape insuportabil, pentru că Cei Vechi ştiau totul despre dragoste şi ce butoane să apese şi cum să-i facă pe duşmanii tăi să fie mai puternici decât tine. Dar se luptaseră cu el — şi învinseseră. Iar Elena, încercând să vindece rănile mortale ale lui Stefan, ajunsese, într-un fel sau altul, din nou muritoare: în pielea goală, aşezată pe pământul din Pădurea Veche, acoperită cu jacheta lui Damon, în vreme ce Damon însuşi dispăruse fără să mai aştepte mulţumirile ei.

Şi acea trezire fusese cea a lucrurilor de bază: a simţurilor: pipăit, gust, auz, vedere — şi a inimii, dar nu a minţii. Stefan fusese atât de bun cu ea.

— Şi acum, ce sunt eu? spuse Elena cu glas tare, uitându-se lung la mâinile pe care şi le tot răsucea, minunându-se de carnea tare, muritoare, care se supunea legilor gravitaţiei.

Spusese că o să renunţe la zbor pentru el. Cineva o crezuse pe cuvânt.

— Eşti frumoasă, răspunse Stefan absent, fără să se mişte. Apoi brusc sări în sus: Vorbeşti!

— Ştiu că vorbesc.

— Şi are logică ce spui!

— Mulţumesc frumos.

— Şi în propoziţii!

— Am observat.

— Continuă, atunci, şi spune ceva mai lung — te rog, zise Stefan, ca şi cum nu-i venea să creadă.

— Ai stat prea mult cu prietenii mei, remarcă Elena. Propoziţia asta are obrăznicia lui Bonnie, politeţea lui Matt şi insistenţa lui Meredith asupra faptelor ca atare.

— Elena, eşti tu!

În loc să continue dialogul prostesc cu "Stefan, sunt eu! Elena se opri să se gândească. Apoi coborî cu grijă din pat şi făcu un pas. Stefan se uită repede în cealaltă parte şi îi întinse un halat.

Stefan? Stefan?

Tăcere.

Când Stefan se întoarse după un interval decent, o văzu pe Elena îngenuncheată în plină lumină, ţinând halatul în mână.

— Elena?

Ea ştiu că îi părea un înger foarte tânăr, pierdut în gânduri.

— Stefan.

— Plângi.

— Sunt din nou o fiinţă omenească, Stefan. Elena ridică o mână, apoi o lăsă să cadă, conform legilor gravitaţiei. Sunt din nou o fiinţă omenească. Nici mai mult, nici mai puţin. Cred că mi-a luat doar câteva zile ca să-mi revin pe deplin.

Îl privi în ochi. întotdeauna fuseseră nişte ochi atât de verzi. Ca un cristal verde luminat din spate. Ca o frunză de vară ridicată în dreptul soarelui.

Pot să-ţi citesc gândurile.

— Dar eu nu pot să ţi le citesc pe ale tale, Stefan. Pot doar să-mi fac o idee generală, şi chiar şi asta s-ar putea să dispară... nu ne putem baza pe nimic.

Elena, am în camera asta tot ce vreau. Mângâie uşor patul. Stai lângă mine şi pot să spun: " tot ceea ce vreau se află pe acest pat."

Dar ea se ridică şi se aruncă în braţele lui, luându-1 de gât, lipindu-şi picioarele de ale lui.

— Sunt încă foarte tânără, şopti ea, ţinându-1 trâns de tot. Şi dacă numeri în zile, nu am avut multe zile împreună ca aceasta, dar...

— Eu sunt încă mult prea bătrân pentru tine. Dar să pot să mă uit la tine şi să te văd pe tine cum mă priveşti...

— Spune-mi că o să mă iubeşti de-a pururi.

— O să te iubesc de-a pururi.

— Indiferent ce se întâmplă.

— Elena, Elena... te-am iubit ca muritoare, ca vampir, ca spirit pur, ca un spirit copil... iar acum din nou ca o fiinţă omenească.

— Promite-mi că o să fim împreună.

— O să fim împreună.

— Nu. Stefan, asta sunt eu. Arătă spre capul ei ca pentru a sublinia că în spatele ochilor albaştri stropiţi cu auriu se afla o minte activă şi inteligentă în care rotiţele se învârteau repede, concentrate. Eu te cunosc. Chiar dacă nu pot să-ţi citesc

gândurile, pot să-ţi citesc faţa. Toate vechile tale temeri — au revenit, nu-i aşa?

El îşi întoarse privirea.

— N-o să te părăsesc niciodată.

— Nici o zi? Nici o oră?

El ezită şi apoi o privi. Dacă asta vrei cu adevărat. N-o să te părăsesc, nici măcar o oră. Acum el îi trimitea gândurile sale. Ea o ştia, căci îl putea auzi.

— Te eliberez de toate promisiunile.

— Dar, Elena, am vorbit serios.

— Ştiu. Dar când o să pleci totuşi, nu vreau să fii urmărit de vina de a le fi încălcat.

Chiar şi fără telepatie, ea îşi dădea seama ce gândea el, până la cea mai mică nuanţă: Fă-i pe plac. în fond de-abia s-a trezit. Probabil că e puţin confuză. Şi ea nu avea de gând să devină mai puţin confuză, sau să-1 facă pe el mai puţin confuz. Probabil că de aceea îl muşca uşor de bărbie. Şi îl săruta. Cu siguranţă, îşi spuse Elena, unul dintre ei doi era confuz...

Timpul păru să se dilate şi apoi să se oprească în jurul lor. Şi apoi nimic nu mai era confuz. Elena ştia că Stefan ştia ce voia ea, iar el voia orice ar fi vrut ea ca el să facă. Bonnie se uita la numărul afişat pe telefonul ei, neliniştită. Stefan o suna. Apoi îşi trecu repede mâna prin păr, aranjându-şi buclele, şi deschise videofonul.

Dar nu era Stefan, ci Elena. Bonnie începu să chicotească, vru să-i spună să nu se joace cu jucăriile de adult ale lui Stefan... apoi rămase încremenită.

— Elena?

— Aşa o să mi se răspundă de fiecare dată? Sau doar sora mea vrăjitoare o s-o facă?

— Elena?

— Trează, şi ca nouă, spuse Stefan, apărând în cadru. Am sunat imediat ce ne-am trezit...

— Ele... dar e prânzul! izbucni Bonnie.

— Am fost ocupaţi, cu una, cu alta, interveni

Elena calmă.

Şi oh, ce bine era să o audă pe Elena vorbind aşa!

Pe un ton pe jumătate f nevinovat şi pe jumătate îngâmfat, care te făcea să-ţi doreşti s-o scuturi şi să o implori să-ţi spună şi cel mai neruşinat detaliu.

— Elena, spuse Bonnie cu răsuflarea tăiată, sprijinindu-se de cel mai apropiat perete şi apoi alunecând în jos de-a lungul lui, şi dând drumul grămezii de ciorapi, cămăşi, pijamale şi lenjerie pe care o ţinea în braţe şi care se revărsă pe covor, în vreme ce lacrimile începură să-i alunece pe obraji. Elena, au spus că va trebui să pleci din Fell's Church — o să pleci?

Elena se crispă.

— Ce au spus?

— Că tu şi Stefan va trebui să plecaţi, ca să fiţi în siguranţă.

— Niciodată!

— Iubita mea dra..., începu Stefan, şi apoi se opri brusc, deschizând şi apoi închizând la loc gura.

Bonnie făcu ochii mari. Se întâmplase în partea de jos a ecranului, şi nu văzuse bine, dar ar fi putut aproape să jure că iubita lui dragă tocmai îi trăsese lui Stefan un cot în stomac.

— Punctul Zero, ora două? întreba Elena.

Bonnie se trezi la realitate. Elena nu-ţi dădea niciodată timp de gândire.

— O să fiu acolo! strigă ea.

— Elena, şopti Meredith. Şi apoi: Elena! ca un hohot de plâns pe jumătate înăbuşit. Elena!

— Meredith! Oh, nu mă face să plâng, bluza asta e din mătase pură!

— E din mătase pură pentru că e bluza mea de sari din mătase pură, de-asta!

Brusc, Elena căpătă un aer nevinovat de înger.

— Ştii, Meredith, se pare că în ultimul timp m-am înălţat foarte mult...

— Dacă sfârşitul acelei fraze este "aşa că de fapt mi se potriveşte mie mult mai bine" — rosti Meredith cu o voce ameninţătoare — atunci te avertizez, Elena Gilbert... Se întrerupse şi ambele fete începură să râdă şi apoi să plângă. Poţi s-o iei! Oh, poţi s-o iei!

— Stefan? Matt îşi flutură telefonul — mai întâi cu grijă, apoi lovindu-1 de peretele garajului. Nu văd... Se opri, înghiţi greu. E-le-na?

Cuvântul ieşi din gura lui încet, cu o pauză între fiecare silabă.

— Da, Matt. M-am întors. Chiar şi aici sus. Elena arătă către fruntea ei. Vrei să te întâlneşti cu noi?

Matt, rezemat de maşina proaspăt achiziţionată, care aproape că şi funcţiona, murmura întruna:

"Slavă Domnului! Slavă Domnului!"

— Matt? Nu te văd. Eşti bine? Se auziră nişte târşâituri.

— Cred că a leşinat.

Vocea lui Stefan:

— Matt? Chiar vrea să te vadă.

— Da, da. Matt înălţă capul, clipi către telefon.

Elena, Elena...

— Îmi pare atât de rău, Matt. Nu trebuie neapărat să vii...

Matt râse scurt.

— Eşti sigură că eşti Elena?

Elena zâmbi, cu acel zâmbet care frânsese o mie de inimi.

— În cazul ăsta... Matt Honeycutt, insist să vii şi să te întâlneşti cu noi în Punctul Zero la ora două. Aşa e mai bine?

— Cred că aproape ţi-ai revenit. Vechea Purtare Imperială a Elenei. Tuşi teatral, îşi trase nasul şi apoi spuse: Scuze... sunt puţin răcit; sau poate am o alergie.

— Nu fi caraghios, Matt. Te smiorcăi ca un bebeluş şi la fel fac şi eu, spuse Elena. Şi la fel au făcut şi Bonnie şi Meredith când le-am sunat. Şi eu am plâns aproape toată ziua — aşa că în ritmul ăsta va trebui să mă grăbesc ca să pregătesc un picnic şi să ajung la timp. Meredith o să treacă să te ia. Adu ceva de băut sau de mâncat. Te-am pupat!

Elena puse jos receptorul, răsuflând greu.

— Ei, asta a fost greu.

— Încă te mai iubeşte.

— Ar prefera să rămân toată viaţa un bebeluş?

— Poate că-i plăcea felul în care ziceai "bună" şi "pa".

— Acum mă necăjeşti, spuse Elena şi bărbia îi tremură.

— Niciodată, spuse încet Stefan. Apoi o luă brusc de mână. Haide — mergem la cumpărături pentru picnic, şi să luăm o maşină, spuse el, trăgând-o ca să se ridice în picioare.

Amândoi fură surprinşi când Elena zbură în sus atât de repede, încât Stefan trebui să o apuce de încheietura mâinii pentru a o opri să ţâşnească spre tavan.

— Credeam că ai gravitaţie!

— Asta credeam şi eu! Ce fac?

— Gândeşte-te la lucruri grele!

— Şi dacă nu merge?

— O să cumpărăm o ancoră!

La ora două, Stefan şi Elena ajunseră la cimitirul din Fell s Church într-un Jaguar nou-nouţ; Elena purta ochelari întunecaţi şi o eşarfa sub care îşi strânsese părul, cu un fular la gât, ridicat mult peste bărbie, şi mitene negre de dantelă împrumutate de la doamna Flowers, din zilele de odinioară, pe care recunoştea că nu ştia de ce le purta. Arăta grozav, spuse Meredith, cu bluza violet de sari şi jeanşi. Bonnie şi Meredith întinseseră deja o faţă de masă pentru picnic, iar furnicile începuseră să guste din sendvişuri şi struguri şi salata dietetică de paste.

Elena le povesti cum se trezise în acea dimineaţă, după care urmară mai multe îmbrăţişări şi sărutări şi lacrimi decât putură suporta cei doi băieţi.

— Vrei să vezi pădurea din jur? Să verifici dacă chestiile alea numite malachi bântuie pe aici? îl întrebă Matt pe Stefan.

— Ar fi bine să n-o facă, răspunse Stefan. In cazul în care copacii de aici, atât de departe de locul în care aţi avut voi accidentul, sunt infestaţi...

— Nu e bine?

— E foarte grav.

Se pregăteau să plece, când Elena îi chemă înapoi.

— Aţi putea să încetaţi să mai arătaţi atât de masculini şi de superiori, adăugă ea. Nu vă face bine să vă înăbuşiţi emoţiile. Exprimarea lor vă păstrează echilibrul.

— Ascultă, eşti mai tare decât am crezut, spuse Stefan. Picnic într-un cimitir?

— Aici o găseam mereu pe Elena, spuse Bonnie, arătând cu un bastonaş de ţelină către o piatră funerară din apropiere.

— E mormântul părinţilor mei, explică Elena simplu. După accident... întotdeauna ăsta a fost locul în care m-am simţit mai aproape de ei ca oriunde. Veneam aici când nu-mi mergea bine sau când voiam un răspuns la vreo întrebare.

— Ai primit vreodată un răspuns? întrebă Matt, luând un castravecior murat dintr-un borcan şi dând borcanul mai departe.

— Nu sunt sigură, nici măcar acum, spuse Elena, îşi scosese ochelarii întunecaţi, eşarfa, fularul şi mitenele. Dar întotdeauna m-a făcut să mă simt mai bine. De ce? Ai vreo întrebare?

— Păi... da, răspunse Matt în mod surprinzător. Apoi se

înroşi când se trezi în centrul atenţiei. Bonnie se rostogoli pe burtă pentru a-1 privi lung, cu bucata de ţelină în aer, Meredith se întoarse spre el, Elena se ridică în capul oaselor. Stefan, care stătuse rezemat, cu graţia inconştientă a unui vampir, de o piatră funerară bogat ornamentată, se aşeză.

— Ce, Matt?

— Chiar voiam să spun că nu arăţi prea bine azi, zise îngrijorată Bonnie.

— Mulţumesc frumos! răspunse Matt răstit. Ochii căprui ai lui Bonnie se umplură de lacrimi.

— N-am vrut să spun...

Dar nu reuşi să termine. Meredith şi Elena se strânseră lângă ea protector, cu ceea ce numeau ele "solidaritate feminină de velociraptor". Asta însemna că cine se punea cu una din ele se punea cu toate.

— Sarcasm în loc de cavalerism? ăsta nu e acel Matt pe care îl cunosc eu, spuse Meredith cu o sprânceană ridicată.

— Bonnie încerca doar să-şi arate simpatia, sublinie Elena calmă. Şi răspunsul tău a fost o ripostă nemeritată.

— Bine, bine! îmi pare rău — sincer, Bonnie! Matt se întoarse către ea, părând ruşinat. Am spus un lucru urât şi ştiu că tu doar încercai să fii drăguţă. Dar eu... eu nu prea ştiu ce fac sau ce spun de fapt. Oricum, vreţi să auziţi despre ce e vorba — încheie el, cu o atitudine defensivă — sau nu?

Toţi voiau.

— Bun, deci uitaţi care e treaba. Azi-dimineaţă m-am dus pe la Jim Bryce — vă aduceţi aminte de el, nu?

— Sigur. Am ieşit cu el de câteva ori. Căpitanul echipei de baschet. Un tip drăguţ. Puţin cam tânăr, dar..., spuse Meredith, ridicând din umeri.

— Jim e în regulă. Matt înghiţi greu. Ei, doar că... nu vreau să bârfesc sau altceva de genul, dar...

— Bârfa! ordonară fetele la unison, ca un cor din tragediile greceşti.

Matt se cutremură.

— Bine, bine! Deci — trebuia să mă duc la el pe la zece, dar am ajuns puţin mai târziu, şi... ei bine, Caroline era acolo. Tocmai pleca.

Se auziră trei icnete şocate, urmate de o privire atentă a lui Stefan.

— Adică tu crezi că şi-a petrecut noaptea cu el?

— Stefan! începu Bonnie. Nu aşa se face cu o bârfa adevărată. Nu spui niciodată de-a dreptul ce crezi...

— Nu, spuse Elena pe un ton uniform. Lasă-1 pe Matt să răspundă. îmi amintesc destul din perioada de dinainte de a putea vorbi ca să fiu îngrijorată pentru Caroline.

— Mai mult decât îngrijorată, spuse Stefan. Meredith aprobă din cap.

— Asta nu e bârfa; e o informaţie necesară.

— Bine atunci, spuse Matt şi înghiţi cu greu. Păi, da, asta am crezut eu. Jim a zis că ea venise mai devreme ca să o vadă pe sora lui mai mică, dar Tamra nu are decât cincisprezece ani.

Şi s-a făcut roşu ca focul când a spus asta.

Ceilalţi schimbară între ei priviri grave.

— Caroline a fost întotdeauna... ei, cam desfrânată. .., începu Bonnie.

— Dar n-am auzit niciodată să se fi uitat şi a doua oară la Jim, încheie Meredith.

O priviră pe Elena, aşteptând un răspuns. Elena clătină încet din cap.

— Nu văd absolut nici un motiv ca ea să vină s-o vadă pe Tamra. Şi pe urmă — Elena ridică repede privirea către Matt — mai e ceva ce nu ne spui. Ce altceva s-a mai întâmplat?

— S-a mai întâmplat şi altceva? Şi-a arătat Caro- line desuurile? Bonnie începu să râdă, dar se opri când văzu faţa roşie a lui Matt. Ei, haide, Matt. Vorbeşti cu noi. Poţi să ne spui orice.

Matt trase aer adânc în piept şi închise ochii.

— Bun. Păi... pe când Caroline ieşea, cred... cred că mi-a făcut o propunere indecentă.

— Ce a făcut?

— Niciodată n-ar...

— Cum, Matt? întrebă Elena.

— Păi... Jim a crezut că ea plecase, şi s-a dus la garaj să ia mingea de baschet, şi eu m-am întors, şi dintr-odată Caroline era din nou acolo şi a zis... ei, nu contează ce-a zis. Dar a fost ceva despre cum îi place ei fotbalul mai mult ca baschetul şi dacă voiam să fiu un băiat de gaşcă.

— Şi tu ce-ai spus? şopti Bonnie, fascinată.

— N-am spus nimic. Doar m-am holbat la ea.

— Şi pe urmă Jim s-a întors? întrebă Meredith.

— Nu! Şi pe urmă Caroline a plecat — mi-a aruncat o privire, ştiţi voi, care lămurea foarte bine ce voia să spună... şi pe urmă a venit Tami.

Faţa sinceră a lui Matt era acum în flăcări.

— Şi pe urmă... nu ştiu cum s-o spun. Poate că i-a zis ceva Caroline despre mine ca să o convingă să facă asta, pentru că ea... ea...

— Matt. Stefan abia deschisese gura până în această clipă, dar acum se aplecă înainte şi spuse calm: Nu te întrebăm doar pentru că vrem să bâr- fim. încercăm să aflăm dacă în Fell s Church se întâmplă ceva cu adevărat grav. Aşa că... te rugăm... spune-ne ce s-a întâmplat!

15

Matt încuviinţă din cap, dar era stacojiu la faţă, până la rădăcina părului. — Tami... s-a lipit de mine.

Urmă o pauză lungă.

Meredith întrebă pe un ton egal:

— Matt, vrei să spui că te-a luat în braţe? Că te-a îmbrăţişat strâââns? Sau că...

Se opri, pentru că Matt deja scutura vehement din cap.

— Nu m-a îmbrăţişat strâââns, într-un fel nevi- novat. Eram singuri, în prag, şi ea pur şi simplu... nici nu mi-a venit să cred. Are doar cincisprezece ani, dar s-a purtat ca o femeie în toată firea. Adică... nu că mi-ar fi făcut vreodată asta o femeie în toată firea.

Părând foarte stânjenit, dar şi uşurat că-şi descărcase sufletul, privirea lui Matt trecu de la un chip la altul.

— Deci ce credeţi? A fost doar o coincidenţă că era acolo şi Caroline? Sau poate... i-a spus ea ceva Tamrei?

— Nici o coincidenţă, spuse simplu Elena. Ar fi o coincidenţă prea mare. Caroline făcându-ți apropouri şi apoi felul în care s-a purtat Tamra. O ştiu... o ştiam pe Tamra Bryce. E o fetiţă drăguţă... sau aşa era.

— Încă mai e, spuse Meredith. Ţi-am spus, am ieşit de câteva ori cu Jim. E o fată tare de treabă şi deloc matură pentru

vârsta ei. Nu cred că în mod normal ar face ceva nelalocul lui, dacă nu cumva...

Se opri, privi în depărtare, apoi ridică din umeri, fără să-şi încheie fraza.

Bonnie avea acum o expresie serioasă.

— Dar trebuie să oprim asta, spuse ea. Ce se întâmplă dacă face asta unui tip care nu e la fel de timid şi de treabă ca Matt? O să fie violată!

— Asta e toată problema, spuse Matt, înroşindu-se din nou. Vreau să spun, e destul de greu... Dacă ar fi fost o altă fată, cu care mă întâlneam... nu că mă întâlnesc cu alte fete..., adăugă el repede, aruncând o privire către Elena.

— Dar ar trebui să te întâlneşti cu fete, spuse Elena pe un ton hotărât. Matt, eu nu vreau o fidelitate eternă din partea ta — nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să te văd că ieşi cu o fată drăguţă.

Ca din întâmplare, ochii ei alunecară spre Bonnie, care acum încerca să ronţăie nişte ţelină frumos şi fără zgomot.

— Stefan, eşti singurul care ne poate spune ce să facem, spuse Elena, întorcându-se către el.

Stefan era încruntat.

— Nu ştiu. Cu numai două fete, e greu să ajung la vreo concluzie.

— Şi atunci, o să stăm şi o să aşteptăm să vedem ce face mai departe Caroline — sau Tami? întrebă Meredith.

— Nu doar să aşteptăm, răspunse Stefan. Trebuie să aflăm mai multe despre povestea asta. Voi staţi cu ochii pe Caroline şi Tamra Bryce, iar eu o să fac nişte cercetări.

— Fir-ar să fie! spuse Elena, lovind pământul cu pumnul. îmi vine să...

Se opri brusc şi se uită la prietenii ei. Bonnie scăpase cu un icnet bucata de ţelină, iar Matt se înecase cu cola şi acum tuşea din răsputeri. Până şi Meredith şi Stefan se holbau la ea.

— Ce-i? întrebă ea nedumerită. Meredith îşi reveni prima.

— Păi, doar ieri erai... ei, îngerii foarte tineri nu înjură.

— Doar pentru că am murit de câteva ori,

trebuie să vorbesc frumos toată viaţa? Elena clătină din cap. Nu. Sunt eu însămi şi aşa o să rămân — oricine aş fi.

— Bun, spuse Stefan, aplecându-se şi sărutând-o în creştetul capului.

Matt îşi întoarse privirea şi Elena îl mângâie scurt pe Stefan, aproape indiferentă, dar gândind: Te iubesc de-a pururi, şi ştiind că el îi va auzi gândul, chiar dacă ea nu putea să-i audă răspunsul.

De fapt, îşi dădu seama că putea discerne un răspuns general, căci în jurul lui părea să plutească o culoare trandafirie caldă.

Oare asta era ceea ce vedea Bonnie şi o numea aură? îşi dădea seama că, în cea mai mare parte a zilei, îl văzuse înconjurat de un soi de umbră verde-smarald răcoroasă, luminoasă — asta dacă umbrele pot fi luminoase. Iar acum verdele revenea, pe când trandafiriul pălea.

Imediat se uită la restul prietenilor ei. Bonnie era înconjurată de o nuanţă rozalie, cu umbre până la roz pal. Culoarea lui Meredith era un violet profund şi intens. A lui Matt — un albastru limpede şi puternic.

Asta îi aminti că până ieri — doar ieri? — văzuse atâtea lucruri pe care nimeni altcineva nu le putea vedea. Inclusiv ceva care o speriase îngrozitor.

Oare ce fusese? Vedea fragmente fulgerătoare de imagini — mici detalii, ele însele suficient de înfricoşătoare. Putea fi la fel de mic cât o unghie, sau mare cât un braţ. O textură de coajă de copac, cel puţin pe trup. Antene ca de insectă, dar mult prea multe, şi mişcându-se asemenea unor bice, mai repede decât ar putea orice insectă să le mişte. Elena avea acea senzaţie obişnuită de repulsie ca atunci când se gândea la insecte. Prin urmare, era o gânganie. Dar o gânganie cu o alcătuire diferită de orice insectă pe care o ştia. Din punctul ăsta de vedere, era mai degrabă ca o lipitoare, sau o sepie.

Avea o gură complet circulară, cu dinţi ascuţiţi de jur împrejur, şi prea multe tentacule care arătau ca nişte liane groase care biciuiau în spate.

Se putea lipi de o persoană, îşi spuse ea. Dar avea sentimentul cumplit că putea face mult mai mult.

Putea să devină transparentă şi să se strecoare înăuntrul tău, şi tu să nu simţi decât o înţepătură de ac.

Şi atunci ce s-ar întâmpla?

Elena se întoarse către Bonnie:

— Crezi că dacă îţi spun cum arată ceva, l-ai putea recunoaşte din nou? Nu cu ochii, ci cu simţurile tale

paranormale?

— Cred că asta depinde de ce este acel "ceva", răspunse cu grijă Bonnie.

Elena îi aruncă o privire lui Stefan, care încuviinţă aproape imperceptibil din cap.

— Atunci închide ochii, spuse ea. Bonnie închise ochii şi Elena îşi aşeză vârfurile degetelor pe tâmplele lui Bonnie, iar degetele ei mari îi atingeau uşor genele. Să încerce să-şi activeze Puterile Albe — ceva ce fusese atât de uşor până azi — era ca şi cum ar fi ciocnit două pietre pentru a face focul, sperând că una dintre ele era o bucată de cremene. In cele din urmă simţi o mică scânteie, şi Bonnie tresări şi se trase înapoi.

Ochii lui Bonnie se deschiseră brusc.

— Ce-a fost creatura aia? spuse ea cu răsuflarea tăiată, gâfâind.

— Asta am văzut... ieri.

— Unde?

Elena spuse încet:

— Înăuntrul lui Damon.

— Dar ce înseamnă? O controla? Sau... sau...

Bonnie se întrerupse şi făcu ochii mari.

Elena termină propoziţia în locul ei:

— Ea îl controla? Nu ştiu. Dar ştiu ceva, aproape cu siguranţă. Când a ignorat Chemarea ta, Bonnie, Damon era influenţat de malach.

— Întrebarea e, dacă nu Damon, cine îl controla? spuse Stefan, ridicându-se din nou, agitat. Am perceput şi eu imaginea, şi genul de creatură pe care ţi-a arătat-o Elena... nu e condusă de propria-i raţiune. Are nevoie de un alt creier care să o controleze.

— Ca un alt vampir? întrebă calmă Meredith. Stefan ridică din umeri.

De obicei, vampirii ignoră asemenea creaturi, pentru că vampirii pot căpăta ceea ce vor fără ajutorul lor. Ar trebui să fie o minte foarte puternică pentru a determina un malach ca acela să pună stăpânire pe un vampir. Puternică — şi malefică!

— Aia, spuse Damon cu o precizie gramaticală muşcătoare, de pe creanga pe care stătea aşezat, în înaltul unui copac, sunt ei. Fratele meu mai mic şi... asociaţii lui.

— Minunat, murmură Shinichi.

Se tolănise şi mai graţios şi lenevos pe stejar decât Damon. Devenise un soi de competiţie tacită.

Ochii aurii ai lui Shinichi fulgeraseră de câteva ori — Damon observase — la vederea Elenei şi la auzul numelui lui Tami.

— Nici măcar să nu încerci să-mi spui că n-ai nici o legătură cu fetele alea zurbagii, adăugă sec Damon. De la Caroline la Tamra şi mai departe, asta-i ideea, nu?

Shinichi clătină din cap. Privirea lui era aţintită asupra Elenei şi începu să murmure uşor un cântecel.

Cu obrăjori ca trandafirii-n floare Şi păr ca grâul auriu...

— Eu n-aş încerca-o cu fetele alea, spuse Damon, şi zâmbetul lui era lipsit de amuzament, iar ochii i se îngustaseră. E adevărat, arată la fel de puternice ca şi un şerveţel ud — dar au mai multă forţă decât crezi, şi forţa lor e imensă atunci când una dintre ele e în primejdie.

— Ţi-am spus, nu eu o fac, spuse Shinichi.

Pentru prima oară de când îl văzuse Damon, părea stânjenit. Apoi spuse: Deşi poate că-1 cunosc pe autor.

— Spune-mi deci, sugeră Damon, cu ochii tot îngustaţi.

— Ei, ţi-am vorbit de sora mea geamănă? Numele ei e Misao. Zâmbi cuceritor. înseamnă fecioară.

Damon simţi o zvâcnire automată de poftă. O ignoră. Era prea relaxat ca să se gândească la vânătoare, şi nu era foarte sigur că un kitsune — spirit-vulpe, ceea ce pretindea Shinichi că e — putea fi vânat.

— Nu, nu mi-ai vorbit de ea, spuse Damon, scărpinându-se absent la ceafa.

Ciupitura aceea de ţânţar dispăruse, dar lăsase în urmă o mâncărime supărătoare.

— Cumva, trebuie să-ţi fi ieşit din minte, adăugă.

— Ei bine, e pe aici pe undeva. A venit odată cu mine, când am văzut văpaia Puterii care a adus-o înapoi... pe Elena.

Damon era sigur că ezitarea înainte de menţionarea numelui Elenei era jucată. îşi lăsă capul într-o parte, cu acea expresie de să nu crezi că mă poţi păcăli, şi aşteptă.

Lui Misao îi plac jocurile, spuse Shinichi simplu.

— Ah, da? Ca damele, şahul, şeptică, genul ăsta de jocuri?

Shinichi tuşi teatral, dar Damon prinse lucirea roşie din ochii lui. Ca să vezi, chiar era foarte protector cu ea, nu? Damon îi aruncă lui Shinichi unul dintre zâmbetele lui incandescente.

— O iubesc, spuse tânărul cu părul negru cu vârfuri de văpaie, şi de data asta în vocea lui se auzea clar un avertisment.

— Sigur că o iubeşti, spuse Damon pe un ton liniştitor. îmi dau seama.

— Dar, ştii, jocurile ei au de obicei ca efect distrugerea unui oraş. In cele din urmă. Nu dintr-odată.

Damon ridică din umeri.

— Orăşelul ăsta minuscul n-o să lipsească nimănui. Desigur, mai întâi îmi scot fetele vii de aici.

De data asta, vocea lui era cea în care se auzea clar avertismentul.

— Cum vrei. Sinichi revenise la starea lui normală, supusă. Suntem aliaţi, şi ne ţinem înţelegerea. Oricum, ar fi păcat să se piardă... toate astea.

Privirea lui se îndreptă din nou către Elena.

— Apropo, nici n-o să discutăm despre micul fiasco legat de acei malachi ai tăi şi de mine — sau ai ei, dacă insişti. Sunt foarte sigur că am nimicit cel puţin trei dintre ei, dar dacă mai văd vreunul, relaţia noastră de afaceri se încheie. Pot fi un duşman foarte rău, Shinichi. Nu cred că vrei să afli cât de rău.

Shinichi încuviinţă din cap, părând impresionat în mod corespunzător. Dar în clipa următoare o privea din nou pe Elena şi cânta:

...şi păr ca grâul auriu, pe umeri albi de lapte, drăguţa mea, rumena mea...

— Şi vreau să o cunosc pe Misao asta a ta. Pentru protecţia ei.

— Şi eu ştiu că vrea şi ea să te cunoască. în mo- mentul ăsta e prinsă în jocul ei, dar o să încerc să o smulg din el.

Shinichi se întinse cu voluptate.

Damon se uită la el o clipă. Apoi, absent, se în- tinse şi el.

Shinichi îl privea. Zâmbi.

Damon se întrebă ce era cu zâmbetul acela. Ob- servase că atunci când Shinichi zâmbea, în ochi i se vedeau două flăcărui stacojii.

Dar era mult prea obosit ca să se gândească la asta chiar acum. Pur şi simplu prea relaxat. De fapt, i se făcu brusc foarte somn...

— Deci o să căutăm chestiile astea numite malachi în fete ca Tami? întrebă Bonnie.

— Exact ca Tami, spuse Elena.

— Şi tu crezi, spuse Meredith, privind-o cu atenţie pe Elena, că Tami a luat-o în vreun fel de la Caroline.

— Da. Ştiu, ştiu — întrebarea e de unde a luat-o Caroline? Şi asta nu ştiu. Dar, sigur, habar n-avem ce s-a întâmplat cu ea când a fost răpită de Klaus şi de Tyler Smallwood. Nu ştim nimic din ce a făcut în ultima săptămână — doar că e clar că nu a încetat să ne urască.

Matt îşi cuprinse capul în mâini.

— Şi atunci, ce putem face? Intr-un fel, mă simt responsabil.

— Nu — dacă e să fie cineva responsabil, atunci Jim e. Dacă el — ştii tu, a lăsat-o pe Caroline să rămână peste noapte — şi apoi a lăsat-o să vorbească despre asta cu sora lui de cincisprezece ani... Ei, asta nu îl face vinovat, dar cu siguranţă ar fi putut să fie ceva mai discret, spuse Stefan.

— Aici te înşeli tu, îi spuse Meredith. Matt şi Bonnie şi Elena şi cu mine o cunoaştem pe Caroline de secole şi ştim de ce e capabilă. Dacă cineva poate fi considerat un paznic bun pentru sora cuiva, atunci noi suntem. Şi cred că suntem vinovaţi în mod serios de neîmplinirea datoriei. Propun să ne oprim la ea acasă.

— De acord, spuse Bonnie pe un ton trist, dar nu aştept asta cu nerăbdare. Şi pe urmă, dacă nu are în ea una din chestiile alea numite malachit

— Aici intervine cercetarea, spuse Elena. Trebuie să aflăm cine se află în spatele poveştii ăsteia. Cineva suficient de puternic pentru a-1 influenţa pe Damon.

— Minunat, spuse Meredith cu o faţă întunecată.

Şi dată fiind puterea acelor linii de forţă supranaturală, avem de ales dintre toate persoanele din Fell's Church.

La cincizeci de metri spre vest şi la zece metri în sus, Damon se chinuia să rămână treaz.

Shinichi întinse mâna pentru a-şi da deoparte de pe frunte părul de culoarea nopţii, cu văpăile care urcau pe el dinspre vârfuri. Pe sub pleoapele coborâte pe jumătate îl privea cu

atenţie pe Damon.

Damon voia să îl privească şi el cu tot atâta atenţie, dar era pur şi simplu prea somnoros. încet, imită mişcarea lui Shinichi, înlăturând de pe frunte câteva şuviţe de păr negru mătăsos. Pleoapele i se lăsară şi mai mult, involuntar. Shinichi continua să-i zâmbească. "

— Aşadar, ne-am înţeles, murmură el. Noi luăm oraşul, Misao şi cu mine, şi tu nu ne stai în cale. Noi căpătăm dreptul asupra puterii liniilor de forţă magică. Tu îţi scoţi fetele de aici în siguranţă... şi îţi primeşti răzbunarea.

— Împotriva fratelui meu care face pe sfântul, şi... şi Mutt ăla!

— Matt.

Shinichi avea urechi ascuţite.

— Mă rog. Doar că nu vreau ca Elena să păţească ceva, asta-i tot. Sau vrăjitoarea cea mică şi roşcată.

— Ah, da, dulcea Bonnie. Mi-ar plăcea vreo două ca ea. Una pentru Samhain şi una pentru Solstiţiu. Damon pufni somnoros.

— Nu există două ca ea. Nu-mi pasă unde cauţi. Nici ea nu vreau să păţească ceva.

— Şi frumuseţea aia înaltă şi oacheşă... Meredith? Damon se trezi.

— Unde e?

— Stai liniştit, nu vine după tine, spuse cu o voce alinătoare Shinichi. Cu ea ce vrei să facem?

— Oh. Damon se lungi la loc uşurat, relaxându-şi umerii. Las-o să-şi vadă de viaţa ei — atâta vreme cât stă departe de mine.

Shinichi se tolăni şi mai mult pe creanga lui.

— Fratele tău n-o să reprezinte o problemă. Aşa că nu e vorba de fapt decât de băiatul ăla de acolo, murmură el.

Era un murmur foarte insinuant.

— Da. Dar fratele meu...

Damon era acum aproape adormit, în exact aceeaşi poziţie în care se aşezase Shinichi.

— Ţi-am spus, o să ne ocupăm de el.

— Mmm. Adică, bine.

— Aşadar, ne-am înţeles?

— Mmm-hmm.

— Da?

— Da.

— Ne-am înţeles.

De data asta, Damon nu mai răspunse. Visa. Visă că ochii aurii angelici ai lui Shinichi se deschiseră brusc larg, pentru a-1 privi.

— Damon.

Îşi auzi numele, dar în visul lui era prea greu să deschidă ochii. Oricum, vedea fără să-i mai deschidă.

În visul lui, Shinichi se aplecă peste el, şi rămase exact deasupra feţei lui, astfel încât aurele lor se amestecară şi răsuflările lor ar fi devenit una dacă Damon ar fi răsuflat. Shinichi rămase aşa multă vreme, ca şi cum încerca aura lui Damon, dar Damon ştia că unui privitor din afară i s-ar fi părut că era total încremenit. Şi totuşi, în visul lui, Shinichi stătea deasupra lui, ca şi cum încerca să-şi întipărească în minte umbra genelor întunecate pe obrazul palid al lui Damon sau arcuirea uşoară a buzelor lui Damon.

În cele din urmă, Shinichi cel din vis îşi puse mâna pe ceafa lui Damon şi mângâie locul unde îl duruse pişcătura de ţânţar.

— Ei, o să devii un flăcău pe cinste, nu-i aşa? vorbi el către ceva ce Damon nu putea vedea — către ceva dinăuntrul lui. Aproape că i-ai putut controla pe deplin voinţa puternică, aşa-i?

Shinichi stătu o clipă, ca şi cum ar fi urmărit o floare de cireş căzând, apoi închise ochii.

— Cred, şopti el, că asta va fi ce-o să încercăm, nu peste multă vreme. Curând. Foarte curând. Dar mai întâi, trebuie să-i câştigăm încrederea; scapă de rivalul lui. Ţine-1 confuz, furios, trufaş, dezechilibrat. Fă-1 să se gândească întruna la Stefan, la ura lui pentru Stefan, care i-a luat îngerul, în timp ce eu mă ocup de ceea ce trebuie să fie făcut aici. Apoi vorbi direct către Damon. Nu zău, aliaţi! Râse. Nu câtă vreme pot să-mi pun degetul pe sufletul tău. Uite. Simţi? Ce te-aş putea sili să faci... Şi apoi din nou păru să se adreseze acelei creaturi care se afla deja înăuntrul lui Damon: Dar acum... o mică petrecere care să te ajute să creşti mult mai repede şi să devii mult mai puternic.

În vis, Shinichi făcu un gest, şi se întinse pe spate, încurajând nişte malachi până atunci invizibili să urce în copac. Ei se furişară în sus, către ceafa lui Damon. Şi apoi, într-un fel oribil, se strecurară înăuntrul lui, unul câte unul, printr-o deschizătură în piele pe care nu ştia că o avea.

Senzaţia pe care i-o dădeau trupurile lor moi, flasce, ca de meduză, era aproape insuportabilă... cum alunecau în el...

Shinichi cânta încetişor:

Oh, veniţi la mine, fete frumoase, Grăbiţi-vă la pieptu-mi, fecioare, Veniţi în soare sau sub lună, Cât rozele mai sunt în floare...

În visul lui, Damon era furios. Nu din cauza aiurelii cu acei malachi din el. Asta era grotesc. Era furios pentru că ştia că Shinichi-cel-din-vis o privea pe Elena cum începe să strângă rămăşiţele picnicului. Urmărea fiecare mişcare pe care o făcea ea cu o atenţie obsesivă.

Ele-nfloresc sub paşii tăi, Sălbatice roze sângerii.

— Extraordinară fată, Elena ta, adăugă Shinichi -cel-din-vis. Dacă va trăi, cred că va fi a mea pentru o noapte sau două. Mângâie uşor şuviţele de păr rămase pe fruntea lui Damon. O aură extraordinară, nu crezi? O să am grijă să aibă o moarte frumoasă.

Dar Damon era într-unui din acele vise în care nu poţi să te mişti şi nici să vorbeşti. Nu răspunse. Intre timp, creaturile din vis ale lui Shinichi-cel-din-vis continuau să urce în copac şi să curgă, asemenea unui jeleu, în Damon. Una, două, trei, o duzină, două duzini. Şi mai multe.

Iar Damon nu se putea trezi, deşi simţea şi mai multe venind din Pădurea Veche. Nu erau nici moarte, nici vii, nici bărbaţi, nici fete, ci doar capsule de Putere care aveau să-i îngăduie lui Shinichi să controleze mintea lui Damon de departe. Veneau, într-un şir infinit.

Shinichi continuă să urmărească curgerea lor, scânteierea organelor interne care străluceau înăuntrul lui Damon. După o vreme, cântă din nou.

Zilele sunt preţioase, nu le irosiţi în van, Florile pălesc îndată, ca şi-obrazul diafan... Dulci fecioare, veniţi la mine, cât de iute puteţi.

Acuma doar, cât frumoase şi tinere sunteţi.

Damon visă că auzi cuvântul "uită şoptit de o sută de voci. Şi chiar pe când încerca să-şi aducă aminte ce să uite, amintirea se destrămă şi dispăru.

Se trezi singur în copac, cu o durere care îi um- plea tot trupul.

16

Când se întoarseră de la picnic, Stefan fu surprins să o găsească pe doamna Flowers aşteptându-i. Şi, la fel de neobişnuit, ceea ce voia să le spună nu avea nici o legătură cu grădina ei.

— E un mesaj pentru tine sus, spuse ea, făcând un semn cu capul către scările înguste. A venit de la un tip brunet — semăna puţin cu tine. N-a vrut să-mi transmită nimic. Doar a întrebat unde să lase un mesaj.

— Un tip brunet? Damon? a întrebat Elena.

Stefan a clătinat din cap.

— De ce să-mi lase el un mesaj?

O lăsă pe Elena cu doamna Flowers şi o luă în sus în grabă pe scările întortocheate. Când ajunse în capul lor, găsi o bucată de hârtie băgată pe sub uşă.

Era o felicitare cu "Mulţumesc", fără plic. Stefan, care îşi cunoştea bine fratele, se îndoia că plătise pentru ea — cel puţin, cu bani. înăuntru, scrise cu o carioca neagră groasă, erau cuvintele:

EU N-AM NEVOIE DE ASTA.

M-AM SANDU CĂ SFANŢUL Stefan AR

AVEA.

VINO LA NOAPTE LA COPACUL

UNDE AU AVUT OAMENII PROBLEME. NU MAI TÂRZIU DE 4:30 A.M.

O SA-TT DAU DETALIILE. D.

Asta era tot... cu excepţia unei adrese web.

Stefan se pregătea să arunce biletul în coşul de hârtii, când curiozitatea îl făcuse să se răzgândească. Deschise computerul, căută web site-ul şi privi. Un timp, nu se întâmplă nimic. Apoi pe ecranul negru apărură nişte litere gri foarte întunecate. Pentru o fiinţă omenească, ecranul ar fi părut complet gol. Pentru vampiri, care aveau o acuitate vizuală foarte mare, griul pe negru era palid, dar foarte clar.

Te-ai plictisit de lapislazuli?

Vrei o vacanţă în Hawaii?

Te-ai săturat de aceeaşi mâncare lichidă?

Vino în Shi no Shi.

Stefan vru să închidă pagina, dar ceva îl opri. Rămase uitându-se la mica reclamă până când o auzi pe Elena la uşă. închise repede computerul şi se duse să îi ia din mână coşul de picnic. Nu spuse nimic despre bilet sau despre ceea ce văzuse pe ecranul computerului. Dar pe când seara se scurgea, se gândi tot mai mult la el.

— Oh, Stefan! O să-mi rupi coastele! Mă strângi atât de tare că nu mai pot să respir!

— Îmi pare rău. Simt nevoia să te ţin în braţe.

— Ei, şi eu simt nevoia să te ţin în braţe.

— Mulţumesc, îngeraş.

Totul era calm în odaia cu tavan înalt. O fereastră era deschisă, lăsând să intre lumina lunii. Pe cer, chiar şi luna părea să urce pe furiş, iar fâşia de lumină o urma pe podeaua de lemn.

Damon zâmbi. Avusese o zi lungă şi odihnitoare, iar acum urma să aibă o noapte interesantă.

Să intre pe fereastră nu se dovedi chiar aşa de uşor pe cât crezuse. Când îşi făcu apariţia ca o cioară imensă, neagră şi lucioasă, se aştepta să aterizeze pe pervaz şi să se schimbe într-o formă umană pentru a deschide fereastra. Dar fereastra avea o capcană — era legată prin Putere de unul dintre cei care dormeau înăuntru. Damon îşi frământă creierii, în vreme ce îşi curăţa penele cu ciocul, temându-se să acţioneze asupra acelei legături, când ceva ateriză lângă el cu o fâlfâire de aripi.

Arăta ca o cioară cum nu mai fusese înregistrată vreodată în jurnalele vreunui ornitolog. Era destul de lucioasă, dar penele sale se terminau cu purpuriu, şi avea ochi aurii strălucitori.

Shinichi? întrebă Damon.

Cine altcineva? veni răspunsul, în vreme ce un ochi auriu se aţinti asupra lui. Văd că ai o problemă. Dar poate fi rezolvată. O să le adâncesc eu somnul pentru ca tu să poţi reteza legătura.

N-o face! spuse Damon automat. Dacă te atingi doar de ei, Stefan o să...

Răspunsul veni pe un ton liniştitor.

Stefan e doar un băiat, nu uita. Ai încredere în mine. Tu ai încredere în mine, aşa-i?

Şi totul se petrecu exact aşa cum spusese pasărea cu culori demonice. Cei dinăuntru se cufundară şi mai adânc în somn, tot

mai adânc.

O clipă mai târziu, fereastra se deschise, iar Damon îşi schimbă forma şi intră. Fratele lui şi... şi ea... cea pe care întotdeauna trebuia doar să o pri- vească. .. ea dormea, cu părul ei auriu răsfirat pe pernă şi peste trupul fratelui lui.

Damon îşi luă cu greu privirea de la pat. Pe biroul din colţul camerei se afla un computer de dimensiuni medii, puţin cam depăşit. Se apropie de el şi fără nici cea mai mică ezitare îl deschise. Cei doi din pat nici nu se mişcară.

Fişiere... aha. Jurnal. Ce nume original. Damon îl deschise şi-i cercetă conţinutul.

Dragă Jurnalule,

M-am trezit în dimineaţa asta şi — minune între minuni — sunt eu din nou. Merg, vorbesc, beau, ud patul (ei, n-am făcut-o încă, dar sunt sigură că aş putea s-o fac dacă încerc).

M-am întors.

A fost o călătorie a naibii de grea.

Am murit, dragă Jurnalule, am murit cu adevărat. Şi pe urmă am murit ca vampir. Şi nu te aştepta să descriu ce s-a întâmplat de fiecare dată

— crede-mă, ar fi trebuit să te afli acolo.

Important este că am fost plecată, dar acum m-am întors — şi, oh, dragul meu prieten răbdător, care mi-ai păstrat secretele încă din grădiniţă... mă bucur atât de mult că m-am întors.

Partea proastă e că n-am să mai pot locui niciodată cu mătuşa Judith sau Margaret. Ele cred că eu "odihnesc în pace" împreună cu îngerii. Partea bună e că pot locui cu Stefan.

Asta e compensaţia pentru toate cele prin care am trecut — nu ştiu cum să-i compensez pe cei care au ajuns până la porţile Iadului pentru mine. Oh, sunt obosită şi — aş putea foarte bine s-o spun — abia aştept o noapte cu iubitul meu.

Sunt foarte fericită. Am avut o zi minunată, plină de veselie şi iubire, am privit feţele prietenilor mei atunci când m-au văzut vie nu nebună aşa cum înţeleg că m-am purtat în ultimele zile. Sincer, Marile Spirite din Ceruri ar fi putut să-mi dea drumul pe pământ cu toate doagele la locul lor. Mă rog, asta e.

Te iubesc, Elena!

Privirea lui Damon trecu în grabă peste toate acestea, nerăbdătoare. Căuta altceva. Ah. Da. Asta se apropia de ceea ce voia el:

Prea iubita mea Elena,

Ştiu că mai curând sau mai târziu o să te uiţi aici. Sper nici să nu fie nevoie să vezi aceste rânduri. Dacă le citeşti, atunci Damon este un trădător; sau altceva s-a petrecut, ceva îngrozitor.

Un trădător? Asta părea cam mult, îşi spuse Damon, rănit, dar în acelaşi timp arzând de dorinţa de a duce la capăt ceea ce avea de făcut.

În noaptea asta mă duc în pădure să stau de vorbă cu el — dacă nu mă întorc, o să ştii de unde să începi cu întrebările.

Adevărul e că nu înţeleg prea bine ce se întâmplă. Azi, Damon mi-a trimis o felicitare cu o adresă web. Ţi-am pus felicitarea sub pernă, iubito.

Of, fir-ar să fie, îşi spuse Damon. Avea să fie greu să ia felicitarea fără să o trezească pe Elena.

Dar trebuia s-o facă.

Elena, urmează acest link web. Va trebui să umbli la controlul luminozităţii, pentru că a fost creat doar pentru ochii de vampiri. Ceea ce pare să spună linkul ăsta e că există un loc numit Shi no Shi — tradus literal, scrie acolo, ca Moartea Morţii — unde poate fi îndepărtat blestemul ăsta care mă chiuie de aproape jumătate de mileniu. Tipii de acolo folosesc o combinaţie de magie şi ştiinţă pentru a transforma la loc vampirii în bărbaţi şi femei, băieţi şi fete.

Dacă ei reuşesc într-adevăr să facă asta, Elena, noi putem fi împreună atâta timp cât trăiesc oamenii obişnuiţi. Asta e tot ce cer eu de la viaţă.

Asta îmi doresc. Vreau să am o şansă de a sta în faţa ta ca o fiinţă omenească obişnuită, care respiră, care mănâncă.

Dar nu-ţi face griji. Am de gând doar să vorbesc cu Damon despre asta. Nu trebuie să-mi ceri să rămân. Nu te-aş părăsi în nici un caz, cu toate lucrurile care se petrec acum în Fell's Church. E prea periculos pentru tine, mai ales cu noul tău sânge şi cu noua ta aură.

Îmi dau seama că mă încred în Damon mai mult decât ar

trebui probabil s-o fac. Dar de un singur lucru.

Sunt sigur: el nu ţi-ar face niciodată rău.

Te iubeşte. Cum ar putea să nu te iubească? Oricum, trebuie măcar să mă întâlnesc cu el, aşa cum o vrea el, singur, într-un anumit loc din

pădure. Apoi o să vedem ce se mai întâmplă.

Aşa cum am mai spus-o, dacă citeşti scrisoarea asta, înseamnă că s-a întâmplat ceva foarte grav. Apără-te, iubire. Nu te teme. Ai încredere în tine. Şi ai încredere în prietenii tăi. Ei toţi te pot ajuta.

Eu mă încred în dorinţa instinctivă a lui Matt de a te proteja, în judecata lui Meredith şi în intuiţia lui Bonnie. Spune-le să nu uite asta.

Sper că nu va trebui niciodată să citeşti aceste rânduri.

Cu toată dragostea, inima şi sufletul meu, Stefan

P.S. Pentru orice eventualitate, sub a doua scândură din podea, de la peretele din faţa patului, se află 20 000 $. Acum e balansoarul aşezat peste ea. Dacă-l tragi, ai să vezi uşor crăpătura.

Cu grijă, Damon şterse cuvintele din fişier. Apoi, cu un colţ al gurii uşor ridicat, scrise atent, în tăcere, alte cuvinte, cu un înţeles diferit. Le reciti. Zâmbi încântat. întotdeauna fusese convins că are vână de scriitor; fără o pregătire de specialitate, desigur, dar simţea că are un talent înnăscut.

Şi iată Pasul Unu îndeplinit, îşi spuse Damon, salvând fişierul cu cuvintele sale în loc de cele ale lui Stefan.

Apoi, tăcut, se apropie de locul unde dormea Elena, lipită arcuit de spatele lui Stefan în patul îngust.

Iar acum, Pasul Doi.

Încet, foarte încet, Damon îşi strecură degetele sub perna pe care se afla capul Elenei. Atinse părul Elenei, răsfirat în lumina lunii, şi durerea pe o simţi era mai degrabă în piept decât în canini. Furişând încet degetele sub pernă, căută un obiect neted.

Elena murmură ceva în somn şi se răsuci brusc. Damon aproape sări înapoi în beznă, dar ochii Elenei erau închişi, iar genele ei formau o semilună groasă şi întunecată pe obraji.

Stătea acum cu faţa la el, dar, în mod ciudat, Damon nu se trezi urmărind venele albăstrii de pe pielea ei albă şi moale. Se trezi privind lacom buzele ei uşor întredeschise. Era... aproape

imposibil să le reziste. Chiar şi în somn avea culoarea unor petale trandafirii, uşor umede, şi aşa cum erau desfăcute...

Aş putea s-o fac foarte uşor. Ea n-o să ştie niciodată. Aş putea. Ştiu că aş putea. în noaptea asta mă simt invincibil.

Se aplecă spre ea şi în aceeaşi clipă degetele lui atinseră bucata de carton.

Asta păru să-1 smulgă dintr-o lume de vis.

Unde-i fusese mintea? Să rişte totul, toate planurile lui, pentru un sărut? O să fie suficient timp şi pentru săruturi — şi alte lucruri, mult mai importante — mai târziu.

Trase uşor de sub pernă mica felicitare şi o băgă în buzunar.

Apoi redeveni cioară şi-şi luă zborul de pe pervaz.

Stefan îşi desăvârşise cu mult timp în urmă arta de a se trezi din somn la un anumit moment. Făcu asta şi acum, uitându-se la ceasul de pe poliţa căminului pentru a-i confirma că era exact ora 4 dimineaţa.

Nu voia să o trezească pe Elena.

Se îmbrăcă fără nici un zgomot şi ieşi pe fereastră pe acelaşi drum folosit şi de fratele său — numai că sub forma unui şoim. Pe undeva, era convins că cineva îşi bătea joc de Damon, folosindu-se de malachi pentru a-1 transforma în marioneta lor. Şi Stefan, având încă venele pline de sângele Elenei, considera că era de datoria lui să-i oprească.

Biletul pe care Damon i-1 lăsase îl duse direct la copaculunde oamenii avuseseră accidentul. Damon o să vrea să vină mereu la acel copac până când avea să le ia urma acelor malachi, care să-1 ducă la cel ce îi manipula.

Coborî în picaj, pluti, apoi brusc făcu un şoarece să moară aproape de frică atunci când plonjă în jos spre el, pentru ca în clipa următoare să ţâşnească din nou spre cer.

Şi apoi, în aer, văzu urmele unei maşini care lovise un copac, şi se transformă dintr-un şoim maiestuos într-un tânăr cu păr întunecat, faţa palidă şi ochii de un verde intens.

Pluti, uşor ca un fulg de zăpadă, până pe pământ, şi se uită în toate direcţiile, folosindu-şi simţurile de vampiri pentru a scana acea porţiune de pădure. Nu simţi nici o capcană; nici o animozitate, doar semnele de neconfundat ale luptei violente a copacilor. Rămase sub formă umană pentru a putea urca în copacul ce purta amprenta psihică a fratelui său.

Nu-i era frig pe când se căţăra în stejarul în care stătuse

lungit fratele său în vreme ce la picioarele lui avea loc accidentul. Era prea mult din sângele Elenei în venele sale pentru a simţi frigul. Dar remarcase că în această parte a pădurii aerul era deosebit de rece; ceva păstra aici temperatura foarte scăzută. De ce? El deja pusese stăpânire pe râurile şi pădurile din Fell's Church, aşa că de ce să se instaleze aici fără să-i spună? Orice ar fi fost, va trebui să apară în faţa lui până la urmă, dacă voia să rămână în Fell's Church. De ce aştepta? se întrebă el, ghemuindu-se pe o creangă.

Simţi prezenţa lui Damon apropiindu-se cu mult înainte ca simţurile lui să o fi perceput în zilele de dinainte de transformarea Elenei, şi se abţinu să nu tresară. In schimb, se întoarse cu spatele la trunchiul copacului şi privi în afară. Îl simţea pe Damon apropiindu-se în viteză de el, tot mai repede, tot mai puternic — şi apoi Damon ar fi trebuit să se afle aici, stând în faţa lui, doar că nu era.

Stefan se încruntă.

— Întotdeauna e bine să te uiţi în sus, frăţioare, spuse pe un ton sfătos o voce fermecătoare de deasupra lui, şi apoi Damon, care stătuse agăţat de copac ca o şopârlă, făcu o răsucire în faţă şi ateriză pe creanga lui Stefan.

Stefan nu spuse nimic, doar îşi cercetă fratele mai mare. în cele din urmă, rosti:

— Eşti binedispus.

— Am avut o zi fantastică, răspunse Damon. Să ţi le număr? A fost fata de la magazinul cu felicitări... Elizabeth, şi draga mea prietenă Damaris, al cărei soţ lucrează în Bronston, şi micuţa Teresa, care lucrează ca voluntar la bibliotecă, şi...

Stefan oftă.

— Uneori am senzaţia că ai putea să-ţi aduci aminte de numele tuturor fetelor de la care ai luat sânge în toată viaţa ta, dar de obicei numele meu îl uiţi, spuse.

— Aiurea... frăţioare. Acum, pentru că Elena ţi-a explicat fără îndoială ce s-a întâmplat atunci când am încercat să o salvez pe vrăjitoarea ta cea minionă — Bonnie — cred că mi se cuvin nişte scuze.

— Şi pentru că tu mi-ai trimis un bilet pe care îl pot doar socoti provocator, cred că mie mi se cuvin nişte explicaţii.

— Scuzele întâi, spuse sacadat Damon. Şi apoi, pe un ton răbdător: Sunt convins că e suficient de rău faptul că i-ai

promis Elenei, atunci când era pe moarte, că o să ai grijă de mine — întotdeauna. Dar se pare că tu nu-ţi dai seama că şi eu a trebuit să promit acelaşi lucru, şi nu prea e stilul meu să am grijă de cineva. Acum, că nu mai e moartă, poate că ar trebui să uităm de promisiunea asta.

Stefan oftă iar.

— Bine, bine. Scuze. M-am înşelat. N-ar fi trebuit să te dau afară. E suficient?

— Nu sunt convins că eşti foarte sincer. Mai în- cearcă o dată, mai cu senti...

— Damon, ce Dumnezeu era cu website-ul ăla?

— Oh. M-am gândit că era o chestie foarte deş- teaptă: au făcut culorile atât de apropiate că numai vampirii sau vrăjitoarele sau alţii de soiul ăsta ar putea citi, pe când oamenii n-ar vedea decât un ecran gol.

— Dar cum ai aflat de el?

— O să-ţi spun imediat. Dar gândeşte-te doar, frăţioare. Tu şi Elena, într-o lună de miere perfectă, doar alte două fiinţe umane într-o lume de oameni. Cu cât pleci mai repede, cu atât mai repede poţi cânta "Ding dong ding, leşul a murit!"

— Dar tot vreau să ştiu cum ai dat din întâmplare peste web site-ul ăsta.

— Bine. Recunosc: în sfârşit, am fost cucerit de era tehnologiei. Am propriul meu web site. Şi un tânăr foarte amabil m-a contactat doar ca să vadă dacă vorbeam serios cu toate chestiile pe care le-am spus acolo, sau eram doar un idealist frustrat. M-am gândit că descrierea aia ţi se potriveşte ţie.

— Tu... un web site? Nu pot să cred... Damon îl ignoră.

— Ţi-am transmis mesajul pentru că deja auzisem de locul ăsta, Shi no Shi.

— Moartea Morţii, aşa spunea.

— Aşa mi s-a tradus. Damon îi aruncă lui Stefan un zâmbet incandescent, de o mie de kilowaţi, care păru să-1 sfredelească, până când Stefan îşi întoarse în cele din urmă privirea, simţindu-se ca şi cum ar fi fost expus luminii soarelui fără inelul lui cu lapislazuli. De fapt, continuă pe un ton prietenos Damon, l-am invitat chiar pe tip să vină să-ţi explice.

— Ce ai făcut?

— Ar trebui să fie aici la 4:44 fix. Nu mă certa pe mine

pentru ora asta; e ceva special pentru el.

Şi apoi, cu foarte puţin zgomot şi cu siguranţă nici o urmă de Putere pe care Stefan să o poată percepe, ceva ateriză în copac deasupra lor şi căzu pe creanga pe care se aflau, transformându-se în zbor.

Era, într-adevăr, un tânăr, cu păr negru tivit cu foc şi ochi aurii senini. Când Stefan se răsuci spre el, tânărul îşi ridică ambele mâini într-un gest de ne-ajutor are şi capitulare.

— Cine dracu eşti tu?

— Sunt dracu Shinichi, răspunse calm tânărul. Dar, aşa cum i-am spus şi fratelui tău, lumea îmi spune doar Shinichi. Sigur, faci cum vrei.

— Şi tu ştii totul despre Shi no Shi.

— Nimeni nu ştie totul despre el. E un loc — şi o organizaţie. Am o oarecare slăbiciune pentru el pentru că — Shinichi păru stânjenit — ei, cred că pur şi simplu îmi place să ajut oamenii.

— Iar acum vrei să mă ajuţi pe mine.

— Dacă vrei cu adevărat să devii om... ştiu o cale.

— O să vă las să vorbiţi voi doi despre asta, da? spuse Damon. Trei sunt cam mulţi, mai ales pe creanga asta.

Stefan se uită la el cu atenţie.

— Dacă ai şi cea mai mică intenţie să te opreşti la pensiune...

— Cu Damaris care mă aşteaptă deja? Zău aşa, frăţioare!

Şi Damon se transformă în cioară înainte ca Stefan să-1 pună să-şi dea cuvântul.

Elena se răsuci în pat, întinzând mâna automat către corpul cald de lângă ea. Dar ceea ce găsiră degetele ei era locul gol şi rece care mai purta urma trupului lui Stefan. Deschise ochii.

— Stefan?

Dragul de el. Erau atât de potriviţi unul cu altul că parcă erau o singură persoană — el ştia întotdeauna când ea urma să se trezească. Probabil că se dusese jos ca să-i aducă micul dejun — doamna Flowers întotdeauna îl avea pregătit şi fierbinte atunci când el cobora (o altă dovadă că ea era o vrăjitoare din soiul celor albe) — şi Stefan venea sus cu tava.

— Elena, spuse ea, încercându-şi noua ei voce veche doar ca să se audă vorbind. Elena Gilbert, fată, ai mâncat prea multe mici dejunuri în pat.

Îşi mângâie stomacul. Da, era limpede că avea nevoie de gimnastică.

— Bun atunci, spuse, tot cu voce tare. începe cu nişte exerciţii de încălzire şi respiraţie. Apoi nişte întinderi uşoare.

Ceea ce, îşi spuse, poate fi oprit atunci când apare Stefan.

Dar Stefan nu apăru, nici măcar după ce Elena se trânti în pat, epuizată după o oră de gimnastică.

Şi nici nu urca scările, aducându-i o ceaşcă de ceai.

Unde era?

Elena se uită pe fereastră şi o zări afară pe doamna Flowers.

Inima Elenei începuse să bată foarte tare în timpul exerciţiilor de gimnastică, şi nici acum nu se liniştise de tot. Deşi părea imposibil să poarte o conversaţie în felul acesta cu doamna Flowers, Elena strigă în jos:

— Doamnă Flowers?

Şi, minunea minunilor, doamna Flowers se opri din prinsul în cârlige a unui cearşaf pe funie şi ridică privirea.

— Da, Elena dragă?

— Unde e Stefan?

Cearşaful se învolbură în jurul doamnei Flowers, făcând-o să dispară. Când cearşaful reveni la loc, ea nu mai era acolo.

Dar Elena se uita la coşul de rufe. Se afla încă acolo. Strigă: "Nu pleca!" şi îşi puse repede jeanşii şi noul ei tricou albastru. Apoi, sărind în jos pe scări în vreme ce îşi încheia nasturii, se repezi în grădina din spatele casei.

— Doamnă Flowers!

— Da, Elena dragă?

Elena abia o zărea între metrii de pânză albă umflată de vânt.

— L-ai văzut pe Stefan?

— În dimineaţa asta nu, dragă.

— Deloc?

— Eu mă scol de obicei în zori. Maşina lui nu mai era aici, şi până acum nu s-a întors.

Acum inima Elenei bătea cu putere. întotdeauna se temuse de aşa ceva. Respiră adânc şi alergă înapoi pe scări în sus fără să se oprească. Un bilet, un bilet...

N-ar părăsi-o niciodată fără să-i lase un bilet. Şi nu era nici un bilet pe perna lui. Apoi se gândi la perna ei.

Mâinile ei scormoniră disperate sub pernă, apoi sub perna lui. La început nu ridică pernele, pentru că voia atât de tare ca biletul să fie acolo — şi pentru că se temea atât de mult de ceea ce ar putea fi scris în el.

În cele din urmă, când deveni limpede că nu era nimic sub perne în afară de cearşaful de pat, le aruncă pe jos şi rămase uitându-se lung la albul imaculat şi gol de dedesubt. Apoi trase patul de la perete, în caz că biletul căzuse în spatele lui.

Într-un fel, era convinsă că dacă nu se oprea din căutat, în cele din urmă trebuia să-1 găsească. în final, scuturase tot aşternutul şi acum lua din nou cearşafurile albe, trecându-şi mâna acuzator peste ele, iar şi iar.

Şi asta trebuie să fie un semn bun, pentru că în- semna că Stefan nu plecase undeva — doar că ea lăsase uşa dulapului deschisă şi vedea, fără să vrea, un şir de umeraşe goale, îşi luase toate hainele.

Şi se vedea un spaţiu gol şi în partea de jos a dulapului.

Îşi luase toţi pantofii.

Nu că avusese vreodată prea multe haine. Dar toate lucrurile de care avea nevoie pentru a face o călătorie dispăruseră — şi dispăruse şi el.

De ce? Unde? Cum putuse să facă asta?

Chiar dacă se va dovedi că plecase pentru a căuta un nou loc în care să trăiască amândoi, cum putuse? O să aibă parte de o ceartă zdravănă când o să se întoarcă... ...dacă o să se întoarcă.

Simţindu-se îngheţată până în măduva oaselor, conştientă că, fără să vrea, dar şi fără să-i pese, lacrimile îi curgeau acum nestăpânite pe obraji, se pregătea să le sune pe Meredith şi Bonnie, când se gândi la ceva.

Jurnalul ei.

17

În primele zile după ce se întorsese din Cealaltă Lume, Stefan o punea întotdeauna să se urce în pat devreme, se asigura că e bine învelită, apoi o lăsa să lucreze la computerul lui, scriind un soi de jurnal, cu gândurile ei despre ce se întâmplase în acea zi, adăugând întotdeauna şi impresiile lui.

Acum ea deschise disperată folderul şi cu aceeaşi disperare îl derulă până la capăt. Şi iată.

Scumpa mea Elena,

Ştiam că mai devreme sau mai târziu ai să cauţi aici. Sper că a fost mai devreme.

Draga mea, cred că acum eşti capabilă să ai singură grijă de tine, şi n-am văzut niciodată o fată mai puternică şi mai independentă ca tine.

Şi asta înseamnă că a venit timpul. Timpul ca eu să plec. Nu pot să mai stau fără să te transform din nou în vampir — ceva ce amândoi ştim că nu se poate întâmpla.

Te rog să mă ierţi. Te rog să mă uiţi. Oh, iubire, nu vreau să plec, dar trebuie.

Dacă ai nevoie de ajutor, l-am convins pe Damon să-mi promită că te va apăra. N-o să-ţi facă niciodată rău şi, indiferent ce se întâmplă în Fell's Church, nimic n-o să îndrăznească să te atingă, cu el în preajma ta.

Iubita mea, îngerul meu, te voi iubi întotdeauna...

Stefan

P.S. Ca să te ajut să-ţi continui viaţa normală,

am lăsat bani pentru plata chiriei pe un an pentru doamna Flowers. De asemenea, ţi-am lăsat 20.000 $ sub a doua scândură din podea, de la peretele din

faţa patului. Foloseşte-i pentru a-ţi clădi un nou viitor, alături de cine vei vrea tu.

Îţi spun din nou, dacă vei avea nevoie de ceva,

Damon te va ajuta. Ai încredere în judecata lui dacă ai nevoie de un sfat. Oh, iubita mea iubită, cum pot să plec? Chiar şi pentru binele tău?

Elena termină de citit scrisoarea. Apoi rămase acolo, nemişcată.

După toate căutările, primise în sfârşit răspunsul.

Iar acum nu ştia ce să facă, poate doar să ţipe.

Dacă ai nevoie de ajutor, du-te la Damon... ai încredere în

Damon... Nu putea fi o reclamă mai evidentă pentru Damon chiar şi dacă ar fi scris-o Damon însuşi.

Iar Stefan dispăruse. Şi hainele lui dispăruseră. Şi ghetele lui dispăruseră.

O părăsise.

Fă-fi o viaţă nouă...

Şi aşa o găsiră Meredith şi Bonnie, alarmate după o oră de respingere a apelurilor lor telefonice. Era prima dată când nu reuşiseră să dea de Stefan de când revenise, la cererea lor, ca să omoare un monstru. Dar monstrul acela era mort acum, iar Elena...

Elena stătea aşezată în faţa dulapului lui Stefan.

— Şi-a luat până şi pantofii, spuse ea pe un ton egal, încet. A luat totul. Dar a plătit pentru cameră pe un an. Iar ieri-dimineaţă mi-a cumpărat un Jaguar.

— Elena...

— Nu înţelegeţi? strigă Elena. Asta e Trezirea mea. Bonnie a prevestit că are să fie bruscă şi dureroasă şi că o să am nevoie de voi două. Şi Matt?

— Numele lui nu a fost pomenit, răspunse mohorâtă Bonnie.

— Dar cred că o să avem nevoie de ajutorul lui, spuse încruntată Meredith.

— Când Stefan şi cu mine am fost prima dată

Împreună — înainte ca eu să devin vampir — am ştiut întotdeauna, şopti Elena, că va veni un moment când el va încerca să mă părăsească pentru binele meu Brusc, lovi cu pumnul în duşumea, suficient de tare pentru a simţi durerea. Ştiam, dar credeam că o să fiu cu el şi o să-1 conving să renunţe! E atât de nobil — atât de gata să se sacrifice! Şi acum — aplecaţi!

— De fapt, ţie nici nu-ţi pasă, spuse încet Mere- dith, privind-o cu atenţie, dacă rămâi om sau devii vampir!

— Aşa e — nu-mi pasă! Nu-mi pasă de nimic altceva, atâta vreme cât pot să fiu cu el. Când eram încă pe jumătate spirit, ştiam că nimic nu mă putea Schimba. Acum sunt o fiinţă omenească şi la fel de susceptibilă ca orice altă fiinţă omenească de a fi Schimbată — dar nu contează.

— Poate că asta e Trezirea, spuse Meredith, la fel de încet.

— Oh, poate că faptul că el nu i-a adus micul dejun e o trezire! spuse Bonnie, exasperată. De mai bine de treizeci de

minute privise fix într-o flacără, încercând să ia legătura psihică cu Stefan. Ori nu vrea — ori nu poate, spuse ea, şi abia după ce rosti cuvintele o văzu pe Meredith cum scutură violent din cap.

— Cum adică "nu poate"? întrebă alarmată Elena, ţâşnind în sus de pe podeaua unde se prăbuşise.

— Nu ştiu! Elena, mă doare!

— E în pericol? Gândeşte-te, Bonnie! O să păţească ceva din cauza mea?

Bonnie se uită la Meredith, care îi şoptea "nu" cu fiecare centimetru din trupul ei zvelt. Apoi se uită la Elena, care cerea adevărul. închise ochii şi răspunse:

— Nu sunt sigură.

Deschise încet ochii, aşteptându-se ca Elena să explodeze. Dar Elena nu făcu nimic de genul acesta. Doar închise ochii, şi buzele i se strânseră într-o linie aspră.

— Cu mult timp în urmă, am jurat că o să fie al meu, chiar dacă asta avea să ne omoare pe amândoi, spuse ea încet. Dacă el crede că poate pur şi simplu să plece de lângă mine, pentru binele meu, sau pentru orice alt motiv... se înşelă. O să mă duc mai întâi la Damon, căci Stefan pare să-şi dorească foarte mult asta. Iar apoi o s-o pornesc pe urmele lui. Cineva o să-mi dea un punct de plecare, ceva cu care să încep. Mi-a lăsat douăzeci de mii de dolari. O să folosesc banii ăştia ca să-1 găsesc. Şi dacă maşina se strică, o să merg mai departe pe jos; şi când n-o să pot să mai merg, o să mă târăsc. Dar o să-l găsesc.

— Nu singură, nu-1 vei găsi singură, spuse Meredith, cu vocea ei blândă, liniştitoare. Suntem cu tine, Elena.

— Şi apoi, dacă a făcut asta din proprie voinţă, o să aibă parte de cea mai zdravănă palmă din viaţa lui.

— Cum vrei tu, Elena, spuse Meredith, la fel de liniştitor. Hai să-1 găsim mai întâi.

— Toţi pentru unul şi unul pentru toţi! exclamă Bonnie. O să-1 aducem înapoi şi o să-1 facem să-i pară rău — sau nu, spuse ea repede când Meredith începu din nou să scuture din cap. Elena, nu! Nu plânge! adăugă, cu o clipă înainte ca Elena să izbucnească în plâns.

— Aşadar, Damon e cel care a spus că va avea grijă de Elena, prin urmare Damon ar trebui să fie ultimul care 1-a văzut pe Stefan azi-dimineaţă, zise

Matt, care fusese adus de acasă şi căruia i se explicase

situaţia.

— Da, răspunse Elena cu o siguranţă calmă. Dar, Matt, te înşeli dacă te gândeşti că Damon ar face orice ca să-1 ţină pe Stefan departe de mine. Damon nu e ceea ce credeţi cu toţii. El chiar a încercat să o salveze pe Bonnie în noaptea aceea. Şi chiar 1-a durut când v-aţi arătat cu toţii ura faţă de el.

— Asta e ceea ce cred că se numeşte "dovada motivului", remarcă Meredith.

— Nu. E dovada caracterului — dovada că Damon chiar are sentimente, că îi pasă de fiinţele omeneşti, o contrazise Elena. Şi nu i-ar face niciodată rău lui Stefan, pentru că... ei bine, pentru că exist eu. Ştie cum m-aş simţi.

— Şi atunci, de ce nu vrea să-mi răspundă? spuse Bonnie pe un ton plângăreţ.

— Poate pentru că ultima dată când ne-a văzut împreună ne uităm la el furioşi, ca şi cum l-am fi urât, spuse Meredith, care era ca întotdeauna corectă.

— Spune-i că îmi cer iertare, zise Elena. Spune-i că vreau să vorbesc cu el.

— Mă simt ca un satelit de comunicare, se plânse Bonnie, dar în mod limpede îşi puse tot sufletul şi toată forţa în fiecare chemare.

În cele din urmă, arăta complet stoarsă şi epui- zată. Şi, în cele din urmă, chiar şi Elena trebui să admită că totul era în zadar.

— Poate că o să-i vină mintea la cap şi o să înceapă să te strige el, spuse Bonnie. Poate mâine.

— O să rămânem cu tine la noapte, spuse Meredith. Bonnie, am sunat-o pe sora ta şi i-am spus că rămâi la mine. Acum o să-1 sun pe tata şi o să-i spun că rămân la tine. Matt, tu nu eşti invitat...

— Mersi, spuse sec Matt. Şi trebuie să mă duc pe jos acasă, nu?

— Nu, poţi să iei maşina mea, spuse Elena. Dar ad-o te rog înapoi mâine-dimineaţă devreme. Nu vreau ca lumea să înceapă să pună întrebări.

Cele trei fete se pregătiră să petreacă acea noapte confortabil, ca pe vremuri, când erau la liceu, în cearşafurile şi păturile de rezervă ale doamnei Flowers (nu-i de mirare că a spălat atâtea cearşafuri azi — trebuie să fi ştiut cumva, îşi

spuse Elena), cu mobila împinsă la perete şi cele trei culcuşuri improvizate pe podea. Stăteau cu capetele alăturate, iar trupurile lor erau aşezate radial, la fel ca spiţele unei roţi.

Aşadar, asta e Trezirea, îşi spuse Elena.

E realizarea că, în fond, pot fi lăsată din nousingură. Şi, oh, sunt recunoscătoare că le am pe Meredith şi Bonnie alături de mine. înseamnă mai mult decât le-aş putea eu spune în cuvinte.

Se dusese în mod automat la computer, ca să scrie puţin în jurnalul ei. Dar după primele cuvinte începuse din nou să plângă, şi se bucurase în adâncul inimii când Meredith o luase de umeri şi aproape că o forţase să bea nişte lapte cald cu vanilie, scorţişoară şi nucşoară, şi când Bonnie o ajutase să se întindă pe grămada ei de pături şi o ţinuse de mână până când adormise.

Matt rămăsese cu fetele mult, şi soarele apunea când o porni înapoi spre acasă. Era o cursă împotriva întunericului, îşi spuse el dintr-odată, refuzând să fie distras de mirosul de maşină nouă şi scumpă a Jaguarului. Undeva, într-un colţ al minţii, chibzuia. Nu voise să le spună nimic fetelor, dar era ceva care îl sâcâia în biletul de rămas-bun al lui Stefan. Singura problemă era că trebuia să fie sigur că nu era vorba doar de mândria lui rănită.

De ce nu pomenise Stefan nimic de ei? Prietenii din trecut ai Elenei, prietenii ei din prezent şi din acest loc. Ar fi fost de aşteptat ca să vorbească măcar de fete, chiar dacă ar fi uitat de Matt din cauza durerii de a o părăsi pe Elena pentru totdeauna.

Şi altceva? Da, cu siguranţă mai era ceva, dar Matt nu putea să-şi dea seama. Tot ce avea în minte era o imagine vagă despre şcoală şi... da, doamna Hilden, profesoara de engleză.

Deşi Matt visa cu ochii deschişi, avea grijă şi la condus. Nu avea cum să evite cu totul Pădurea Veche pe drumul lung şi îngust care ducea de la pensiune în oraş. Dar stătea cu privirea aţintită înainte, atent.

Văzu copacul căzut chiar când dădu cotul şi apăsă pe frâne la timp, oprind maşina cu un scrâşnet, într-un unghi de aproape nouăzeci de grade faţă de drum.

Şi apoi se gândi.

Prima lui reacţie instinctivă fu să-1 cheme pe Stefan. Stefan ar putea pur şi simplu să ridice copacul de jos. Dar apoi îşi aminti destul de repede, cât să înlăture acel gând cu o

întrebare. Să le cheme pe fete?

Nu se putea hotărî să o facă. Nu era o chestiune de demnitate masculină — era realitatea concretă a copacului din faţa lui. Chiar dacă încercau cu toţii, tot nu l-ar fi putut mişca. Era prea mare, prea greu.

Şi căzuse din Pădurea Veche, astfel încât zăcea de-a curmezişul drumului, ca şi cum ar fi vrut să separe pensiunea de restul oraşului.

Cu grijă, Matt lăsă în jos fereastra din stânga lui. Se uită cu atenţie în Pădurea Veche, încercând să desluşească rădăcinile copacilor, sau, recunoscu în sinea lui, vreo mişcare. Nu se vedea nimic.

Nu putea vedea rădăcinile, dar copacul ăsta părea mult prea sănătos ca să se prăbuşească din senin într-o după-amiază însorită de vară. Fără vânt, fără ploaie, fără fulgere sau castori. Sau pădurari, îşi spuse el încruntat.

Ei bine, cel puţin şanţul din partea dreaptă nu era foarte adânc şi coroana copacului nu ajungea până la el. Ar fi posibil...

Mişcare. Nu în pădure, ci chiar pe copacul de dinaintea lui. Ceva mişca ramurile de sus ale copacului, ceva care nu era doar vântul.

Când văzu ce era, nu-şi putu crede ochilor. Asta era doar o parte a problemei. Cealaltă era că se afla în maşina Elenei, nu în rabla lui ponosită. Aşa că în vreme ce bâjbâia, încercând din răsputeri să închidă geamul, cu ochii aţintiţi asupra creaturii care ieşea din copac, nu bâjbâia unde trebuia.

Iar în final se dovedi că acea creatură era foarte rapidă. Mult prea rapidă pentru a fi reală.

În clipa următoare, Matt se lupta cu ea la fereastră.

Matt nu ştia ce îi arătase Elena lui Bonnie la picnic. Dar dacă ăsta nu era un malach, atunci ce dracu era? Matt trăise toată viaţa în preajma pădurii şi nu văzuse niciodată vreo insectă care să arate chiar şi pe departe ca asta.

Pentru că era o insectă. Era acoperită cu ceva care semăna cu coaja de copac, dar ăsta era doar un camuflaj. Pe când se lovea de fereastra pe jumătate ridicată a maşinii — în vreme ce Matt încerca să o îndepărteze cu amândouă mâinile — el auzea şi simţea învelişul ei chitinos. Era la fel de lungă cât braţul lui şi părea să zboare prin rotirea tentaculelor în cerc — ceea ce ar trebui să fie imposibil, dar iat-o, înţepenită pe fereastră, pe

jumătate înăuntru.

Semăna mai degrabă cu o lipitoare sau o sepie decât cu o insectă. Tentaculele ei lungi, ca nişte şerpi, păreau aproape nişte cârcei, dar erau mai groase de un deget şi aveau pe ele ventuze mari — iar în ventuze era ceva ascuţit. Dinţi. Unul dintre cârcei se încolăci în jurul gâtului lui Matt, şi el simţi în acelaşi timp aspiraţia şi durerea.

Tentaculul se răsucise în jurul gâtului de câteva ori, şi-şi înteţea strânsoarea. Matt trebui să-şi folosească o mână ca să încerce să-1 smulgă de acolo. Asta însemna că mai avea doar o mână pentru a se lupta cu insecta aceea fără cap — care deodată dovedi că avea o gură, dar nu şi ochi. La fel ca orice altceva la creatura asta, gura era radial simetrică: era rotundă, cu dinţii dispuşi în cerc. Dar în adâncul acelui cerc — Matt văzu cu groază, pe când insecta îi aspira braţul — se aflau nişte cleşti suficient de mari cât să-i reteze un deget.

Doamne — nu. îşi strânse pumnul, încercând disperat să o lovească dinăuntru.

Valul de adrenalină care îl copleşi după ce văzuse cleştii îi îngădui să-şi smulgă cârcelul din jurul gâtului, eliberându-se în cele din urmă de ventuze. Dar acum braţul lui fusese înghiţit până peste cot. Matt se strădui să izbească în trupul insectei, lovindu-1 ca şi cum ar fi fost un rechin, un alt animal de care îi amintea creatura.

Trebuia să-şi scoată braţul. Pe bâjbâite, trase de partea de jos a gurii pentru a o deschide şi nu reuşi decât să desprindă o bucată de exoschelet, care îi căzu în poală. între timp, tentaculele continuau să se învârtă, lovindu-se de maşină, căutând o cale de a pătrunde înăuntru. La un moment dat, creatura avea să-şi dea seama că tot ce avea de făcut era să-şi strângă acei cârcei biciuitori şi pe urmă se putea strecura înăuntru.

Ceva ascuţit îi zgârie încheieturile degetelor strânse în pumn. Cleştii! Braţul lui Matt era acum aproape înghiţit cu totul în gura creaturii. Pe când se concentra, încercând să găsească o metodă de a şi-1 scoate, într-un colţ al minţii se întreba: unde e stomacul ei? Creatura asta e imposibilă!

Trebuia să-şi elibereze braţul acum. Altfel avea să-şi piardă mâna, ca şi cum ar fi băgat-o în tocătorul de gunoi şi l-ar fi pornit.

Îşi desfăcuse deja centura. Acum, cu o mişcare violentă, îşi aruncă tot trupul către dreapta, spre scaunul de alături. Simţi cum dinţii îi brăzdează pielea când îşi trase braţul. Vedea şanţurile lungi şi însângerate lăsate în braţ. Dar nu conta. Tot ce conta era să-şi scoată braţul.

În acel moment, cealaltă mână a sa găsi butonul care controla fereastra. Îl apăsă cu putere, trăgându-şi încheietura mâinii şi palma din gura insectei chiar în clipa în care fereastra se închise, prinzând-o în partea de sus.

Se aşteptă să audă un scrâşnet de chiton şi să vadă cum ţâşneşte sânge negru, care să topească poate podeaua maşinii noi a Elenei, la fel ca şi chestia aia târâtoare din Alien. în schimb, insecta se vaporiză. Pur şi simplu... deveni transparentă şi apoi se transformă în particule minuscule de lumină care dispărură chiar sub ochii lui.

Lăsându-1 pe Matt cu un braţ însângerat, plin de zgârieturi lungi şi adânci, umflături dureroase pe gât, şi degete zdrelite la cealaltă mână. Dar nu pierdu timp cercetându-şi rănile. Trebuia să plece de aici; crengile se mişcau din nou şi el nu voia să aştepte să vadă dacă era sau nu vorba de vânt.

Exista o singură cale. Şanţul.

Porni maşina şi apăsă cu toată puterea pe acce- leraţie. Se îndreptă direct spre şanţ, sperând că nu era prea adânc, sperând că acel copac n-o să-i gău- rească în vreun fel cauciucurile.

Urmă o zvâcnire bruscă înainte, care îl făcu să strângă din dinţi fără să vrea, muşcându-şi limba. Şi apoi auzi zgomotul frunzelor şi crengilor strivite sub maşină, şi pentru o clipă orice mişcare se opri, dar Matt rămase cu piciorul apăsat cât putea de tare pe acceleraţie, şi deodată se eliberă, aruncat într-o parte când maşina derapă în şanţ. Reuşi să o stăpânească şi reveni pe drum la timp ca să răsucească volanul spre stânga, unde drumul cotea brusc şi şanţul se termina.

Matt gâfâia, abia mai putând să respire. Luă curbele la aproape optzeci de kilometri pe oră, pe jumătate atent la Pădurea Veche — până când de- odată, din fericire, o lumină roşie solitară apăru în faţa lui asemenea unui far în amurg.

Intersecţia cu Mallory. Trebui să se forţeze să frâneze, cu roţile scrâşnind. O curbă strânsă la dreapta şi se îndepărta de pădure. Trebuia să ocolească o mulţime de străzi ca să ajungă

acasă, dar cel puţin stătea departe de orice pâlc mai mare de copaci.

Era un ocol mare, iar acum, că pericolul trecuse,

Matt începea să simtă durerea în braţul brăzdat de răni. Când opri Jaguarul în faţa casei lui, deja se simţea ameţit. Rămase sub felinarul de pe stradă, apoi duse maşina în întunericul de dincolo de cercul de lumină. Nu voia să-1 vadă nimeni în halul în care era.

Să le sune pe fete acum? Să le avertizeze să nu iasă din casă la noapte, să le spună că pădurea era periculoasă? Dar ele deja ştiau asta. Meredith n-ar lăsa-o niciodată pe Elena să se ducă în Pădurea Veche, nu acum, când Elena era o fiinţă omenească. Iar Bonnie ar face un scandal cumplit dacă cineva doar ar pomeni de o ieşire în întuneric — în fond, Elena îi arătase creaturile alea care erau acolo, nu?

Malach. Un cuvânt urât pentru o creatură cu adevărat hidoasă.

Ceea ce trebuia să se întâmple era ca autorităţile să se ducă să îndepărteze de acolo copacul. Dar nu în noaptea asta. Nimeni altcineva nu avea să folosească probabil acel drum singuratic în noaptea asta, şi să trimită nişte oameni acolo — ei, era ca şi cum i-ar fi servit pe un platou pentru acel malach. O să sune la poliţie la prima oră mâine. Or să găsească ei oamenii potriviţi care să ia de acolo lucrul ăla.

Era întuneric şi mai târziu decât ar fi crezut. De fapt, probabil că ar trebui să le sune pe fete. îşi dori să aibă capul mai limpede. Rănile îl mâncau şi îl ardeau. Ii era greu să gândească. Poate că dacă s-ar linişti puţin...

Îşi rezemă fruntea de volan. Şi apoi întunericul îl învălui.

18

Matt se trezi, ameţit, şi văzu că e tot la volanul maşinii Elenei. Porni împleticit pe aleea din faţa casei, aproape uitând să încuie maşina, şi apoi bâjbâi cu cheile pentru a descuia uşa din spate. Casa era cufundată în întuneric; părinţii lui dormeau. Se îndreptă spre camera lui şi se prăbuşi pe pat fără să se mai descalţe.

Când se trezi din nou, fu surprins să vadă că era ora 9 şi telefonul lui mobil suna în buzunarul de la jeanşi.

— Merdith?

— Parcă trebuia să vii aici dimineaţa devreme.

— Da, dar trebuie să-mi dau seama mai întâi cum, spuse Matt — sau mai degrabă cârâi răguşit.

Îşi simţea capul de două ori mai mare decât era şi braţul de cel puţin patru ori mai umflat. Chiar şi aşa, într-un colţ al minţii lui se gândea cum să ajungă la pensiune fără să o ia pe drumul din Pădurea Veche, în cele din urmă, câţiva neuroni se aprinseră şi îi oferiră soluţia.

— Matt? Mai eşti acolo?

— Nu sunt sigur. Noaptea trecută... Doamne, nici măcar nu-mi amintesc cea mai mare parte din noaptea trecută. Dar pe drumul spre casă... ei, o să vă spun când ajung acolo. Mai întâi trebuie să sun la poliţie.

— La poliţie?

— Mda... ascultă... lăsaţi-mă o oră, da? Ajung acolo pe la 10.

Când în cele din urmă ajunse la pensiune, era mai degrabă 11 decât 10. Dar un duş îi limpezise mintea, chiar dacă nu îl ajutase prea mult în privinţa braţului care îi pulsa. Dar imediat ce apăru, fu copleşit de atenţie şi îngrijorare feminină.

— Matt, ce s-a-ntâmplat?

Le povesti tot ce îşi putu aduce aminte. Când Elena, cu buzele strânse, desfăcu bandajul cu care îşi înfăşurase el braţul, se îngroziră. Zgârieturile lungi şi adânci erau deja infectate rău.

— Prin urmare, aceşti malachi sunt otrăvitori.

— Da, spuse Elena încordată. Otrăvitori pentru trup şi pentru minte.

— Şi tu crezi că unul dintre ei poate să pătrundă înăuntrul oamenilor? întrebă Meredith.

Mâzgălea pe o hârtie, încercând să deseneze ceva asemănător cu ceea ce descrisese Matt.

— Da.

Pentru o clipă, privirile Elenei şi a lui Meredith se întâlniră — apoi amândouă lăsară ochii în jos. în cele din urmă, Meredith spuse:

— Şi cum ştim dacă e vreunul în... cineva... sau nu?

— Bonnie ar trebui să poată să-şi dea seama, în transă,

spuse Elena calmă. Chiar şi eu aş putea să ştiu, dar nu vreau să folosesc Magia Albă pentru asta. Mergem să vorbim cu doamna Flowers.

Spuse asta în felul acela special pe care Matt învăţase să îl recunoască de multă vreme, şi însemna că orice argument era inutil. Punea piciorul în prag, şi asta era.

Iar adevărul era că Matt nu prea avea chef să se împotrivească. Nu-i plăcea să se plângă — jucase multe meciuri de fotbal cu o claviculă ruptă, o rotulă sărită, o gleznă luxată — dar de data asta era altceva, îşi simţea braţul gata să explodeze.

Doamna Flowers era jos în bucătărie, dar pe masa din sufragerie erau patru pahare de ceai cu gheaţă.

— Vin imediat, strigă ea prin uşa batantă care despărţea bucătăria de încăperea în care se aflau ei. Beţi ceaiul, mai ales tânărul rănit. O să-1 ajute să se calmeze.

— Ceai de plante, le şopti Bonnie celorlalţi, ca şi cum era vreun secret al breslei lor.

Ceaiul nu era chiar foarte rău, deşi Matt ar fi preferat o cola. Dar când se gândi la el ca la un medicament, şi cu fetele privindu-1 cu ochi de vultur, reuşi să bea mai bine de jumătate de pahar înainte să apară doamna Flowers.

Avea pe cap pălăria ei de grădinărit — sau cel puţin o pălărie cu flori artificiale care arăta ca şi cum fusese folosită în grădină. Dar pe o tavă de servit prăjituri aducea mai multe instrumente, toate strălucitoare de parcă tocmai le fiersese.

— Da, draga mea, îi spuse lui Bonnie, care se aşezase protectoare în faţa lui Matt. Am fost infirmieră, exact la fel ca sora ta. Pe vremea aia femeile nu erau încurajate să devină doctori. Dar toată viaţa am fost vrăjitoare. Asta te cam face să te simţi singură, nu-i aşa?

— N-ar trebui să fie aşa, spuse Meredith, cu un aer nedumerit, dacă ai locui mai aproape de oraş.

— Ah, dar atunci oamenii s-ar holba mereu la casa mea, şi copiii s-ar îndemna să vină şi să o atingă, sau să arunce cu pietre în fereastră, iar adulţii m-ar privi lung ori de câte ori aş merge să cumpăr ceva. Şi cum mi-aş putea păstra grădina neatinsă?

Era cel mai lung discurs pe care îl auziseră vreodată de la ea. Ii surprinse atât de tare, încât urmă un moment de tăcere

înainte ca Elena să spună:

— Nu-mi dau seama cum poţi să-ţi ţii grădina neatinsă aici. Cu toate căprioarele, şi iepurii, şi alte animale.

— Păi, vedeţi voi, cea mai mare parte din ea e pentru animale. Doamna Flowers zâmbi plină de încântare şi chipul ei păru să se lumineze dinăuntru. Cu siguranţă le place. Dar nu le plac ierburile pe care le cultiv ca să le pun pe răni şi tăieturi şi încheieturi scrântite şi altele asemenea. Şi poate că ştiu că sunt vrăjitoare, căci întotdeauna îmi lasă un petic de grădină pentru mine şi poate pentru vreun oaspete de-al meu.

— De ce îmi spui toate astea acum? Intrebă Elena. Ştii, au fost atâtea dăţi când te-am căutat, sau l-am căutat pe Stefan, când am crezut... ei, nu contează ce-am crezut. Dar n-am fost mereu sigură că ne erai prietenă.

— Adevărul e că, de când am îmbătrânit, am devenit singuratică şi nesociabilă. Dar acum ţi-ai pierdut iubitul, nu-i aşa? îmi pare rău că nu m-am trezit ceva mai de dimineaţă, căci aşa aş fi putut să vorbesc cu el. Mi-a lăsat pe masa din bucătărie banii de chirie pe un an. întotdeauna am avut o slăbiciune pentru el, ăsta e adevărul.

Buzele Elenei tremurau. Matt îşi ridică repede, cu un gest eroic, braţul.

— Poţi să mă ajuţi cu asta? Întrebă el, scoţându-şi din nou bandajul. Vai de mine. Şi ce soi de creatură ţi-a făcut asta? întrebă doamna Flowers, examinând rănile, în vreme ce fetele se înfiorară din nou.

— Credem că a fost un malach, spuse calmă Elena. Ştii ceva despre ei?

— Am auzit cuvântul, da, dar nu ştiu nimic anume. De cât timp le ai? îl întrebă pe Matt. Arată mai degrabă ca nişte urme de dinţi decât de cleşti.

— Asta şi sunt, răspunse încruntat Matt, şi îi descrise cât putu de bine creatura care îl atacase.

În parte, făcu asta şi pentru a se concentra la altceva, căci doamna Flowers luase unul dintre instrumentele acelea strălucitoare de pe tavă şi începea să se ocupe de braţul lui roşu şi umflat.

— Ţine-ţi braţul cât poţi de nemişcat pe prosopul ăsta, îi spuse. Rănile au făcut deja coajă, dar trebuie să le desfac şi să le curăţ ca lumea. O să doară. Ce-ar fi ca una din voi, fetelor,

să-1 apuce de mână, ca să-şi ţină braţul nemişcat?

Elena dădu să se ridice, dar Bonnie fu mai iute, aproape sărind peste Meredith ca să cuprindă mâna lui Matt în mâinile ei.

Curăţarea rănilor se dovedi dureroasă, dar Matt reuşi să îndure totul fără să scoată un sunet, chiar reuşi să-i arunce lui Bonnie un rânjet pierit când sângele şi puroiul ieşiră din braţul lui. Deschiderea rănilor îl duru la început, dar curăţarea infecţiei îi făcu bine, iar când rănile fură acoperite cu o compresă rece de ierburi, le simţi minunat de răcoroase şi gata să se vindece cum trebuie.

Încercă să-i mulţumească bătrânei şi atunci ob- servă că Bonnie se holba la el. De fapt, la gâtul lui. Brusc, ea începu să chicotească.

— Ce? Ce-i aşa de caraghios?

— Insecta. Ţi-a lăsat o vânătaie interesantă pe gât. Asta dacă nu cumva ai mai făcut şi altceva azi-noapte de care nu ne-ai spus nimic.

Matt simţi că roşeşte pe când îşi trăgea în sus gulerul.

— V-am spus despre asta, şi a fost malachul ăla. Avea un soi de tentacule cu ventuze pe care şi le-a încolăcit în jurul gâtului meu. încerca să mă su- grume!

— Acum mi-am adus aminte, spuse Bonnie cu sfială. Iartă-mă.

Doamna Flowers avea o unsoare de ierburi chiar şi pentru urmele lăsate de tentacule — şi una pentru juliturile de pe încheieturile degetelor. După ce îl dădu cu ele, Matt se simţi atât de bine, încât putu să se uite timid la Bonnie, care îl privea cu ochii ei mari, căprui.

— Ştiu, arată ca o vânătaie, spuse el. Am văzut azi-dimineaţă în oglindă. Şi mai am una mai jos, dar cel puţin pe aia o acoperă gulerul

Pufni şi-şi băgă mâna în cămaşă ca să mai dea cu unsoare. Fetele râseră — o eliberare a tensiunii pe care o simţiseră cu toţii.

Meredith o pornise înapoi în sus pe scara cea îngustă, către ceea ce toată lumea încă mai considera că e camera lui Stefan, iar Matt o urmă automat. Nu-şi dădu seama că Bonnie şi Elena rămăseseră în urmă decât pe la jumătatea scării, şi atunci Meredith îi făcu semn să urce mai departe.

— Doar discută, spuse Meredith, cu vocea ei calmă, serioasă.

— Despre mine? Matt înghiţi cu greu. Despre chestia aia pe care Elena a văzut-o în Damon, da?

Malachul ăla invizibil. Şi dacă am şi eu unul... în mine... acum.

Meredith, care niciodată nu îndulcea lucrurile, doar încuviinţă din cap. Dar îşi puse pentru o clipă mâna pe umărul lui când intrau în camera întune- cată, cu tavanul înalt.

La scurt timp, apărură şi Elena şi Bonnie, iar Matt, privindu-le feţele, îşi dădu seama imediat că scenariul acela cumplit din mintea lui nu era adevărat. Elena îi văzu expresia şi imediat veni lângă el şi îl îmbrăţişă, urmată de Bonnie, mai timidă.

— Te simţi bine? întrebă Elena, şi Matt aprobă din cap.

— Mă simt bine, răspunse.

Ca după o luptă cu nişte aligatori, îşi spuse în sinea lui. Nimic nu era mai plăcut decât să strângi în braţe nişte fete atât de moi.

— Ei bine, concluzia e că nu ai nimic străin în tine. Aura ta pare limpede şi puternică acum, că nu mai ai dureri.

— Slavă Domnului, spuse Matt, şi chiar era sin- cer.

Exact în acest moment telefonul lui mobil sună.

Matt se încruntă, căci nu recunoştea numărul de pe ecran, dar răspunse.

— Matthew Honeycutt?

— Da.

— Rămâneţi la telefon, vă rog. Se auzi o altă voce.

— Domnul Honeycutt?

— Aăă, da, dar...

— Sunt Rich Mossberg, de la departamentul şerifului din Fell's Church. Aţi sunat azi-dimineaţă pentru a raporta un copac căzut de-a curmezişul drumului din Pădurea Veche?

— Da, eu...

— Domnule Honeycutt, nu ne plac farsele de genul acesta. De fapt, ne displac total. Irosesc timpul preţios al agenţilor noştri, şi pe urmă, un raport fals către poliţie constituie o infracţiune. Aş putea foarte bine, domnule Honeycutt, să te acuz de această infracţiune şi să te oblig să răspunzi în faţa unui judecător. Nu înţeleg ce ţi se poate părea amuzant în asta.

— Eu nu... nu găsesc nimic amuzant în asta! Ascultaţi, azi-

noapte...

Glasul lui Matt se stinse. Ce putea să spună?

Azi-noapte am fost atras într-o cursă de un copac şi o insectă monstruoasă? O voce mică înăuntrul lui adăugă că poliţiştii de la biroul şerifului din Fell's Church păreau să petreacă cea mai mare parte a preţiosului lor timp în piaţa oraşului, la Dunkin Donuts, dar ceea ce auzi imediat amuţi acea voce.

— De fapt, domnule Honeycutt, conform codului Statului Virginia, secţiunea 18.2-461, un raport fals făcut poliţiei poate fi pedepsit ca o infracţiune clasa 1. E posibil să primeşti un an de închisoare sau o amendă de douăzeci şi cinci de mii de dolari. Asta ţi se pare amuzant, domnule Honeycutt?

— Ştiţi, eu...

— De fapt, ai douăzeci şi cinci de mii de dolari, domnule Honeycutt?

— Nu, eu... eu...

Matt aşteptă să fie întrerupt şi apoi îşi dădu seama că asta nu avea să se întâmple. Deja pătrundea într-un teritoriu necunoscut. Ce putea spune? Malachul ăla a luat de acolo copacul — sau poate că s-a mutat singur? Hilar. In cele din urmă, reuşi să rostească, cu o voce scârţâită:

— Îmi pare rău că nu au găsit copacul. Poate că. într-un fel sau altul a fost mutat.

— Poate că într-un fel sau altul a fost mutat, repetă şeriful pe un ton lipsit de expresie. De fapt, poate că într-un fel sau altul s-a mutat singur, la fel cum se tot mută singure din intersecţii indicatoarele alea de "stop" şi "cedează trecerea". Asta ţi se pare cunoscut, domnule Honeycutt?

— Nu! Matt îşi simţea obrajii în flăcări. Eu n-aş muta niciodată vreun indicator.

Acum fetele erau strânse în jurul lui, ca şi cum ar fi putut să-1 ajute în vreun fel dacă păreau un singur grup. Bonnie gesticula vehement, şi expresia ei de indignare arăta limpede că voia să-i spună personal şerifului ce părere avea.

— De fapt, domnule Honeycutt, spuse şeriful Mossberg, te-am căutat mai întâi la numărul de acasă, căci de la acel telefon ai sunat. Iar mama dumitale a spus că nu te-a văzut azi-noapte.

Matt ignoră vocea micuţă care voia să se răstească: E asta o infracţiune? şi în schimb spuse:

— Asta pentru că am fost împiedicat...

— De un copac autopropulsat, domnule Honeycutt? De fapt, noi am primit deja aseară un alt telefon legat de casa dumitale. Un membru al Pazei de Cartier ne-a anunţat prezenţa unei maşini suspecte în faţa casei dumitale. Conform mamei dumitale, ţi-ai distrus recent propria maşină, nu-i aşa, domnule Honeycutt?Matt îşi dădea seama unde avea să se ajungă şi nu-i plăcea deloc.

— Da, se auzi spunând, în timp ce mintea lui căuta disperată o explicaţie plauzibilă. încercasem să ocolesc o vulpe. Şi...

— Şi totuşi a fost raportată prezenţa unui Jaguar nou-nouţ în faţa casei dumitale, suficient de departe de felinarul din stradă pentru a nu... sări în ochi. O maşină atât de nouă, încât nici nu are plăcuţe de înmatriculare. De fapt, era maşina dumitale, domnule Honeycutt?

— Domnul Honeycutt îl cheamă pe tatăl meu! spuse Matt disperat. Eu sunt Matt. Şi era maşina unei cunoştinţe...

— Iar numele cunoştinţei e...?

Matt se uită lung la Elena. îi făcea semn să aştepte, în mod clar încercând să se gândească la ceva. Dacă el spunea Elena Gilbert, era o adevărată catastrofa. Poliţia, în primul rând, ştia că Elena Gilbert era moartă. Acum Elena arăta în jurul camerei şi îi şoptea nişte cuvinte.

Matt închise ochii şi rosti acele cuvinte.

— Stefan Salvatore. Dar i-a dat maşina prietenei lui?

Ştia că spusese propoziţia ca şi cum ar fi fost o întrebare, dar aproape că nu-i venea să creadă ce-i şoptea Elena.

Acum şeriful părea să fie obosit şi exasperat.

— Mă întrebi pe mine, Matt? Aşadar, conduceai maşina nou-nouţă a prietenei prietenului tău. Şi numele ei e...?

Urmă un scurt moment în care fetele părură să nu se înţeleagă, şi Matt trecu prin toate chinurile iadului. Dar apoi Bonnie îşi ridică mâinile în sus în semn de cedare şi Meredith făcu un pas înainte, arătând către sine însăşi.

— Meredith Sulez, spuse încet Matt. Auzi ezitarea din propria sa voce şi repetă, răguşit, dar cu mai multă convingere: Meredith Sulez.

Acum Elena şoptea repede în urechea lui Meredith.

— Şi maşina a fost cumpărată unde? Domnule Honeycutt?

— Da, spuse Matt. O clipă...

Puse telefonul în mâna întinsă a lui Meredith.

— Sunt Meredith Sulez, spuse Meredith cu o voce calmă, pe tonul cultivat şi relaxat al unui DJ de muzică clasică.

— Domnişoară Sulez, ai auzit discuţia de până acum?

— Da, domnule şerif.

— Este adevărat că i-ai împrumutat maşina du- mitale domnului Honeycutt?

— Da, i-am împrumutat-o.

— Şi unde este domnul — se auzi un foşnet de hârtii — Stefan Salvatore, proprietarul originar al maşinii?

Nu o întreabă de unde a cumpărat-o, îşi spuse Matt. Probabil că ştie.

— Prietenul meu e plecat din oraş în prezent,

spuse Meredith, cu aceeaşi voce rafinată, calmă. Nu ştiu când se întoarce. Când vine, să-i spun să vă dea un telefon?

— Asta ar fi un lucru înţelept, spuse pe un ton sec şeriful Mossberg. In prezent, foarte puţine maşini sunt cumpărate cu banii jos, mai ales Jaguare noi-nouţe. Aş vrea şi numărul permisului dumitale de conducere, te rog. Şi? de fapt, aş vrea foarte mult să vorbesc cu domnul Salvatore când se întoarce.

— Asta ar putea să fie foarte curând, răspunse Meredith, puţin cam încet, dar repetând ceea ce îi şoptea Elena.

Apoi îi spuse din memorie numărul permisului de conducere.

— Mulţumesc, spuse scurt şeriful Mossberg.

Asta e tot pentru mo...

— Pot să vă mai spun ceva? Matt Honeycutt nu ar lua niciodată din stradă, dar absolut niciodată, indicatoare cu "stop" sau "cedează trecerea". E un şofer foarte atent şi a fost şef de clasă la liceu. Puteţi întreba pe oricare dintre profesorii de la "Robert E. Lee", şi chiar şi pe directoare, dacă nu e plecată în vacanţă. Oricare dintre ei vă va spune acelaşi lucru.

Şeriful nu păru impresionat.

— Puteţi să-i transmiteţi din partea mea că de-acum înainte o să stau cu ochii pe el. De fapt, cred că ar fi mai bine dacă ar trece pe la Departamentul Şerifului azi sau mâine, spuse, şi apoi închise telefonul.

Matt izbucni:

— Prietena lui Stefan? Tu, Meredith? Şi dacă cel care i-a vândut maşina o să spună că fata era blondă? Cum o să

rezolvăm asta?

— Nu noi, spuse Elena din spatele lui Meredith. Damon o s-o rezolve. Tot ce avem noi de făcut e să-1 găsim. Sunt convinsă că se poate ocupa de şeriful Mossberg cu puţin control asupra minţii — dacă preţul e bun. Şi nu vă faceţi griji pentru mine, adăugă ea pe un ton blând. Vă încruntaţi, dar o să fie totul în regulă.

— Crezi tu?

— Sunt sigură.

Elena îl mai strânse o dată în braţe şi îl sărută pe obraz.

— Cu toate astea, eu trebuie să trec pe la şerif azi sau mâine, spuse Matt.

— Dar nu singur! spuse Bonnie, şi ochii ei sclipeau indignaţi. Iar când Damon merge cu tine, şeriful Mossberg o să ajungă să fie cel mai bun prieten al tău.

— Bine, spuse Meredith. Aşadar, ce facem azi?

— Problema, răspunse Elena, bătându-se uşor cu arătătorul peste buza superioară, e că avem prea multe probleme în acelaşi timp şi nu vreau ca nimeni — şi vorbesc serios — să umble singur. E limpede că există mulţi malachi în Pădurea Veche, care încearcă să ne facă lucruri neplăcute. De pildă, să ne omoare.

Matt se simţi cuprins de un val fierbinte de uşurare că era crezut. Discuţia cu şeriful Mossberg îl tulburase mai mult decât era dispus să recunoască.

— Aşa că o să alcătuim două grupuri operative, spuse Meredith, şi o să împărţim sarcinile. Ce pro- bleme avem?

Elena le enumeră pe degete.

— Prima problemă este Caroline. Cred că cineva chiar ar trebui să stea de vorbă cu ea, măcar să încerce să descopere dacă are una din chestiile alea în ea. O altă problemă e Tami — şi cine ştie cine altcineva? In cazul în care Caroline e cumva... contagioasă, e posibil să o fi dat altei fete — sau băiat.

— Okay, spuse Meredith, şi altceva?

— Cineva trebuie să ia legătura cu Damon. Să încerce să afle de la el tot ce ştie despre plecarea lui Stefan, şi de asemenea să încerce să-1 convingă să meargă cu noi la poliţie ca să-1 influenţeze pe şeriful Mossberg.

— Ei, ar fi mai bine să fii în ultima echipă, căci tu eşti singura cu care o să vrea probabil Damon să stea de vorbă,

spuse Meredith. Şi Bonnie ar trebui să facă parte din ea, ca să poată să-şi ţină...

— Nu. Nici o Chemare azi, se rugă de ei Bonnie. îmi pare atât de rău, Elena, dar pur şi simplu nu pot, fără o zi sau două de odihnă între ele. Şi pe urmă, dacă Damon vrea să vorbească cu tine, tot ce trebuie să faci e să mergi pe jos — nu în pădure ci lângă ea — şi să-1 chemi tu singură. El ştie tot ce se petrece. O să ştie că eşti acolo.

— Atunci ar trebui să merg eu cu Elena, spuse Matt. Pentru că şeriful ăla e problema mea. Aş vrea să merg în locul unde am văzut copacul...

Imediat fetele protestară.

— Am spus că aş vrea, zise Matt. Nu că ar trebui să-1 includem în planurile noastre. Ala e un loc despre care ştim cu siguranţă că e foarte periculos.

— În regulă, zise Elena. Deci Bonnie şi Meredith or s-o viziteze pe Caroline, iar tu şi cu mine o să mergem în căutarea lui Damon, bine? Aş prefera să merg în căutarea lui Stefan, dar încă nu avem suficiente informaţii.

— Bun, dar înainte v-aţi putea opri acasă la Jim Bryce. Matt are o scuză să treacă oricând pe acolo — îl cunoaşte pe Jim. Iar tu o să poţi să vezi ce-i cu Tami, sugeră Meredith.

— Asta sună ca planurile A, B şi C, spuse Elena şi apoi, în mod spontan, râseră cu toţii.

Era o zi senină, cu un soare fierbinte care strălucea deasupra capetelor lor.

În lumina soarelui, în ciuda telefonului supărător al şerifului Mossberg, se simţeau cu toţii puternici şi capabili de orice.

Nici unul nu avea idee că se pregăteau să pătrundă în cel mai îngrozitor coşmar din viaţa lor.

Bonnie rămase mai în spate, în vreme ce Meredith ciocănea la uşa casei familiei Forbes.

După un moment de tăcere, când nimeni nu răspunse, Meredith ciocăni din nou.

De data asta, Bonnie auzi nişte şoapte dinăuntru şi pe doamna Forbes şoptind "şşşt" şi pe Caroline râzând în depărtare. În cele din urmă, chiar în clipa în care Meredith se pregătea să apese pe sonerie — culmea lipsei de politeţe între vecini în Fell's Church — uşa se deschise. Bonnie strecură repede un picior în deschizătură, împiedicând-o să se închidă la

loc.

— Bună ziua, doamnă Forbes, noi..., se bâlbâi Meredith. Noi voiam să vedem dacă azi Caroline se simte mai bine, încheie ea cu o voce abia auzită.

Doamna Forbes arăta de parcă văzuse o fantomă — şi-şi petrecuse toată noaptea fugind de ea.

— Nu. Nu se simte mai bine. E încă... bolnavă. Vocea femeii era goală şi distantă, iar privirea îi era aţintită asupra pământului peste umărul drept al lui Bonnie. Bonnie simţi cum perişorii fini de pe braţ şi ceafa i se ridică.

— Bine, doamnă Forbes, spuse Meredith, şi chiar şi vocea ei suna goală şi falsă.

Apoi cineva spuse deodată:

— Dumneavoastră vă simţiţi bine? şi Bonnie îşi dădu seama că era propria ei voce.

— Caroline... nu e bine. Ea... nu poate să vadă pe nimeni, şopti femeia.

Bonnie simţi cum un aisberg îi alunecă pe spinare. Voia să se întoarcă şi să fugă departe de casa asta şi de aura ei malefică. Dar în acel moment doamna Forbes pur şi simplu se prăbuşi. Meredith de-abia reuşi să o prindă.

— A leşinat, spuse scurt Meredith.

Bonnie vru să răspundă: Păi, pune-o pe covoraş înăuntru şi ia-o la fugă! Dar nu puteau face asta.

— Trebuie s-o ducem în casă, spuse sec Meredith. Bonnie, eşti gata să intri?

— Nu, răspunse Bonnie la fel de sec, dar avem încotro?

Doamna Forbes, deşi micuţă, era grea. Bonnie o apucă de picioare şi o urmă pe Meredith, pas cu pas, fără voie, în casă.

— O s-o punem pe pat, spuse Meredith.

Îi tremura vocea. Era ceva groaznic de neliniştitor în casa asta — ca şi cum valuri de tensiune se prăbuşeau asupra lor.

Şi atunci Bonnie o văzu. O imagine fugară, în clipa în care intrau în living. Era pe hol, şi ar fi putut să fie jocul de umbre şi lumini de acolo, dar părea atât de asemănător cu o persoană. O persoană care se târa ca o şopârlă — dar nu pe podea. Ci sus pe tavan.

19

Matt ciocănea la uşa familiei Bryce, cu Elena lângă el. Elena se deghizase, ascunzându-şi părul strâns într-o şapcă de baseball Virginia Cavaliers, iar ochii în spatele unor ochelari uriaşi de soare luaţi dintr-un sertar al lui Stefan. Purta o cămaşă Pendleton XXL, maron cu bleumarin, donată de Matt, şi o pereche de jeanşi foarte largi de-ai lui Meredith. Era convinsă că nimeni dintre cei care o cunoscuseră pe vechea Elena Gilbert nu ar recunoaşte-o acum, îmbrăcată aşa.

Uşa se deschise foarte încet, şi în spatele ei nu se afla domnul sau doamna Bryce, şi nici Jim, ci Tamra. Purta — ei bine, aproape nimic. Avea un bikini tanga, dar părea improvizat, ca şi cum ar fi tăiat cu foarfeca un bikini obişnuit — şi acum începea să se destrame. In loc de sutien avea două ornamente rotunde făcute din carton, pe care lipise paiete şi câteva fire de beteală colorată. Pe cap purta o coroană de hârtie, de unde era limpede că luase beteala. încercase să lipească nişte fâşii şi pe bikini. Rezultatul era o încercare copilărească de a crea un costum de dansatoare de revistă sau de stripperiţă la Las Vegas.

Matt se întoarse imediat şi privi în altă parte, dar Tami se aruncă spre el şi se lipi de spatele lui.

— Matt Honeybutt, gânguri ea. Ai venit înapoi. Ştiam că o să vii. Dar de ce-ai adus târfa asta urâtă cu tine? Cum putem noi să...

Elena făcu un pas înainte, căci Matt se răsucise cu mâna ridicată. Era sigură că Matt nu lovise niciodată o fată, mai ales un copil, dar era şi foarte sensibil când venea vorba de câteva subiecte. De pildă, ea.

Elena reuşi să se interpună între Matt şi sur- prinzător de puternica Tamra. Trebui să-şi ascundă un zâmbet când privi cu atenţie costumul lui Tami. în fond, doar cu câteva zile în urmă ea nu era în stare să înţeleagă absolut deloc tabuul goliciunii omeneşti. Acum înţelegea, dar nu părea la fel de important cum fusese cândva. Oamenii se năşteau cu pielea lor atât de frumoasă. Nu exista nici un motiv real, în mintea ei, ca să poarte piei false peste aceasta, asta dacă nu era frig sau dacă se simţeau inconfortabil fără ele. Dar societatea spunea că

goliciunea este imorală. Tami încerca să fie imorală, în felul ei copilăros.

— Ia mâinile de pe mine, târfa bătrână, mârâi Tamra când Elena încercă să o ţină departe de Matt, şi apoi adăugă câteva obscenităţi ceva mai lungi.

— Tami, unde sunt părinţii tăi? Unde e fratele tău?

Ignoră cuvintele vulgare — erau doar nişte sunete — dar văzu că Matt se albise la faţă.

— Cere-i scuze imediat Elenei! Cere scuze pentru ce ai spus! îi porunci el.

— Elena e un leş împuţit cu viermi în orbite, cântă Tamra volubilă. Dar prietena mea spune că a fost o târfa când era în viaţă. O adevărată târfa ief- tină şi — urmă un şir de cuvinte care îl făcură pe Matt să icnească. Tu ştii. Nimic nu e mai ieftin decât ce vine pe gratis.

— Matt, nu-i da atenţie, şopti Elena, apoi repetă: Unde sunt părinţii tăi şi Jim?

Răspunsul fu presărat cu alte obscenităţi, dar rezumatul era că domnul şi doamna Bryce erau plecaţi într-o mică vacanţă de câteva zile, iar Jim era cu prietena lui, Isobel.

— Okay, atunci, cred că va trebui să te ajut să-ţi pui nişte haine mai decente, spuse Elena. Mai întâi, cred că ai nevoie de un duş ca să-ţi scoţi podoabele astea de Crăciun...

— Încearcă doa-a-ar! încearcă doa-a-ar!

Răspunsul era ceva între nechezatul unui cal şi vorbirea omenească.

— Le-am lipit cu Perma Stick! adăugă Tami şi apoi începu să chicotească ascuţit, pe o notă isterică.

— Oh, Doamne... Tamra, îţi dai seama că dacă nu există un solvent pentru asta, e posibil să ai ne- voie de o operaţie?

Răspunsul Tamrei fu din nou o obscenitate. Şi apoi dintr-odată se simţi un miros oribil. Nu, nu un miros, îşi spuse Elena, ci o duhoare înăbuşitoare care îţi întorcea stomacul pe dos.

— Hopa! Tami chicoti din nou ascuţit. Scuz-moi Cel puţin e gaz natural.

Matt îşi drese glasul.

— Elena... nu cred că ar trebui să fim aici. Cu ai ei plecaţi şi toate...

— Le e frică de mine, chicoti Tamra. Nu-i aşa?— brusc, cu o voce care coborâse câteva octave.

Elena o privi pe Tamra în ochi.

— Nu, nu mi-e. Doar îmi pare rău pentru o fetiţă care a fost în locul nepotrivit în momentul nepo- trivit. Dar cred că Matt are dreptate. Trebuie să plecăm.

Purtarea lui Tami păru să se schimbe brusc.

— Îmi pare atât de rău... Nu mi-am dat seama că am musafiri de un asemenea calibru. Nu pleca, te rog, Matt. Apoi adăugă într-o şoaptă confidenţială: E cât de cât bun?

— Ce?

Tami dădu din cap către Matt, care imediat se întoarse cu spatele la ea. Părea că simte o fascinaţie teribilă, plină de repulsie, pentru înfăţişarea ridicolă a lui Tami.

— El. E ceva de capul lui la pat?

— Matt, ia uită-te aici! Elena ridică în aer un tub mic de lipici. Cred că Tami chiar a folosit Perma Stick ca să-şi lipească chestiile alea pe ea. Trebuie să sunăm la Protecţia Copilului, sau ceva de genul ăsta, pentru că nimeni n-a dus-o imediat la spital. Fie că părinţii ei ştiau sau nu despre ce face ea, n-ar fi trebuit să o lase pur şi simplu.

— Sper doar că ei sunt bine. Familia ei, spuse Matt încruntat, în vreme ce plecau, cu Tami urmându-i cu un aer nonşalant către maşină şi strigând detalii sinistre despre "ce grozav s-au distrat" , "ei trei".

Elena îi aruncă lui Matt o privire stânjenită din locul ei, al pasagerului — bineînţeles, fără card de identitate sau permis de conducere, ştia că nu poate să conducă.

— Poate că ar fi mai bine să o ducem mai întâi la poliţie. Doamne, biata familie!

Matt nu răspunse nimic mult timp. Stătea cu bărbia împinsă înainte hotărât, cu buzele strânse.

— Într-un fel, mă simt de parcă eu aş fi responsabil. Vreau să spun că ştiam că se întâmpla ceva cu ea — ar fi trebuit să le spun atunci părinţilor.

— Acum vorbeşti exact ca Stefan. Nu eşti responsabil pentru toată lumea.

Matt îi aruncă o privire recunoscătoare, şi Elena continuă:

— De fapt, ca să-ţi dovedesc că aşa e, am de gând să le rog pe Bonnie şi Meredith să mai facă ceva. Să o verifice pe Isobel Saitou, prietena lui Jim. Tu nu ai venit niciodată în contact cu ea, dar e posibil ca Tami să o fi făcut.

— Adică tu crezi că a luat-o şi ea?

— Asta sper să afle Bonnie şi Meredith.

Bonnie se opri brusc, cât pe ce să scape picioarele doamnei Forbes.

— Eu nu intru în camera aia.

— Trebuie să intri. Nu mă descurc singură cu ea, spuse Meredith. Apoi adăugă pe un ton ispititor: Ascultă, Bonnie, dacă intri cu mine, o să-ţi spun un secret.

Bonnie îşi muşcă buza. Apoi închise ochii şi o lăsă pe Meredith să o conducă, pas cu pas, în adâncul acestei case a groazei. Ştia care era dormitorul principal — în fond, aici se jucase încă de când era mică. Până în capătul holului, apoi la stânga.

Fu surprinsă când Meredith se opri brusc după doar câţiva paşi şi spuse:

— Bonnie.

— Ei? Ce?

— Nu vreau să te sperii, dar...

Efectul imediat al acestor cuvinte fu spaima cumplită care o cuprinse pe Bonnie. Deschise ochii mari.

— Ce? Ce?

Înainte ca Meredith să poată răspunde, aruncă speriată o privire peste umăr şi văzu ce.

Caroline era în spatele ei. Dar nu în picioare. Se târa — nu, fugea, aşa cum făcuse pe podeaua camerei lui Stefan. Ca o şopârlă. Părul ei de culoarea bronzului, ciufulit, îi atârna peste faţă.

Coatele şi genunchii erau îndoiţi în nişte unghiuri imposibile.

Bonnie ţipă, dar aerul apăsător al casei păru să-i înăbuşe strigătul în gât. Singurul efect fu să o facă pe Caroline să ridice privirea cu o mişcare rapidă de reptilă a capului.

— Oh, Doamne... Caroline, ce s-a întâmplat cu faţa ta?

Caroline avea un ochi vânăt. Sau, mai degrabă, un ochi vineţiu-purpuriu care era atât de umflat, încât Bonnie ştia că în curând avea să devină negru. Pe falca umflată avea o altă vânătaie urâtă.

Caroline nu răspunse, asta dacă nu puneai la so- coteală acel şuierat pe care îl scoase în vreme ce alerga furişat înainte.

— Meredith, fugi! E chiar în spatele meu! Meredith grăbi

pasul, părând speriată — cu atât mai înfricoşător pentru Bonnie cu cât aproape

nimic nu putea să o tulbure pe prietena ei. Dar pe când se repezeau înainte, cu doamna Forbes săltând între ele, Caroline se furişă pe sub mama ei intră şi în dormitorul părinţilor.

— Meredith, eu nu intru aco...

Dar deja pătrundeau împiedicat în cameră.

Bonnie aruncă priviri rapide în toate colţurile. Caroline nu se vedea nicăieri.

— Poate că e în dulap, spuse Meredith. Acum, lasă-mă pe mine întâi să-i pun capul la căpătâiul patului. O putem aranja mai bine pe urmă.

Ocoli cu spatele patul, aproape târând-o pe Bonnie după ea, şi aşeză pe pat partea de sus a trupului doamnei Forbes, cu capul pe pernă.

— Acum trage-o şi pune-i picioarele pe cealaltă parte.

— Nu pot s-o fac. Nu pot! Caroline e sub pat, ştii doar.

— Nu poate să fie sub pat. E un spaţiu doar de o palmă, spuse pe un ton hotărât Meredith.

— E acolo! Ştiu că e. Şi — pe un ton aproape sălbatic — mi-ai promis că o să-mi spui un secret.

— Bine! Meredith îi aruncă o privire complice prin părul ei negru ciufulit. I-am telegrafiat ieri lui Alaric. E atât de departe pe coclauri, încât telegraful e singurul mijloc de a lua legătura cu el, şi s-ar putea să dureze mult zile până primeşte mesajul meu. M-am gândit că o să avem nevoie de sfaturile lui. Mă simt prost să-i cer să se ocupe de lucruri care nu sunt pentru doctoratul lui, dar...

Cui îi pasă de doctoratul lui? Binecuvântată fii! strigă recunoscătoare Bonnie. Ai făcut exact ce trebuia!

— Atunci vino şi lasă picioarele doamnei Forbes pe pat. Poţi s-o faci dacă te apleci.

Patul era uriaş. Doamna Forbes zăcea de-a curmezişul lui, într-un unghi ascuţit, ca o păpuşă aruncată pe podea. Dar Bonnie se opri lângă picioarele patului.

— Caroline o să mă apuce.

— Nu, n-o să te apuce. Haide, Bonnie. Ţine doar de picioarele doamnei Forbes şi saltă-le...

— Dacă mă apropii atât de mult de pat, o să mă apuce!

— De ce s-o facă?

— Pentru că ştie ce mă sperie! Şi acum că am spus-o, cu siguranţă o s-o facă.

— Dacă te apucă, o să vin şi o să-i trag un picior peste faţă.

— N-ai piciorul aşa de lung. O să te loveşti de ca- drul de metal al patului...

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Bonnie! Ajută-mă aiciiiiii!

Ultimul cuvânt fu un ţipăt foarte sonor.

— Meredith, începu Bonnie, apoi ţipă şi ea.

— Ce e?

— M-a apucat!

— Imposibil! Pe mine m-a apucat. Nimeni nu are braţe aşa de lungi!

— Sau aşa de puternice! Bonnie! Nu pot s-o fac să-mi dea drumul!

— Nici eu!

Şi apoi toate cuvintele fură acoperite de ţipete.

După ce o lăsară pe Tami la poliţie, să o ducă peElena prin pădurea cunoscută sub numele de Parcul aţional Fell era pentru Matt... ei bine, ca o plim- bare prin parc. Se opreau foarte des. Elena făcea câţiva paşi printre copaci şi rămânea acolo, Che- mând — mă rog, cum se făcea chestia asta. Apoi se întorcea la Jaguar, cu o figură descurajată.

— Nu sunt convinsă că Bonnie nu s-ar descurca mai bine cu asta, îi spuse ea lui Matt. Dacă ne putem face curaj să ieşim noaptea.

Matt se înfioră fără să vrea.

— Două nopţi au fost de ajuns.

— Ştii, nu mi-ai spus niciodată ce s-a întâmplat în acea primă noapte. Sau, cel puţin, nu când puteam înţelege cuvinte, cuvinte rostite.

— Ei, mergeam ca acum, doar că aproape pe cealaltă parte a Pădurii Vechi — prin zona Stejarului Despicat de Fulger...

— Ştiu unde e.

— Când exact în mijlocul drumului apare ceva.

— O vulpe?

— Păi, era roşie în lumina farurilor, dar nu semăna cu nici o vulpe pe care am văzut-o vreodată. Şi am tot mers pe drumul ăsta de când am început să conduc.

— Un lup?

— Adică un vârcolac, vrei să zici? Nu — am văzut lupi în lumina lunii şi sunt mai mari. Asta era ceva între.

— Cu alte cuvinte, spuse Elena, îngustându-şi ochii frumoşi de lapislazuli, era o creatură creată special.

— Poate. In mod sigur era diferită de malachul care mi-a ros braţul.

Elena încuviinţă din cap. Din câte îşi dădea ea seama, malachii puteau lua tot soiul de forme diferite. Dar într-un fel erau înrudiţi: toţi foloseau Puterea şi toţi aveau nevoie să se hrănească cu Putere pentru a trăi. Şi puteau fi manipulaţi de o Putere mai mare decât aveau ei.

Şi erau duşmani înverşunaţi ai oamenilor.

— Prin urmare, tot ceea ce ştim cu siguranţă e că nu ştim nimic.

— Corect. Ăla a fost locul unde am văzut-o. A apărut brusc în mijlocul... hei!

— Ia-o la dreapta! Chiar aici!

— Ca aia! A fost exact ca aia!

Jaguarul a scrâşnit asurzitor, aproape s-a oprit, a virat la dreapta, nu într-un şanţ, ci într-un drumeag pe care nu-1 putea vedea nimeni dacă nu se uita direct la el.

Când maşina s-a oprit, au rămas amândoi cu privirea aţintită la drumeag, respirând greu. Nici nu mai trebuiră să se întrebe unul pe altul dacă văzuseră o creatură roşcată traversând drumul, mai mare ca o vulpe, dar mai mică decât un lup.

Priviră în lungul drumeagului îngust.

— Întrebarea de un milion de dolari: ar trebui să intrăm? spuse Matt.

NU E nici un indicator ACCESUL INTER- ZIS.. . şi nu sunt case pe partea asta a pădurii. Peste drum, la capătul unei alei, e casa familiei Dunstan.

— Aşadar, intrăm?

— Intrăm. Dar mergem încet. E mai târziu decât am crezut.

Meredith, desigur, fu prima care se calmă.

— Gata, Bonnie, spuse. încetează! Acum! Nu te-ajută cu nimic aici!

Bonnie nu credea că putea înceta. Dar în ochii întunecaţi ai lui Meredith era acea privire specială, cea care spunea că vorbeşte foarte serios. Privirea pe care o avusese înainte să o

trimită pe Caroline pe podeaua lui Stefan.

Bonnie făcu un efort supraomenesc şi descoperi că într-un fel sau altul reuşea să-şi stăpânească următorul ţipăt. Se uită în tăcere la Meredith, sim- ţind cum tot trupul îi tremură.

— Bun. Bun, Bonnie. Acum. Meredith înghiţi cu greu. Nici să trag nu foloseşte la nimic. Aşa că o să încerc... să-i desprind degetele. Dacă mi se întâmplă ceva; dacă... sunt trasă sub pat sau ceva de genul ăsta, atunci fugi, Bonnie. Şi dacă nu poţi să fugi, atunci cheamă-i pe Elena şi Matt. Cheamă-i până îţi răspund.

Atunci Bonnie reuşi ceva aproape eroic. Refuză să şi-o închipuie pe Meredith trasă sub pat. Nu voi să-şi închipuie cum ar fi ca Meredith, luptându-se, să dispară, sau cum s-ar simţi ea însăşi după aceea, rămasă singură. îşi lăsaseră amândouă genţile cu telefoanele mobile în holul de la intrare, ca să o poată căra pe doamna Forbes, aşa ca Meredith nu îi spunea să-i cheme la telefon. Voia să spună să-i Cheme.

Brusc, un val imens de indignare o copleşi pe Bonnie. De fapt, de ce purtau fetele genţi? Până şi Meredith cea eficientă şi de încredere avea uneori o geantă. Desigur, genţile lui Meredith erau de obicei poşete elegante care îi puneau hainele în valoare şi erau pline de obiecte folositoare, de pildă carneţele de notiţe şi lanterne-breloc, dar totuşi... un băiat ar fi avut telefonul mobil în buzunar.

De acum înainte, o să port o borsetă la brâu, îşi spuse Bonnie, simţind că ridică un steag al răzvrătirii pentru fetele din toată lumea, şi pentru o clipă nu se mai simţi panicată.

Apoi o văzu pe Meredith aplecându-se, o siluetă cocârjată în lumina slabă, şi în acelaşi moment simţi cum strânsoarea de pe propria ei gleznă devine mai puternică. Fără să vrea, îşi lăsă privirea în jos şi văzu degetele bronzate ale lui Caroline şi unghiile lungi, de culoarea bronzului, profilate pe covorul alb.

Panica izbucni din nou în ea, cu toată forţa. Scoase un sunet înăbuşit care era de fapt un ţipăt sugrumat şi, spre propria ei mirare, intră în mod spontan în transă şi îşi începu Chemarea.

Nu faptul că Chema o surprinse, ci ceea ce spunea.

Damon! Damon! Suntem prizoniere în casa lui Caroline şi ea a înnebunit! Ajutor!

Cuvintele ieşeau din ea asemenea unui izvor subteran care fusese dintr-odată eliberat şi acum ţâşnea ca un gheizer.

Damon, m-a prins de gleznă — şi nu vrea să-mi dea drumul! Dacă o trage pe Meredith sub pat, nu ştiu ce-o să fac! Ajută-mă!

Vag, pentru că transa era adâncă, o auzea pe Meredith spunând:

— A-ha! Par să fie nişte degete, dar de fapt e un cârcel. Trebuie să fie unul din tentaculele alea des- pre care ne-a spus Matt. încerc... să... să-1 des- prind...

Deodată se auzi un fojgăit sub pat. Şi nu doar dintr-un singur loc, ci plesnete şi tremurături puternice care făceau salteaua să salte în sus şi-n jos, cu tot cu biata doamnă Forbes.

Trebuie să fie zeci de insecte dedesubt.

Damon, sunt chestiile alea! O mulţime! Oh, Doamne, cred că o să leşin. Şi dacă leşin... şi dacă mă trage Caroline sub pat... Oh, te rog vino să mă ajuţi!

— Fir-ar să fie! spunea Meredith. Nu ştiu cum a reuşit Matt să facă asta. E prea strâns, şi... cred că sunt mai multe tentacule aici!

S-a terminat, trimise Bonnie un gând ca o concluzie calmă, simţind cum genunchii încep să-i cedeze. O să murim.

— Fără îndoială — asta e problema cu oamenii. Dar nu încă, spuse o voce din spatele ei, şi un braţ puternic o cuprinse ridicând-o uşor. Caroline, distracţia s-a terminat. Vorbesc serios. Dă drumul!

— Damon? icni Bonnie. Damon? Ai venit!

— Toate tânguirile alea m-au scos din minţi. Asta nu înseamnă...

Dar Bonnie nu mai asculta. Nici măcar nu mai gândea. Era încă pe jumătate în transă şi nu era responsabilă (avea să-şi dea seama mai târziu) pentru acţiunile sale. Nu era ea însăşi. Era o cu totul altă persoană care fu cuprinsă de extaz în clipa în care strânsoarea de pe glezna ei slăbi, şi care se răsuci în braţele lui Damon, îl luă de gât şi îl sărută pe gură.

Şi era tot o altă persoană cea care îl simţi pe Damon tresărind, cu braţele încă în jurul ei, şi care observă că el nu încearcă să se smulgă din sărutul ei. Acea persoană mai remarcă, atunci când se trase în spate în cele din urmă, că pielea lui Damon, palidă în lumina slabă, părea acoperită de o uşoară roşeaţă.

Şi atunci fu momentul în care Meredith se în- dreptă încet

de spate, chinuitor, de cealaltă parte a patului, care continua să salte în sus şi-n jos. Nu văzuse nimic din acel sărut, şi se uita la Damon ca şi cum nu-i venea să creadă că el era cu-adevărat aici.

Avea un mare dezavantaj, şi Bonnie ştia că ea o ştia. Asta era una dintre acele situaţii în care oricine altcineva ar fi fost prea tulburat ca să vorbească, sau măcar să bâlbâie ceva.

Dar Meredith doar respiră adânc şi apoi spuse calmă:

— Damon. Mulţumesc. Crezi... ar fi prea greu pentru tine să îl faci pe malach să-mi dea şi mie drumul?

Acum Damon îşi reluase înfăţişarea obişnuită. Pe buze i se ivi un zâmbet strălucitor, îndreptat către ceva ce doar el putea vedea, şi spuse pe un ton tăios:

— Iar voi, ceilalţi de acolo de jos — la picior! Şi pocni din degete. Patul se opri imediat. Meredith făcu un pas în spate şi închise ochii pentru o clipă, uşurată.

— Mulţumesc din nou, spuse cu demnitatea unei prinţese, dar cu fervoare. Şi acum, crezi că ai putea face ceva cu Caro...

— Acum, o întrerupse Damon mai brutal decât de obicei, trebuie să fug. Se uită la Rolexul de la mână. E trecut de 4:44, şi am o întâlnire la care deja am întârziat. Vino aici şi ţine-o pe fata asta ameţită, încă nu e în stare să stea pe picioarele ei.

Meredith se grăbi să facă schimb de locuri cu el.

În acel moment, Bonnie descoperi că nu-i mai tre- murau picioarele.

— Mai stai doar o clipă, spuse repede Meredith.

Elena trebuie să vorbească cu tine... neapărat...

Dar Damon nu mai era acolo, ca şi cum ar fi stăpânit la perfecţie arta de a dispărea pur şi simplu, fără să mai aştepte măcar mulţumirile lui Bonnie. Meredith părea mirată, de parcă ar fi fost convinsă că menţionarea numelui Elenei l-ar fi oprit, dar Bonnie se gândea la altceva.

— Meredith, şopti Bonnie, ducându-şi două degete la gură, uluită. L-am sărutat!

— Ce? Când?

— Înainte să te ridici tu. Eu... nici nu ştiu cum s-a întâmplat, dar am făcut-o!

Se aştepta la un soi de explozie din partea lui Meredith. în schimb, Meredith se uită la ea gânditoare şi murmură:

— Ei, până la urmă, poate că n-a fost un lucru chiar aşa de

rău. Ceea ce nu înţeleg e de ce a apărut el.

— Aăă... asta e tot vina mea. Eu l-am Chemat.

Dar nici asta nu ştiu cum s-a întâmplat...

— Ei bine, n-are nici un rost să încercăm să înţelegem totul aici. Meredith se întoarse către pat. Caroline, ieşi de acolo! Ai de gând să te ridici în picioare şi să porţi o conversaţie normală?

De sub pat se auzi un şuierat de reptilă, ameninţător, însoţit de plesnete de tentacule şi un alt zgomot pe care Bonnie nu-1 mai auzise până atunci dar care o îngrozi instinctiv, ceva ca ţăcănitul unor cleşti uriaşi.

— Asta e un răspuns suficient pentru mine, spuse ea şi o apucă pe Meredith ca s-o tragă afară din cameră.

Meredith nu avea nevoie să fie trasă. Dar pentru prima oară în acea zi auziră vocea provocatoare a lui Caroline, ascuţită şi subţire ca a unui copil:

Bonnie şi Damon într-un copac s-au urcat, Şi acolo sus s-au S-A-R-U-T-A-T.

Mai întâi iubire, apoi măritişul lor, apoi un bebe vampir în cărucior.

Meredith se opri în hol.

— Caroline, ştii că asta n-o să facă lucrurile mai uşoare. Ieşi afară...

Patul păru din nou să înnebunească, şi începu iar să salte şi să se scuture. Bonnie se întoarse şi o luă la fugă, ştiind că Meredith era chiar în spatele ei. Dar nu reuşiră să se mişte atât de repede încât să nu audă cuvintele cântate:

— Nu sunteţi prietenele mele, sunteţi prietenele târfei! O să vedeţi voi! O să vedeţi voi!

Bonnie şi Meredith îşi înșfăcară genţile din hol şi ieşiră din casă.

— Cât e ceasul? întrebă Bonnie, când se aflau în siguranţă în maşina lui Meredith.

— Aproape cinci.

— Mi s-a părut că a trecut mult mai mult timp!

— Ştiu, dar mai avem încă nişte ore bune de lumină. Şi, apropo de asta, am primit un SMS de la Elena.

— Despre Tami?

— O să-ţi spun imediat. Dar mai întâi...

Era una dintre puţinele dăţi când Bonnie o vedea pe

Meredith stânjenită. In cele din urmă, Meredith întrebă:
— Cum a fost?
— Cum a fost ce?
— Să-1 săruţi pe Damon, prostuţo!

20

Oooo. Bonnie se cufundă la loc în scaun. A 'fost ca... Bum! Poc! Bum! Ca... un foc de artificii.
— Ai un zâmbet încrezut.
— Nu-i adevărat, spuse Bonnie plină de demnitate. Zâmbesc cu tandreţe, amintindu-mi. Şi pe urmă...
— Şi pe urmă, dacă nu l-ai fi Chemat, acum am fi tot acolo, în camera aia a ororilor. Mulţumesc, Bonnie. Ne-ai salvat pe amândouă. Brusc, Meredith devenise foarte serioasă şi sinceră.
— Cred că Elena avea probabil dreptate când spunea că el nu-i urăşte chiar pe toţi oamenii, spuse încet Bonnie. Dar, ştii, tocmai am realizat ceva. Nu i-am putut zări deloc aura. Tot ce vedeam era negru: un negru dens şi lucios, ca o carapace în jurul lui.
— Poate că aşa se protejează. îşi creează o carapace pentru ca nimeni să nu poată vedea înăuntru.
— Poate, spuse Bonnie, dar în vocea ei se simţea o notă de îngrijorare. Şi ce-i cu mesajul ăla de la Elena?
— Zice că Tami Bryce se poartă într-adevăr ciudat şi că ea şi Matt se duc să cerceteze Pădurea Veche.
Poate că se întâlnesc cu el — cu Damon adică. La 4:44, cum zicea el. Păcat că n-o putem suna.
— Ştiu, spuse încruntată Meredith.
Toată lumea din Fell's Church ştia că telefoanele nu mergeau în Pădurea Veche sau în zona cimitirului.
— Dar încearcă totuşi, adăugă ea.
Bonnie încercă, şi ca de obicei primi mesajul de semnal inexistent. Clătină din cap.
— Degeaba. Probabil că deja sunt în pădure.
— Ei bine, ce vrea ea să facem e să-i aruncăm o privire lui Isobel Saitou — ştii, pentru că e prietena lui Jim Bryce. Meredith viră. Asta îmi aduce aminte de ceva, Bonnie: te-ai

uitat la aura lui Caroline? Crezi că are în ea... una din chestiile alea?

— Cred că da. I-am văzut aura şi — îh! — nu vreau s-o mai văd vreodată. înainte era de un verde-bronz intens, dar acum e un maro mocirlos, cu zigzaguri negre. Nu ştiu dacă asta înseamnă că are înăuntru una din chestiile alea, dar cu siguranţă n-ar avea nimic împotrivă dacă s-ar cuibări mai multe în ea! spuse Bonnie şi se cutremură.

— Bine, spuse Meredith pe un ton liniştitor. Ştiu ce aş spune dacă ar trebui să-mi exprim părerea — şi dacă ai de gând să vomiţi opresc maşina.

Bonnie înghiţi greu.

— Sunt bine. Dar chiar mergem acasă la Isobel Saitou?

— Chiar mergem la ea. De fapt, aproape am şi ajuns. Să ne aranjăm puţin părul, să tragem aer adânc în piept şi să terminăm repede şi cu asta. Cât de bine o cunoşti?

— Păi, e o tipă isteaţă. N-am avut ore împreună.

Dar am terminat cu orele de gimnastică în acelaşi timp — ea avea probleme cu inima, palpitaţii sau ceva de genul ăsta, iar eu făceam crizele alea îngrozitoare de astm...

— Ori de câte ori oboseai, cu excepţia dansului, pe care-1 puteai "suporta" o noapte întreagă, spuse sec Meredith. Eu n-o cunosc deloc. Cum e?

— Ei, e de treabă. Seamănă puţin cu tine, doar că are trăsături asiatice. Mai scundă decât tine — de înălţimea Elenei, dar mai slabă. Destul de drăguţă. Puţin timidă — genul liniştit, ştii tu. Destul de greu de cunoscut. Şi... de treabă.

— Timidă şi liniştită şi de treabă îmi sună bine.

— Şi mie, spuse Bonnie, strângându-şi palmele transpirate între genunchi.

Ceea ce ar suna şi mai bine, îşi spuse, ar fi ca Isobel să nu fie acasă.

Dar în faţa casei familiei Saitou erau câteva ma- şini parcate. Bonnie şi Meredith ciocăniră şovăitor la uşa din faţă, amintindu-şi ce se întâmplase ultima oară când făcuseră aşa ceva.

Jim Bryce fu cel care deschise uşa, un băiat înalt şi slab care nu se împlinise încă şi era puţin adus de spate. Ceea ce lui Bonnie i se păru uluitor fu schimbarea de pe chipul lui când o recunoscu pe Meredith.

Când apăruse în uşă arăta îngrozitor; era livid sub urmele bronzului de vară, cu trupul oarecum prăbuşit. Când o văzu pe Meredith, obrajii lui îşi recăpătară puţin culoarea şi el păru să... ei bine, să se îndrepte ca o bucată de hârtie pe care o întinzi. Stătea drept şi părea mai înalt.

Meredith nu spuse nimic. Făcu doar un pas îna- inte şi îl cuprinse în braţe. El se agăţă de ea ca şi cum se temea că avea să fugă, şi îşi îngropă faţa în părul ei negru.

— Meredith.

— Respiră, Jim. Respiră.

— Nu ştii cum a fost. Părinţii meu au plecat pentru că străbunicul meu e foarte bolnav... cred că e pe moarte. Şi pe urmă Tami... Tami...

— Spune-mi totul încet. Şi respiră.

— A aruncat cu cuţite, Meredith. Cuţite mari, de tăiat carnea. M-a nimerit aici, în picior.

Jim trase de jeanşi pentru a arăta o gaură în material, în partea de jos a coapsei.

— Ţi-ai făcut recent vreun vaccin antitetanos? Întrebă repede Meredith, foarte eficientă.

— Nu, dar nu e o tăietură prea mare. De fapt, e doar o înţepătură.

— Astea sunt exact rănile cele mai periculoase. Trebuie să o chemi imediat pe doctoriţa Alpert.

Bătrâna doamnă Alpert era o adevărată instituţie în Fell's Church: un doctor care făcea chiar vizite la domiciliu, într-un district unde să umbli cu o gentuţă neagră şi un stetoscop după tine era ceva nemaiauzit până atunci.

— Nu pot. Nu pot s-o las...

Jim făcu un semn cu capul în spate, către interiorul casei, ca şi cum nu putea să rostească un nume.

Bonnie o trase pe Meredith de mânecă.

— Am un presentiment oribil, şopti ea. Meredith se întoarse către Jim.

— Vorbeşti de Isobel? Unde sunt părinţii ei?

— Isa-chan, adică Isobel. Ştii, eu îi spun Isa-chan...

— E-n regulă, spuse Meredith. Spune-i cum vrei. Zi mai departe.

— Ei bine, Isa-chan o are doar pe bunica ei, iar

Bunica Saitou nici nu prea coboară la parter. I-am dus

prânzul acum ceva vreme şi ea a crezut că sunt... tatăl lui Isobel. E... confuză.

Meredith îi aruncă o privire lui Bonnie şi spuse:

— Şi Isobel? Şi ea e confuză? Jim închise ochii, părând îngrozitor de nefericit.

— Aş vrea să intri şi să... ei, doar să vorbeşti cu ea.

Presentimentele lui Bonnie deveneau şi mai groaznice. Chiar nu mai putea suporta o altă sperietură ca acea de la casa lui Caroline — şi cu siguranţă nu mai avea puterea să Cheme din nou, chiar dacă Damon nu se grăbea să ajungă undeva.

Dar Meredith ştia toate astea, şi Meredith îi arunca genul acela de privire care nu putea fi contrazisă. Şi care promitea că Meredith avea să o protejeze pe Bonnie, indiferent ce se întâmpla.

— Îi face cuiva rău? Isobel? se auzi Bonnie întrebând, în vreme ce traversau bucătăria, îndreptându-se către o cameră aflată în capătul coridorului.

Abia îl auzi pe Jim şoptind:

— Da. Şi apoi, pe când Bonnie gemea în sinea ei, el adăugă: Ei însăşi.

Dormitorul lui Isobel era exact aşa cum te aşteptai să fie camera unei fete liniştite şi studioase. Sau cel puţin jumătate din ea era. Cealaltă jumătate arăta ca şi cum un talaz luase cu el totul şi apoi aruncase lucrurile în toate părţile, la întâmplare. Isobel stătea în mijlocul debandadei ca un păianjen în mijlocul pânzei sale.

Dar nu asta o făcu pe Bonnie să simtă cum i se întoarce stomacul pe dos, ci ceea ce făcea Isobel. Aşezase lângă ea ceva ce semăna mult cu trusa doamnei Flowers pentru curăţarea rănilor, dar ea nu încerca să vindece nimic.

Îşi făcea piercinguri.

Deja o făcuse la buză, nas, o sprânceană, şi urechi, în multe locuri. Din toate picura sânge, căzând pe cearşafurile mototolite ale patului ei. Bonnie văzu toate acestea când Isobel ridică privirea încruntată, doar că încruntarea era doar pe jumătate din faţă. Pe partea împunsă, sprânceana nu se mişcă deloc.

Aura ei era un portocaliu fragmentat, cu fulgerări negre prin el.

Bonnie ştiu imediat că avea să vomite. O ştiu cu acea

siguranţă adâncă ce depăşea orice fel de stânjeneală şi care o făcu să se repeadă către un coş de hârtii pe care nici măcar nu-şi amintea să-1 fi văzut. Slavă Domnului, avea în el o pungă albă de plastic, şi pe urmă, timp de câteva minute, Bonnie fu foarte ocupată.

Urechile ei înregistrară o voce, chiar în clipa în care se bucura că nu mâncase nimic la prânz.

— Dumnezeule, ai înnebunit? Isobel, ce ţi-ai făcut? Nu ştii ce infecţii poţi să capeţi... venele pe care le poţi atinge... muşchii pe care îi poţi paraliza...? Cred că deja ţi-ai tăiat muşchiul din sprânceană — şi n-ar trebui să mai sângerezi, asta dacă nu ţi-ai atins vreo venă sau arteră.

Bonnie încercă din nou să vomite în coş, dar nu Alai avea ce să iasă.

Şi în aceeaşi clipă auzi o lovitură înfundată.

Ridică privirea, ştiind oarecum ce avea să vadă. Dar tot fu un şoc. Meredith era îndoită în faţă, după ceea ce părea să fi fost o lovitură în stomac.

În clipa următoare, Bonnie era lângă Meredith.

— Oh, Doamne, te-a înjunghiat?

O lovitură de cuţit... suficient de adânc în abdomen...

Meredith nu-şi putea recăpăta răsuflarea. într-un colţ al minţii lui Bonnie se ivi un sfat pe care i-1 dăduse odată sora ei Mary, infirmiera.

Bonnie lovi cu amândoi pumnii în spatele lui Meredith, şi deodată Meredith trase în piept o gură mare de aer.

— Mersi, spuse ea abia auzit, dar Bonnie deja o trăgea de acolo, departe de Isobel care râdea şi de o colecţie de cele mai lungi cuie posibile şi alcool şi alte lucruri pe care le avea pe o tavă de lângă ea.

Bonnie ajunse la uşă şi aproape se ciocni de Jim, care ţinea un prosop ud în mână. Pentru ea, bănui. Sau poate pentru Isobel. Tot ce voia acum Bonnie era să o pună pe Meredith să-şi ridice tricoul ca să fie sigură, absolut sigură, că nu exista nici o gaură în stomacul ei.

— I l-am luat... din mână... înainte să mă lovească, spuse Meredith, respirând tot greu, în vreme ce Bonnie cerceta zona de deasupra blugilor ei cu talie joasă. O să am o vânătaie, atâta tot.

— Te-a lovit şi pe tine? spuse Jim uluit. Doar că de fapt nu o

spuse, ci o şopti.

Bietul de tine, se gândi Bonnie, satisfăcută în cele din urmă că stomacul lui Meredith nu era perforat. Cu tot ce se-ntâmplă cu Caroline, şi cu sora ta Tami, şi cu prietena ta, habar n-ai ce se petrece. Şi cum ai putea?

Şi chiar dacă ţi-am spune, ai crede doar că suntem şi noi nişte fete nebune.

— Jimmy, trebuie să o suni pe doctoriţa Alpert imediat, şi pe urmă cred că trebuie să o ducă pe Isobel la spitalul din Ridgemont. Fata asta deja şi-a făcut un rău iremediabil — Dumnezeu ştie cât. Toate găurile alea cu siguranţă au să se infecteze. Când a început asta?

— Aăă, păi... a început să se poarte ciudat după ce Caroline a venit s-o vadă.

— Caroline! izbucni Bonnie, nedumerită. Se târa pe jos?

Jim o privi lung.

— Ce?

— N-o băga în seamă pe Bonnie, glumeşte, spuse Meredith calmă. Jimmy, nu e nevoie să ne spui despre Caroline dacă nu vrei. Noi... ei bine, ştim că a fost la tine acasă.

— Ştie toată lumea? întrebă Jim pe un ton jalnic.

— Nu. Doar Matt, şi el ne-a spus doar pentru ca cineva să se ducă să vadă ce face sora ta.

Jim păru vinovat şi şocat în acelaşi timp. Cuvintele începură să se reverse din el ca şi cum până atunci ar fi fost închise într-o sticlă şi acum cineva scosese dopul.

— Nu ştiu ce se mai întâmplă. Tot ce pot să vă spune ce s-a întâmplat. Acum câteva zile... spre seară, spuse Jim, Caroline a venit pe la noi, şi... mie nu mi-a plăcut niciodată în mod special. Sigur, arată bine, şi părinţii mei erau plecaţi, dar nu m-am gândit niciodată că sunt genul de băiat...

Nu contează asta acum. Spune-ne doar despre Caroline şi Isobel.

— Păi, Caroline a venit îmbrăcată în... ei bine, bluza era practic transparentă. Şi ea pur şi simplu... a zis dacă vreau să dansez, şi era un fel de dans lent şi ea... ea, ştiţi, m-a sedus. Asta-i adevărul. Şi a plecat a doua zi dimineaţa... cam pe la ora la care a venit Matt. Asta a fost alaltăieri. Şi pe urmă am observat că Tami se purta... aiurea. N-am putut să fac nimic ca s-o opresc. Şi pe urmă m-a sunat Isa-chan şi... n-am mai auzit-o

niciodată aşa de isterică. Caroline trebuie să se fi dus direct de la mine la ea acasă. Isa-chan a zis că o să se omoare. Aşa că am venit repede aici. Oricum trebuia să plec de lângă Tami, pentru că prezenţa mea acasă părea să înrăutăţească şi mai mult lucrurile.

Bonnie se uită la Meredith şi ştiu că amândouă se gândeau la acelaşi lucru: iar la un moment dat, printre toate astea, probabil că Tami şi Caroline au încercat să-l seducă şi pe Matt.

— Probabil că i-a povestit totul Caroline, spuse Jim, cu un nod în gât. Isa-chan şi cu mine n-am... ştiţi voi, mai aşteptam. Dar tot ce mi-a zis Isa-chan a fost că o să-mi pară rău. "O să-ţi pară rău, ai să vezi tu", iar şi iar şi iar. Şi, Doamne, chiar îmi pare rău.

— Ei bine, acum poţi să încetezi să-ţi mai pară rău şi să o suni pe doctoriţă. Acum, Jimmy. Meredith îi dădu o pălmuţă peste fund. Şi pe urmă trebuie să-ţi suni părinţii. Nu te uita la mine cu ochii ăştia mari de căţeluş. Ai deja optsprezece ani; nu ştiu ce ar putea să-ţi facă pentru că ai lăsat-o pe Tami singură atâta vreme.

— Dar...

— Nici un dar. Acum, Jimmy.

Apoi Meredith făcu ceea ce Bonnie ştia că va face, dar o îngrozea. Se apropie din nou de Isobel, care stătea cu capul în jos şi se ciupea de buric cu o mână. In cealaltă avea un cui lung şi lucios.

Înainte ca Meredith să poată vorbi, Isobel spuse:

— Deci şi tu eşti băgată în asta. Te-am auzit cum i-ai spus „Jimmy". Toate încercaţi să mi-1 luaţi. Voi, toate curvele, încercaţi să-mi faceţi rău. Yurusenai! Zettai Yurusenai!

— Isobel! Nu face asta! Nu vezi că te răneşti?

— Mă rănesc doar ca să îndepărtez durerea. Ştii, de fapt tu eşti cea care o face. Mă înţepi cu ace pe dinăuntru.

Bonnie tresări, şocată, dar nu doar pentru că Isobel îşi înfipse brusc cuiul, cu răutate. Simţi cum căldura îi urcă în obraji. Inima începu să-i bată şi mai repede decât până atunci.

Încercând să nu o scape din ochi pe Meredith, îşi scoase telefonul mobil din buzunarul de la spate al jeanşilor, acolo unde îl băgase după vizita acasă la

Caroline.

Tot pe jumătate atentă la Meredith, intră pe in- ternet şi

introduse două cuvinte la căutare. Apoi, pe când alegea din rezultatele primite, îşi dădu seama că nu avea cum să absoarbă toate informaţiile nici într-o săptămână, cu atât mai puţin în câteva minute. Dar cel puţin era un început.

Acum, Meredith se dădea în spate, departe de Isobel. îşi apropie gura de urechea lui Bonnie şi şopti:

— Cred că doar o stârnim mai mult. Te-ai uitat la aura ei?

Bonnie încuviinţă din cap.

— Atunci probabil că ar trebui măcar să ieşim din cameră.

Bonnie încuviinţă din nou.

— Încercai să-i suni pe Matt şi Elena? Întrebă Meredith, uitându-se la telefonul mobil al lui Bonnie.

Bonnie clătină din cap şi întoarse telefonul, pentru ca Meredith să poată să vadă cele două cuvinte pe care le căutase. Meredith se uită lung la ecran, apoi îşi ridică ochii întunecaţi către Bonnie, îngrozită.

Vrăjitoare Salem!

21

De fapt, chiar are noimă, dar una oribilă, spuse Meredith.

Se aflau în livingul lui Isobel, aşteptând-o pe doctoriţa Alpert. Meredith stătea aşezată la un birou foarte frumos, făcut dintr-un lemn de culoare neagră şi ornamentat cu modele aurii, şi lucra pe un calculator care fusese lăsat deschis.

— Fetele din Salem acuzau oamenii că le făceau rău — vrăjitoarele, desigur. Spuneau că le ciupeau şi "le înţepau cu ace".

— Aşa cum ne acuză pe noi Isobel, spuse Bonnie, încuviinţând din cap.

— Şi făceau crize şi îşi contorsionau corpul în "poziţii imposibile".

— Caroline a părut să facă o criză în camera lui Stefan, spuse Bonnie. Şi dacă să te târăşti ca o şopârlă nu înseamnă să-ţi contorsionezi corpul într-o poziţie imposibilă... uite, o să încerc şi eu.

Se întinse pe podeaua familiei Saitou şi încercă să-şi întoarcă în afară coatele şi genunchii la fel cum făcuse

Caroline. Nu reuşi.

— Vezi?

— Oh, Doamne!

Era Jim, aflat în uşa bucătăriei, ţinând — cât pe ce să scape din mâini — o tavă cu mâncare. In aer se simţea mirosul pătrunzător de supă miso, şi Bonnie nu era prea sigură dacă asta o făcea să se simtă leşinată de foame sau îi era prea greaţă ca să-i mai fie vreodată foame.

— E-n regulă, îi spuse ea repede, ridicându-se.

Eu doar... încercam ceva.

Meredith se ridică şi ea.

— Asta e pentru Isobel?

— Nu, e pentru Obaasan... adică bunica lui Isa-chan... Bunica Saitou...

— Ţi-am spus să le zici cum îţi e mai uşor.

Obaasan e foarte bine, la fel ca Isa-chan, îi spuse Meredith lui Jim pe un ton blând şi hotărât.

Jim se relaxă puţin.

— Am încercat să o conving pe Isa-chan să mă- nânce, dar ea doar aruncă tava în perete. Spune că nu poate să mănânce; că cineva o strânge de gât.

Meredith se uită cu subînţeles la Bonnie. Apoi se întoarse către Jim.

Ce-ar fi să mă duc eu să i-o duc? Ţie ţi-ajunge prin câte ai trecut. Unde e?

— Sus, a doua uşă pe stânga. Dacă... dacă spune ceva aiurea, pur şi simplu ignor-o.

— În regulă. Rămâi lângă Bonnie.

— DA, nu, spuse repede Bonnie. Bonnie merge cu tine.

Nu ştia dacă era pentru propria ei protecţie sau a lui Meredith, dar avea de gând să stea lipită de ea.

La etaj, Meredith aprinse cu grijă lumina pe coridor, cu cotul. Apoi găsiră a doua uşă pe dreapta, în care descoperiră o bătrână care semăna cu o păpuşă. Se afla exact în mijlocul camerei, stând întinsă în mijlocul unei salteluţe subţiri aşezată pe jos. Când fetele intrară, se ridică în capul oaselor şi zâmbi.

Zâmbetul aproape că transformă faţa zbârcită în chipul unui copil fericit.

— Megumi-chan, Beniko-chan, aţi venit să mă vedeţi! exclamă ea, înclinându-se adânc.

— Da, spuse cu grijă Meredith. Aşează tava cu mâncare lângă bătrână. Am venit să vă vedem... doamnă Saitou.

— Nu vă jucaţi cu mine! Sunt Inari-chan! Sau sunteţi supărate pe mine?

— Atâtea chan-uri! Credeam că "Chan" e un nume chinezesc. Isobel nu e japoneză? Şopti Bonnie din spatele lui Meredith.

Oricum ar fi fost, bătrâna cu aspect de păpuşă nu era surdă. Izbucni în râs şi-şi duse amândouă mâinile la gură, într-un gest de fetiţă.

— Oh, nu mă tachinaţi înainte să mănânc. Itada - kimasu!

Ridică bolul cu supă miso şi începu să bea.

— Cred că chan e ceva pe care-1 pui la sfârşitul unui nume atunci când îţi e prieten, aşa cum spunea Jim Isa-chan, rosti cu glas tare Meredith. Iar Ita-daki-mas-u e ceva ce spui când începi să mănânci. Şi asta-i tot ce ştiu.

O parte din mintea lui Bonnie înregistră faptul că "prietenele" Bunicii Saitou aveau nume care în- tâmplător începeau cu M şi B. O altă parte calcula unde se afla camera asta faţă de cele de la parter, mai ales faţă de cea a lui Isobel.

Era exact deasupra ei.

Bătrâna micuţă se oprise din mâncat şi o privea cu atenţie.

— Nu, nu, voi nu sunteţi Beniko-chan şi Megumi-chan. Ştiu bine. Dar ele mă vizitează uneori, şi la fel şi draga mea Nobuhiro. Şi alte creaturi vin, creaturi nesuferite, dar eu am fost crescută ca fecioară de altar — ştiu cum să mă port cu ele.

O expresie de satisfacţie atotcunoscătoare trecu pentru o clipă pe chipul bătrân şi nevinovat.

— Casa asta e posedată, ştiţi. Adăugă: Kore ni wa kitsune ga karande isou da ne.

— Mă scuzaţi, doamnă Saitou... ce-aţi spus? întrebă Meredith.

— Am spus: în asta trebuie să fie băgată o kitsune.

— O kit-su-ne? repetă Meredith nedumerită.

— O vulpe, prostuţo, spuse bătrâna pe un ton vesel. Pot să se transforme în orice vor ele, nu? Chiar şi în oameni. Hei, cineva s-ar putea transforma în tine, şi prietena ta cea mai bună nici nu şi-ar da seama.

— Aşa... deci un soi de vulpe-vârcolac, nu? în- trebă

Meredith, dar acum Bunica Saitou se legăna înainte şi înapoi, cu privirea aţintită pe peretele din spatele lui Bonnie.

— Pe vremuri jucam un joc în cerc, spuse ea. Stăteam cu toţii roată şi unul dintre noi în mijloc, legat la ochi. Şi cântam un cântec. Ushiro no shounen daare? Cine e în spatele tău? I-am învăţat jocul ăsta şi pe copiii mei, dar am făcut un cântecel în engleză pentru el.

Şi începu să cânte, cu o voce de femeie foarte bătrână sau de fetiţă foarte mică, ţinându-şi tot timpul ochii aţintiţi nevinovat asupra lui Bonnie.

"Vulpea şi ţestoasa
Se-ntrecură-n joc —
Cine e departe în spatele tău?
Cine-o să ajungă
Pe al doilea loc.
Cine e mai aproape în spatele tău?
Pentru-nvingător,
O gustare fină,
Cine e tot mai aproape în spatele tău?
Supă de ţestoasă, Ce grozavă cină!
Cine e chiar în spatele tău?"

Bonnie simţi o răsuflare fierbinte în ceafa. Icnind, se răsuci... şi ţipă. Şi ţipă.

Isobel era acolo, şi de pe ea picura sânge care cădea pe rogojinile de pe podea. Reuşise într-un fel sau altul să treacă pe lângă Jim şi să se strecoare în camera de la etaj, cufundată în penumbră, fără ca cineva să o vadă sau să o audă. Acum stătea acolo ca o zeiţă diformă a piercingului, sau ca hidoasa întrupare a coşmarului oricărui amator de piercing. Purta doar o pereche de bikini foarte sumari. In rest era goală, cu excepţia sângelui şi a diferitelor feluri de inele şi biluţe şi ace pe care le înfipsese în găurile de pe pielea ei. îşi perforase fiecare bucăţică de piele despre care Bonnie auzise că putea fi perforată, şi încă vreo câteva la care Bonnie nici nu se gândise. Şi din fiecare gaură curgea sânge.

Răsuflarea ei era fierbinte şi fetidă şi îngreţoşătoare — ca ouăle stricate.

Isobel îşi scoase printre dinţi limba rozalie. Acolo nu avea nici un piercing. Era mai rău. Cu un instrument de-al ei secţionase în două muşchiul cel lung, astfel că acum era

bifurcat ca limba unui şarpe.

Iar limba aceea rozalie, bifurcată, o linse pe Bonnie pe frunte.

Bonnie leşină.

Matt conduse încet pe drumeagul aproape invizibil. Observă că nu exista nici un indicator cu vreun nume, care să-l identifice. Urcară o colină şi apoi coborâră într-un mic luminiş.

— Fereşte-te de locul unde zânele dansează-n cerc, spuse încet Elena, ca şi cum cita din ceva. Şi de stejarii bătrâni...

— Ce spui tu acolo?

— Opreşte.

Când Matt opri maşina, Elena coborî şi rămase în mijlocul luminişului.

— Nu ţi se pare că aici e o atmosferă stranie?

— Nu ştiu. Unde s-ar duce chestia aia roşie?

— Pe aici pe undeva. Am văzut-o!

— Şi eu — şi ai văzut că era mai mare ca o vulpe?

— Da, dar nu la fel de mare cât un lup.

Matt respiră uşurat.

— Bonnie nu vrea să mă creadă. Şi ai văzut cât de repede s-a mişcat...

— Prea repede ca să fie ceva natural.

— Vrei să spui că de fapt n-am văzut nimic? spuse Matt aproape cu violenţă.

— Vreau să spun că am văzut ceva supranatural.

Ca insecta aia care te-a atacat pe tine. Ca şi copacii, de altfel. Ceva care nu urmează legile acestei lumi.

Dar oricât au căutat, nu au putut găsi animalul.

Tufele şi arbuştii dintre copaci alcătuiau un cerc des în jurul luminişului. Dar nu era nici o urmă de vizuină, sau ascunziş sau o deschizătură în vegetaţia deasă.

Iar soarele aluneca încet în jos pe cer. Luminişul era frumos, dar nu exista nimic interesant pentru ei acolo.

Matt tocmai se întorsese pentru a-i spune asta Elenei, când o văzu ridicându-se repede, alarmată.

— Ce...?

Îi urmări privirea şi se opri.

Un Ferrari galben le tăia calea înapoi către drum.

Când veniseră încoace, nu trecuseră pe lângă un Ferrari galben. Pe drumeagul îngust nu era loc decât pentru o singură

maşină.

Şi totuşi, Ferrariul era acolo.

În spatele lui Matt se auziră nişte crengi rupte. Se întoarse repede.

— Damon!

— Pe cine aşteptai?

Ochelarii Ray-Ban ascundeau complet ochii lui Damon.

— Nu aşteptam pe nimeni, spuse Matt pe un ton agresiv. Tocmai am venit aici.

Ultima oară când îl văzuse pe Damon, când acesta fusese alungat ca un câine bătut din camera lui Stefan, voise foarte tare să-1 pocnească peste gură. Elena ştia asta şi simţea că Matt o voia şi acum.

Dar Damon nu mai era acelaşi cu cel care părăsise atunci camera. Elena vedea cum primejdia se ridica din el asemenea unor valuri de căldură.

— Oh, înţeleg. Asta e... zona voastră privată... pentru explorări private, traduse Damon, şi în vocea lui era o notă de complicitate care nu-i plăcu Elenei.

— Nu! mârâi Matt.

Elena îşi dădu seama că va trebui să-1 ţină sub control. Era periculos să îi riposteze lui Damon când era în dispoziţia asta.

— Cum poţi să spui aşa ceva? continuă Matt. Elena îi aparţine lui Stefan.

— Ei, .. .ne aparţinem unul altuia, încercă să câştige timp Elena.

— Sigur că da, spuse Damon. Un singur trup, 0 singură inimă, un singur suflet.

Pentru o clipă, există ceva acolo... o privire în spatele acelor Ray-Ban, îşi spuse Elena, care părea criminală.

Dar în momentul următor, tonul lui Damon se schimbă într-un murmur lipsit de orice expresie:

— Dar atunci, de ce sunteţi voi doi aici?

Capul lui, întors pentru a privi mişcările lui Matt, avea poziţia unui prădător care îşi urmăreşte prada. In atitudinea lui era ceva mult mai neliniştitor decât de obicei.

— Am văzut ceva roşu, spuse Matt, înainte ca

Elena să-1 poată opri. Ceva asemănător cu ce am văzut eu când am avut accidentul ăla.

Acum Elena simţea furnicături pe braţe. Intr-un fel, îşi

dorea ca Matt să nu fi spus asta. In luminişul acesta tăcut, întunecos, din pădurea de conifere, simţi brusc cum i se face foarte frică.

Şi atunci, încordându-şi la maximum noile sale simţuri — până când le percepu întinzându-se ca o plasă subţire de păianjen în jurul ei — simţi şi răul de acolo, îl simţi trecând dincolo de hotarul şi atin- gerea minţii ei. In acelaşi timp, îşi dădu seama că păsările amuţeau pe toată acea lungă distanţă.

Ceea ce i se păru cel mai tulburător fu să se întoarcă în acea clipă, chiar când trilurile încetară, şi să vadă că Damon se întoarce în acelaşi timp pentru a o privi. Ochelarii de soare o împiedicau să afle ce gândea el. Restul feţei era ca o mască.

Stefan, îşi spuse neajutorată, cu dor.

Cum a putut să o lase... cu ăsta? Fără vreo averti- zare, fără să aibă vreo idee despre destinaţia lui, fără să existe vreo cale de a mai lua vreodată legătura cu el... Poate că pentru el avusese o logică să facă asta, în dorinţa lui disperată de a nu o transforma în ceva ce el ura. Dar să o lase cu Damon în starea asta, şi cu toate puterile ei anterioare dispărute...

E vina ta, îşi spuse, renunţând să îşi mai plângă

de milă. Tu ai fost cea care 1-a bătut la cap cu legătura dintre fraţi. Tu ai fost cea care 1-a convins că se putea avea încredere în Damon. Acum descurcă-te cu consecinţele.

— Damon, spuse Elena, te-am căutat. Voiam să te întreb... despre Stefan. Ştii că m-a părăsit.

— Desigur. Pentru binele tău — parcă aşa se spune. M-a lăsat pe mine să-ţi fiu bodyguard.

— Deci v-aţi întâlnit acum două seri?

— Desigur.

Şi — desigur — n-ai încercat să-1 opreşti. Lucrurile nici nu puteau ieşi mai bine de-atât pentru tine, îşi spuse Elena. Niciodată nu-şi dorise mai mult ca în clipa asta toate capacităţile pe care le avusese ca spirit — nici măcar când realizase că Stefan plecase

Cu adevărat şi ea, atât de umană, nu avea cum ajungă la el.

— Ei bine, n-am de gând să-1 las pur şi simplu să mă părăsească, spuse ea hotărâtă, pentru binele meu sau pentru orice alt motiv. O să mă duc după el dar mai întâi trebuie să ştiu unde ar fi putut să se ducă.

— Mă întrebi pe mine?

— Da. Te rog, Damon, trebuie să-l găsesc. Am nevoie de el. Eu…

Simţea cum i se pune un nod în gât şi trebuia să fie neînduplecată cu ea însăşi.

Dar în aceeaşi clipă îşi dădu seama că Matt îi şoptea foarte încet:

— Elena, taci. Cred că îl înfuriem foarte tare. Uită-te la cer.

Elena o simţea şi ea. Copacii din jurul lor păreau să se încline spre ei, strângând cercul, mai întunecaţi ca înainte, ameninţători. Elena îşi ridică încet faţa, privind în sus. Chiar deasupra lor, nori cenuşii se adunau, îngrămădindu-se unul peste altul, cirus copleşit de cumulus, transformându-se în nori negri de furtună — concentraţi exact deasupra locului în care se aflau ei.

Pe pământ, începeau să se formeze mici vârtejuri, care ridicau în aer grămezi de ace de pin şi frunze verzi de vară din copacii tineri. Elena nu mai văzuse niciodată aşa ceva, şi luminişul se umplea de un miros dulce şi senzual, care evoca uleiuri exotice şi nopţi lungi şi întunecate de iarnă.

Apoi, uitându-se la Damon, pe când vârtejurile se ridicau tot mai sus iar aroma dulce o copleşea, strângându-se tot mai aproape de ea impregnându-i-se în haine şi întipărindu-i-se în piele, ştiu că depăşise limita.

Nu îl putea proteja pe Matt.

În biletul lui din jurnal, Stefan mi-a spus să am încredere în Damon. Stefan ştie mai multe despre el decât ştiu eu, îşi spuse ea disperată. Dar amândoi ştim ce vrea Damon, până la urmă. Ceea ce a vrut întotdeauna. Pe mine. Sângele meu…

— Damon, începu ea pe un ton blând — şi se opri.

Fără să o privească, el ridică o mână, cu palma spre ea.

Aşteaptă.

— Trebuie să fac ceva, murmură el.

Se aplecă, şi fiecare mişcare era la fel de graţioasă, într-un fel inconştient şi economic, precum cea a unei pantere, şi ridică de jos o creangă ruptă din ceva ce părea un pin obişnuit de Virginia. O flutură uşor, gânditor, săltând-o în mână ca pentru a-i simţi greutatea şi echilibrul. Părea mai degrabă un evantai decât o ramură.

Acum Elena se uita la Matt, încercând să-i comunice cu privirea toate lucrurile pe care le simţea ea, în primul rând că îi

părea rău: pentru că îl băgase în povestea asta; pentru că avusese vreodată sentimente pentru el; pentru că îl ţinuse alături de ea într-un grup de prieteni care erau atât de strâns legaţi de supranatural.

Acum ştiu cam ce trebuie să fi simţit Bonnie în acest ultim an, îşi spuse ea, pot să văd şi să intuiesc anumite lucruri fără să am nici cea mai mică putere să le împiedic.

Matt, întorcând capul brusc, încerca să se apropie pe furiş de copaci.

Nu, Matt. Nu. Nu!

El nu înţelese. Nici ea nu înţelegea, doar simţea că acei copaci păstrau distanţa numai din cauza prezenţei lui Damon acolo. Dacă ea şi Matt se aventu- rau în pădure, dacă ieşeau din luminiş sau chiar rămâneau în el prea mult... Matt vedea teama pe faţa ei, şi propriul lui chip reflecta o înţelegere cumplită a situaţiei. Erau prinşi în capcană.

Doar dacă nu...

Prea târziu, spuse Damon tăios. Ţi-am spus, trebuie să fac ceva.

Se părea că găsise băţul pe care îl căuta. Acum îl ridică, îl scutură uşor, şi-1 coborî dintr-o singură mişcare, retezând pieziş aerul.

Iar Matt fu cuprins de convulsii de agonie.

Era un soi de durere pe care nici măcar nu şi-o închipuise până atunci: o durere care părea să vină din interiorul lui, dar de peste tot, fiecare organ din trupul lui, fiecare muşchi, fiecare nerv, fiecare os elibera un fel diferit de durere. Muşchi îl dureau şi i se contractau ca şi cum erau încordaţi la maximum, şi totuşi erau obligaţi să se încordeze şi mai mult. în trupul lui, toate organele parcă luaseră foc. In stomac, mii de cuţite îl străpungeau. îşi simţea oasele la fel cum îşi simţise braţul când îl rupsese odată, când avea nouă ani şi o maşină a intrat în plin, din lateral, în maşina tatălui său. Iar nervii săi — dacă ar exista un comutator pe nervi care să fie răsucit de la "plăcere" la "durere" — erau acum pe "suferinţă". Atingerea hainelor pe piele era de nesuportat. Curenţii de aer care treceau pe lângă el erau pură agonie. Rezistă cincisprezece secunde şi apoi leşină.

— Matt!

În toată această vreme, Elena fusese încremenită, cu

muşchii blocaţi, fără să fie în stare să se mişte un timp care i se păru infinit. Brusc eliberată, alergă la Matt, îl trase în poala ei, se uită la faţa lui.

Apoi ridică privirea.

— Damon, de ce? De ce?

Brusc, realiză că, deşi Matt îşi pierduse cunoştinţa, continua să se zvârcolească de durere. Se chinui să nu ţipe cuvintele, să le rostească doar apăsat.

— De ce faci asta? Damon! încetează.

Se uită lung la bărbatul tânăr îmbrăcat în negru din cap până-n picioare: jeanşi negri cu curea neagră, ghete negre, jachetă neagră de piele, păr negru, şi afurisiţii de ochelari Ray-Ban.

— Ţi-am spus, răspunse pe un ton nonşalant Damon. E ceva ce trebuia să fac. Să privesc. O moarte dureroasă.

— Moarte!

Elena îl privi uluită pe Damon. Şi apoi începu să-şi adune toată Puterea, într-un fel care fusese instinctiv şi atât de uşor doar cu câteva zile în urmă, când ea era mută şi nesupusă gravitaţiei, şi care acum i se părea atât de greu şi de străin. Spuse, cu hotărâre:

— Dacă nu-i dai drumul... acum... o să te lovesc cu toată Puterea mea.

El râse. Ea nu-1 mai văzuse niciodată râzând cu adevărat, nu cum o făcea acum.

— Şi te aştepţi să bag în seamă Puterea ta minusculă?

— Nu e chiar minusculă.

Elena o evaluă încrâncenată. Nu era mai mult decât Puterea înnăscută a oricărei fiinţe umane — Puterea pe care vampirii o luau de la oameni împreună cu sângele pe care îl beau — dar de când fusese spirit, ea ştia cum să o folosească. Şi cum să atace cu ea.

— Cred că o s-o simţi, Damon. Dă-i drumul — ACUM!

— Oare de ce cred oamenii întotdeauna că volumul vocii va reuşi acolo unde logica nu poate? murmură Damon.

Elena îşi arătă Puterea.

Sau cel puţin se pregăti să o facă. Trase aer în piept adânc, aşa cum trebuia, îşi ţinu miezul nemişcat şi se imagină strângând în mână o minge de foc alb, şi pe urmă...

Matt era în picioare. Arăta ca şi cum ar fi fost tras în

picioare şi era ţinut acolo ca o marionetă, iar ochii îi lăcrimau fără să vrea, dar era mai bine decât să-1 vadă zvârcolindu-se pe jos.

— Îmi rămâi datoare, îi spuse Damon Elenei, nonşalant. O să-mi iau răsplata mai târziu. Iar către Matt spuse, pe tonul unui unchi plin de afecţiune, cu unul dintre acele zâmbete fulgerătoare ale lui, de care nu erai niciodată sigur că le-ai văzut: Norocul meu că eşti un specimen rezistent, nu?

— Damon.

Elena îl mai văzuse pe Damon în dispoziţia lui de hai-să-ne-jucăm-cu-creaturile-mai-slabe, şi era cea care îi plăcea cel mai puţin. Dar astăzi era ceva în neregulă, ceva ce nu înţelegea.

— Hai să lămurim lucrurile, spuse ea, în vreme ce simţi cum firişoarele de păr de pe ceafa şi braţe i se ridică din nou. De fapt, ce vrei?

Dar el nu-i dădu răspunsul pe care-1 aştepta.

— Am fost însărcinat oficial să am grijă de tine. Şi am grijă de tine în mod oficial. De altfel, nici nu cred că ar trebui să fii lipsită de protecţia şi tovărăşia mea cât timp e plecat frăţiorul meu.

— Pot să mă descurc şi singură, spuse sec Elena, fluturând o mână în semn că puteau trece la adevărata problemă.

— Eşti o fată foarte drăguţă. Elemente periculoase şi — un zâmbet fulgerător — neplăcute ar putea să te urmărească. Insist să ai un bodyguard.

— Damon, în clipa asta, cel mai neplăcut element de care trebuie să fiu protejată eşti tu. Ştii bine asta. Care e de fapt problema?

Luminişul... pulsa. Aproape ca şi cum era ceva organic, care respira. Elena avea senzaţia că sub picioarele ei — sub ghetele vechi şi scorojite, de munte, ale lui Meredith — pământul se mişca uşor, ca un uriaş animal adormit, iar copacii erau asemenea unei inimi care bătea.

Pentru cine bătea? Pentru pădure? Erau mai mulţi copaci morţi decât vii aici. Şi putea jura că îl cunoştea suficient de bine pe Damon pentru a şti că nu-i plăceau copacii şi nici pădurile.

În momente ca acestea, Elena îşi dorea să mai aibă aripi. Aripi şi cunoaştere — mişcările mâinii, Cuvintele Puterii Albe, focul alb dinlăuntrul ei care i-ar fi îngăduit să ştie adevărul fără

să încerce să-1 ghicească, sau care pur şi simplu să alunge toate supărările până la Stonehenge.

Se părea că nu rămăsese decât cu atracţia tot mai mare a vampirilor faţă de ea, şi cu propria ei minte.

Mintea funcţionase bine până acum. Poate că, dacă nu-1 lăsa pe Damon să afle cât de înspăimântată era, ar putea să câştige o amânare a execuţiei pentru ei.

— Damon, îţi mulţumesc că eşti îngrijorat pentru mine. Acum vrei să mă laşi cu Matt o clipă ca să văd dacă mai respiră?

Din spatele ochelarilor Ray-Ban, avu impresia că distinge o fulgerare roşie.

— Într-un fel, mă gândeam că o să spui asta, răspunse Damon. Şi, bineînţeles, este dreptul tău de a avea o consolare după ce ai fost părăsită într-un mod atât de perfid. O resuscitare gură-la-gură, de pildă.

Elena simţi nevoia să înjure. Răspunse cu grijă:

— Damon, dacă Stefan te-a numit bodyguardul meu, atunci nu se prea poate spune că "m-a părăsit într-un mod perfid", nu-i aşa? Nu se poate şi una, şi...

— Atunci fa-mi un hatâr, da? spuse Damon, cu vocea cuiva care urma să spună Ai grijă sau Nu face nimic din ce n-aş face eu.

Se lăsă tăcerea. Vârtejurile se potoliseră. Mirosul de răşină încălzită de soare în acest loc întunecos o făcea să se simtă lipsită de vlagă, ameţită. Pământul era şi el cald, iar toate acele de pin păreau aliniate, ca şi cum animalul care dormea avea ace drept blană. Elena privi firişoarele de praf răsucindu-se şi scânteind ca nişte opale în lumina aurie a soarelui. Ştia că nu era în cea mai bună formă acum, şi nici mintea ei nu era. In cele din urmă, când fu sigură că vocea avea să-i fie calmă, întrebă:

— Ce vrei?

— Un sărut.

22

Bonnie era tulburată şi confuză. Era întuneric.

— Bun, se auzi o voce răstită şi în acelaşi timp calmă. Există două posibile comoţii, o rană prin înţepare care are nevoie de injecţii antitetanos… şi… ei bine, mă tem că trebuie să-ţi sedez prietena, Jim. Şi pentru asta o să am nevoie de ajutor, dar tu nu ai voie să te mişti deloc. Stai întins pe spate, cu ochii închişi.

Bonnie deschise ochii. îşi amintea vag că se prăbuşise în faţă pe patul ei. Dar nu era acasă; era încă în casa Saitou, întinsă pe o canapea.

Ca de obicei, când se simţea confuză sau îi era frică, o căută pe Meredith. Meredith tocmai venea din bucătărie cu o compresă cu gheaţă. O puse pe fruntea deja udă a lui Bonnie.

— Doar am leşinat, explică Bonnie, ca şi cum şi-ar fi dat seama singură. Asta-i tot.

— Ştiu că leşinat. Ai dat cu capul tău drăguţ de podea, răspunse Meredith, şi de data asta pe chipul ei se putea citi totul: îngrijorarea şi compasiunea şi uşurarea erau foarte vizibile; chiar avea lacrimi în ochi. Oh, Bonnie, n-am reuşit să te prind la timp. Isobel îmi stătea în drum şi rogojinile alea tata mi nu sunt prea groase — şi ai fost leşinată aproape jumătate de oră! M-ai speriat.

— Îmi pare rău.

Bonnie îşi trase cu greu o mână afară din pătura în care părea să fie înfăşurată şi o strânse pe Meredith de mână. însemna: solidaritatea feminină de velociraptor e încă în acţiune. Şi mai însemna: mulţumesc că îţi pasă.

Jim era întins pe o altă canapea, cu o compresă cu gheaţă la ceafa. Faţa lui era alb-verzuie. încercă să se ridice, dar doctoriţa Alpert — fusese vocea ei, aspră şi totodată blândă — îl împinse la loc pe canapea.

— Nu trebuie să te mai forţezi, spuse ea. Dar am nevoie de un asistent. Meredith, poţi să mă ajuţi cu Isobel? Se pare că o să ne cam dea de furcă.

— M-a lovit în ceafa cu o lampă, le avertiză Jim.

— Nu vă întoarceţi cu spatele la ea.

— O să avem grijă, spuse doctoriţa.

— Voi doi staţi aici, adăugă Meredith ferm.

Bonnie se uita în ochii lui Meredith. Voia să se ridice să le ajute cu Isobel. Dar Meredith avea acea privire hotărâtă care îţi spunea că e mai bine să n-o contrazici.

Imediat ce plecară, Bonnie încercă să se ridice în picioare.

Dar în clipa următoare începu să vadă acel vid cenuşiu care pulsa şi care însemna că avea să leşine din nou.

Se întinse la loc, scrâşnind din dinţi.

Un timp destul de lung se auziră bufnituri şi strigăte de sus, din camera lui Isobel. Bonnie distingea vocea ridicată a doamnei Alpert, şi apoi pe cea a lui Isobel, apoi o a treia voce — nu a lui Meredith, care niciodată nu ţipa dacă se putea şi altfel — care semăna cu vocea lui Isobel, doar că era mai înceată şi distorsionată.

În cele din urmă se lăsă tăcerea şi Meredith şi doamna Alpert apărură ducând între ele trupul moale al lui Isobel. Lui Meredith îi curgea sânge din nas, iar părul scurt şi grizonant al doctoriţei era ciufulit, dar reuşiseră cumva să tragă un tricou pe trupul automutilat al lui Isobel, iar doctoriţa nu-şi pierduse geanta neagră.

— Răniţii capabili să umble, rămâneţi unde sunteţi. Ne întoarcem să vă ajutăm, spuse doctoriţa în felul ei lapidar.

Apoi doamna Alpert şi Meredith mai făcură un drum, pentru a o lua pe bunica lui Isobel.

— Nu-mi place cum arată, spuse scurt doctoriţa.

Şi nici cum îi bate inima. Am putea să-i facem şi ei un control.

Un minut mai târziu se întoarseră ca să-i ajute pe Jim şi Bonnie să ajungă la SUV-ul doctoriţei. Cerul se înnorase şi soarele era o minge roşie, nu departe de linia orizontului.

— Vrei să-ţi dau ceva pentru durere? Întrebă doctoriţa, văzând-o pe Bonnie cum se uită la geanta ei neagră.

Isobel era în spate, unde scaunele fuseseră rabatate.

Meredith şi Jim stăteau pe cele două scaune în faţa ei, cu bunica Saitou între ei, iar Bonnie — la insistenţele lui Meredith — era în faţă, lângă doctoriţă.

— Aăă, nu, e-n regulă, spuse Bonnie.

De fapt, se întreba dacă spitalul o putea vindeca pe Isobel de infecţie mai bine decât ar putea com- presele cu ierburi ale doamnei Flowers.

Dar deşi capul îi zvâcnea şi o durea şi simţea cum pe frunte îi creşte un cucui mare cât un ou, voia să-şi păstreze mintea limpede. Era ceva care o sâcâia, un fel de vis pe care îl avusese în timpul în care Meredith spusese că-şi pierduse cunoştinţa.

Oare ce era?

— Bun atunci. V-aţi pus centurile? Am plecat. SUV-ul demară din faţa casei Saitou.

— Jim, continuă doctoriţa, ai spus că Isobel are o soră de trei ani care doarme în camera ei sus, aşa că am chemat-o pe nepoata mea Jayneela să vină să stea cu ea. Cel puţin o să fie cineva în casă.

Bonnie se răsuci să se uite la Meredith. Izbucniră amândouă în acelaşi timp:

— Oh, nu! Nu poate să intre! Mai ales în camera lui Isobel! Vă rog, trebuie să..., bălmăji Bonnie.

— Nu sunt deloc sigură că e o idee bună, spuse Meredith, la fel de repede dar mult mai coerent. Doar dacă stă departe de camera aia, şi poate mai are pe cineva cu ea — un băiat ar fi bine.

— Un băiat? Doctoriţa Alpert era nedumerită, dar combinaţia dintre disperarea lui Bonnie şi sinceritatea lui Meredith păru să o convingă. Păi, Tyrone, nepotul meu, se uita la televizor când am plecat de-acasă. O să încerc să dau de el.

— Uau! exclamă fără să vrea Bonnie. Asta e acel Tyrone care e atacant în echipa de fotbal de anul viitor, nu? Am auzit că i se spune Tyre-minator.

— Ei, hai să zicem că eu cred că o s-o poată apăra pe Jayneela, spuse doctoriţa Alpert după ce vorbi la telefon cu nepotul ei. Dar noi suntem cei cu fata... ăăă... supraexcitată în maşină cu noi. Din felul în care s-a împotrivit sedativului, aş zice că şi ea e un "terminator “pe cinste.

Telefonul mobil al lui Meredith scoase sunetul pentru numerele pe care nu le avea în memorie, apoi anunţă: "Aveţi un apel de la doamna T. Flowers. Preluaţi..." In clipa următoare, Meredith apăsa pe butonul vorbeşte.

— Doamnă Flowers?

Zgomotul motorului îi împiedică pe Bonnie şi ceilalţi să audă ce spunea doamna Flowers, aşa că Bonnie începu din nou să se concentreze pe două lucruri: ce ştia ea despre "victimele" "vrăjitoarelor" din Salem, şi ce fusese acel gând răzleţ pe care îl avusese în vreme ce zăcea inconştientă.

Dar uită de toate în clipa în care Meredith îşi puse jos telefonul.

— Ce e? Ce? Ce?

Bonnie nu vedea prea bine faţa lui Meredith în amurg, dar

părea palidă, iar când vorbi, şi vocea îi suna într-un fel palidă.

— Doamna Flowers lucra puţin în grădină şi voia să intre în casă, când a observat că era ceva în tufişurile ei de begonii. A zis că era ca şi cum cineva încercase să îndese ceva jos, între tufiş şi un zid, dar se înţepenise o bucată de material.

Bonnie simţi că i se taie respiraţia.

— Ce era?

— Era o geantă de pânză, plină cu haine şi pantofi. Ghete. Cămăşi. Pantaloni. Toate ale lui Stefan.

Bonnie scoase un ţipăt care o făcu pe doctoriţă să răsucească speriată volanul, apoi îşi reveni, şi partea din spate a SUV-ului oscilă.

— Oh, Doamne, oh, Doamne — nu aplecat!

— Oh, ba cred că a plecat. Doar că nu din pro-prie voinţă, spuse Meredith încruntată.

— Damon, icni Bonnie şi se prăbuşi la loc în scaun, şi ochii i se umplură de lacrimi care începură să-i alunece pe obraz. Şi eu, care am vrut să cred...

— Te doare mai rău capul? întrebă doamna Alpert, ignorând cu tact conversaţia care nu o indusese şi pe ea.

— Nu... de fapt, da, recunoscu Bonnie.

— Uite, deschide-mi geanta şi lasă-mă să mă uit în era. Am tot felul de pastile... bun, asta e. A văzut cineva o sticlă de apă pe aici?

Jim întinse cu o mână moale o sticlă.

— Mersi, spuse Bonnie, luând pastila micuţă cu o înghiţitură mare de apă.

Trebuia să scape de durerea de cap. Dacă Damon 1-a răpit pe Stefan, atunci ar trebui ca ea sa-1 Cheme pe el, nu? Dumnezeu ştie unde o să ajungă Stefan de data asta. De ce nici unul dintre ei nu s-a gândit şi la posibilitatea asta?

Ei bine, mai întâi, pentru că se presupunea că noul Stefan era foarte puternic, şi în al doilea, din cauza acelei note din jurnalul Elenei.

— Asta e! exclamă, surprinzându-se chiar şi pe ssine.

Totul îi revenea acum în minte, tot ce ea şi Matt vorbiseră...

— Meredith! spuse, fără să ia în seamă privirea piezişă pe care i-o aruncă doctoriţa. Când eram inconştientă, am vorbit cu Matt. Şi el era inconştient.

— Era rănit?

— Oh, Doamne, da. Damon trebuie să fi făcut ceva îngrozitor. Dar a spus să ignor asta, că de când văzuse biletul lăsat de Stefan Elenei îl tot sâcâise ceva. Ceva despre Stefan care 1-a întrebat pe profesorul de engleză anul trecut cum se scrie judecată. Şi tot îmi spunea: Caută în fişierul de siguranţă. Caută în fişierul de siguranţă... înainte să o facă Damon.

Se uită lung la chipul întunecat al lui Meredith, dându-şi seama că, în vreme ce maşina încetinea la o intersecţie, doctoriţa şi Jim se holbau la ea. Tactul are şi el limitele lui.

Vocea lui Meredith rupse tăcerea.

— Doamnă Alpert, spuse. O să vă rog ceva.

Dacă o luaţi aici la stânga şi pe urmă cotiţi pe Laurel Street şi apoi mai mergeţi cinci minute până la Pădurea Veche, n-o să ocoliţi prea mult. Dar asta o să mă ducă pe mine aproape de pensiunea unde se află computerul despre care vorbeşte Bonnie. Poate credeţi că am înnebunit, dar trebuie neapărat să ajung la computerul acela.

— Ştiu că nu ai înnebunit; aş fi observat-o până acum. Doctoriţa râse fără veselie. Şi am auzit câte ceva despre tânăra Bonnie... nimic rău, credeţi-mă, dar puţin cam greu de crezut. După tot ce am văzut azi, cred că încep să-mi schimb părerea despre cele auzite. Doctoriţa coti brusc la stânga, murmurând: Cineva a scos indicatorul cu "stop" şi de pe drumul ăsta. Apoi continuă, către Meredith: Pot să fac ce vrei. Te-aş duce până la vechea pensiune...

— Nu! Asta ar fi mult prea periculos!

— ...dar trebuie să ajung cu Isobel la spital cât de repede posibil. Ca să nu mai vorbesc de Jim. Cred că are într-adevăr o comoţie. Iar Bonnie...

— Bonnie, spuse Bonnie, rostind distinct fiecare cuvânt, merge şi ea la pensiune.

— Nu, Bonnie! O să fug, Bonnie, înţelegi? Am de gând să fug cât de repede pot — şi nu pot să te las să mă ţii pe loc.

Vocea lui Meredith era aspră.

— N-o să te ţin, jur. Tu o iei înainte şi fugi. O să fug şi eu. Acum nu mă mai doare capul. Dacă trebuie să mă laşi în urmă, tu continuă să alergi. O să vin după tine.

Meredith deschise gura, apoi o închise la loc. Probabil că pe faţa ei era ceva care îi spunea lui Meredith că orice argument ar fi fost inutil, îşi zise

Bonnie. Pentru că ăsta era adevărul.

— Am ajuns, spuse doctoriţa câteva minute mai târziu. Colţul lui Laurel Street cu drumul din Pădurea Veche. Scoase o lanternă mică din geanta ei neagră şi o aprinse, uitându-se în ochii lui Bonnie, câte unul pe rând. Ei, tot nu pari să ai o comoţie. Dar ştii, Bonnie, părerea mea de doctor e că nu ar trebui să fugi nicăieri. Nu te pot forţa să iei un medicament dacă nu vrei. Dar pot să te forţez să iei asta. Ii întinse lui Bonnie lanterna. Succes.

— Mulţumim pentru tot, spuse Bonnie, aşezân- du-şi pentru o clipă mâna ei palidă pe mâna cafeniu-închis, cu degete lungi, a doctoriţei. Aveţi şi dumneavoastră grijă — la copacii căzuţi, la Isobel şi la ceva roşu în mijlocul drumului.

— Bonnie, eu plec.

Meredith coborâse deja din SUV.

— Şi încuiaţi uşile! Şi nu ieşiţi din maşină decât după ce v-aţi îndepărtat de pădure! spuse Bonnie, sărind afară lângă Meredith.

Şi apoi o luară la fugă. Bineînţeles, tot ce spusese Bonnie despre Meredith care avea să fugă înaintea ei, lăsând-o în urmă, era o prostie, şi o ştiau amândouă. Meredith o apucă de mână pe Bonnie imediat ce aceasta coborî pe pământ şi începu să fugă ca un ogar, târând-o pe Bonnie după ea, uneori părând să o salte peste gropile din drum.

Lui Bonnie nu trebuia să i se spună cât de importantă era viteza. îşi dori cu disperare să fi avut o maşină. îşi dori o mulţime de lucruri, în primul rând ca doamna Flowers să fi locuit în mijlocul oraşului şi nu aici departe, în sălbăticie.

În cele din urmă, aşa cum prevăzuse Meredith, se simţi epuizată şi palma ei era atât de transpirată, încât alunecă din mâna lui Meredith. Se aplecă în faţă, cu mâinile pe genunchi, încercând să-şi reca- pete răsuflarea.

— Bonnie! Şterge-ţi mâna! Trebuie să fugim!

— Lasă-mă... doar... un... minut...

— Nu avem un minut! Nu-1 auzii Haide!

— Trebuie... să-mi... trag... sufletul...

— Bonnie, uită-te în spatele tău. Şi nu ţipa! Bonnie se uită în spatele ei, ţipă, şi apoi descoperi

Că nu era deloc epuizată. O luă la fugă, apucând-o pe Meredith de mână.

Îl auzea acum, în ciuda răsuflării ei şuierate şi a bubuiturilor din urechi. Era un sunet de insectă, nu un bâzâit, dar un sunet pe care creierul ei lipea eti- cheta de insectă. Suna ca zgomotul pe care îl face elicea unui elicopter, doar că mult mai ascuţit, ca şi cum un elicopter ar putea avea tentacule de insectă în loc de elice. Cu acea singură privire, văzuse o masă cenuşie imensă de tentacule terminate cu capete — şi toate capetele aveau gurile deschise pentru a-şi arăta cercurile de dinţi albi şi ascuţiţi.

Se chinui să aprindă lanterna. Se întuneca şi habar n-avea cât mai era până răsărea luna. Tot ce ştia era că totul părea mai întunecat din cauza copacilor şi că ei erau pe urmele ei şi ale lui Meredith.

Malachi.

Zgomotul tentaculelor care plesneau aerul era mult mai puternic acum. Mult mai aproape. Bonnie nu voia să se întoarcă şi să vadă sursa lui. Sunetul îi împingea trupul dincolo de toate limitele lui normale. In cap îi răsunau întruna cuvintele lui Matt: Ca şi cum mi-aş fi băgat mâna într-un tocător de gunoaie şi l-aş fi pornit. Ca şi cum mi-aş fii băgat mâna într-un tocător de gunoaie şi l-aş fi pornit...

Mâna ei şi mâna lui Meredith erau din nou ude de transpiraţie. Iar masa cenuşie în mod clar le ajungea din urmă. Acum era doar la jumătate din distanţa la care se aflase la început, iar zgomotul bicelor devenea tot mai ascuţit.

În acelaşi timp, Bonnie îşi simţi picioarele de cauciuc. Literal. Nu-şi mai simţea genunchii. Iar acum erau ca un cauciuc care se transformă în gelatină...

Vâjvâjvâjvâjvââââââj...

Era sunetul unuia dintre ei, mai aproape decât ceilalţi. Mai aproape, tot mai aproape, şi apoi apăru în faţa lor, cu gura deschisă într-un oval cu dinţi de jur împrejur.

Exact cum spusese Matt. Bonnie nu mai avea suflu să ţipe. Dar simţea nevoia să ţipe. Creatura fără cap, fără ochi şi fără trăsături — doar acea gură oribilă — ajunsese înaintea lor şi acum venea drept spre ea. Iar răspunsul ei automat — să încerce să o îndepărteze cu mâinile — o putea costa un braţ. Oh, Doamne, se repezea la faţa ei...

Uite pensiunea, spuse icnit Meredith, trăgând-o atât de tare, încât o înălţă în aer. Aleargă!

Bonnie se lăsă în jos chiar în clipa în care malachul încercă să se izbească în ea. Imediat simţi tentaculele făcând plici plici în părul ei. Se trase brusc înapoi şi se împiedică, iar mâna ei se smulse dintr-a lui Meredith. Picioarele ei voiau să se îndoaie sub ea. Toată fiinţa ei voia să ţipe.

— Oh, Doamne, Meredith, m-a prins! Fugi! Nu- i lăsa să te prindă!

În faţa ei, pensiunea era luminată ca un hotel. De obicei era întunecată, poate doar cu excepţia ferestrei lui Stefan şi a încă uneia. Dar acum strălucea asemeni unei geme, la care nu putea ajunge.

— Bonnie, închide ochii!

Meredith nu o părăsise. Era încă acolo. Bonnie simţea tentaculele ca nişte cârcei atingându-i uşor urechea, mângâindu-i uşor fruntea udă de sudoare întinzându-se către faţa ei, către gât... Suspină.

Şi apoi se auzi o lovitură puternică, amestecată cu un zgomot ca de pepene copt care pocneşte, şi Bonnie simţi ceva umed pe spatele ei. Deschise ochii. Meredith tocmai lăsa să cadă o creangă groasă pe care o ţinuse ca pe o bâtă de baseball. Tentaculele deja alunecau în jos din părul lui Bonnie.

Bonnie nu voi să se uite la mizeria din spatele ei.

— Meredith, tu...

— Haide... fugi!

Şi Bonnie fugea din nou. De-a lungul aleii cu pietriş din faţa pensiunii, de-a lungul cărării până la uşă. Şi acolo, în prag, stătea doamna Flowers, cu o lampă veche cu kerosen în mână.

— Intraţi, intraţi, spuse ea, şi când Meredith şi Bonnie alunecară înăuntru şi se opriră, gâfâind cu respiraţia tăiată, trânti uşa cu putere în spatele lor.

În clipa următoare auziră sunetul. Era ca zgomotul pe care îl făcuse creanga — o lovitură puternică, plus o trosnitură, doar că mult mai tare, şi repetată de multe ori, ca floricelele care pocnesc.

Bonnie tremura când îşi luă mâinile de la urechi şi se lăsă în jos pe covoraşul de lângă uşă.

— Ce Dumnezeu aţi făcut, fetelor? întrebă

doamna Flowers, uitându-se la fruntea lui Bonnie, la nasul umflat al lui Meredith, şi văzând starea lor generală de epuizare.

— E prea mult... de explicat, reuşi să spună fyleredith. Bonnie! Poţi să te aşezi... sus.

Într-un fel sau altul, Bonnie reuşi să urce în ca- mera lui Stefan. Meredith se duse imediat la computer şi îl deschise, prăbuşindu-se pe scaunul din faţa lui. Bonnie îşi folosi ultimul strop de energie ca să-şi scoată tricoul. Spatele lui era pătat de zeama acelei insecte fără nume. Făcu tricoul ghemotoc şi îl aruncă într-un colţ.

Apoi se prăvăli pe patul lui Stefan.

— Ce-a spus Matt, mai exact? întrebă Meredith, care începuse să-şi recapete răsuflarea.

— A spus: Uitaţi-vă în fişierul de siguranţă... sau Căutaţi în fişierul de siguranţă, sau ceva de genul ăsta. Meredith, capul meu... nu funcţionează prea bine.

— Okay. Stai liniştită. Te-ai descurcat grozav.

— M-am descurcat pentru că m-ai salvat tu.

Mulţumesc... din nou...

— Nu-ţi face griji. Dar nu înţeleg, adăugă Meredith vorbind cu sine. Există un fişier de siguranţă al biletului în acelaşi director, dar e la fel. Nu înţeleg ce voia Matt.

— Poate era confuz, spuse Bonnie fără tragere de inimă. Poate că doar avea dureri şi nu mai gândea.

— Fişier de siguranţă, fişier de siguranţă... stai puţin! Nu se salvează în Word automat un fişier de siguranţă într-un loc ciudat, ceva de genul directorul administratorului sau în altă parte? Meredith dădea repede clic prin directoare. Apoi spuse pe un ton dezamăgit: Nu, nu e nimic aici.

Se rezemă de spătar, răsuflând scurt. Bonnie ştia că Meredith se gândea. Fuga lor lungă şi disperată prin pericole nu putea fi inutilă. Nu putea.

Apoi, încet, Meredith spuse:

— Există o mulţime de fişiere temporare aici pentru un singur bileţel.

— Ce e un fişier temporar?

— E doar o stocare temporară pentru fişierul tău în timp ce lucrezi la el. Dar de obicei arată ca o aiureală.

Se auziră din nou clic-uri.

— Dar trebuie să verific tot — oh!

Se întrerupse. Se opriră şi clic-urile.

Şi apoi se lăsă tăcerea.

— Ce e? întrebă îngrijorată Bonnie.

Din nou tăcere.

— Meredith! Vorbeşte cu mine! Ai găsit un fişier de.

Meredith nu spuse nimic. Ca şi cum nici nu o auzise. Citea ceva, cu ceea ce părea o fascinaţie îngrozită.

23

Un frison rece, un fior abia simţit, alunecă pe spatele Elenei. Damon nu cerea săruturi. Asta nu era în regulă.

— Nu, şopti ea.

— Doar unul.

— Nu vreau să te sărut, Damon.

— Nu pe mine. Pe el. Damon sublinie acel "el" cu un semn din cap către Matt. Un sărut între tine şi fostul tău cavaler.

Matt deschise brusc ochii şi cuvintele ieşiră exploziv, înainte ca Elena să poată spune ceva:

— Ce vrei?

— Ţi-ar plăcea.

Vocea lui Damon coborâse, căpătând cele mai moi şi mai insinuante tonuri.

— Ţi-ar plăcea să o săruţi. Şi nu e nimeni care să te poată opri.

— Damon.

Matt se chinui să se ridice din braţele Elenei. Părea să-şi fi revenit aproape pe deplin, sau cel puţin optzeci la sută, dar Elena îi auzea inima bătând cu greutate. Elena se întrebă cât timp se prefăcuse inconştient pentru a avea posibilitatea de a-şi recăpăta puterile.

— Ultimul lucru pe care îl ştiu e că încercai să mă omori. Asta nu mă face să cred că îmi vrei binele. în al doilea rând, oamenii nu sărută fetele doar pentru că sunt drăguţe sau pentru că prietenul lor îşi ia o zi liberă.

— Nu fac aşa? Damon ridică surprins o sprânceană. Eu o fac.

Matt doar clătină din cap, ameţit. Părea să încerce să se concentreze doar asupra unei singure idei.

— Nu vrei să-ţi muţi maşina ca să putem pleca? Elena se

simţea ca şi cum îl privea de Matt de undeva de foarte departe; şi ca şi cum el era închis într-o cuşcă împreună cu un tigru, dar nu o ştia. Luminişul devenise un loc foarte frumos, sălbatic şi foarte periculos, şi nici lucrul acesta nu-1 ştia Matt. Şi pe urmă, îşi spuse ea îngrijorată, el se forţează să se ridice. Trebuie să plecăm — şi repede, înainte ca

Damon să-i mai facă şi altceva.

Dar care era adevăratul drum de ieşire? Care era adevărata intenţie a lui Damon?

— Puteţi pleca, spuse Damon. Imediat ce ea te sărută. Sau o săruţi tu pe ea, adăugă, de parcă ar fi făcut o concesie.

Încet, ca şi cum şi-ar fi dat seama ce urma să în- semne asta, Matt se uită la Elena şi apoi înapoi la Damon. Elena încercă să comunice în tăcere cu el, dar Matt nu avea dispoziţia necesară. Acesta îl privi pe Damon în ochi şi-i spuse:

— Nici gând.

Înălţând din umeri, ca şi cum ar fi spus: eu am Făcut tot ce-am putut, Damon ridică ramura de pin...

Nu, strigă Elena. Damon, o s-o fac eu.

Damon zâmbi pentru o clipă, arătându-şi zâmbetul lui special, până când Elena îşi întoarse privirea şi se duse la Matt. Faţa lui era încă palidă şi rece. Elena îşi lipi obrazul de al lui şi-i spuse aproape auzit în ureche:

— Matt, am mai avut de-a face cu Damon şi până acum. Şi nu poţi să-1 înfrunţi. Hai să-i jucăm jocul — deocamdată. Pe urmă poate reuşim să plecăm. Şi apoi se forţă să-i spună: Pentru mine? Te rog!

Adevărul era că ea ştia prea multe despre bărbaţii încăpăţânaţi. Prea multe despre cum să-i manipulezi. Era ceva ce ajunsese să urască, dar în momentul acesta era prea ocupată să se gândească la nişte căi de a-i salva viaţa lui Matt pentru a-şi mai bate capul cu etica presării lui.

Îşi dori ca în locul lui Matt să se afle Meredith sau Bonnie. Nu că ar fi dorit cuiva o asemenea durere, dar Meredith ar veni cu Planurile C şi D în clipa în care Elena ar fi propus Planul A sau B. Iar Bonnie ar fi ridicat deja spre Damon ochii ei căprui, înotând în lacrimi, gata să topească orice inimă...

Brusc, Elena se gândi la acea fulgerare roşie pe care o zărise în spatele ochelarilor negri ai lui Damon şi se răzgândi. Nu era convinsă că ar fi vrut ca Bonnie să se afle acum în

preajma lui Damon.

Dintre toţi băieţii pe care îi cunoştea, Damon fusese singurul pe care Elena nu-1 putea îngenunchea.

Oh, Matt era încăpăţânat, iar Stefan putea fi uneori imposibil. Dar amândoi aveau nişte butoane colorate undeva înăuntrul lor pe care scria APASĂ, şi nu trebuia decât să te joci puţin cu mecanismul — ei, uneori puţin mai mult — şi până la urmă chiar şi cel mai încăpăţânat tip putea fi stăpânit.

Cu excepţia unuia singur...

— Gata, copilaşi, pauza s-a terminat.

Elena simţi cum Matt este smuls din braţele ei şi ridicat — nu ştia ce-1 trăsese în sus, dar acum stătea în picioare. Ceva îl susţinea, şi ea ştia că nu erau muşchii lui.

— Deci unde eram? Damon se plimba încoace şi-ncolo, cu ramura de pin în mâna dreaptă, lovind-o uşor de palma stângă. Oh, aşa e — o spuse ca şi cum făcuse o mare descoperire — fata şi viteazul cavaler urmează să se sărute.

În camera lui Stefan, Bonnie spuse:

— Pentru ultima oară, Meredith, ai găsit sau nu un fişier de siguranţă?

— Nu, răspunse Meredith cu o voce egală. Dar chiar în clipa în care Bonnie voia să se prăbuşească la loc pe pat, Meredith adăugă: Am găsit un bilet cu totul diferit. De fapt, o scrisoare.

— Un bilet diferit? Ce spune?

Poţi să te ridici? Ştii, cred că ar fi mai bine să te uiţi.

Bonnie, care de-abia îşi recăpătase cât de cât răsuflarea, reuşi să şontâcăie până la computer.

Citi documentul de pe ecran — complet, în afară de ceea ce păreau să fie ultimele cuvinte, şi icni.

— Damon i-a făcut ceva lui Stefan! spuse ea, şi simţi cum inima i se prăbuşeşte, grea ca plumbul, urmată de toate organele interne.

Aşadar, Elena se înşelase. Damon era malefic, întru totul. In clipa asta, Stefan ar putea fi chiar...

— Mort, spuse Meredith, mintea ei urmând în mod clar firul gândurilor lui Bonnie.

Îşi ridică privirea întunecată către Bonnie.

Bonnie ştia că şi ochii ei erau plini de lacrimi.

— Cât a trecut, întrebă Meredith, de când i-ai sunat pe Elena şi Matt?

— Nu ştiu; nu ştiu cât era ceasul. Dar am sunat de două ori după ce am plecat de la Caroline şi o dată acasă la Isobel, şi când am încercat după aceea, am primit mesajul că e plină căsuţa poştală sau că nu se poate face legătura.

— Asta-i cam ceea ce am auzit şi eu. Dacă s-au apropiat de Pădurea Veche — ei, ştii ce se întâmplă acolo cu recepţia.

— Iar acum, chiar dacă au ieşit din pădure, nu le putem lăsa un mesaj pentru că le-am umplut căsuţa vocală...

— E-mail, spuse Meredith. Bunul şi bătrânul e-mail; îl putem folosi ca să-i trimitem Elenei un mesaj.

— Da! Bonnie lovi aerul cu pumnul strâns. Apoi se dezumflă. Ezită o clipă, şi pe urmă şopti: Nu. În minte îi răsunau cuvinte din adevăratul bilet al lui Stefan: Eu mă încred în dorinţa instinctivă a lui Matt de a te proteja, în judecata lui Meredith şi în intuiţia lui Bonnie. Spune-le să nu uite asta.

— Nu poţi să-i spui ce a făcut Damon, spuse ea, chiar în clipa în care Meredith începuse să scrie repede. Probabil că deja ştie — iar dacă nu ştie, asta o să creeze şi mai multe probleme. E cu Damon.

— Matt ţi-a spus asta?

— Nu. Dar Matt era înnebunit de durere.

— Nu putea să fie din cauza... insectelor ălora? Meredith se uită la glezna ei, unde pe pielea netedă, Măslinie, încă se vedeau câteva urme roşii de tentacule.

Putea să fie, dar nu era. Nu se simţea nici ca şi cum ar fi fost copacii. Era doar... pură durere. Şi nu-mi dau seama prea bine cum de ştiu, dar ştiu că Damon e cel care face asta. Pur şi simplu... ştiu.

Văzu ochii lui Meredith privind fix într-un punct şi înţelese că şi ea se gândea la cuvintele lui Stefan.

— Ei bine, judecata mea spune să mă încred în tine, zise ea. Apropo, Stefan scrie "judecată", adăugă ea. Damon scrie cu z, probabil sub influenţa limbii italiene. Asta trebuie să-1 fi sâcâit pe Matt.

— Ca şi cum Stefan chiar ar fi putut să o lase sin- gură pe Elena cu tot ce se petrece acum, spuse indignată Bonnie.

— Ei bine, Damon ne-a păcălit pe toţi şi ne-a făcut să o credem, sublinie Meredith.

Meredith avea obiceiul să sublinieze astfellucrurile.

Deodată Bonnie tresări.

— Mă întreb dacă a furat banii, spuse ea.

— Mă îndoiesc, dar hai să ne uităm. Meredith trase deoparte balansoarul şi spuse: Dă-mi un umeraş.

Bonnie luă unul din dulap şi în acelaşi timp trase şi un tricou de-al Elenei pentru a şi-1 pune pe ea. Era prea mare, căci era tricoul lui Meredith pe care i-1 dăruise Elenei, dar cel puţin îi ţinea de cald.

Meredith încerca să desprindă cu capătul de sârmă îndoit al umeraşului scândura despre care vorbise Stefan. Chiar în clipa în care reuşi să o salte puţin, se auzi un ciocănit la uşa deschisă. Cele două fete tresăriră.

— Sunt doar eu, spuse vocea doamnei Flowers din spatele unei genţi mari de pânză şi a unei tăvi pline de bandaje, căni, sendvişuri, şi nişte punguţe de tifon puternic mirositoare asemănătoare cu cele pe care le folosise pe braţul lui Matt.

Bonnie şi Meredith se priviră şi apoi Meredith spuse:

— Intraţi să vă ajutăm.

Bonnie deja lua tava de la doamna Flowers, care lăsă pe podea geanta de pânză. Meredith continuă să tragă în sus de scândură.

— Mâncare! spuse Bonnie recunoscătoare.

— Da, sendvişuri cu carne de curcan şi roşii. Serviţi-vă. îmi pare rău că a durat atâta, dar nu poţi grăbi o cataplasmă, spuse doamna Flowers. Mi-aduc aminte, cu mult timp în urmă, cum fratele meu spune mereu... oh, Dumnezeule!

Se holba la locul unde fusese scândura din podea. O gaură considerabilă era plină de bancnote de o sută de dolari, împachetate frumos şi purtând încă banderolele de la bancă.

— Uau, făcu Bonnie. N-am mai văzut niciodată atâţia bani!

— Da.

Doamna Flowers se întoarse şi începu să împartă căni de cacao şi endvişuri. Bonnie muşcă flămândă dintr-un sendviş.

— Pe vremuri, continuă doamna Flowers, oame- nii obişnuiau să pună diverse lucruri în spatele unor cărămizi desprinse din sobă. Dar îmi dau seama că tânărul nostru avea nevoie de mai mult spaţiu.

— Mulţumim pentru cacao şi sendvişuri, spuse Meredith după câteva minute în care înghiţise în tăcere, în acelaşi timp lucrând la computer. Dar dacă vreţi să ne trataţi pentru

vânătăi, julituri şi altele asemenea. .. ei bine, mă tem că nu putem întârzia.

— Ei, haideţi. Doamna Flowers luă o compresă micuţă care lui Bonnie i se părea că miroase a ceai şi o lipi pe nasul lui Meredith. Asta o să-1 dezumfle în câteva minute. Iar tu, Bonnie — ia-o pe cea care e pentru cucuiul ăla din fruntea ta.

Din nou, privirile lui Meredith şi Bonnie se întâlniră. Bonnie spuse:

— Ei, dacă durează doar câteva minute... oricum, nici nu ştiu ce urmează să facem.

Privi din nou cataplasmele şi alese una rotundă care mirosea a flori şi mosc pe care să şi-o pună pe frunte.

— Exact cea care trebuia, spuse doamna Flowers fără să se întoarcă să se uite. Şi, bineînţeles, cea lungă şi îngustă e pentru glezna lui Meredith.

Meredith luă ultima gură de cacao din cana ei, apoi întinse mâna pentru a-şi atinge uşor una din urmele roşii de pe gleznă.

— E-n regulă..., începu ea, dar doamna Flowers o întrerupse:

— O să ai nevoie de glezna aia la capacitatea ei deplină când o să mergem.

— Când o să mergem? Repetă Meredith, holbându-se la ea.

— În Pădurea Veche, o lămuri doamna Flowers. Să-i găsim pe prietenii voştri.

Meredith păru îngrozită.

— Dacă Elena şi Matt sunt în Pădurea Veche, atunci sunt de acord: noi trebuie să mergem să-i căutăm. Dar dumneavoastră nu puteţi merge, doamnă lowers! Şi oricum, nu ştim unde se află.

Doamna Flowers bău din ceaşca de cacao din mâna ei, uitându-se gânditoare la singura fereastră care nu avea oblonul tras. Pentru o clipă, Meredith crezu că nu o auzise sau că nu voia să răspundă.

Apoi doamna Flowers spuse încet:

— Aş zice că voi toţi credeţi că sunt doar o bă- trână ţicnită care nu e niciodată de găsit când apar necazuri.

— N-am crede niciodată aşa ceva, spuse Bonnie cu sinceritate, dar gândindu-se că în ultimele două zile aflaseră mai multe lucruri despre doamna Flowers decât în cele nouă luni de când se mutase Stefan aici.

Înainte de asta, tot ce auzise ea fuseseră nişte zvonuri sau poveşti cu fantome despre bătrâna nebună de la pensiune. Le auzise dintotdeauna.

Doamna Flowers zâmbi.

— Nu e uşor să ai Puterea şi să nu fii niciodată crezută atunci când o foloseşti. Şi pe urmă, am trăit atât de mult — şi oamenilor nu le place asta. Îi îngrijorează. încep să inventeze zvonuri şi poveşti cu fantome...

Bonnie simţi cum ochii i se fac mari şi rotunzi. Doamna Flowers doar zâmbi din nou şi încuviinţă uşor din cap.

— A fost o adevărată plăcere să am un tânăr politicos în casă, spuse ea, luând cataplasma lungă de pe tavă şi înfăşurând-o în jurul gleznei lui Meredith. Desigur, a trebuit să trec peste propriile mele prejudecăţi. Scumpa mea mămucă spunea întotdeauna că dacă păstrez casa, s-ar putea să fiu nevoită să iau chiriaşi, şi să am grijă să nu primesc străini. Şi pe urmă, desigur, tânărul este şi vampir...

Bonnie fu cât pe-aci să stropească toată camera cu cacao. Se înecă şi apoi nu se mai putu opri din tuse. Meredith avea chipul lipsit total de expresie.

— ...dar după o vreme am ajuns să-1 cunosc mai bine şi să-i înţeleg problemele, continuă doamna Flowers, ignorând criza de tuse a lui Bonnie. Şi acum, fata blondă e şi ea implicată... biata de ea. De multe ori vorbesc cu mămuca — din nou accentul pe a doua silabă — despre asta.

— Câţi ani are mama dumneavoastră? Întrebă Meredith.

Tonul ei exprima o curiozitate politicoasă, dar ochii cunoscători ai lui Bonnie detectau în expresia ei o fascinaţie uşor morbidă.

— Oh, a murit la începutul secolului.

Urmă o pauză, apoi Meredith îşi reveni.

— Îmi pare atât de rău, spuse ea. Trebuie să fi trăit atâţia...

— Ar fi trebuit să spun: la începutul secolului trecut. Adică în 1901.

De data asta, Meredith fu cea care se înecă. Dar mai puţin zgomotos decât Bonnie.

Privirea blândă a doamnei Flowers se întorsese către fete.

— Am fost medium la viaţa mea. Ştiţi, în spectacolele de vodevil. E atât de greu să intri în transă în faţa atâtor oameni. Dar da, chiar sunt o Vrăjitoare Albă. Am Puterea. Şi acum, dacă

v-aţi terminat cacaua, cred că e timpul să mergem în Pădurea Veche ca să-i găsim pe prietenii voştri. Chiar dacă e vară, dragele mele, ar trebui să vă îmbrăcaţi amândouă gros, adăugă ea. Eu am făcut-o.

24

Un pupat uşor pe buze nu avea să îl mulţumească pe Damon, îşi spuse Elena. Pe de altă parte, Matt va avea nevoie de multă seducţie pentru a ceda. Din fericire, Elena descifrase codul Matt Honeycutt cu multă vreme în urmă. Şi avea de gând să folosească, fără urmă de remuşcare, tot ce aflase asupra trupului lui slăbit şi vulnerabil.

Dar Matt putea să fie mult prea încăpăţânat pentru binele lui. Ii îngădui Elenei să-şi lipească buzele moi de ale lui, îi îngădui să îl cuprindă cu braţele. Dar când Elena încercă să facă lucrurile care îi plăceau lui cel mai mult — ca de pildă să-şi treacă unghiile peste spatele lui, sau să-i atingă cu vârful limbii buzele strânse — el îşi încleştă dinţii. Nu voi să o ia în braţe.

Elena îi dădu drumul şi oftă. Apoi simţi o senzaţie supărătoare între omoplaţi, ca şi cum era privită, doar că de o sută de ori mai puternică. Se uită înapoi şi îl văzu pe Damon stând la distanţă, cu ramura lui de pin de Virginia, dar Elena nu remarcă nimic deosebit. Se mai întoarse o dată — şi trebui să-şi bage pumnul în gură ca să nu ţipe.

Damon se afla acolo, chiar în spatele ei; atât de aproape încât erau mai puţin de două degete între pieptul ei şi al lui. Nu-şi dădea seama cum de braţul ei nu-1 lovise. Răsucindu-se, rămase practic prinsă între cele două trupuri de bărbaţi.

Dar cum făcuse el asta? Nu avusese timp să acopere distanţa din luminiş între locul unde se aflase prima dată şi locul unde se afla acum, la două degete în spatele ei, în secunda în care ea privise în altă parte. Şi nici nu se auzise nici un sunet când el păşise peste acele de pin către ei; la fel ca Ferrariul galben, era pur şi simplu acolo.

Elena îşi înghiţi ţipătul care încerca disperat să-i iasă din plămâni şi se chinui să respire. îşi simţea trupul înţepenit de frică. în spatele ei, Matt tremura uşor. Damon se aplecă puţin

către ea, şi tot ce simţea ea era mirosul dulce al răşinii de pin.

Ceva nu e în regulă cu el. Ceva nu e în regulă.

— Ştii ceva? spuse Damon, aplecându-se şi mai mult, încât Elena trebui să se lase pe spate către Matt, astfel încât, chiar lipită de trupul tremurător al lui Matt, privea direct în ochelarii Ray-Ban de la o distanţă de cinci centimetri. Asta îţi aduce nota 5 minus.

Acum Elena tremura la fel ca şi Matt. Dar trebuia să se stăpânească, trebuia să înfrunte direct această agresiune. Cu cât ea şi Matt erau mai pasivi, cu atât avea Damon mai mult timp de gândire.

Mintea Elenei căuta febril un plan. Poate că nu ne poate citi minţile, îşi spuse ea, dar cu siguranţă îşi poate da seama dacă spunem sau nu adevărul.

Asta e ceva normal pentru un vampir care se hrăneşte cu sânge omenesc. Cum ne putem folosi de asta? Ce putem face?

— Ala a fost un sărut de salut, spuse ea cu îndrăzneală. Ca să identifici persoana cu care te-ai întâlnit, pentru ca pe urmă să o recunoşti întotdeauna. Chiar şi... chiar şi hamsterii de prerie fac asta. Acum... te rog... ne putem mişca puţin, Damon? Mă simt cam înghesuită.

Şi asta e o poziţie mult prea provocatoare, adăugă ea în minte. Pentru toată lumea de aici.

— Încă o şansă, spuse Damon, şi de data asta nu zâmbi. Vreau să văd un sărut — un sărut adevărat

— Între voi. Altfel...

Elena se răsuci în spaţiul îngust. Ochii ei căutară privirea lui Matt. în definitiv, fuseseră iubiţi o bună bucată de vreme anul trecut. Elena văzu privirea din ochii albaştri ai lui Matt: voia să o sărute, atât cât putea el să vrea ceva după acea durere. Şi îşi dădea seama că ea trebuise să treacă prin toată acele manevre complicate pentru a-1 salva pe el de Damon.

Într-un fel sau altul, o să scăpăm din asta, îi transmise mental Elena. Acum, vrei să cooperezi? Unii băieţi nu aveau butoane în acea zonă a senzaţiilor egoiste din mintea lor. Unii, ca Matt de pildă, aveau butoane pe care scria ONOARE sau VINOVĂŢIE.

Acum Matt rămase nemişcat când ea îi cuprinse faţa în mâini, trăgând-o în jos şi ridicându-se pe vârfuri ca să îl sărute, pentru că el se înălţase atât de mult. Se gândi la primul lor

sărut adevărat, în maşina lui pe drumul spre casă de la o seară de dans la şcoală. Matt fusese îngrozit, cu mâinile ude, tremurând tot. Ea fusese calmă, experimentată, blândă.

Şi la fel era şi acum, încercând cu vârful cald al limbii să îi desfacă buzele reci ca gheaţa. Şi, pentru cazul în care Damon reuşea să-i citească gândurile, se concentră asupra lui Matt, la chipul lui vesel şi la prietenia caldă şi la politeţea şi curtoazia pe care i le arătase întotdeauna, chiar şi după ce se despărţise de el. Nu-şi dădu seama când braţele lui îi cuprinseră umerii sau când el preluă controlul în sărut, asemenea cuiva care, sleit de sete, găsise în sfârşit apă. Vedea clar în mintea lui: nu crezuse niciodată că o s-o mai sărute vreodată aşa pe Elena Gilbert.

Elena nu ştia cât dură sărutul. în cele din urmă, îşi desfăcu braţele din jurul gâtului lui Matt şi făcu un pas înapoi.

Şi atunci îşi dădu seama de ceva. Nu era întâm- plător că Damon păruse să se comporte ca un regizor de film. Acum avea în mână un aparat video cât palma, şi se uita în obiectiv. Filmase întreaga scenă.

Cu Elena clar vizibilă. Habar nu avea ea ce se întâmplase cu şapca de basbaall şi ochelarii întunecaţi care îi serviseră drept deghizare. Părul ei era ciufulit şi respira sacadat. Sângele îi pulsa cu putere şi obrajii îi ardeau. Nici Matt nu arăta mai calm decât se simţea ea.

Damon ridică privirea din obiectiv.

— Pentru ce ai nevoie de asta? mârâi Matt cu o voce total diferită de cea obişnuită.

Sărutul îl afectase şi pe el, îşi spuse Elena. Mai mult decât pe ea.

Damon îşi luă din nou ramura şi îi flutură iar capătul, ca un evantai japonez. Aroma de pin ajunse la Elena. Părea gânditor, ca şi cum ar fi vrut să ceară încă o dublă, apoi se răzgândi, le aruncă un zâmbet strălucitor şi băgă camera video într-un buzunar.

— Tot ce trebuie să ştiţi e că a fost o filmare perfectă.

— Atunci noi plecăm.

Sărutul părea să-i fi dat lui Matt puteri noi, chiar dacă numai pentru a rosti exact ce nu trebuia.

— Acum, preciză el.

— Oh, nu, dar păstrează-ţi atitudinea asta dominantă,

agresivă, când îi scoţi bluza.

— Ce?

Damon repetă cuvintele pe tonul unui regizor care îi dă unui actor nişte indicaţii complicate.

— Desfă-i nasturii bluzei, te rog, şi scoate-o.

— Eşti nebun. Matt se întoarse să se uite la Elena, şi văzu uluit expresia de pe chipul ei, lacrima ce aluneca din ochiul care nu mai era ascuns în spatele lentilelor negre. Elena...

Făcu doi paşi într-o parte, dar Elena se mişcă şi ea. Nu putea să o facă să-1 privească în ochi. In cele din urmă, ea se opri, şi rămase cu capul în jos, cu la- crimile curgându-i pe faţă. Matt simţea căldura care radia din obrajii ei.

— Elena, hai să luptăm împotriva lui. Nu-ţi aduci aminte cum te-ai luptat cu lucrurile rele din camera lui Stefan?

— Dar asta e mai rău, Matt. N-am mai simţit până acum ceva atât de rău. Atât de puternic. Mă... apasă.

— Doar nu vrei să spui că trebuie să-i cedăm... ? Asta fu ceea ce spuse Matt, şi sună ca şi cum avea să i se facă rău. Ceea ce spuneau ochii lui albaştri era mai simplu. Spuneau: Nu. Chiar dacă mă omoară pentru că refuz.

— Vreau să spun că... Elena se întoarse deodată către Damon. Lasă-1 să plece, spuse. Asta e între tine şi mine. Hai să rezolvăm totul noi doi.

Era ferm hotărâtă să îl salveze pe Matt, chiar dacă el nu voia să fie salvat.

O să fac ce vrei tu, gândi ea, trimiţându-şi gândul cu toată puterea către Damon, sperând că el o să-1 perceapă.

În fond, îi mai luase şi înainte sânge împotriva voinţei ei — cel puţin iniţial. Putea să mai suporte să-i facă asta încă o dată.

— Da, o să faci tot ce vreau, spuse Damon, dove- dind că-i putea citi gândurile mult mai clar decât îşi închipuise ea. Dar întrebarea e, după cât?

Nu spuse cât ce. Nu mai era nevoie să spună.

— Acum, ştiu că tocmai ţi-am ordonat ceva, adăugă, întorcându-se pe jumătate către Matt, dar cu privirea aţintită tot asupra Elenei, pentru că văd cum ţi— 1 închipui încă în minte. Dar...

Atunci Elena văzu privirea din ochii lui Matt, şi roşeaţa din obrajii lui, şi ştiu — şi imediat încercă să ascundă certitudinea asta de Damon — ce avea să facă Matt.

Avea să se sinucidă.

— Dacă nu vă putem convinge să renunţaţi, atunci asta e, îi spuse Meredith doamnei Flowers. Dar... există acolo nişte lucruri...

— Da, draga mea, ştiu. Şi soarele asfinţeşte. Nu e un moment potrivit ca să fii afară. Dar aşa cum spunea mama mea, două vrăjitoare sunt mai bune decât una singură. Ii aruncă lui Bonnie un zâmbet absent. Şi cum voi aţi fost atât de drăguţe şi n-aţi spus-o, eu sunt foarte bătrână. Păi, chiar îmi aduc aminte de zilele dinaintea primelor automobile şi aeroplane. Dar s-ar putea să am nişte cunoştinţe care să vă ajute în căutarea prietenilor voştri — şi, pe de altă parte, nu sunt indispensabilă.

— Cu siguranţă sunteţi, spuse plină de fervoare Bonnie.

Acum se foloseau de garderoba Elenei, îngrămădind unul peste altul straturile de haine. Meredith ridicase de jos geanta de pânză cu hainele lui Stefan şi o trântise pe pat, dar când luă de acolo o cămaşă, îi dădu drumul imediat.

— Bonnie, poate că ar trebui să iei un lucru de-al lui Stefan cu tine, spuse ea. Vezi dacă simţi ceva. Aăă, poate şi dumneata, doamnă Flowers, adăugă ea.

Bonnie înţelese. Una era să laşi pe cineva să-şi spună vrăjitoare, şi altceva să-i spui că e o vrăjitoare foarte bătrână.

Ultimul strat de haine de pe Bonnie fu una din cămăşile lui Stefan, iar doamna Flowers îşi îndesă în buzunar una din şosetele lui.

— Dar refuz să ies pe uşa din faţă, spuse Bonnie cu hotărâre.

Nici măcar nu voia să-şi imagineze mizeria de acolo.

— Bine, ieşim prin spate, spuse Meredith, stin- gând lampa lui Stefan. Haideţi.

Exact în clipa în care ieşeau pe uşa din spate, se auzi soneria la uşa din faţă.

Toate trei se priviră. Apoi Meredith se răsuci pe călcâie, strigă: "Poate sunt ei!" şi se întoarse grăbită către partea din faţă a casei, întunecată. Bonnie şi doamna Flowers o urmară mult mai încet.

Bonnie închise ochii când auzi uşa deschizându-se. Când nu ajunse până la ea nici o exclamaţie privind mizeria de acolo, îi deschise pe jumătate.

Nu se vedea nici un semn că s-ar fi întâmplat ceva

neobişnuit în faţa uşii. Nici un corp de insectă strivit — nici o creatură moartă sau muribundă pe veranda din faţă.

Bonnie simţi cum i se ridică firişoarele de păr de pe ceafa. Nu că ar fi vrut să vadă acei malachi. Dar voia să ştie ce se întâmplase cu ei. Cu un gest automat, îşi duse o mână la păr ca să pipăie dacă nu cumva mai rămăsese vreun tentacul acolo. Nimic.

— Îl caut pe Matthew Honeycutt.

Vocea întrerupse gândurile lui Bonnie la fel de tranşant ca un cuţit fierbinte care pătrunde în unt şi Bonnie deschise ochii mari.

Da, era şeriful Rich Mooseburger, cum îi spuneau ei, cu ghetele lui strălucitoare şi gulerul apretat. Bonnie deschise gura să spună ceva, dar Meredith vorbi prima.

— Matt nu locuieşte aici, spuse ea calmă, pe un ton plat.

— De fapt, am fost deja la casa Honeycutt, şi la casa Sulez şi la casa McCullough. La fiecare mi s-a sugerat că dacă Matt nu se afla acolo, ar putea să fie aici cu voi.

Lui Bonnie îi venea să-i ardă una la ţurloaie.

— Matt nu a furat nici un indicator! N-ar face niciodată, niciodată, dar niciodată aşa ceva. Şi aş da orice să ştiu unde e, dar nu ştiu. Nici una dintre noi nu ştie!

Se opri brusc, cu sentimentul că era posibil să fi spus mai mult decât trebuia.

— Şi numele voastre sunt? Doamna Flowers interveni.

— Ea e Bonnie McCullough, iar ea Meredith

Sulez. Eu sunt doamna Flowers, proprietara acestei pensiuni. Şi cred că pot să confirm remarca lui Bonnie privind indicatoarele...

— De fapt, aici e vorba de ceva mult mai serios decât nişte indicatoare care lipsesc, doamnă, Matthew.

Honeycutt este suspectat de agresiune asupra unei tinere. Există dovezi fizice considerabile în sprijinul afirmaţiilor ei. Şi ea susţine că se cunosc din copilărie, aşa că nu se poate înşela asupra identităţii.

Agresorului ei.

Urmă un moment de tăcere uluită, apoi Bonnie aproape strigă:

— Ea? Ea care?

— Reclamanta este domnişoara Caroline Forbes. Şi de

fapt aş sugera, dacă vreuna din voi trei se întâmplă să îl vedeţi pe domnul Honeycutt, să-1 sfătuiţi să se predea. Asta înainte să fie arestat.

Făcu un pas către ele ca şi cum ar fi ameninţat să intre în casă, dar doamna Flowers îi bară în tăcere calea.

— De fapt, spuse Meredith, recăpătându-şi stăpânirea de sine, sunt convinsă că vă daţi seama că aveţi nevoie de un mandat ca să intraţi. Aveţi aşa ceva?

Şeriful Mossberg nu răspunse. Se răsuci scurt la dreapta, o porni pe alee către maşina lui şi dispăru.

25

Matt se repezi la Damon cu o mişcare ce demonstra în mod clar abilităţile care îi aduseseră o bursă de fotbal la colegiu. Trecu brusc din încremenire într-un iureş de mişcare, încercând să-1 placheze pe Damon, să-1 pună la pământ.

— Fugi, strigă el în aceeaşi clipă. Fugi!

Elena rămase nemişcată, încercând să găsească Planul A după acest dezastru. Fusese forţată să privească umilirea lui Stefan de către Damon la pensiune, dar nu credea că putea suporta să mai vadă o dată aşa ceva.

Dar când privi din nou, Matt stătea la circa zece metri de Damon, alb la faţă şi încrâncenat, dar în viaţă şi pe propriile sale picioare. Se pregătea să se repeadă din nou la Damon.

Iar Elena... nu putea fugi. Ştia că ar fi probabil cel mai bun lucru pe care-1 putea face — Damon l-ar pedepsi puţin pe Matt, dar cea mai mare parte a atenţiei lui ar fi îndreptată către ea, pentru a o urmări.

Dar nu putea fi sigură că aşa s-ar întâmpla. Şi nu putea fi sigură că pedeapsa nu l-ar omorî pe Matt, sau că el ar putea să scape înainte ca Damon să o găsească pe ea şi să aibă timp suficient apoi să se gândească din nou la Matt.

Nu, nu acest Damon, atât de nemilos şi lipsit de remuşcări.

Trebuie să existe o cale — aproape că simţea cum i se învârtesc rotiţele în minte. Şi apoi o văzu.

Nu, nu asta...

Dar ce altceva putea face?

Matt se repezea într-adevăr din nou la Damon, şi de data asta, când se năpusti spre el, suplu şi de neoprit şi la fel de rapid ca un şarpe care atacă, Elena îl văzu pe Damon făcând pur şi simplu un pas într-o parte în ultimul moment, exact în clipa când Matt era gata să intre în el cu un umăr, ca un berbec. In avântul lui, Matt merse mai departe, dar Damon pur şi simplu se răsuci în loc şi se întoarse din nou cu faţa la el. Apoi luă de jos afurisita lui de creangă pin. Era ruptă la capăt, acolo unde Matt călcase pe ea.

Damon se uită încruntat la creangă, apoi înălţă din umeri, o ridică — şi în clipa următoare şi el, şi Matt încremeniră. Ceva zbură prin aer dinspre lizieră şi ateriză pe jos între ei. Rămase acolo întins pe pământ, mişcându-se uşor în adierea vântului.

Era o cămaşă Pendleton în carouri, maro şi bleumarin.

Cei doi băieţi se întoarseră încet către Elena, care rămăsese într-un camizol alb de dantelă. Ea se înfioră uşor şi îşi strânse braţele în jurul trupului. Părea neobişnuit de rece pentru această oră a serii.

Foarte încet, Damon lăsă în jos ramura de pin.

— Salvat de înamorata ta, îi spuse lui Matt.

— Ştiu ce înseamnă asta şi nu e adevărat, spuse

Matt. E prietena mea, nu iubita mea.

Damon doar zâmbi distant. Elena îi simţea privirea pe braţele ei goale.

— Deci... spre pasul următor, spuse el.

Elena nu era surprinsă. Cu inima grea, dar nu surprinsă. Şi nici nu fu surprinsă să vadă, când Damon se întoarse să se uite de la ea la Matt şi înapoi, o fulgerare roşie. Părea să se reflecte pe partea interioară a ochelarilor lui negri de soare.

— Acum, îi spuse el Elenei. Cred că o să te aşe- zăm pe piatra asta, oarecum întinsă pe ea. Dar mai întâi — un alt sărut. Se uită din nou spre Matt. Continuă-ţi programul, Matt; pierzi vremea. Mai întâi, ai putea să o săruţi pe păr, apoi ea îşi dă capul pe spate şi tu o săruţi pe gât, în timp ce ea îşi pune braţele în jurul umerilor tăi...

Matt, se gândi Elena. Damon spusese Matt. Cuvântul fusese rostit atât de uşor, atât de inocent. Brusc, creierul ei şi tot corpul părură să vibreze ca la o singură notă muzicală, ca inundate de un şuvoi de apă îngheţată. Şi ceea ce spunea acea unică notă nu era şocant, pentru că era ceva ce cumva, la un

nivel subliminal, ea deja ştia. Acesta nu e Damon.

Aceasta nu este persoana pe care ea o cunoştea de... oare chiar nu trecuseră decât nouă sau zece luni? îl văzuse când ea era o fiinţă omenească, şi îl dispreţuise şi îl dorise în aceeaşi măsură — şi el păruse să o iubească cel mai mult atunci când ea îl dispreţuia.

Îl văzuse atunci când ea fusese vampir şi fusese atrasă către el cu toată fiinţa ei, şi el avusese grijă de ea ca şi cum era doar un copil.

Îl văzuse atunci când fusese spirit, şi din acea viaţă de după învăţase foarte multe.

Era un donjuan, putea fi nemilos, trecea prin

vieţile victimelor sale asemenea unei himere, asemenea unui catalizator, schimbând alţi oameni în vreme ce el însuşi rămânea neschimbat. înşela oamenii, îi zăpăcea, îi folosea — lăsându-i ameţiţi, pentru că avea un farmec diabolic.

Şi nu-1 văzuse niciodată călcându-şi cuvântul.

Avea sentimentul nestrămutat că asta nu era ceva ce hotărâse el, ci era ceva intrinsec fiinţei lui, ceva aflat atât de adânc în subconştientul său, încât nici el însuşi nu putea face nimic pentru a-1 schimba. Nu-şi putea călca nici măcar o dată cuvântul. Mai degrabă ar muri de foame.

Damon continua să vorbească cu Matt, dându-i ordine:

— ...şi pe urmă îi scoţi...

Şi cum e cu promisiunea lui de a-i fi bodyguard, de a o feri de rele?

Acum i se adresa ei:

— Deci ştii când să-ţi laşi capul pe spate? După ce el...

— Cine eşti tu?

— Ce?

— M-ai auzit. Cine eşti tu? Dacă într-adevăr i-ai fi promis lui Stefan că o să ai grijă de mine, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Da, sigur, poate că te-ai bate cu Matt, dar nu în faţa mea. Tu nu eşti... Damon nu e prost. El ştie ce e un bodyguard. El ştie că mă doare şi pe mine atunci când îl văd pe Matt că suferă. Tu nu eşti Damon. Cine... eşti... tu?

Forţa şi viteza de şarpe cu clopoţei ale lui Matt nu fuseseră de nici un folos. Poate că o abordare diferită ar funcţiona. In vreme ce vorbea, Elena întinsese foarte încet mâna către faţa lui Damon. Acum, dintr-o singură mişcare, îi smulse ochelarii

de soare.

Ochi roşii ca sângele o priveau strălucitori.

— Ce-ai făcut? şopti ea. Ce i-ai făcut lui Damon?

Matt era prea departe ca s-o poată auzi, dar se apropiase încet, încercând să-i atragă atenţia. Ea se rugă disperată ca Matt să o ia pur şi simplu la goană. Aici, el era doar o altă cale prin care această creatură o putea şantaja.

Fără să pară că se mişcă repede, creatura-Damon întinse mâna şi smulse ochelarii din mâna ei. Mişcarea fu prea rapidă pentru ca ea să i se împotrivească.

Apoi îi apucă încheietura mâinii într-o strânsoare dureroasă.

— Ar fi mult mai uşor pentru voi amândoi dacă aţi coopera, spuse el pe un ton nonşalant. Se pare că nu-ţi dai seama ce s-ar putea întâmpla dacă mă înfurii.

Strânsoarea lui o forţa să se lase în jos, o forţa să îngenuncheze. Dar, din nefericire, trupul ei nu voia să coopereze; îi trimitea creierului ei mesaje urgente de durere, de agonie — o agonie arzătoare, nimicitoare. Crezuse că o va putea ignora, că putea suporta să-l lase să-i frângă încheietura. Se înşelase. La un moment dat, în creierul ei se făcu întuneric total, şi următorul lucru pe care îl ştiu fu că se afla în genunchi, cu o încheietură pe care o simţea de trei ori mai mare şi care o ardea îngrozitor.

— Slăbiciune omenească, spuse dispreţuitor Damon. O să-ţi facă rău de fiecare dată... Ar fi trebuit deja să-ţi dai seama că trebuie să mi te supui.

Nu Damon, gândi Elena, cu atâta violenţă încât fu surprinsă că impostorul nu o auzi.

— Bun, continuă vocea lui Damon deasupra ei, la fel de veselă ca şi cum i-ar fi făcut doar o sugestie. Acum du-te şi așează-te pe piatra aia, aplecată pe spate, şi Matt, vino te rog aici şi stai cu faţa la ea.

Tonul era poruncitor într-un fel politicos, dar Matt îl ignoră şi deja era lângă ea, uitându-se la urmele de degete de pe încheietura Elenei ca şi cum nu-i venea să creadă.

— Matt stă în picioare, Elena se aşează, sau celălalt primeşte tratamentul complet. Hai, distraţi-vă, copilaşi.

Damon avea din nou pregătită camera video micuţă.

Matt o privi întrebător pe Elena. Ea se uită la impostor şi apoi, rostind cu grijă, spuse:

— Du-te dracului, oricine ai fi.

— Am fost pe-acolo, şi m-am săturat de el, cu pucioasa lui, cârâi veselă creatura–care–nu–era-Damon.

Îi aruncă lui Matt un zâmbet luminiscent şi în acelaşi timp înfricoşător. Apoi flutură creanga de pin.

Matt o ignoră. Aşteptă durerea, cu o expresie stoică pe faţă.

Elena se chinui să se ridice. împreună, l-ar putea înfrunta pe Damon.

Care pentru o clipă păru nebun.

— Încercaţi să vă prefaceţi că nu vă e frică de mine. Dar o să vă fie. Dacă aţi avea ceva minte, v-ar fi acum. Cu o atitudine războinică, făcu un pas către Elena: De ce nu ţi-e frică de mine?

— Oricine ai fi, nu eşti decât un bătăuş. I-ai făcut rău lui Matt. Mi-ai făcut mie rău. Sunt convinsă că poţi să ne omori. Dar nouă nu ne e frică de bătăuşi.

— O să vă fie, spuse Damon, şi acum vocea lui coborâse, transformându-se într-o şoaptă amenin- ţătoare. O să vedeţi voi.

Chiar în clipa în care Elena auzea în urechi o voce mică ce îi spunea să asculte aceste ultime cuvinte, să facă o legătură — de cine îi aducea aminte asta? — durerea lovi.

O simţi tăindu-i genunchii. Dar acum ea nu doar îngenunchea. încerca să se facă ghem, încerca să se strângă în jurul propriei agonii. Orice gând raţional îi dispăru din minte. îl simţi pe Matt lângă ea încercând să o ţină, dar ea nu mai putea să comunice cu el, la fel cum nu mai putea să zboare. Se cutremură şi se prăbuşi pe o parte, ca şi cum avea o convulsie. Durerea devenise acum întreg universul ei, şi auzea doar nişte voci care păreau să vină de undeva de foarte departe.

— Încetează! Striga Matt, părând înnebunit. Încetează! Te-ai smintit? E Elena, pentru numele lui Dumnezeu! Vrei s-o omori?

Şi apoi creatura-care-nu-era-Damon îl sfătui pe un ton blajin:

— N-aş mai încerca o dată asta.

Dar singurul sunet pe care îl scoase Matt fu un ţipăt de furie primitivă.

— Caroline! Bonnie se învârtea de colo-colo în camera lui Stefan, în vreme ce Meredith era tot la computer. Cum

îndrăzneşte?

— Nu îndrăzneşte să-i atace pe Stefan şi Elena direct — din cauza jurământului, spuse Meredith. Aşa că a inventat asta ca să ne facă rău tuturor.

— Dar Matt...

— Oh, Matt a fost la îndemână, spuse Meredith îndârjită. Şi, din păcate, există problema dovezilor fizice pe amândoi.

— Ce vrei să spui? Matt nu...

— Zgârieturile, scumpo, interveni doamna

Flowers, cu un aer trist, de la insecta voastră cu dinţi ca lama. Cataplasma pe care i-am pus-o 1-a vindecat probabil destul de mult, aşa că acum mai mult ca sigur arată ca nişte zgârieturi de unghii de fată. Iar semnul lăsat pe gâtul tău... Doamna Flowers tuşi delicat. Seamănă cu ceea ce pe vremea mea se numea "muşcătură de amor". Poate semnul unei întâlniri terminate violent? Nu că prietenul vostru ar face vreodată aşa ceva.

— Şi ţi-aduci aminte, Bonnie, cum arăta Caroline când am văzut-o? spuse sec Meredith. Nu cum se târa — pun pariu pe orice că acum merge foarte bine pe două picioare. Avea un ochi vânăt şi o falcă umflată. Perfect pentru perioada critică.

Bonnie se simţea ca şi cum toată lumea era cu doi paşi înaintea ei.

— Ce perioadă critică?

— Noaptea în care insecta 1-a atacat pe Matt. In dimineaţa de după, şeriful a sunat şi a vorbit cu el. Matt a recunoscut că mama lui nu-1 văzuse toată noaptea, iar tipul din Paza de Cartier 1-a văzut pe Matt venind cu maşina acasă şi, practic, pierzându-şi cunoştinţa.

— Asta a fost de la otrava creaturii. Tocmai se luptase cu malachul.

— Noi ştim asta. Dar ei or să spună că tocmai se întorsese acasă după ce o atacase pe Caroline. Mama lui Caroline n-o să poată depune mărturie — ai văzut în ce hal era. Deci cine să spună că Matt nu a fost acasă la Caroline? Mai ales dacă plănuia să o agreseze.

— Noi o să spunem! Noi putem garanta pentru el... Bonnie păru dintr-odată să şovăie, apoi se opri. Nu, cred că se presupune că s-a întâmplat asta după ce a plecat de la pensiune. Dar, nu, totul e aiurea! începu din nou să umble prin

cameră. Eu am văzut de aproape una din insectele alea şi era exact aşa cum descrisese Matt...

— Şi ce-a mai rămas din ea? Nimic! Şi pe urmă, or să spună că tu ai fi în stare să zici orice pentru el.

Bonnie nu mai suporta să se învârtă doar pur şi simplu fără rost. Trebuia să ajungă la Matt, trebuia să-1 avertizeze — dacă reuşeau cumva să-i găsească pe el şi pe Elena.

— Credeam că tu erai cea care vrea cu orice preţ să-i găsească, îi spuse ea acuzator lui Meredith.

— Ştiu; eram. Dar trebuia să caut ceva — şi pe urmă voiam să mai încerc o dată să deschid pagina aia pe care doar vampirii ar trebui să o citească. Aia cu Shi no Shi. Dar am încercat tot felul de chestii cu ecranul ăsta, şi dacă e ceva scris aici, cu siguranţă eu nu pot să-1 găsesc.

— Atunci să nu mai pierdem timpul cu asta, spuse doamna Flowers. Hai, pune-ţi jacheta, scumpo. Să luăm şi Maşinăria Galbenă?

Pentru o clipă, în mintea lui Bonnie se ivi imaginea unui vehicul tras de cai, un soi de trăsură â la Cenuşăreasa, dar nu în formă de dovleac. Apoi îşi aduse aminte că văzuse anticul Ford Model T al doamnei Flowers — vopsit galben — parcat în ceea ce trebuie să fie fost vechile grajduri ale pensiunii.

— Ne-am descurcat mai bine pe jos decât în maşină — noi sau Matt, spuse Meredith, dând un clic final plin de furie. Ne mişcăm mai uşor decât... Dumnezeule! Am reuşit!

— Ce-ai reuşit?

— Website-ul. Veniţi să vedeţi.

Bonnie şi doamna Flowers se apropiară de computer. Ecranul era de un verde strălucitor, şi pe el scria ceva cu un verde mai închis, subţire, abia văzut.

— Cum ai făcut-o? întrebă Bonnie, în vreme ce Meredith lua o hârtie şi un pix ca să copieze ce vedeau.

— Nu ştiu. Doar m-am jucat încă o dată cu se- tările de culoare — am încercat deja cu power saver, low battery, high resolution, high contrast, şi toate combinaţiile la care m-am putut gândi.

Se uitară lung la cuvinte.

Te-ai plictisit de lapislazuli?

Vrei o vacanţă în Hawaii?

Te-ai săturat de aceeaşi mâncare lichidă?

Vino în Shi no Shi.

Apoi urma o reclamă pentru "Moartea Morţii", un loc unde vampirii puteau fi vindecaţi de starea lor blestemată şi deveneau din nou oameni. Şi apărea şi o adresă. Doar o stradă dintr-un oraş, fără a se menţiona şi statul sau oraşul. Dar era un Indiciu Stefan nu a pomenit de nici o adresă, spuse Bonnie.

— Poate că nu voia să o sperie pe Elena, spuse încruntată Meredith. Sau poate, când s-a uitat el la pagină, adresa nu era acolo.

Bonnie se înfioră.

— Shi no Shi — nu-mi place cum sună asta. Şi nu râde de mine, adăugă ea către Meredith, pe un ton defensiv. Ţi-aduci aminte ce a spus Stefan despre cum se încrede el în intuiţia mea?

— Nimeni nu râde, Bonnie. Trebuie să ajungem la Elena şi Matt. Ce-ţi spune intuiţia ta despre asta?

— Spune că o să dăm de necazuri, şi că Matt şi lena deja au probleme.

— Ciudat, pentru că asta e exact ce-mi spune şi mie judecata mea.

— Acum suntem gata? întrebă doamna Flowers, întinzându-le câte o lanternă.

Meredith o încercă pe a ei şi văzu că fasciculul de lumină era lung şi puternic.

— Hai să mergem, spuse ea, stingând din nou, cu un gest automat, lampa lui Stefan.

Bonnie şi doamna Flowers o urmară în jos pe scări, afară din casă şi apoi pe drumul pe care nu cu mult timp în urmă veniseră alergând fetele. Bonnie simţea cum îi zvâcneşte sângele în vene, iar urechile îi erau ciulite, aşteptând să audă acel sunet plici plici!

Dar cu excepţia fasciculelor de lumină de la lanternele lor, Pădurea Veche era complet întunecată şi straniu de tăcută.

Pătrunseră în ea şi în câteva minute se rătăciră. Matt se trezi întins pe o parte şi pentru o clipă nu-şi dădu seama unde era. Afară. Pământ. Picnic? Excursie? Adormise?

Apoi încercă să se mişte şi durerea agonizantă izbucni în el ca un gheizer de văpaie şi el îşi aminti totul.

Ticălosul ăla, care a torturat-o pe Elena, îşi spuse.

A torturat-o pe Elena.

Nu se potrivea, nu cu Damon. Oare ce îi spusese Elena la sfârşit, facându-1 să se înfurie atât de tare?

Gândul îl sâcâia, dar era doar o altă întrebare la care nu găsea răspuns, la fel ca biletul lui Stefan în jurnalul Elenei.

Matt îşi dădu seama că se putea mişca, dar foarte încet. Se uită înjur, răsucindu-şi capul uşor, cu grijă, până când o văzu pe Elena, zăcând lângă el ca o păpuşă stricată. Îl durea tot trupul şi îi era groaznic de sete. Probabil că şi ea se simţea la fel. Primul lucru care trebuia făcut era să o ducă la un spital; contracţiile musculare produse de o durere atât de mare puteau să frângă un braţ sau chiar un picior. Cu siguranţă erau suficient de puternice ca să provoace o luxaţie sau o dislocare. Plus că Damon îi sucise Elenei încheie tura mâinii.

Asta gândea acea parte din Matt care era înţe- leaptă şi practică. Dar întrebarea care continua să i se învârtă în minte îl năucea total.

Damon i-a făcut râu Elenei? Aşa cum mi-a făcut mie? Nu pot să cred. Ştiam că e nebun, ciudat, dar nu am auzit niciodată să-i fi făcut rău vreunei fete. Şi niciodată, niciodată Elenei. Niciodată. Dar eu... dacă îmi face ceea ce îi face de obicei lui Stefan, o să mă omoare. Eu nu am rezistenţa unui vampir.

Trebuie s-o iau de aici pe Elena înainte ca el să mă omoare. Nu pot s-o las singură cu el.

Dar într-un fel, instinctiv, ştia că Damon era încă acolo. Certitudinea îi fu confirmată când auzi un mic zgomot, întoarse capul prea repede, şi se trezi uitându-se la o gheată neagră înceţoşată şi mişcătoare. Ceaţa şi mişcarea se datorau răsucirii prea rapide, dar la fel de repede cum se întorsese, îşi simţi dintr-odată faţa apăsată în pământ şi în acele de pin din luminiş.

De către Gheată. Era pe gâtul lui, strivindu-i faţa în ţărână. Matt scoase un strigăt de pură furie şi apucă piciorul de deasupra ghetei cu amândouă mâinile, încercând să-1 înşface strâns şi să-1 arunce pe Damon pe spate. Dar deşi putu să-şi încleşteze mâinile pe pielea netedă a ghetei, să o clintească se dovedi imposibil. Era ca şi cum vampirul încălţat cu acea gheată se putea transforma în fier. Matt îşi simţea tendoanele de pe gât umflate, faţa i se înroşise, iar muşchii i se încordaseră sub tricou în efortul violent de a-1 îndepărta pe Damon. In cele din urmă, epuizat, răsuflând greu, rămase nemişcat.

În aceeaşi clipă, Gheata se ridică. Exact, îşi dădu el seama, în clipa în care el era prea obosit pentru a-şi mai putea înălţa capul. Făcu un efort supraomenesc şi îl ridică de două degete.

Iar Gheata îl prinse sub bărbie şi îi mai săltă puţin faţa.

— Ce păcat, spuse Damon cu un dispreţ enervant. Voi, oamenii, sunteţi atât de slabi. Nu-i deloc amuzant să mă joc cu voi.

— Stefan... o să se întoarcă, reuşi să spună Matt, uitându-se în sus la Damon de acolo de unde fusese obligat să se târască pe pământ. Stefan o să te omoare.

— Ştii ceva? spuse Damon pe un ton de conver- saţie amicală. Ai faţa făcută praf pe o parte — ştii, zgârieturi. Eşti un soi de Fantomă de la Operă.

— Dacă n-o face el, atunci o s-o fac eu. Nu ştiu cum, dar o s-o fac. Jur.

— Ai grijă ce promiţi.

Chiar în clipa în care Matt reuşi să-şi mişte suficient de mult braţul ca să se împingă în el — exact în acea milisecundă — Damon întinse mâna şi îl apucă de păr, trăgându-i dureros capul în sus.

— Stefan, spuse Damon, uitându-se în ochii lui Matt şi forţându-1 şi pe Matt să-1 privească, oricât ar fi încercat el să-şi întoarcă faţa, a fost puternic doar preţ de câteva zile pentru că a băut sângele unui spirit foarte puternic care nu se adaptase încă pe Pământ. Dar uită-te la ea acum. Răsuci pumnul, trăgându-1 şi mai tare pe Matt de păr. Ce să zic, ce spirit! Uite-o cum zace acolo în ţărână. Acum Puterea e înapoi acolo unde trebuia să fie. înţelegi? înţelegi — băiete?

Matt doar se uită lung la Elena.

— Cum ai putut să faci aşa ceva? şopti el în cele din urmă.

— O lecţie practică despre ce înseamnă să mă sfidezi. Şi cu siguranţă nu voiai să fac discriminări şi să o ignor? Damon ţâţâi. Trebuie să fii în pas cu vremurile.

Matt nu spuse nimic. Trebuia să o scape pe Elena din povestea asta.

— Îţi faci griji pentru fată? Doar se preface că e leşinată. Sperând să n-o bag în seamă şi să mă concentrez asupra ta.

— Minţi.

— Aşa că o să mă concentrez asupra ta. Ştii, că tot vorbeam despre a fi în pas cu vremurile — cu excepţia zgârieturilor şi a

altor chestii de genul ăsta, eşti un tânăr arătos.

La început, cuvintele astea nu însemnară nimic pentru Matt. Când le înţelese, Matt simţi cum îi îngheaţă sângele în vene.

— Ca vampir, pot să-ţi ofer o părere avizată şi sinceră. Şi tot ca vampir, începe să mi se facă foarte sete. Te am aici pe tine. Şi pe urmă o am pe fata care continuă să se prefacă adormită. Sunt convins că înţelegi unde vreau să ajung.

Cred în tine, Elena, îşi spuse Matt. E un mincinos, şi întotdeauna o să rămână un mincinos.

— Ia sângele meu, spuse el obosit.

— Eşti sigur? Acum Damon părea îngrijorat pentru el. Dacă te împotriveşti, durerea e cumplită.

— Fă-o odată.

— Cum vrei.

Damon se lăsă pe un genunchi cu o mişcare fluidă, răsucindu-şi în acelaşi timp pumnul încleştat în părul lui Matt şi facându-1 pe acesta să se crispeze de durere. Strânsoarea lui Damon îl trase pe Matt pe genunchiul lui, cu capul dat pe spate, cu gâtul arcuit, expus. De fapt, Matt nu se mai simţise niciodată atât de neputincios, de vulnerabil.

— Poţi oricând să te răzgândeşti, îl luă peste picior Damon.

Matt închise ochii, tăcând cu încăpăţânare.

În ultimul moment însă, când Damon se aplecă asupra lui arătându-şi caninii ascuţiţi, degetele lui Matt, aproape involuntar, aproape ca şi cum asta era ceva ce trupul său făcea separat de mintea lui, se încleştară în pumn şi brusc, pe neaşteptate, pumnul descrise un arc în aer pentru a lovi violent tâmpla lui Damon. Dar — cu o mişcare fulgerătoare de şarpe — Damon ridică mâna şi prinse lovitura cu nonşalanţă în palma deschisă, apucând degetele lui Matt într-o încleştare zdrobitoare — chiar în clipa în care colţii ascuţiţi ca o lamă sfâşiară o venă în gâtul lui Matt şi o gură deschisă se lipi de gât, sugând şi bând sângele care ţâşnea în sus.

Elena, trează dar incapabilă să se mişte din locul în care căzuse, incapabilă să scoată vreun sunet sau să-şi mişte capul — fu silită să asculte tot ce se întâmpla, silită să audă geamătul lui Matt pe când sângele îi era luat împotriva voinţei lui, pe când încerca să reziste până în ultima clipă.

Şi apoi se gândi la ceva care, deşi era ameţită şi speriată, aproape că o făcu să leşine de spaimă.

26

Liniile de putere magică. Stefan vorbise despre ele, şi, cu influenţa lumii spiritelor încă asupra ei, Elena le văzuse fără nici un efort. Acum, continuând să zacă pe o parte, îşi canaliză în ochi Puterea rămasă şi se uită la pământ.

Şi nu mai văzu decât cenuşiu în faţa ochilor, iar mintea i se umplu de groază.

Putea distinge o mulţime de linii convergente înspre acest loc din toate direcţiile. Linii groase care străluceau cu o fosforescenţă rece, linii de dimensiuni medii care aveau lucirea stinsă a unor ciuperci otrăvitoare într-o pivniţă, şi linii subţiri care păreau nişte crăpături perfect drepte în învelişul exterior al lumii. Erau ca venele şi arterele şi nervii de sub pielea fiarei-luminiş.

Nici nu-i de mirare că păruse vie. Elena zăcea pe un punct mare de convergenţă a liniilor de putere. Iar dacă cimitirul era mai rău de-atât — Elena nici nu-şi putea imagina cum ar arăta.

Dacă Damon a găsit vreo cale de a capta acea Putere... nu-i de mirare că păruse diferit, arogant, nvincibil. încă de când o lăsase pe ea în pace pentru a bea sângele lui Matt, ea tot clătinase din cap, încercând să înlăture sentimentul de umilire. Dar acum se opri în sfârşit şi încercă să găsească o posibilitate de a se folosi de această Putere. Trebuia să existe o modalitate de a o face.

Privirea ei continua să vadă cenuşiu. în cele din urmă, Elena îşi dădu seama că asta nu se datora slăbiciunii ei, ci faptului că se însera — amurg în afara luminişului, întuneric aproape deplin în el.

Încercă din nou să se ridice, şi de data asta reuşi. Aproape imediat o mână se întinse către ea şi, cu un gest reflex, Elena o apucă şi o lăsă să o tragă în pi- cioare.

În faţa ei se afla... oricine ar fost, Damon, ori acea creatură care se folosea de trăsăturile sau de corpul lui. în ciuda întunericului aproape total, încă mai purta ochelarii de soare. Din restul feţei lui Elena nu mai distingea nimic.

— Acum, spuse creatura cu ochelari de soare, o ă vii cu mine.

Era aproape beznă, şi ei se aflau în luminişul care era o fiară.

Locul ăsta — era malign. Elena se temea de luminiş aşa cum nu se mai temuse niciodată de o persoană sau de o creatură. In el răsuna răutatea, şi ea nu-şi putea astupa urechile pentru a nu o mai auzi.

Trebuia să continue să gândească, şi să gândească lucid, îşi spuse.

Era îngrozitor de speriată pentru Matt; speriată că Damon îi luase prea mult sânge sau se jucase prea brutal cu jucăria lui, şi o stricase.

Şi era speriată de această creatură-Damon. Era de asemenea îngrijorată ce influenţă ar fi putut avea locul acesta asupra adevăratului Damon. Pădurile din jurul lor n-ar trebui să aibă vreun efect asupra vampirilor, poate doar să îi rănească. Era oare rănit posibilul-Damon aflat înăuntrul posesorului? Dacă putea înţelege ceva din ceea ce se întâmpla, ar putea face el distincţia între acea suferinţă şi suferinţa şi furia pe care le simţea din cauza lui Stefan?

Elena nu ştia. Tot ce ştia era că în ochii lui Damon fusese o privire cumplită atunci când Stefan îl dăduse afară din pensiune. Şi mai ştia că în pădure existau nişte creaturi, acei malachi, care puteau influenţa mintea cuiva. Se temea, se temea foarte tare că malachii se foloseau acum de Damon, întunecându-i şi mai mult dorinţele cele mai întunecate şi transformându-1 în ceva îngrozitor, ceva ce el nu fusese niciodată, nici măcar atunci când se arătase cu adevărat nemilos.

Dar cum putea ea să fie sigură de asta? Cum putea ea să ştie cu siguranţă dacă nu era altcineva în spatele malachilor, care îi manipula pe ei? In adâncul sufletului avea convingerea că exact aşa ceva se întâmpla, că e posibil ca Damon să fie complet neştiutor de ceea ce făcea trupul lui — dar se putea ca asta să fie doar ceea ce îşi dorea ea.

Cu siguranţă, tot ceea ce simţea în jurul ei erau nişte creaturi mici şi malefice. Le simţea înconjurând luminişul, creaturi care semănau cu nişte insecte ciudate, precum cea care îl atacase pe Matt. Erau incitate, frenetice, şi-şi mişcau agitate tentaculele, scoţând un sunet asemănător cu bâzâitul unui elicopter.

Oare îl influenţau acum pe Damon? Cu siguranţă el nu mai făcuse niciodată până atunci rău vreunei fiinţe omeneşti pe care ea o cunoştea aşa cum o făcuse astăzi. Elena trebuia să facă în aşa fel încât toţi trei să scape din acest loc. Era bolnav, contaminat. Din nou simţi un val de dor pentru Stefan, care ar şti cum să acţioneze în această situaţie.

Se întoarse încet să-1 privească pe Damon.

— Pot să chem pe cineva să vină să-1 ajute pe Matt? Mă tem să-1 las aici; mă tem că ele or să-1 înhaţe. Asta ca să afle şi Damon că ea ştia că acele creaturi se ascundeau în fierea-pământului şi în tufişurile de rododendroni şi ilice din jur.

Damon ezită; păru să chibzuiască. Apoi clătină din cap.

— Nu trebuie să le dăm prea multe indicii despre locul în care eşti, spuse el vesel. O să fie un experiment interesant să vedem dacă malachii chiar îl înhaţă — şi cum o fac.

— Pentru mine n-ar fi un experiment interesant, spuse Elena pe un ton sec. Matt este prietenul meu.

— Cu toate astea, o să-1 lăsăm deocamdată aici. N-am încredere în tine — nici măcar să-mi dai mie un mesaj pentru Bonnie sau Meredith, pe care să-1 trimit cu telefonul meu.

Elena nu spuse nimic. De fapt, avea dreptate să nu aibă încredere în ea, căci de îndată ce îşi dăduseră seama că Damon o urmărea pe Elena, ea, Meredith şi Bonnie creaseră un cod complicat alcătuit din propoziţii aparent inofensive. Asta se întâmplase cu secole în urmă — aşa i se părea — dar tot şi le mai amintea.

In tăcere, îl urmă pe Damon la Ferrariul lui.

Era răspunzătoare pentru Matt.

— De data asta nu te împotriveşti prea mult, şi mă întreb ce-ai de gând.

— Am de gând să terminăm odată cu asta. Dacă vrei să-mi spui ce e "asta", replică ea, cu mai mult curaj decât simţea.

— Ei bine, de tine depinde ce este "asta".

Damon îi trase lui Matt un şut în coaste când trecu pe lângă el. Acum se învârtea prin luminiş, care părea mai mic ca niciodată, iar cercurile pe care le făcea nu o includeau şi pe ea. Elena înaintă câţiva paşi spre el — şi alunecă. Nu ştia cum se întâmplase. Poate că uriaşa fiară răsuflase. Poate că de vină fuseseră doar acele alunecoase de pin de sub gheata ei.

Dar acum se îndrepta către Matt, iar în clipa următoare

picioarele îi zburau de sub ea şi ea se răbuşea spre pământ, fără nimic de care să se agaţe.

Şi apoi, încet, fără grabă, se trezi în braţele lui Damon. Cu secole de politeţe virginiană în sânge, spuse automat:

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Da, îşi spuse ea. Asta e de fapt totul. E plăcerea lui, şi doar asta contează.

În acea clipă văzu că se îndreptau către Jaguarul

— Oh, nu, nu cu ăsta, exclamă.

— Oh, da, cu ăsta — dacă aşa vreau eu, spuse el.

Asta dacă nu vrei să-1 vezi pe prietenul tău Matt suferind din nou. La un moment dat inima lui chiar o să cedeze.

— Damon. Se desprinse din braţele lui şi rămase pe picioarele ei. Nu înţeleg. Tu nu eşti aşa. Ia tot ce vrei şi pleacă.

El doar o privi lung.

— Exact asta făceam.

— Nu trebuie să — nu-şi putea stăpâni absolut deloc tremurul din voce — să mă duci într-un loc special ca să-mi iei sângele. Iar Matt n-o să ştie. E leşinat.

În luminiş se lăsă un moment prelung de tăcere. O tăcere absolută. Păsările de noapte şi greierii se opriră din cântat. Brusc, Elena se simţi ca într-un veritabil montagne - russe, coborând în jos fulgerător, în vreme de stomacul şi organele ei interne rămăseseră undeva sus. Apoi Damon spuse:

— Te vreau pe tine. Exclusiv.

Elena îşi adună puterile, încercând să-şi păstreze mintea limpede în ciuda ceţii care părea să o umple.

— Ştii că asta nu e posibil.

— Ştiu că a fost posibil pentru Stefan. Când erai cu el nu te gândeai decât la el. Nu vedeai, nu auzeai, nu simţeai altceva decât prezenţa lui.

Elena îşi simţea acum pielea ca de găină. Vorbind cu grijă, ignorând nodul din gât, întrebă:

— Damon, i-ai făcut ceva lui Stefan?

— Păi de ce aş vrea să fac aşa ceva?

Foarte încet, Elena spuse:

— Şi tu, şi eu ştim de ce.

— Vrei să spui — Damon începu detaşat, dar vocea lui

deveni mai intensă când o apucă strâns de umeri — pentru ca tu să nu mă vezi decât pe mine, să mă auzi doar pe mine, să nu te gândeşti decât la minei

La fel de încet, încă stăpânindu-şi groaza, Elena spuse:

— Scoate-ţi ochelarii, Damon.

Damon se uită în sus şi înjur, ca şi cum voia să se asigure că nici o ultimă rază a soarelui la apus nu avea să străpungă lumea verde-cenuşie care îi înconjura. Apoi îşi smulse cu o mână ochelarii de pe faţă.

Elena se trezi privind în nişte ochi atât de negri încât părea să nu existe limită între iris şi pupilă.

Ea... răsuci un comutator în creierul ei, făcu ceva pentru ca toate simţurile ei să fie concentrate asupra feţei lui Damon, a expresiei lui, a Puterii care circula prin el.

Ochii lui erau tot de un negru profund, precum adâncimile unei peşteri neexplorate. Nu erau roşii. Dar, sigur, avusese timp, timp să se pregătească pentru ea.

Eu cred ce am văzut înainte, îşi spuse Elena. Cu propriii mei ochi.

— Damon, o să fac orice, orice vrei tu. Dar trebuie să-mi spui. Tai făcut ceva lui Stefan?

— Când te-a părăsit, Stefan era încă plin de Pu- tere datorită sângelui tău, îi reaminti el, şi înainte ca ea să poată vorbi pentru a nega asta, Damon con- tinuă: ... şi ca să-ţi răspund exact la întrebarea ta, nu ştiu unde e. Pe cuvântul meu. Dar în orice caz, e adevărat ceea ce gândeai mai devreme, adăugă el, când Elena încercă să se îndepărteze de el, să scape de mâinile lui care îi strângeau braţele. Eu sunt cel ales, Elena. Singurul pe care nu l-ai cucerit. Cel pe care nu îl poţi manipula. Incitant, nu?

Brusc, în ciuda fricii, Elena izbucni furioasă:

— Atunci de ce să-1 chinui pe Matt? El e doar un prieten. Ce legătură are Matt cu asta?

— Doar un prieten, repetă Damon şi începu să râdă aşa cum râsese şi înainte, straniu.

— Ei bine, ştiu că el nu a avut nimic de-a face cu plecarea lui Stefan, se răsti Elena.

Damon se întoarse către ea, dar acum luminişul era atât de întunecat încât Elena nu putea să-i vadă deloc expresia de pe chip.

— Şi cine spune că eu am avut? Dar asta nu înseamnă că n-am de gând să mă folosesc de situaţie.

Îl trase pe Matt de jos uşor, cu o mână, şi ridică în aer cu cealaltă ceva care strălucea ca argintul.

Cheile ei. Din buzunarul de la jeanşi. Pe care le luase, fară îndoială, când ea zăcea inconştientă pe pământ.

Nu desluşea nimic nici în vocea lui, doar că era amară şi îndârjită — cum era de obicei când vorbea despre Stefan.

— Cu sângele tău în el, n-aş fi putut să-mi omor fratele şi dacă aş fi încercat, ultima dată când l-am văzut, adăugă el.

— Ai încercat?

— Adevărul e că nu. Şi în privinţa asta ai cuvântul meu.

— Şi nu ştii unde e?

— Nu.

Îl ridică pe Matt.

— Ce faci?

— Îl iau cu noi. E ostatic pentru buna ta purtare.

— Oh, nu, spuse Elena hotărâtă, păşind prin lu- miniş. Asta e între tine şi mine. I-ai făcut destul rău lui Matt. Clipi şi din nou fu cât pe ce să ţipe când îl văzu pe Damon mult prea aproape, mult prea iute. O să fac orice vrei. Orice vrei. Dar nu aici în luminiş, şi nu cu Matt în preajmă.

Haide, Elena, îşi spunea ea. Unde e atitudinea ta de vampă când ai nevoie de ea? Pe vremuri puteai vrăji orice tip; acum, doar pentru că e vampir, nu mai poţi s-o faci?

— Du-mă undeva, spuse ea încet, trecându-şi braţul pe sub braţul lui liber, dar în Ferrari. Nu vreau să merg în maşina mea. Du-mă în Ferrari.

Damon se duse la portbagajul Ferrariului, îl descuie şi se uită înăuntru. Apoi se uită la Matt. Era clar că băiatul înalt şi bine clădit nu avea cum să intre în portbagaj... cel puţin, nu cu toate membrele întregi.

— Nici să nu te gândeşti la asta, spuse Elena. Bagă-1 în Jaguar cu chei cu tot şi o să fie în siguranţă. încuie-1 înăuntru.

Elena se rugă disperată în sinea ei ca să fie adevărat ceea ce spunea.

Pentru o clipă, Damon nu răspunse nimic, apoi ridică privirea cu un zâmbet atât de strălucitor încât Elena îl văzu în întuneric.

— Bine, spuse el. îl trânti din nou pe Matt pe pământ. Dar

dacă încerci să fugi cât mut maşinile, o să trec cu roţile peste el.

Damon, Damon, n-o să înţelegi niciodată? Oamenii nu fac asta prietenilor, îşi spuse Elena în vreme ce el scotea Ferrariul afară ca să poată aduce Jaguarul, şi să-1 trântească pe Matt în el.

— Bun, spuse ea cu o voce abia auzită. Ii era şi frică să se uite la Damon. Acum... ce vrei?

Damon se înclină din mijloc într-o plecăciune foarte graţioasă şi arătă spre Ferrari. Elena se întrebă ce avea să se întâmple odată ce se va urca în el. Dacă el ar fi un atacator normal... dacă nu era Matt la care să se gândească... dacă nu se temea de pădure chiar mai mult decât se temea de el...

Ezită şi apoi urcă în maşina lui Damon.

Înăuntru, îşi scoase camizolul din jeanşi pentru a ascunde faptul că nu îşi prinsese centura. Se îndoia că Damon purta vreodată centură sau că încuia portierele. Precauţia nu era genul lui. Şi se rugă ca acum el să se gândească la alte lucruri.

— Serios, Damon, unde mergem? spuse ea când Damon urcă în Ferrari.

— Mai întâi, ce-ai zice de o duşcă, înainte de plecare? sugeră Damon, pe un ton fals-amuzat.

Elena se aşteptase la aşa ceva. Stătu pasivă în vreme ce Damon îi prinse bărbia cu degete care tremurau uşor şi i-o ridică. Când simţi muşcătura ca de şarpe a colţilor tăioşi, Elena închise ochii, şi îi ţinu închişi când atacatorul ei îşi lipi gura de carnea ce sângera şi începu să bea cu sete. Ceea ce înţele- gea Damon printr-o "duşcă înainte de plecare" era exact ce se temea Elena că o să fie: suficient pentru a-i pune pe amândoi în pericol. Dar abia când în- cepu să simtă cu adevărat că urmează să leşine îl împinse de umăr.

El mai bău câteva secunde dureroase, pentru a arăta cine era Şeful acolo. Apoi îi dădu drumul, lingându-şi lacom buzele, iar ochii chiar îi sclipeau prin ochelarii negri de soare.

— Minunat, spuse. Incredibil. Eşti o adevărată... Mda, zi-mi că sunt o adevărată sticlă de whisky vechi scoţian, îşi spuse ea. Aşa ajungi la inima mea.

— Acum putem pleca? întrebă ea apăsat. Şi apoi,

ca şi cum şi-ar fi adus brusc aminte de stilul în care conducea de obicei Damon, adăugă în mod delibe- rat: Ai grijă;

drumul ăsta are multe cotituri şi răsuciri.

Aşa cum sperase, cuvintele ei avură efectul scontat. Damon apăsă pe acceleraţie şi ţâşniră afară din luminiş cu toată viteza. In clipele următoare luau curbele strânse de pe drumul din Pădurea Veche mai repede decât condusese vreodată Elena pe acolo, mai repede decât îndrăznise vreodată să meargă cineva având-o alături, în scaunul pasagerului.

Şi totuşi, astea erau drumurile ei. încă din copi- lărie se jucase pe aici. Mai era doar o singură familie care locuia în zona Pădurii Vechi, dar aleea lor era pe partea dreaptă a drumului — pe partea ei — şi Elena se pregăti. El o să ia curba strânsă la stânga chiar înainte de a doua cotitură care era aleea spre casa familiei Dunstan — iar la a doua cotitură ea avea să sară.

Evident, nu exista trotuar de-a lungul drumului din Pădurea Veche, dar în locul acela se afla o zonă cu tufişuri dese de rododendroni şi alte plante. Tot ce putea face Elena acum era să se roage. Să se roage să nu-şi frângă gâtul la impact. Să se roage să nu-şi rupă vreun braţ sau picior înainte să străbată şchiopătând cei câţiva metri prin pădure până la şosea. Să se roage ca familia Dunstan să fie acasă atunci când avea să bată disperată la uşa lor şi să se roage s-o asculte când o să le spună să nu-i deschidă vampirului care era pe urmele ei.

Văzu curba. Nu ştia de ce Damon nu putea să-i citească gândurile, dar aparent nu putea. El tăcea, şi singura lui metodă de a o împiedica să iasă din maşină părea să fie viteza.

Avea să se lovească, Elena ştia asta. Dar cea mai rea parte a oricărei dureri era teama, şi Elenei nu-i era teamă.

Când el luă curba, ea trase mânerul uşii şi o împinse cu mâinile cu toată puterea de care era în stare, în vreme ce o lovea şi cu picioarele. Uşa se deschise larg, prinsă în mişcarea centrifugă, la fel ca şi picioarele Elenei. La fel ca şi Elena.

Doar lovitura cu piciorul o scoase pe jumătate din maşină. Damon întinse mâna după ea şi reuşi să prindă doar o mână de păr. Pentru o clipă, Elena crezu că el avea să o ţină înăuntru, chiar şi fără să o apuce de braţ. Se răsuci în aer, plutind, rămânând la jumătate de metru deasupra pământului, întinzând mâinile pentru a se ţine de ferigi, crengi de arbuşti, orice putea să-i încetinească viteza. Şi în acest loc unde magia şi lumea materială se întâlneau, reuşi să o facă, să încetinească în vreme

ce continua să plutească susţinută de puterea lui Damon, deşi asta o duse mult mai departe de casa Dunstan decât voia.

Apoi atinse pământul, ricoşă, şi se străduí să se răsucească în aer, pentru ca impactul să fie pe fund sau pe partea din spate a unui umăr, dar ceva nu funcţionă bine şi călcâiul ei stâng fu primul care lovi pământul — Dumnezeule! — şi îi fugi în spate, învârtind-o complet, trântind-o cu genunchiul de ciment — Dumnezeule mare! — aruncând-o în aer şi lăsând-o să cadă pe braţul drept cu atâta putere, încât braţul păru că vrea să îi străpungă umărul.

Prima lovitură îi tăiase răsuflarea, iar următoarele două o forţară să tragă aer în piept şuierat.

În ciuda universului care se rotea şi zbura înjurai ei, exista un semn pe care nu avea cum să nu-1 vadă — un molid ciudat care creştea în drum şi pe care îl observase cu trei metri în urmă când ţâşnise din maşină. Lacrimile îi curgeau nestăpânit pe obraz pe când trăgea de ramurile unui tufiş care se încurcaseră înjurai gleznei sale — şi asta era bine. Câteva lacrimi ar fi putut să-i înceţoşeze privirea, să o sperie — la fel cum se întâmplase cu ultimele două explozii de durere — că ar putea să leşine. Dar era afară pe drum, ochii ei erau limpezi şi viziunea era clară, vedea molidul şi apusul de soare exact în faţa ei, şi era pe deplin conştientă. Şi asta însemna că dacă se îndrepta către soarele care apunea, dar la un unghi de patruzeci şi cinci de grade spre dreapta, nu avea cum să rateze gospodăria familiei Dunstan: aleea, casa, hambarul, lanul de porumb erau toate acolo pentru a o ghida după poate douăzeci şi cinci de paşi în pădure.

Abia se oprise din rostogolit, când începu să tragă de tufişul care îi stăvilise mişcarea şi se ridică în picioare, în vreme ce îşi scotea din păr ultimele crenguţe încurcate în el. Calculele despre casa Dunstan avură loc instantaneu în capul ei, chiar în clipa în care se întoarse şi văzu brazda pe care o croise prin verdeaţa strivită şi sângele de pe drum.

În prima clipă se uită uimită la mâinile ei zdrelite: nu puteau să fi lăsat o asemenea dâră însângerată. Şi nu o făcuseră ele. Un genunchi fusese şi el julit — de fapt, jupuit de piele — chiar prin jeanşi, iar la celălalt picior se lovise foarte rău, şi de acolo curgea mai puţin sânge, dar durerea era mai mare, venind în valuri ca fulgere albe chiar şi când nu încerca să îl mişte. Pielea

de pe braţe era şi ea julită şi zgâriată.

Nu era timp să cerceteze cât de grav şi ce anume păţise la umăr. Un scrâşnet de frâne în faţă. Doamne, ce încet se mişcă. Nu, eu sunt rapidă, împinsă de durere şi teroare. Foloseşte-le!

Ordonă picioarelor să o pornească la fugă în pădure. Piciorul drept se supuse, dar când îl roti pe cel stâng şi îl puse în pământ, în faţa ochilor ei iz- bucni un foc de artificii. Era într-o stare de alertă maximă: văzu băţul în clipa în care cădea. Se rostogoli de câteva ori, ceea ce îi stârni în cap văpăi roşii de durere, şi apoi reuşi să-1 apuce. Părea să fi fost gândit special ca o cârjă: îi ajungea exact la subsuoară, era rotund la un capăt, dar ascuţit la celălalt, îl băgă sub braţul stâng şi cumva se forţă să se ridice de pe pământ, luându-şi avânt cu piciorul drept şi sprijinindu-se în cârjă, pentru ca să nu trebuiască să atingă decât puţin pământul cu piciorul stâng. Se răsucise în cădere şi trebui să se îndrepte din nou — dar le văzu — ultimele momente ale apusului şi drumul în spatele ei. Ia-o la patruzeci şi cinci de grade spre stânga de la acea strălucire stinsă, îşi spuse. Slavă Domnului, braţul distrus era cel drept; aşa se putea sprijini în cârjă cu umărul stâng. Fără să ezite o clipă, fără să-i dea lui Damon o milisecundă în plus ca s-o urmeze, se repezi în direcţia aleasă, în pădure.

În Pădurea Veche.

27

Când Damon se trezi, se lupta cu volanul Ferrariului. Se afla pe un drum îngust, îndreptându-se aproape direct către un apus de soare magnific — iar portiera din dreapta era deschisă şi se mişca în mers.

Încă o dată, numai combinaţia de reflex aproape instantaneu şi automobil performant îi îngădui să se ferească de şanţurile late, pline de noroi, aflate de o parte şi de alta a drumului îngust. Dar reuşi, şi ajunse cu spatele la soarele care apunea, uitându-se la umbrele lungi de pe drum şi întrebându-se ce naiba i se întâmplase.

Acum conducea în somn? Şi uşa din dreapta — de ce era deschisă?

Şi apoi se întâmplă ceva. Un fir lung şi subţire, mişcându-se uşor, aproape ca un funigel, se aprinse când soarele roşcat căzu pe el. Atârna de partea de sus a ferestrei din dreapta, care era închisă, iar ca- pota era lăsată.

Nu se obosi să tragă maşina într-o parte, ci opri în mijlocul drumului şi ieşi din maşină, ocolind-o, pentru a se uita la acel fir de păr.

Între degetele lui, ridicate înspre lumină, deveni alb. Dar întors către întunericul pădurii, îşi arătă adevărata culoare: auriu.

Un fir de păr auriu, lung, fluturând uşor.

Elena.

Imediat ce îl identifică, se întoarse în maşină şi începu să dea înapoi. Ceva o smulsese pe Elena din maşina lui fără să lase nici măcar o zgârietură pe vopsea. Ce ar fi putut să facă asta?

Şi, mai mult, cum reuşise să o convingă pe Elena să meargă cu el la o plimbare? Şi de ce nu-şi amintea nimic? Fuseseră amândoi atacaţi...?

Dar când dădu înapoi, urmele rămase pe partea dreaptă a drumului îi spuseră întreaga poveste ori- bilă. Dintr-un anume motiv, Elena se speriase şi sărise din maşină — sau vreo forţă o trăsese. Iar Damon, care acum se simţea ca şi cum din piele îi ieşeau aburi, ştia că în întreaga pădure nu erau decât două creaturi care puteau fi responsabile pentru asta.

Trimise un gând cercetător, un cerc simplu care ar fi trebuit să nu fie detectabil, şi aproape pierdu din nou controlul maşinii.

Merde! Acea explozie pe Putere ţâşnise din el ca o rafală de foc nimicitoare de forma unei sfere — păsările căzeau din cer. Străbătu Pădurea Veche, străbătu Fell's Church, care o înconjura, şi pătrunse în zonele de dincolo de oraş, pentru a se stinge în cele din urmă la sute de mile depărtare.

Putere? El nu era un vampir, era Incarnarea Morţii. Prin mintea lui Damon trecu un gând vag de a opri maşina, pentru a aştepta până se oprea clocotul dinlăuntrul lui. De unde venise o asemenea Putere?

Stefan s-ar fi oprit, ar fi cercetat înjur, şi-ar fi pus întrebări. Damon doar rânji sălbatic, tură motorul şi trimise sute de gânduri cercetătoare care căzeau din cer asemenea unei ploi, toate urmărind să prindă o creatură de forma unei vulpi care

fugea sau se as- cundea în Pădurea Veche.

O găsi într-o zecime de secundă.

Acolo. Sub o tufa de cimicifugă, dacă nu se înşela — oricum, sub o tufa cu un nume ciudat. Iar Shinichi ştia că el venea.

Bun, Damon trimise un val de Putere direct către vulpe, prinzând-o într-un kekkai, un soi de barieră-frânghie invizibilă pe care o strânse în mod deliberat, încet, în jurul animalului care se zbătea. Shinichi se luptă să scape, cu o forţă ucigătoare. Damon se folosi de kekkai pentru a-1 ridica în sus, izbind apoi trupul mic al vulpii de pământ. După câteva astfel de izbituri, Shinichi hotărî să nu se mai zbată şi se prefăcu în schimb mort. Asta îi convenea lui Damon. Era felul în care considera că arată cel mai bine Shinichi.

În cele din urmă trebui să ascundă Ferrariul între doi copaci şi alergă repede la tufişul unde Shinichi se lupta cu bariera din jurul lui pentru a căpăta formă umană.

Stând deoparte, cu ochii îngustaţi, cu braţele în- crucişate la piept, Damon privi un timp eforturile lui Shinichi. Apoi lăsă liberă o parte din câmpul de kekkai pentru a-i îngădui schimbarea.

Iar în clipa în care Shinichi căpătă formă omenească, mâinile lui Damon erau în jurul gâtului lui.

— Unde e Elena kono bakayarou?

Într-o viaţă lungă de vampir poţi să înveţi o mulţime de cuvinte urâte. Damon prefera să le folosească pe cele din limba maternă a victimei sale. Ii spuse lui Shinichi în toate felurile care îi trecură prin minte, pentru că Shinichi se zbătea şi o Chema telepatic pe sora lui. Damon avea câteva cuvinte alese pentru asta în italiană, în care să te ascunzi în spatele surorii tale gemene era... ei bine, propice pentru o mulţime de înjurături pline de creativitate.

Simţi o altă formă de vulpe repezindu-se spre el — şi îşi dădu seama că Misao intenţiona să ucidă.

Era în forma ei adevărată de kitsune: chestia aceea roşcată pe care încercase să o calce cu maşina atunci când fusese cu Damaris. O vulpe, da, dar o vulpe cu două, trei... şase cozi. Cele în plus erau de obicei invizibile, se gândi el, prinzând-o şi pe ea cu dibăcie într-un kekkai. Dar Misao era pregătită să lupte, pregătită să-şi folosească toate forţele pentru a-şi salva fratele.

Damon se mulţumi să o ţină doar în vreme ce ea se zbătea

în van în interiorul barierei, şi să-i spună lui Shinichi:

— Surioara ta se luptă mai bine ca tine, bakayarou. Acum, dă-mi-o pe Elena.

Shinichi îşi schimbă brusc forma şi se repezi la gâtul lui Damon, cu cele două şiruri de dinţi albi şi ascuţiţi la vedere. Erau amândoi mult prea tensio- naţi, cu un nivel mult prea înalt de testosteron — iar Damon, de noua lui Putere — ca să renunţe.

Damon chiar simţi dinţii zgâriindu-i gâtul înainte să-şi încleşteze din nou mâinile în jurul grumazului vulpii. Dar de data asta Shinichi îşi arăta cozile, ca un evantai, pe care Damon nu se osteni să le numere.

În schimb, îşi aşeză cu putere o gheată pe evantai şi trase cu ambele mâini. Misao, privind, ţipă ascuţit de furie şi nelinişte. Shinichi se zvârcoli şi se arcui, cu ochii lui galbeni aţintiţi în ochii lui Damon. încă un minut şi spinarea avea să i se frângă.

— O să-mi placă să văd asta, îi spuse Damon cu o voce dulce. Pentru că pun pariu că Misao ştie tot ce ştii tu. Păcat că n-o să fii aici să o vezi pe ea cum moare.

Shinichi, turbat de furie, părea gata să moară şi să o lase pe Misao la mila lui Damon doar ca să nu renunţe la luptă. Dar apoi brusc privirea i se întu- necă, trupul îi deveni moale şi în mintea lui Damon se iviră abia auzite câteva cuvinte.

...doare... nu pot... gândi...

Damon îl privi grav. In acest moment, Stefan ar

slăbi mult strânsoarea, pentru ca biata vulpiţă să poată gândi. Dar Damon crescu strânsoarea pentru un scurt moment, apoi o slăbi la nivelul anterior.

— Aşa e mai bine? întrebă el plin de solicitudine.

Vulpiţa cea drăguţă poate gândi acum?

Ticălosule...

Deşi furios, Damon îşi aminti dintr-odată motivul înfruntării.

— Ce s-a întâmplat cu Elena? Urma ei ajunge până la un copac. E înăuntrul lui? Mai ai doar câteva secunde de viaţă. Vorbeşte.

— Vorbeşte, se auzi o a doua voce, şi Damon abia o privi pe Misao.

O lăsase nepăzită şi ea găsise putere şi spaţiu pentru a-şi lua forma umană. Damon o privi pentru o clipă, nepăsător.

Era minionă, cu oase mici, şi arăta exact ca o şcolăriţă japoneză, doar că avea părul exact ca al fratelui ei — negru cu vârfurile roşii. Singura diferenţă era că roşul din părul ei era mai deschis şi mai intens — un stacojiu cu adevărat strălucitor. Şuviţele care îi cădeau în ochi aveau capetele ca nişte văpăi, la fel ca şi părul mătăsos care îi cădea pe umeri. Era o imagine izbitoare, dar singurul neuron care se aprinse în mintea lui Damon la vederea ei era legat de foc şi pericol şi înşelăciune.

S-ar putea să fi căzut într-o capcană, reuşi să spună Shinichi.

O capcană? Damon se încruntă. Ce fel de capcană?

Te duc acolo, unde poţi să te uiţi în ele, spuse evaziv Shinichi.

— Şi vulpea poate dintr-odată să gândească din nou. Dar ştii ceva? Nu cred deloc că eşti o vulpe drăguţă, şopti Damon, apoi lăsă kitsune Aş să cadă pe pământ.

Shinichi-în-formă-omenească ţâşni în sus şi Damon slăbi bariera doar cât să o lase pe vulpea cu aspect uman să încerce să-i tragă un pumn în cap. Se feri uşor, şi răspunse cu o lovitură care îl trimise pe Shinichi în copac, cu atâta putere încât aproape că ricoşă. Apoi, câtă vreme kitsune-le era încă ameţit şi cu privirea sticloasă, îl ridică, îl aruncă pe un umăr şi o porni înapoi către maşină.

Şi eu? Misao încerca să se răsucească furioasă şi să sune patetică, dar nu prea îi ieşea.

— Nici tu nu eşti drăguţă, spuse Damon, nesocotit. Ar putea să ajungă să-i placă super - Puterea asta. Dar dacă vrei să întrebi, continuă el, când o să fii eliberată, răspunsul e: când o găsesc pe Elena. Vie şi nevătămată, fără să-i lipsească nici măcar un degeţel.

O lăsă înjurând. Voia să ajungă cu Shinichi acolo unde trebuiau să meargă câtă vreme vulpea era încă ameţită şi avea dureri.

Elena număra. Un pas înainte, doi paşi înainte — trage cârja dintre rugi, trei, patru, al cincilea pas — în mod clar se întuneca acum, al şaselea pas înainte, s-a agăţat ceva în păr, gata, a ieşit, şapte, opt, înainte — fir-ar să fie! Un copac căzut. Prea înalt ca să se cocoaţe peste el. Va trebui să-1 ocolească. Bun, la dreapta, un, doi, trei — e un copac lung — şapte paşi. Şapte paşi înapoi — acum, la dreapta repede şi înainte. Oricât

ai vrea, nu poţi număra paşii ăia. Deci eşti la nouă. — Doamne, e de-a dreptul beznă deja. Să zicem unsprezece şi...

...Elena zbura. Cum de îi alunecase cârja, nu ştia nu-şi putea da seama. Era prea întuneric ca să ţopăie de colo-colo, poate să dea peste un frasin-otravă şi să se umple de spuzeală. Ceea ce trebuia să facă era să se gândească la alte lucruri, să se gândească astfel încât durerea asta cumplită, copleşitoare din piciorul stâng să se domolească. Iar acea mişcare instinctivă de moară de vânt, încercând să se prindă de ceva şi să se salveze, nu o ajutase deloc nici la braţul drept. Doamne, căzătura aia chiar duruse. Tot trupul o chinuia pe o parte, atât de mult...

Dar trebuia să ajungă în lumea civilizată, pentru că era convinsă că numai lumea civilizată îl putea ajuta pe Matt.

Trebuie să te ridici din nou, Elena.

O fac!

Acum... nu vedea nimic, dar avea o idee destul de clară încotro se îndrepta în clipa în care căzuse. Şi dacă se înşela, o să ajungă la drum şi pe urmă o să poată să o ia înapoi. Doisprezece, treisprezece - continuă să numere, continuă să vorbească cu voce tare. Când rosti "douăzeci" se simţi uşurată şi bucuroasă. Dintr-o clipă într-alta o să ajungă la şosea.

Dintr-o clipă într-alta o să ajungă la ea.

Era beznă adâncă acum, dar Elena avea grijă să pipăie pământul cu gheata ca să-şi dea seama când ajungea la şosea.

Dintr-o... clipă... într-alta...

Când Elena ajunse cu numărătoarea la patruzeci, îşi dădu seama că dăduse de necaz.

Dar încotro putuse ea să meargă atât de mult? De fiecare dată când un mic obstacol o făcuse să o ia la dreapta, cotise pe urmă cu grijă la stânga. Şi apoi, în drumul ei se afla tot şirul acela de jaloane, casa, hambarul, micul câmp cu porumb. Cum se putuse rătăci? Cum? Fusese doar o jumătate de minut în pădure... făcuse doar câţiva paşi în Pădurea Veche.

Chiar şi copacii se schimbau. Unde se aflase ea, lângă drum, cei mai mulţi copaci fuseseră hicori sau arbori de lalea. Acum se afla într-un desiş de stejari albi şi roşii... şi conifere.

Stejari bătrâni... iar pe pământ, ace şi frunze care îi înăbuşeau paşii, făcându-i neauziţi.

Neauziţi... dar ea avea nevoie de ajutor!

— Doamnă Dunstan! Domnule Dunstan! Kristin! Jake!

Lansă numele într-o lume care se străduia din răsputeri să-i înăbuşe vocea. De fapt, în întuneric distingea nişte vârtejuri cenuşii care păreau să fie — da, era ceaţă.

— Doamnă Dunstaa... aaan! Domnule Dun- staa... aaan! Kriiiissstiiinnn!Jaaa-aaake!

Avea nevoie de un adăpost; avea nevoie de ajutor. Tot trupul o durea, şi mai ales piciorul stâng şi umărul drept. îşi putea imagina cum arăta: plină de noroi şi frunze de la numeroasele căzături, cu părul ciufulit, cu ace şi rămurele, sânge din cap până-n picioare...

Singurul lucru bun era că nu semăna cu Elena Gilbert. Elena Gilbert avea păr lung şi mătăsos care era întotdeauna perfect aranjat sau ciufulit într-un fel încântător. Elena Gilbert era cea care stabilea moda în Fell's Church şi n-ar fi fost niciodată văzută purtând un camizol rupt sau jeanşii plini de noroi. Nimeni nu s-ar gândi că străina asta rătăcită poate fi Elena.

Dar străina rătăcită se simţea brusc neliniştită. Umblase prin păduri toată viaţa ei şi nu-şi agăţase nici măcar o dată părul în ramuri. Sigur, putuse să le vadă, dar nu-şi aducea aminte să fi trebuit să iasă din drum ca să le ocolească.

Acum, era ca şi cum copacii îşi întindeau în jos în mod deliberat crengile pentru a o apuca şi a-i încurca părul. Trebuia să-şi ţină trupul nemişcat şi să-şi tragă capul în unele cazuri — nu reuşea să stea dreaptă şi în acelaşi timp să-şi scoată din păr rămurica.

Dar oricât de tare o durea trasul de păr, nimic nu o speria mai rău ca apucatul de glezne.

Elena crescuse jucându-se în pădure, şi acolo fusese întotdeauna destul spaţiu să se plimbe fără să se lovească. Dar acum... erau lucruri care se întindeau către ea, cârcei fibroşi care o apucau de glezne chiar în locurile unde o durea cel mai tare. Şi apoi era agonia de a trage cu degetele de rădăcinile astea groase, înţepătoare, acoperite cu sevă.

Sunt speriată, gândi ea, punând în sfârşit în cu- vinte toate simţămintele ei din clipa în care păşise în întunericul din Pădurea Veche. Era udă toată de rouă şi sudoare, iar părul îi era la fel de ud ca şi cum stătuse în ploaie. Era atât de întuneric! Iar acum imaginaţia ei începu să acţioneze, şi, spre

deosebire de imaginaţia celor mai mulţi oameni, avea informaţii reale şi serioase cu care să lucreze. O mână de vampir păru să se înfigă în părul ei. După un moment nesfârşit de durere agonizantă în gleznă şi umăr, reuşise să scoată "mâna" din părul ei — pentru a găsi o altă liană care se încolăcea.

Bun. Avea să ignore durerea şi să încerce să se orienteze de aici, din locul unde se afla un copac deosebit, un pin alb masiv care avea în mijlocul trunchiului o gaură imensă, suficient de mare pentru ca Bonnie să încapă în ea. O să se aşeze cu spatele la pin şi apoi o s-o ia drept către vest — nu putea vedea nici o stea din cauza norilor care acopereau cerul, dar simţea că vestul era în stânga ei. Dacă nu se înşela, asta ar duce-o la drum. Dacă se înşela şi era nordul, atunci ar ajunge la casa Dunstan. Dacă era sudul, avea să o ducă în cele din urmă la o altă curbă din drum. Dacă era estul... ei, atunci ar fi un drum lung de mers, dar până la urmă ar duce-o la râu.

Dar mai întâi avea să-şi adune toată Puterea, toată Puterea pe care în mod inconştient o folosi-se pentru a-şi amorţi durerea şi pentru a căpăta forţă — avea să o adune şi să lumineze locul acesta în care se afla pentru a vedea dacă de aici era vizibil drumul — sau, şi mai bine, o casă. Era doar puterea unei fiinţe omeneşti, dar, din nou, toată diferenţa stătea în cunoaşterea felului în care trebuia folosită. Îşi adună Puterea într-o minge albă compactă şi apoi o eliberă, răsucindu-se pentru a se uita în jur înainte ca mingea să se stingă.

Copaci. Copaci. Copaci.

Stejari şi hicori, pini albi şi mesteceni. Nici o ridicătură pe care să urce. In toate direcţiile, nimic altceva decât copaci, ca şi cum s-ar fi rătăcit într-o pădure fermecată din care nu mai putea ieşi niciodată.

Dar avea să iasă. Oricare din direcţiile acestea avea să o ducă în cele din urmă la oameni — chiar şi estul. Chiar şi spre est, putea doar să urmeze râul până ce o ducea la oameni.

Îşi dori să aibă o busolă.

Îşi dori să poată vedea stelele.

Tremura toată, şi nu era doar din cauza frigului. Era rănită; era îngrozită. Dar trebuia să nu se gândească la asta. Meredith nu ar plânge. Meredith nu ar fi îngrozită. Meredith ar găsi o cale înţeleaptă de a scăpa.

Trebuia să găsească ajutor pentru Matt. Scrâşnind din dinţi pentru a ignora durerea,

Elena porni mai departe. Dacă nu ar fi avut decât o singură rană, oricare ar fi fost ea, Elena ar fi făcut

mare caz de ea, ar fi plâns, ar fi făcut o adevărată tragedie din asta. Dar cu atâtea dureri diferite, toată suferinţa se contopise într-o teribilă agonie.

Acum ai grijă. Asigură-te că mergi drept înainte şi nu te abaţi de la drum. Alege-ţi următorul reper în linie dreaptă.

Problema era că se făcuse mult prea întuneric pentru a putea vedea mare lucru. Tot ce reuşea să distingă în faţa ei era o coajă de copac foarte rugoasă. Un stejar roşu probabil. Bun, mergi către el. Hop — au, doare — hop — lacrimile curg pe obraz — hop — încă puţin — hop — poţi s-o faci

— hop. îşi puse palma pe coaja zgrunţuroasă. Bun. Acum, uită-te drept înaintea ta. Ah. Ceva cenuşiu şi aspru şi masiv în faţă — poate un stejar alb. Du-te spre el — hop — agonie — hop — ajutor! — hop — cât o să-mi ia? — hop — acum nu mai e aşa departe — hop. Gata. îşi puse palma pe coaja aspră.

Şi apoi o puse din nou. Şi din nou.

Şi din nou. Şi din nou. Şi din nou.

— Ce e asta? dori să afle Damon.

După ce ieşiseră din maşină, fusese silit să îl lase pe Shinichi să o ia înainte, dar continuă să ţină kekkai-ul destul de larg în jurul lui şi urmări cu atenţie fiecare pas pe care îl făcea vulpea. Nu avea încredere în el în privinţa — ei, de fapt nu avea deloc încredere în el.

— Ce e în spatele barierei? întrebă din nou, pe un ton mai aspru, strângând laţul în jurul gâtului vulpii.

— Cabana noastră — a lui Misao şi a mea.

— Şi n-ar putea fi o capcană, nu?

— Dacă aşa crezi, bine! O să intru singur...

Shinichi se schimbase în cele din urmă într-o formă pe jumătate vulpească, pe jumătate umană: păr negru până la talie, cu vârfurile atinse de flăcări rubinii, o coadă mătăsoasă de aceeaşi culoare fluturând în spatele lui, şi, pe cap, două urechi la fel de mătăsoase şi tremurătoare, cu vârfurile stacojii.

Damon aprecie această formă din punct de vedere estetic, dar, mai important, avea acum un mâner. Îl prinse pe Shinichi de coadă şi o răsuci.

— Termină!

— O să termin atunci când o s-o găsesc pe Elena — asta dacă nu i-ai întins o cursă în mod deliberat.

Dacă e rănită, o să pun mâna pe cine i-a făcut rău şi o să-1 tai în bucăţi. Viaţa lui nu-i mai aparţine.

— Indiferent cine a făcut-o?

— Indiferent.

Shinichi tremura uşor.

— Ţi-e frig?

— ...doar... îţi admiram hotărârea.

Un alt tremur. Care aproape că îi scutura tot tru-pul. Râdea?

— Dacă Elena o să vrea aşa, o să-1 las în viaţă. Dar în agonie. Damon răsuci mai tare coada. Mişcă!

Shinichi mai făcu un pas, şi în faţa lor apăru o cabană încântătoare, la care ducea o alee de pietriş ce ajungea la veranda năpădită de iederă şi merişor, cu flori care atârnau ca nişte medalioane.

Era superbă.

Deşi durerea era tot mai mare, Elena începu să spere. Indiferent cât se învârtea, la un moment dat trebuia să iasă din pădure. Trebuia să reuşească. Pământul era tare — nici o urmă de umezeală sau de povârniş. Nu mergea către râu, se îndrepta către drum. îşi dădea seama.

Îşi fixă privirea asupra unui copac îndepărtat, cu coaja netedă. Apoi ţopăi până la el, cu durerea aproape uitată în acest nou sentiment de siguranţă.

Se lăsă pe trunchiul masiv, cenuşiu, cu coaja desprinsă pe alocuri. Se rezema de el când realiză ceva. Piciorul ei pe care nu-1 putea pune în pământ. De ce nu se lovea dureros de trunchiul copacului? Se izbise mereu de toţi ceilalţi copaci de care se rezemase pentru a se odihni. Se desprinse de copac şi, ca şi cum ar fi ştiut că era ceva important, îşi adună toată Puterea şi o eliberă într-o izbucnire de lumină albă.

În faţa ei se afla copacul cu o gaură imensă în el, copacul de la care plecase.

Pentru o clipă, Elena rămase nemişcată, irosind Putere, menţinând lumina. Poate că era un alt... Nu. Se afla de cealaltă parte a copacului, dar era acelaşi. Era părul ei prins în coaja cenuşie desprinsă pe alocuri. Sângele acela uscat era urma

palmei ei. Dedesubt era locul unde piciorul ei însângerat lăsase o dâră — proaspătă.

Plecase direct dinspre acest copac şi se întorsese direct la el.

— Nuuuuuuuuuu!

Era primul cuvânt pe care-1 scotea de când căzuse din Ferrari. Indurase toată acea durere în tăcere, cu icnete scurte, cu răsuflarea tăiată, dar nu ţipase şi nici nu înjurase nici măcar o dată. Acum voia să le facă pe amândouă.

Poate că nu era acelaşi copac...

Nuuuuuuu, nuuuuuuuu, nuuuuuuuuuu!

Poate că Puterea ei va reveni şi ea va vedea că fusese doar o halucinaţie...

Nu, nu, nu, nu, nu, nu!

Pur şi simplu nu era posibil... Nuuuuuuu!

Cârja îi alunecă de sub braţ. Ii săpase atât de adânc în carnea subsuorii, încât durerea de acolo era aproape la fel de mare ca celelalte. Totul o durea. Dar cel mai rău era ce se petrecea în mintea ei. Avea în minte imaginea unei sfere asemănătoare cu globurile acelea de Crăciun pe care le scuturi şi tot lichidul dinăuntru se umple de fulgi de zăpadă sau de steluţe scânteietoare. Dar sfera asta era plină în interior cu copaci. De sus până jos, dintr-o parte într-alta, numai copaci, toţi îndreptaţi spre centrul sferei. Şi ea, învârtindu-se în această sferă singura- tică... indiferent în ce parte mergea, nu găsea decât alţi copaci, pentru că numai asta se afla în lumea în care pătrunsese.

Era un coşmar, dar era real.

Copacii erau inteligenţi, mai realiză ea. Lianele mici şi târâtoare, vegetaţia; chiar şi acum îi smulgea cârja dintre degete. Cârja se mişca de parcă era trecută din mână în mână de nişte omuleţi. Se întinse după ea şi doar îi atinse capătul.

Nu-şi amintea când căzuse, dar acum era întinsă pe pământ. Şi simţea un miros, o aromă dulce, de pământ, răşinoasă. Iar lianele o pipăiau, o gustau. Cu atingeri mici şi delicate, se încolăceau în părul ei ca să nu-şi mai poată înălţa capul. Apoi le simţea cum îi gustă trupul, umărul, genunchiul însângerat. Dar nu mai conta nimic.

Închise ochii strâns şi trupul i se zguduia de plâns. Acum, lianele trăgeau de piciorul ei rănit, şi şi-1 smuci instinctiv.

Pentru o clipă, durerea o trezi şi ea îşi spuse: Trebuie să ajung la Matt, dar în clipa următoare şi acest gând se stinse. Mirosul dulce de răşină o învăluia. Lianele îşi croiau drum peste pieptul ei care sălta, se unduiau pe sânii ei, îi încercuiau stomacul.

Şi apoi începură să strângă.

Când Elena îşi dădu seama de pericol, deja o sufocau. Nu putea trage aer în piept. Când răsuflă, îşi încleştară şi mai mult strânsoarea, într-o mişcare comună — toate lianele micuţe ca o uriaşă anaconda.

Nu putea să le desfacă. Erau tari şi flexibile şi nu reuşea să le rupă cu unghiile. îşi strecură degetele sub câteva liane, trase cu toată forţa, zgâriind cu unghiile şi răsucind. In cele din urmă, o fibră pocni, cu sunetul unei corzi de harpă care se rupe, şi plesnind sălbatic aerul.

Restul lianelor se strânseră mai mult.

Acum Elena trebuia să se lupte pentru aer, să se lupte să nu-i strivească pieptul. Lianele o atingeau delicat pe buze, se legănau peste faţa ei ca nişte cobre subţiri, pentru ca brusc să lovească şi să se strângă în jurul feţei, a capului.

O să mor.

Simţea un mare regret. I se dăduse şansa unei a doua vieţi — a treia, dacă punea la socoteală şi viaţa ei ca vampir — şi nu făcuse nimic cu ea. Nimic în afară de a-şi căuta propria plăcere. Iar acum Fell's Church era în pericol, iar Matt într-o primejdie imediată, şi ea nu numai că nu avea să îi ajute, dar avea să renunţe şi să moară chiar aici.

Ce-ar trebui să facă? Chestia spirituală? Să co- opereze acum cu răul şi să spere că o să aibă mai târziu şansa de a-1 distruge? Poate. Poate că tot ce trebuia să facă era să ceară ajutor.

Senzaţia de lipsă de aer o ameţea. N-ar fi crezut niciodată că Damon e în stare de aşa ceva, că o s-o facă să treacă prin toate astea, că o să îngăduie să fie omorâtă. Doar cu câteva zile în urmă îi luase apărarea în faţa lui Stefan.

Damon şi malachii. Poate că ea era jertfa lui pen-tru ei. Cu siguranţă ei cereau mult.

Sau poate că el doar voia ca ea să-i ceară ajutorul. Poate că aşteaptă în întuneric, în apropiere, cu mintea oncentrată asupra ei, aşteptând un te rog şoptit.

Încercă să aprindă şi ultima rămăşiţă de Putere.

Era aproape sleită, dar, la fel ca şi cu un chibrit, după ce încercă de mai multe ori, reuşi să obţină o flacără albă micuţă.

Acum vizualiză flacăra pătrunzând în fruntea ei. în capul ei. înăuntru. Acolo.

Acum.

Prin agonia cumplită de a nu putea răsufla, gândi: Bonnie. Bonnie. Mă auzi?

Nici un răspuns — dar nu voia să audă unul.

Bonnie, Matt e într-un luminiş pe un drumeag din Pădurea Veche. Cred că are nevoie de sânge sau de alt ajutor. Caută-l. în maşina mea.

Nu-ţi face griji pentru mine. E prea târziu pentru mine. Caută-l pe Matt.

Şi asta-i tot ce pot să spun, gândi Elena obosită. Avea o vagă şi tristă intuiţie că nu reuşise s-o facă pe Bonnie să o audă. Plămânii îi explodau. Asta era o moarte cumplită. Putea să mai respire o singură dată, şi pe urmă n-o să mai fie aer...

Blestemat să fii, Damon, îşi spuse şi apoi îşi concentra toate gândurile, toată forţa minţii pe amintirile ei despre Stefan. Pe senzaţia de a fi ţinută în braţe de Stefan, pe zâmbetul apărut brusc pe buzele lui Stefan, pe atingerea lui Stefan.

Ochi verzi, verde de frunză, culoarea frunzei ridicată în soare...

Acea bună-cuviinţă pe care reuşise cumva să o păstreze, neîntinată... Stefan... te iubesc... Te voi iubi întotdeauna... Te-am iubit... Te iub...

28

Matt nu avea habar cât era ceasul, dar sub copaci se întunecase bine. Stătea întins pe o parte în maşina nouă a Elenei, ca şi cum fusese aruncat acolo şi uitat. Îl durea tot trupul.

De data asta se trezi şi imediat se gândi: Elena.

Dar nu vedea nicăieri albul camizolului ei, iar când strigă, mai întâi încetişor, apoi cu toată puterea, nu primi nici un răspuns.

Iar acum bâjbâia prin luminiş, în patru labe. Se părea că

Damon plecase şi asta îi dădu o scânteie de curaj şi speranţă care îi aprinse mintea asemenea unui far. Găsi cămaşa Pendleton aruncată — călcată în picioare. Dar când nu mai găsi un alt trup moale şi cald în luminiş, simţi cum i se frânge inima.

Şi apoi îşi aduse aminte de Jaguar. Căută înnebu- nit în buzunare după chei, nu găsi nimic, pentru ca în cele din urmă să descopere că, în mod inexplicabil, cheile erau în contact.

Trecu printr-un moment de agonie când maşina nu vru să pornească, iar apoi fu şocat să vadă strălucirea farurilor. Se întrebă fugitiv cum să întoarcă maşina în aşa fel încât să se asigure că nu trece peste o Elenă leşinată. Apoi căută în torpedou, aruncând afară manuale de instrucţiuni şi mai multe perechi de ochelari. Ah, şi un inel cu lapislazuli. Cineva ţinea aici unul de rezervă, pentru orice eventualitate. Şi-1 puse pe mână; se potrivea destul de bine.

În cele din urmă, degetele lui se strânseră în jurul unei lanterne şi acum putea să cerceteze atent luminişul, aşa cum voia.

Nici urmă de Elena.

Şi nici urmă de Ferrari.

Damon o dusese undeva.

În regulă, atunci, o să pornească pe urmele lor.

Pentru a face asta trebuia să lase aici maşina Elenei, dar văzuse deja ce puteau face monştrii ăştia unei maşini, aşa că asta nu însemna prea mult.

Va trebui să aibă grijă şi cu lanterna. Cine ştie cât mai durau bateriile?

Ca să nu zică totuşi că n-a făcut-o, încercă să o sune pe Bonnie pe mobil, şi apoi la telefonul de acasă, şi pe urmă încercă la pensiune. Nu avea semnal, deşi, conform telefonului, ar fi trebuit să aibă. Şi nici nu trebuia să se întrebe de ce — asta era Pădurea Veche, creând probleme ca de obicei. Nici măcar nu se întrebă de ce sunase prima oară la numărul lui Bonnie, când probabil că mai înţelept ar fi fost să sune la Meredith.

Găsi uşor urmele Ferrariului. Damon ieşise de aici într-o viteză nebună, de parcă l-ar fi fugărit chiar Talpa-Iadului. Matt zâmbi crunt la acest gând.

Şi apoi mersese ca şi cum voise să iasă din Pădurea Veche. Asta era uşor de urmărit, era clar că ori Damon mersese prea

repede pentru a mai putea controla maşina, ori că Elena se luptase cu el, pentru că în mai multe locuri, mai ales în curbe, urmele de cauciucuri se vedeau limpede pe pământul moale de lângă drum.

Matt avu mare grijă să nu calce pe nimic care s-ar putea dovedi un indiciu. Poate că la un moment dat va trebui să se întoarcă. Avea de asemenea grijă să ignore zgomotele tăcute ale nopţii din jurul lui. Ştia că malachii erau acolo, dar refuza să se gândească la ei. Şi nu se întrebă nici pentru o clipă de ce făcea asta, de ce se ducea în mod deliberat către primejdie în loc să se ferească de ea, în loc să încerce să iasă cu Jaguarul din Pădurea Veche. In definitiv, nu pe el îl lăsase Stefan ca bodyguard.

Dar, se gândi el, nu te puteai încrede în nimic din ce spunea Damon.

Şi pe urmă — ei, el întotdeauna avusese grijă de

Elena, chiar şi înainte de prima lor întâlnire. Poate că acum era greoi, încet şi lipsit de putere în comparaţie cu duşmanii lor, dar oricum putea încerca.

Acum era o beznă adâncă. Ultimele urme ale amurgului dispăruseră de pe cer şi dacă Matt se uita în sus putea vedea nori şi stele — cu copacii aplecându-se ameninţător către el din ambele părţi.

Se apropia de capătul drumului. Curând trebuia să apară pe dreapta casa familiei Dunstan. O să-i întrebe dacă nu văzuseră...

Sânge.

La început, în mintea lui apărură alternative ridicole, ca de pildă vopsea roşie. Dar lanterna lui prinse în fasciculul ei de lumină pete roşii-maronii pe marginea drumului, chiar în locul unde era o curbă strânsă. Acolo era sânge. Şi nu puţin.

Ocolind cu grijă petele roşii-maronii, îndreptându-şi lanterna către capătul îndepărtat al drumului, Matt începu să pună cap la cap indiciile şi să înţeleagă ce se întâmplase.

Elena sărise.

Sărise, sau Damon o împinsese afară dintr-o maşină în plină viteză — şi, după cât se chinuise să pună mâna pe ea, asta nu avea nici o noimă. Sigur, e posibil s-o fi făcut să sângereze până când a fost satisfăcut — degetele lui Matt atinseră instinctiv gâtul care îl durea — dar atunci de ce s-o mai fi luat în maşină?

Ca s-o omoare împingând-o afară din mers?

O alegere stupidă, dar poate că Damon se bazase pe micii lui prieteni ca să se ocupe de corp.

Posibil, dar puţin probabil.

Dar ce era probabil?

Ei bine, casa Dunstan trebuia să se afle pe această parte a drumului, dar de aici nu se vedea. Şi ar fi ceva tipic pentru Elena să sară dintr-o maşină în viteză când lua o curbă strânsă. Pentru asta era nevoie de creier, de curaj, şi de o încredere nestrămutată într-un noroc chior că asta n-o s-o omoare.

Lanterna lui Matt urmă încet un şir de tufişuri de rododendroni distruse, aflate chiar la marginea drumului.

Dumnezeule, chiar asta a făcut. Da. A sărit din maşină şi a încercat să se rostogolească. Doamne, a avut noroc să nu-şi rupă gâtul. Dar a continuat să se rostogolească, apucându-se de rădăcini şi liane ca să se oprească. De aceea sunt toate rupte.

Matt simţea cum exploda în el bucuria. Reuşise. Era pe urmele Elenei. O putea vedea căzând, la fel de clar ca şi cum ar fi fost şi el acolo.

Dar apoi s-a lovit de rădăcina aia de copac, îşi spuse, mergând mai departe pe urmele ei. Asta tre- buie s-o fi durut. Şi căzuse cu putere şi se rostogolise puţin pe ciment — mai mult ca sigur o adevărată agonie; lăsase o mulţime de sânge aici, şi apoi înapoi în tufişuri.

Şi pe urmă? Rododendronii nu mai indicau nimic. Ce se întâmplase aici? Dăduse Damon înapoi Ferrariul suficient de rapid pentru a o recupera?

Nu, hotărî Matt, cercetând cu grijă pământul. Nu se vedea decât un rând de paşi aici, şi erau ai Elenei. Elena se ridicase în picioare aici — pentru a cădea din nou, probabil din cauza rănilor. Şi apoi reuşise din nou să se ridice, dar urmele erau ciudate, o urmă normală de picior pe o parte şi o adâncitură mică dar profundă pe cealaltă.

O cârjă. îşi găsise o cârjă. Da, iar urma aceea de târâre era urma lăsată de piciorul rănit. Ajunsese până la copacul acesta, şi apoi îl ocolise — sau mai degrabă sărise în jurul lui, după cum se părea. Iar apoi se îndreptase către casa familiei Dunstan.

Fată isteaţă. Probabil că acum nici nu mai putea fi

recunoscută şi, oricum, cui îi păsa dacă Dunstanii observau asemănarea între ea şi minunata şi răpo- sata Elena Gilbert? Putea fi verişoara Elenei, din Philadelphia.

Aşadar, făcuse unul, doi, trei... opt paşi — şi casa Dunstan. Matt vedea ferestrele luminate. Matt simţea mirosul de cai. Nerăbdător, alergă tot restul drumului — luând câteva căzături care nu-i făcură deloc bine trupului lui suferind, dar continuând să se îndrepte către veranda din spate, luminată. Familia Dunstan nu era genul de oameni care să stea pe veranda din faţă.

Când ajunse la uşă, bătu aproape frenetic. O găsise. O găsise pe Elena!

I se păru că se scurge un timp infinit până când uşa se deschise de două degete. Matt îşi băgă automat vârful ghetei în deschizătură, în vreme ce îşi spunea: Da, e bine, sunteţi oameni prudenţi. Nu genul care ar lăsa să intre în casă un vampir după ce tocmai aţi văzut o fată plină de sânge.

— Da? Ce vrei?

— Sunt eu, Matt Honeycutt, spuse el către ochiul care îl privea prin crăpătura uşii deschise. Am venit după El... după fată.

— Despre ce fată vorbeşti? spuse vocea pe un ton aspru.

— Uitaţi ce e, nu trebuie să vă faceţi griji. Sunt eu — Jake mă ştie de la şcoală. Şi Kristin mă ştie. Am venit să ajut.

Nota de sinceritate din glasul lui păru să îl impresioneze pe cel din spatele uşii. Uşa se deschise şi Matt văzu un bărbat solid, cu părul negru, îmbrăcat într-un maieu şi nebărbierit. In spatele lui, în living, era o femeie înaltă şi slabă, aproape numai piele şi os. Părea să fi plâns. în spatele celor doi era Jake, care fusese cu un an mai mare la liceul "Robert E. Lee".

— Jake, spuse Matt.

Dar nu primi nici un răspuns, doar o privire fară viaţă, chinuită.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Matt, îngrozit. O fată a venit aici acum ceva timp... era rănită... dar... dar aţi lăsat-o să intre, nu?

— N-a venit nici o fată aici, spuse domnul Dunstan hotărât.

— Trebuie să fi venit. Am mers după paşii ei... a lăsat urme de sânge, înţelegeţi, aproape până la uşa voastră.

Matt nu îşi îngăduia să gândească. Intr-un fel sau altul, dacă

repeta faptele cu voce tare, ei aveau să i-o aducă pe Elena.

— Alte probleme, spuse Jake, dar cu o voce stinsă care se potrivea cu expresia lui.

Doamna Dunstan păru cea mai cooperantă.

— Am auzit o voce afară în întuneric, dar când ne-am uitat, nu era nimeni acolo. Şi avem noi necazurile noastre.

Exact în acel moment, Kristin năvăli în cameră. Matt se holbă la ea cu o senzaţie de deja-vu. Era îmbrăcată aproape la fel ca Tami Bryce. îşi tăiase şortul de blugi până când devenise aproape inexis- tent. Deasupra purta sutienul de la un bikini dar — Matt îşi întoarse repede privirea — cu două găuri mari şi rotunde exact acolo unde Tami îşi prinsese bucăţile rotunde de carton. Şi îşi lipise peste tot sclipici.

Dumnezeule! Nu are decât... doisprezece ani?

Treisprezece? Cum poate să se poarte aşa?

Dar în clipa următoare, tot trupul i se cutremură de şoc. Kristin se lipise de el şi gângurea:

— Matt Honey-butt. Ai venit să mă vezi!

Matt respiră cu grijă, pentru a-şi reveni din şoc.

Matt Honey-butt. Ea nu avea cum să ştie asta. Nici măcar nu mergea la aceeaşi şcoală cu Tami. De ce s-o fi sunat Tami şi... să-i spună aşa ceva?

Scutură din cap, ca pentru a-şi limpezi mintea. Apoi se uită la doamna Dunstan, care părea cea mai de treabă.

— Pot să folosesc telefonul dumneavoastră? întrebă. Trebuie... trebuie neapărat să dau două telefoane.

— Telefonul nu merge de ieri, spuse aspru dom- nul Dunstan. Nu încercă să o tragă pe Kristin de lângă Matt, ceea ce era ciudat, căci părea în mod clar furios. Probabil un copac căzut, adăugă. Şi ştii că telefoanele mobile nu merg aici.

— Dar...

Mintea lui Matt se învârtea nebuneşte.

— Vreţi să spuneţi că n-a venit aici o fată care să ceară ajutor? O fată cu păr blond şi ochi albaştri? Vă jur, nu eu sunt cel care i-a făcut rău. Jur că vreau să o ajut.

— Matt Honey-butt? Mă tatuez, doar pentru tine.

Continuând să stea lipită de spatele lui, Kristin îşi întinse braţul stâng. Matt îl privi, îngrozit. In mod clar ea folosise un ac de cusut sau unul cu gămălie ca să-şi facă găuri în antebraţul ei stâng, apoi deschisese rezervorul de cerneală al

unui stilou pentru culoarea albastru-închis. Era genul de tatuaj primitiv de închisoare, făcut de un copil. Literele strâmbe M A T erau deja vizibile, iar lângă ele era o pată de cerneală care avea să fie probabil încă un T.

Nu-i de mirare că nu voiau să mă lase să intru, îşi spuse Matt, uluit. Acum Kristin îşi petrecuse ambele braţe în jurul mijlocului lui, împiedicându-1 să respire. Stătea pe vârfuri şi îi vorbea, şoptind repede unele din lucrurile obscene pe care le spusese şi Tami.

Matt se uită disperat la doamna Dunstan.

— Credeţi-mă, n-am mai văzut-o pe Kristin de... trebuie să fie aproape un an. Am avut un carnaval de sfârşit de an, şi Kristin a ajutat la plimbările cu poneii, dar...

Doamna Dunstan dădea încet din cap, în semn de încuviinţare.

— Nu e vina ta. La fel s-a purtat şi cu Jake. Pro- priul ei frate. Şi cu... cu tatăl ei. Dar îţi spun ade- vărul; nu am văzut-o pe fata aceea. Doar tu ai venit la uşa noastră astăzi.

— Bine.

Ochii lui Matt se umpluseră de lacrimi. Creierul lui, concentrat în primul rând pe propria lui supra- vieţuire, îi spunea să-şi ţină părerile pentru el, să nu contrazică. Ii spunea să rostească:

— Kristin... nu pot să respir...

— Dar eu te iubesc, Matt Honey-butt. Nu vreau să mă părăseşti niciodată. Mai ales pentru târfa aia bătrână. Târfa aia bătrână cu viermi în orbite...

Din nou, Matt avu senzaţia că pământul se în- vârteşte nebuneşte cu el. Dar nu putea nici să ic- nească. Nu mai avea aer. Cu ochii ieşiţi din orbite, se întoarse neajutorat către domnul Dunstan, care era cel mai aproape de el.

— Nu pot... să respir...

Cum putea o fată de treisprezece ani să aibă atâta forţă? Domnul Dunstan şi Jake îşi uniră eforturile pentru a o desprinde de Matt. Dar nici aşa nu mergea. Matt începea să vadă o reţea cenuşie pulsându-i în faţa ochilor. Avea nevoie de aer.

Se auzi o pocnitură puternică, terminată cu un sunet înfundat. Şi încă unul. Brusc, putu să respire din nou.

— Nu, Jacob! Ajunge! strigă doamna Dunstan.

I-a dat drumul — n-o mai lovi!

Când viziunea lui Matt se limpezi, domnul Dunstan îşi prindea la loc cureaua. Kristin urla:

— O să vei tuu-uu! O să vezi tuu-uu! O să-ţi pară răău-ău!

Apoi se năpusti afară din cameră.

— Nu ştiu dacă asta ajută sau înrăutăţeşte situaţia, spuse Matt după ce îşi recăpătă răsuflarea, dar Kristin nu e singura fată care se poartă aşa. Mai e cel puţin încă una în oraş...

— Mie nu-mi pasă decât de Kristin, spuse domnul Dunstan. Şi... fiinţa asta nu e ea.

Matt încuviinţă din cap. Dar acum avea ceva de făcut. Trebuia să o găsească pe Elena.

— Dacă o fată blondă vine la uşă şi vă cere ajutorul, vă rog să îi daţi drumul în casă, o rugă el pe doamna Dunstan. Vă rog. Dar nu lăsaţi nici un bărbat să intre — nici măcar pe mine dacă nu vreţi, izbucni el.

Pentru o clipă, privirea lui o întâlni pe cea a doamnei Dunstan şi simţi o legătură între ei. Apoi ea încuviinţă din cap şi se grăbi să îl scoată din casă.

Bun, îşi spuse Matt. Elena se îndrepta încoace, dar nu a reuşit să ajungă aici. Aşa că uită-te la urme.

Se uită. Şi ceea ce îi arătară urmele era că, la câţiva paşi de casa Dunstan, ea se întorsese în mod inexplicabil către dreapta, pătrunzând în pădure.

De ce? O speriase ceva? Sau poate — şi Matt simţi un gol în stomac — fusese într-un fel sau altul păcălită să şchioapete mai departe, tot mai departe, până când în cele din urmă lăsa în urmă orice ajutor omenesc?

Tot ce putea face era să o urmeze în pădure.

29

ELENA!

Ceva o sâcâia.

— Elena!

Te rog, nu mai vreau durere. Acum n-o mai simţea, dar îşi aducea aminte... oh, nu mai vreau să mă chinui să respir...

— Elena!

Nu... lasă-mă. Mental, Elena încercă să îndepăr- teze din urechi şi din cap lucrul acela care o deranja.

— Elena, te rog...

Tot ce voia era să doarmă. Pentru totdeauna.

— Blestemat să fii, Shinichi!

Damon luase în mână globul micuţ cu pădurea miniaturală, când Shinichi găsise strălucirea palidă a Elenei radiind din el. înăuntrul lui creşteau zeci de molizi, hicori, pini şi alţi copaci — toţi dintr-o membrană interioară perfect transparentă. O fiinţă miniaturală — asta dacă cineva putea fi miniaturizat şi plasat într-un astfel de glob — ar vedea copaci în faţă, copaci în spate, copaci în orice direcţie, şi ar putea merge drept înainte şi ar reveni de unde a plecat, indiferent în ce parte ar lua-o.

— E o distracţie, spusese Shinichi, ursuz, privindu-1 cu atenţie pe sub gene. O jucărie, în general pentru copii. O capcană de jucărie.

— Şi tu consideri asta amuzant?

Damon aruncase globul pe măsuţa din lemn în frumoasa cabană care era ascunzişul secret al lui Shinichi. Atunci descoperise de ce erau acestea jocuri pentru copii — globul nu putea fi spart.

După aceea, Damon stătu o clipă — doar o clipă — să se adune. Probabil că Elena mai avea câteva secunde de trăit. El trebuia să îşi aleagă exact cuvintele.

După acea singură clipă, din gura lui se revărsă un torent de cuvinte, cele mai multe în engleză, şi cele mai multe fără înjurături şi nici măcar insulte inutile. Nu voia să îl insulte pe Shinichi. Pur şi simplu ameninţase — nu, jurase — să dezlănţuie asupra lui Shinichi acel soi de violenţă pe care o văzuse în lunga lui viaţă plină de oameni şi vampiri cu o imaginaţie bolnavă. In cele din urmă, Shinichi înţelese că vorbea serios, şi Damon se trezise în interiorul globului, cu o Elenă udă în faţa lui. Zăcea la picioarele lui, şi era într-o stare mai proastă decât îi îngăduiseră să-şi imagineze cele mai cumplite temeri ale sale. Avea braţul drept dislocat, cu multe fracturi, şi tibia stângă ruptă într-un mod oribil.

Fusese îngrozit să şi-o imagineze clătinându-se prin pădurea din glob, cu sângele curgându-i din braţul drept de la umăr la cot, târându-şi în urmă pi- ciorul stâng ca un animal rănit, dar asta era şi mai rău. Părul ei era năclăit de sudoare şi

noroi, lipit de faţă. Şi îşi pierduse mintea, la propriu, delirase, vorbind cu oameni care nu erau acolo.

Şi căpăta o culoare vineţie. Reuşise să desfacă exact o singură liană, cu tot efortul ei. Damon rupse cu unghiile o mulţime, smulgându-le cu furie din pământ dacă încercau să se împotrivească sau să i se încolăcească în jurul încheieturii mâinii. Elena trase o dată aer adânc în piept, chiar în clipa în care sufocarea ar fi omorât-o, dar nu îşi recăpătă cunoştinţa.

Şi nu era Elena pe care şi-o amintea. Când o ridi- case în braţe, nu simţise din partea ei rezistenţă, nici acceptare, nimic. Nu ştia cine e el. Delira de febră, epuizare şi durere, dar într-un moment în care devenise pe jumătate conştientă, îi sărutase mâna prin părul ei ciufulit şi umed şi îi şoptise:

"Matt... găseşte-1... pe Matt." Nu ştia cine e el — abia de ştia cine e ea — dar grija ei era pentru prietenul său. Damon simţise acel sărut arzându-i mâna şi braţul ca atingerea unui fier încins, şi din acea clipă îi monitorizase mintea, încercând să îi alunge agonia — oriunde — în noapte — în el însuşi.

Se întoarse la Shinichi şi spuse, cu vocea ca un vânt îngheţat:

— Ai face bine să găseşti o cale de a-i vindeca rănile — acum.

Minunata cabană era înconjurată de aceleaşi conifere, hicori şi pini, care creşteau în globul de zăpadă. Flăcări violete şi verzi se înălţară din foc atunci când Shinichi îl aţâţa.

— Apa asta stă să fiarbă. Dă-i să bea ceai făcut cu asta. Ii întinse lui Damon o carafa de metal înne- grită — cândva lucrată frumos în argint, acum o rămăşiţă strâmbă şi ciocănită a ceea ce fusese odi- nioară — şi un ceainic pe fundul căruia se aflau câteva frunze rupte şi alte lucruri cu aspect neatră- gător. Ai grijă să bea trei sferturi de ceaşcă, şi pe urmă o să adoarmă, iar când se va trezi, o să fie ca nouă, adăugă. Apoi îl împunse cu cotul pe Damon în coaste. Sau poţi s-o laşi să ia doar câteva înghi- ţituri — să se vindece doar în parte, şi pe urmă să-i spui că e în puterea ta să-i mai dai... sau nu. Ştii tu... în funcţie de cât de cooperantă e...

Damon nu spuse nimic şi întoarse privirea. Dacă mă uit acum la el, îşi zise, o să-1 omor. Şi s-ar putea să mai am nevoie de el.

— Şi dacă vrei să grăbeşti vindecarea, adaugă puţin sânge

de-al tău. Unora le place să o facă în felul ăsta, mai spuse Shinichi, şi vocea i se ascuţi de excitaţie. Ştii, să vezi câtă durere poate îndura o fiinţă omenească, şi pe urmă, când e în pragul morţii, poţi să-i dai ceai şi sânge şi să o iei de la capăt... dacă îşi mai aduc aminte de tine de ultima dată — ceea ce nu se prea întâmplă; de obicei suportă şi mai multă durere doar ca să aibă o şansă să se lupte cu tine..., chicoti el, şi Damon îşi zise că nu părea cu totul întreg la minte.

Dar când se întoarse brusc către Shinichi, trebui să-şi ţină cumpătul în sinea lui. Shinichi devenise doar un contur strălucitor, arzător, al formei sale, cu limbi de lumină ţâşnind din proiecţia sa, asemenea unor erupţii solare văzute de aproape. Damon fu aproape orbit, şi ştiu că asta şi urmărea Shinichi. Strânse în mână cu putere carafa de argint, încercând să-şi păstreze minţile întregi.

Poate că asta şi făcea. Avea în minte un spaţiu gol — şi apoi apărură acolo brusc amintiri despre cum încerca să o găsească pe Elena... şi pe Shinichi. Pentru că Elena dispăruse brusc de lângă el, şi asta nu putea fi decât vina acestui kitsune.

— Există aici şi o baie? îl întrebă Damon pe Shinichi.

— Există orice vrei tu să fie; doar hotărăşte-te înainte să deschizi o uşă şi descuie-o cu cheia asta. Şi acum... Shinichi se întinse, cu ochii lui aurii pe jumătate închişi. îşi trecu alene mâna prin părul lui negru strălucitor, cu vârfurile de flacără. Şi acum, spuse, cred că o să mă duc să mă culc sub un tufiş.

— Asta-i tot ce faci de obicei?

Damon nu încercă să-şi ascundă sarcasmul muşcător din voce.

— Şi mă distrez cu Misao. Şi mă lupt. Şi mă duc la turniruri. Ele... ei, va trebui să vii să vezi cu ochii tăi.

— Nu vreau să mă duc nicăieri.

Damon nu voia să ştie ce însemna distracţie pentru vulpoiul ăsta şi sora lui.

Shinichi întinse mâna şi luă de pe foc vasul cu apă clocotindă. Turnă apa peste bucăţile de scoarţă de copac, frunze şi alte rămăşiţe din ceainicul de metal ciocănit.

— Ce-ar fi să te duci să-ţi găseşti un tufiş acum? spuse Damon — şi nu era doar o sugestie.

Se săturase de vulpe, care oricum îşi făcuse treaba, şi nu-1 interesa câtuşi de puţin ce alte răutăţi avea pregătite Shinichi

pentru alţi oameni. Tot ce voia era să fie singur — cu Elena.

— Nu uita: dă-i să bea tot ceaiul dacă vrei să o mai păstrezi o vreme. Nu prea mai poate fi salvată fără el. Shinichi turnă infuzia de ceai verde-închis printr-o sită deasă. Mai bine încearcă înainte să se trezească.

— Nu vrei să pleci de-aici odată?

Când Shinichi păşi prin deschizătura între dimensiuni, având grijă să o ia în direcţia bună pentru a ajunge în lumea reală, şi nu în vreun alt glob, era furios. Voia să se ducă înapoi şi să-1 bată pe Damon şi să-1 lase aproape fără suflare. Voia să trezească la viaţă malachul de dinăuntrul lui Damon şi să-1 facă să... ei, sigur, nu chiar să o omoare pe dulcea Elena. Era o floare al cărei nectar nu îl gustase încă, iar Shinichi nu se grăbea să o vadă îngropată în pământ.

Dar în privinţa restului... da, hotărî el. Acum ştia ce avea să facă. Va fi pur şi simplu delicios să vadă cum Damon şi Elena se împacă, şi pe urmă, în timpul Festivalului Lunii-Spire din noaptea aceasta, să aducă înapoi monstrul. Ar putea să-1 lase pe Damon să creadă în continuare că erau "aliaţi", şi apoi, în mijlocul micului lor zaiafet, să-1 lase pe posedatul Damon să se dezlănţuie. Să-i arate că el, Shinichi, fusese tot timpul cel care deţinuse controlul.

Avea să o pedepsească pe Elena în feluri în care

ea nici nu visase, şi avea să moară într-o agonie încântătoare... de mâna lui Damon. La acest gând, cozile lui Shinichi tremurară uşor, extatic. Dar deocamdată, o să-i lase să râdă şi să glumească împreună. Răzbunarea devenea mai dulce cu timpul, şi Damon era foarte greu de controlat atunci când era furios.

Îl durea să recunoască asta, la fel cum îl durea şi coada — cea fizică, din centru — din cauza oribilei cruzimi a lui Damon faţă de animale. Când Damon era furios, era nevoie de fiecare dra de concentrare a lui Shinichi pentru a-1 ţine sub control.

Dar la Festivalul Lunii-Spire Damon avea să fie calm, avea să fie paşnic. Va fi mulţumit de sine, căci, fără îndoială, el şi Elena vor fi urzit un plan absurd pentru a încerca să-1 oprească pe Shinichi.

Atunci va începe distracţia.

Elena va fi o sclavă frumoasă, atât cât va trăi.

După ce vulpea plecă, Damon simţi că se poate purta mai

normal. Păstrându-şi controlul strâns asupra minţii Elenei, luă ceaşca. Sorbi el însuşi o înghiţitură din amestec înainte de a-1 încerca pe ea, şi descoperi că gustul lui era doar cu puţin mai greţos decât mirosul. Oricum, Elena chiar nu avea de ales, nu putea face nimic din propria ei voinţă, şi, încetul cu încetul, amestecul fu înghiţit.

Urmat de o doză din sângele lui. Elena era tot inconştientă şi nu putea spune nu.

Şi apoi Elena se cufundase în somn.

Damon începu să se învârtească prin cameră neliniştit. îşi amintea ceva, şi era mai degrabă ca un vis care îi plutea prin minte. Era Elena, încercând să se arunce dintr-un Ferrari care mergea cu o sută de kilometri pe oră, ca să scape de... de ce?

De el?

De ce?

Oricum, nu era cel mai bun început.

Dar asta era tot ce-şi putea aminti! Fir-ar să fie!

Orice s-ar fi întâmplat înainte de asta, era un gol total. Ii făcuse el rău lui Stefan? Nu, Stefan plecase. Cu ea fusese celălalt băiat, Mutt. Ce se întâmplase?

Fir-ar a dracul Trebuia să înţeleagă ce se întâm- plase ca să poată să-i explice totul Elenei atunci când avea să se trezească. Voia ca Elena să-1 creadă, să aibă încredere în el. Nu o voia pe Elena ca o donatoare de sânge pentru o noapte. Voia ca ea să îl aleagă pe el. Voia ca Elena să-şi dea seama cât de mult se potrivea cu el, mult mai mult decât cu fratele lui cel sfios şi papă-lapte.

Prinţesa lui din întuneric. Asta era ea menită să fie. Cu el ca rege, consort, orice ar fi vrut ea. Când avea să vadă tot mai limpede, Elena avea să înţeleagă că nu conta. Că nimic nu conta, doar ca ei să fie împreună.

Îi privi trupul, ascuns sub cearşaf, fără nici o umbră de pasiune — nu, cu vinovăţie totală. Dio mio — ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi găsit-o? Nu putea să-şi scoată din minte imaginea ei când o găsise... zăcând acolo fără suflare... apoi sărutându-i mâna...

Damon se aşeză şi îşi strânse podul nasului între două degete. Cum ajunsese ea în Ferrari cu el? Fusese supărată — nu, nu supărată. Mai degrabă furioasă, dar atât de înspăimântată... de el. Acum vedea clar momentul în care ea se

aruncase din maşina în viteză, dar nu-şi putea aminti nimic de dinainte.

Oare îşi pierdea minţile?

Ce i se făcuse Elenei? Nu... Damon îşi îndepărtă din minte întrebarea comodă şi se forţă să-şi pună adevărata întrebare. Ce-i făcuse el Elenei? Ochii Elenei, albaştri stropiţi cu auriu, ca lapislazuliul, erau uşor de citit chiar şi fără telepatie. Ce... îi făcuse... el ... care să fie atât de înspăimântător încât să o facă să sară dintr-o maşină în plină viteză doar ca să scape de el?

Îl umilise pe băiatul cu păr blond. Mutt... Matt... mă rog. Fuseseră toţi trei împreună, şi el şi Elena fuseseră. .. fir-ar să fie! Din acel moment până la trezirea lui în faţa volanului Ferrariului, totul era un vid tremurător. îşi aducea aminte că o salvase pe Bonnie din casa lui Caroline; îşi amintea că întârziase la întâlnirea lui cu Stefan de la 4:44 a.m.; dar după aceea, lucrurile începeau să se fragmenteze. Shinichi, maledi - cato! Vulpea aia! Ştia mai multe despre toate astea decât îi spunea lui Damon.

Întotdeauna... am fost mai puternic... decât duş- manii mei, îşi spuse. întotdeauna... am... deţinut... controlul.

Auzi un zgomot uşor şi într-o clipă ajunse lângă Elena. Ochii ei albaştri erau închişi, dar genele îi tremurau. Oare se trezea?

Se forţă să ridice cearşaful în dreptul umărului ei. Shinichi avusese dreptate. Se vedea o mulţime de sânge uscat, dar Damon simţea acum că sângele curgea mai normal. Dar ceva era oribil de aiurea... nu, nu-i venea să creadă.

Damon cu greu se abţinu să nu strige frustrat. Blestemata de vulpe o lăsase cu un umăr dislocat.

Cu siguranţă, lucrurile nu mergeau bine azi pentru el.

Şi acum ce să facă? Să-1 cheme pe Shinichi?

În nici un caz. Simţea că nu poate să se uite la vulpe în seara asta fără să vrea să o omoare.

Va trebui să-i pună singur la loc umărul. Era o procedură pe care o făceau de obicei două persoane, dar nu avea încotro.

Continuând să o ţină pe Elena în strânsoarea de fier a minţii lui, asigurându-se că nu se putea trezi, o apucă de braţ şi începu acţiunea chinuitoare de a-i disloca humerusul şi mai mult, trăgând de os pentru ca în cele din urmă să-i dea drumul şi să audă acel poc atât de plăcut care însemna că osul cel lung al braţului intrase la loc în lăcaşul lui. Apoi îi dădu drumul.

Capul Elenei se mişca dintr-o parte într-alta, cu buzele strânse. Mai turnă nişte poţiune magică a lui Shinichi de legare a oaselor în carafa ciocănită, apoi ridică încet capul Elenei pentru a i-o duce la buze. Ii dădu apoi puţină libertate minţii ei, şi ea începu să-şi ridice mâna dreaptă, apoi o lăsă să cadă la loc.

Damon oftă şi îi săltă capul, aplecând carafa de argint astfel încât ceaiul să i se scurgă în gură. Ea înghiţi ascultătoare. Totul îi amintea de Bonnie... dar Bonnie nu fusese atât de îngrozitor de rănită. Damon ştia că n-o putea duce pe Elena înapoi la prietenii ei în această stare; nu cu camizolul şi jeanşii zdrenţuiţi şi plină de sânge uscat.

Poate că asta se putea rezolva. Se duse la a doua uşă de la dormitor, gândi: baie, baie modernă, apoi descuie şi deschise uşa. Era exact ceea ce-şi imaginase: o încăpere imaculată, albă, cu un teanc mare de prosoape aşezate pe marginea căzii, pregătite pentru oaspeţi.

Damon udă un prosop cu apă caldă. Ştia că nu trebuia să o dezbrace pe Elena şi să o aşeze în apă caldă. De aşa ceva avea nevoie, dar dacă afla cineva, prietenii ei i-ar smulge inima din piept şi i-ar înfige-o într-un ţăruş. Nici măcar nu trebuia să se gândească la asta — pur şi simplu o ştia.

Se întoarse la Elena şi începu să-i cureţe uşor sângele uscat de pe umăr. Ea murmură ceva, clătinând din cap, dar el continuă să o frece cu prosopul până când umărul cel puţin arăta normal.

Apoi luă un alt prosop şi se ocupă de glezna ei. Asta era încă umflată — nu avea să poată fugi prea curând. Tibia ei, prima din cele două oase din gambă, devenise din nou întreagă. Asta era o altă dovadă că Shinichi şi Shi no Shi nu aveau nevoie de bani, altfel ar fi vândut ceaiul ăsta şi s-ar fi îmbogăţit.

"Noi vedem lucrurile... în mod diferit", spusese

Shinichi, aţintindu-şi asupra lui Damon ochii lui aurii ciudaţi. "Banii nu ne interesează prea mult. Ce ne interesează? Agonia pe patul de moarte a unui ticălos bătrân care se teme că va ajunge în iad. Să-1 privim cum se chinuieşte, încercând să-şi amintească de conflicte pe care le-a uitat de mult. Prima lacrimă conştientă de singurătate a unui copil. Ce simte o nevastă necredincioasă când bărbatu-său o prinde cu ibovnicul. O fecioară... ei bine, primul ei sărut şi prima noapte de

descoperire.

Un frate care e gata să moară pentru fratele lui. Lucruri de soiul ăsta."

Şi multe alte lucruri care n-ar putea fi menţionate în auzul unor urechi sensibile, îşi spuse Damon.

Multe dintre ele erau legate de durere. Creaturile astea erau nişte lipitori emoţionale, care sugeau sentimentele muritorilor pentru a compensa goliciunea din propriile lor suflete.

Avu din nou o senzaţie de rău când încercă să-şi imagineze — să realizeze intensitatea durerii pe care trebuie să o fi simţit Elena atunci când sărise din maşină. Probabil că se aşteptase la o moarte agonizantă — dar era de preferat decât să rămână cu el.

De data asta, înainte să intre pe uşa care îl dusese într-o baie placată cu faianţă albă, gândi: Bucătărie, modernă, cu o mulţime de gheaţă în congelator.

Şi nu fu dezamăgit. Se trezi într-o bucătărie austeră, cu diverse obiecte din crom şi faianţă alb cu negru. In congelator, şase comprese cu gheaţă. Luă trei şi se întoarse la Elena, îi puse una pe umăr, una pe cot şi una în jurul gleznei. Apoi se duse din nou în bucătăria frumoasă şi imaculată după un pahar de apă rece de la gheaţă.

Obosită. Atât de obosită.

Elena se simţea ca şi cum trupul ei era apăsat de plumb.

Fiecare membru... fiecare gând... înfăşurat în plumb.

De pildă, era ceva ce ar fi trebuit să facă acum — sau să nu facă. Dar nu reuşea să-şi aducă gândul la suprafaţa minţii ei. Era prea greu. Totul era prea greu. Nici măcar ochii nu-i putea deschide.

Un hârşâit. Cineva se afla lângă ea, pe un scaun. Apoi simţi o răceală lichidă pe buzele ei, doar câteva picături, dar o stimulă să încerce să ţină ea însăşi ceaşca şi să bea. Oh, ce apă delicioasă. Avea un gust mai bun decât orice băuse vreodată până atunci. Umărul o durea îngrozitor, dar merita durerea ca să bea şi să bea — nu! Cineva îi trase paharul de la gură. încercă, fără forţă, să îl păstreze, dar îi fu smuls din mână.

Apoi încercă să-şi pipăie umărul, dar mâinile acelea blânde, invizibile, nu o lăsară, nu înainte de a-i spăla propriile ei mâini cu apă caldă. Apoi lipiră comprese reci în jurul ei şi o

înfășurară într-un cearşaf, ca pe-o mumie. Răceala îi amorţi imediat durerea, deşi rămăseseră alte dureri, în adâncul ei...

Era prea greu să gândească. Pe când mâinile îi luară din nou compresele cu gheaţă — acum tremura de frig — Elena se lăsă cuprinsă de somn.

Damon o îngriji pe Elena şi moţăi, apoi iar o îngriji pe Elena şi moţăi. în baia minunat dotată, găsi o perie de baga şi un pieptene. Păreau folosibile. Şi un lucru îi era limpede: părul Elenei nu arătase niciodată aşa în toată viaţa ei — sau în ne viaţă. încercă să-i treacă peria încet prin păr şi văzu că firele încurcate erau mult mai greu de desfăcut decât îşi imaginase. Când trăgea mai tare de perie, Elena se mişca şi murmura în acea limbă ciudată de somn a ei.

Şi în cele din urmă, periatul părului rezolvă totul. Elena, fără să deschidă ochii, ridică mâna şi îi luă peria dintre degete şi apoi, când dădu peste un nod încăpăţânat, se încruntă, întinse mâna să prindă o şuviţă şi să încerce să o descurce cu peria. Damon o înţelegea. Avusese şi el părul lung uneori, în secolele lui de existenţă — asta când moda zilei o cerea — şi deşi părul lui era la fel de fin ca al Elenei, cunoştea sentimentul de frustrare atunci când îţi smulgi părul din rădăcină. Damon se pregătea să-i ia din mână peria din nou, când ea deschise ochii.

— Ce...? începu şi apoi clipi mărunt.

Damon se încordase, gata să îi inducă o amnezie dacă era nevoie. Dar ea nici măcar nu încercă să îl lovească cu peria.

— Ce... s-a întâmplat?

Ceea ce simţea Elena era clar: nu-i plăcea povestea asta. Nu-i plăcea deloc să se trezească din nou cu doar o idee vagă de ceea ce se petrecuse în timp ce dormise.

În vreme ce Damon, pregătit pentru luptă sau pentru fugă, îi privea cu atenţie chipul, ea începu încet să pună cap la cap ce i se întâmplase.

— Damon? îi aruncă acea privire de lapislazuli lipsită de reţineri.

Privire care spunea:

Mă torturezi, sau mă vindeci, sau eşti doar un privitor interesat, care se bucură de durerea cuiva în timp ce bea un pahar de coniac?

— Se găteşte cu coniac, prinţesă. De băut se bea Armagnac.

Şi eu nu beau... nici unul, nici altul, spuse Damon. Apoi strică tot efectul adăugând repede: Asta nu e o ameninţare. îţi jur, Stefan m-a lăsat să-ţi fiu bodyguard.

Teoretic, asta era adevărat, dacă luai în considere faptele: Stefan strigase: "Să faci bine să ai grijă să nu păţească nimic Elena, ticălosule cu două feţe, sau o să găsesc eu o cale să mă întorc să-ţi smulg.. Restul se pierduse în zgomotul luptei, dar Damon înţelesese ideea. Iar acum îşi lua în serios însărcinarea.

— Nimic nu-ţi va mai face rău, dacă mă laşi să am grijă de tine, adăugă el, ajungând acum în zona ficţiunii, căci oricine ar fi speriat-o sau ar fi tras-o afară din maşină fusese în mod clar acolo împreună cu el.

Dar nimic n-o va mai atinge în viitor, îşi jură el.

Oricât ar fi dato-n bară ultima dată, de-acum înainte nu vor mai exista atacuri asupra Elenei Gilbert — sau cineva avea să moară.

Nu încerca să-i citească gândurile, dar când ea îl privi lung pentru câteva clipe, ele proiectară în mintea lui, cu o claritate totală — şi un mister deplin — cuvintele: Ştiam că nu mă înşel A fost tot timpul altcineva. Şi Damon ştiu că, în ciuda durerii, Elena simţea o uriaşă satisfacţie.

— M-am lovit la umăr, spuse ea şi încercă să-şi ducă mâna dreaptă la el, dar Damon o opri.

— Ţi l-ai dislocat, spuse el. O să mai doară un timp.

— Şi glezna... dar cineva... Mi-aduc aminte că eram în pădure şi m-am uitat în sus şi erai tu. Nu puteam să respir, dar tu ai rupt lianele de pe mine şi m-ai ridicat în braţe... Îl privi uluită pe Damon. Tu m-ai salvat?

Afirmaţia suna a întrebare, dar nu era o întrebare. Ea se mira de ceva ce părea imposibil. Apoi începu să plângă.

Prima lacrimă conştientă de singurătate a unui copil. Ce simte o nevastă necredincioasă când bărbatu-său o prinde cu ibovnicul...

Şi poate plânsul unei fete atunci când crede că duşmanul ei a salvat-o de la moarte.

Damon scrâşni din dinţi frustrat. Gândul că

Shinichi ar putea să privească asta, să simtă emoţiile

Elenei, să le savureze... era de nesuportat. Shinichi i-ar reda Elenei amintirile, era sigur de asta. Dar într-un moment şi într-un loc pe care el le-ar considera foarte amuzante.

— Era treaba mea, spuse el crispat. Promisesem să o fac.

— Mulţumesc. Elena icni printre lacrimi. Nu, te rog, nu te întoarce. Vorbesc serios. Ohhh — există vreo cutie cu şerveţele — sau ceva uscat?

Trupul i se zguduia acum din nou de suspine.

În baia cea perfectă se afla o cutie cu şerveţele.

Damon i-o aduse Elenei.

Îşi întoarse privirea când ea le folosi, suflându-şi nasul, iar şi iar, în vreme ce suspina. în faţa lui nu se afla un spirt vrăjit şi care putea vrăji, nici o luptătoare, crâncenă şi versată, împotriva răului, şi nici o cochetă periculoasă. Nu era decât o fată sfâşiată de durere, gemând ca o ciută rănită, suspinând ca un copil.

Şi, fără îndoială, fratele lui ar şti ce să-i spună. El, Damon, habar n-avea ce să facă — nu ştia decât că avea să omoare pentru asta. Shinichi avea să înveţe ce însemna să te pui cu Damon atunci când era vorba de Elena.

— Cum te simţi? întrebă brusc.

Nimeni n-o să poată spune că profitase de asta — nimeni n-o să poată spune că îi făcuse rău doar ca să... să se folosească de ea.

— Mi-ai dat sângele tău, spuse Elena pe un ton întrebător, şi când el se uită repede la mâneca lui suflecată, ea adăugă: Nu... e doar o senzaţie cunoscută. Când am venit... prima dată pe Pământ, după viaţa de spirit. Stefan îmi dădea din sângele lui, şi pe urmă mă simţeam... la fel ca acum. Mi-era foart cald. Aveam un uşor sentiment de disconfort.

El se răsuci şi o privi.

— Disconfort?

— Prea plină... aici. îşi atinse gâtul. Noi credem că e o chestie de simbioză... pentru vampirii şi oa- menii care trăiesc împreună.

— Pentru un vampir care Schimbă un om într-un vampir, vrei să zici, spuse el tăios.

— Doar că eu nu m-am Schimbat când mai eram încă în parte spirit. Dar pe urmă... am redevenit om. Sughiţă, schiţă un zâmbet patetic, şi se apucă din nou să-şi perie părul. Ţi-aş cere să te uiţi la mine şi să vezi că nu m-am Schimbat, dar...

Făcu un gest uşor de neajutorare.

Damon stătu şi se gândi cum ar fi fost să aibă grijă de

copilul-spirit Elena. Era o idee ispititoare.

Spuse direct, fără menajamente:

— Când ai zis adineauri că ai un sentiment de disconfort, ai vrut să spui că eu ar trebui să iau din sângele tău?

Ea întoarse puţin capul, apoi îl privi din nou.

— Ţi-am spus că îţi sunt recunoscătoare. Ţi-am spus că mă simt... prea plină. Nu ştiu cum altfel să-ţi mulţumesc.

Damon avea un antrenament de secole în auto disciplină, căci altfel ar fi aruncat cu ceva prin cameră. Era o situaţie de râs... sau de plâns. Elena i se oferea drept mulţumire pentru că o salvase dintr-o suferinţă de care el ar fi trebuit să o ferească, dar nu o făcuse.

Dar Damon nu era un erou. Nu era ca Sfântul Stefan, să refuze acest premiu suprem; indiferent în ce stare era ea.

O dorea.

30

Matt renunţase să mai caute indicii. Din câte îşi dădea seama, ceva o făcuse pe Elena să ignore complet casa şi hambarul familiei Dunstan şi să şchiopăteze înainte, până când ajunsese la un strat de liane subţiri, rupte şi strivite. Acum ele atârnau moi de degetele lui Matt, dar îi aduceau aminte, cu un sentiment de nelinişte, de tentaculele insectei încolăcite în jurul gâtului lui.

Şi de acolo nu mai era nici un semn de prezenţă umană. Era ca şi cum un ozeneu ar fi aspirat-o în conul lui de lumină.

Acum, pentru că cercetase în toate direcţiile, până când se îndepărtase de cărarea cu liane, Matt rătăcea în adâncul Pădurii. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să-şi închipuie că în jurul lui se auzeau tot soiul de zgomote. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să-şi imagineze că lumina lanternei nu mai era atât de puternică precum înainte, că avea o nuanţă gălbuie bolnăvicioasă...

În tot acest timp, în vreme ce căuta urme, încercase să fie cât mai tăcut cu putinţă, dându-şi seama că era posibil să se apropie pe furiş de o făptură care nu voia ca nimic să se apropie de ea pe furiş. Dar acum, undeva în adâncul lui, se aduna şi creştea un strigăt, şi putinţa lui de a-1 opri devenea

tot mai slabă cu fiecare secundă.

Când izbucni din el, îl surprinse la fel de mult ca pe orice posibil ascultător.

— Eleeeeeeeeeeenaaaaa!

Încă de când era mic, Matt fusese învăţat să-şi spună seara rugăciunile. Cam asta era singura lui legătură cu Biserica, dar în adâncul sufletului său credea sincer că undeva exista Cineva sau Ceva care avea grijă de oameni. Că, într-un fel sau altul, totul avea un sens, şi că exista o raţiune în orice lucru şi întâmplare.

În ultimul an această credinţă a lui fusese pusă serios la încercare.

Dar întoarcerea Elenei din lumea morţilor îi înlăturase orice îndoială. Păruse să dovedească toate acele lucruri în care el voise întotdeauna să creadă.

Doar nu ne-o dai înapoi pentru câteva zile şi apoi ne-o iei din nou? gândi el acum, iar gândul era de fapt un soi de rugăciune. N-ai face Tu asta, nu-i aşa?

Pentru că gândul unei lumi fără Elena, fără scânteia ei, fără voinţa ei puternică, fără felul în care intra în tot felul de aventuri nebuneşti — şi apoi ieşea din ele într-un mod şi mai nebunesc — ei bine, asta era o pierdere mult prea mare. Fără Elena, lumea ar căpăta din nou o culoare cenuşiu-maronie, anostă. Nu ar mai fi smălţuită cu roşu incandescent, cu verde crud, cu azuriu, cu galben de narcisă, cu argintiu — şi auriu. N-ar mai exista firişoare aurii în ochii de un albastru infinit de lapislazuli.

— Eleeeeenaaaaa! Fir-ar să fie, răspunde-mi! Sunt Matt, Elena! Eleeee...

Se opri brusc şi ascultă. Pentru o clipă, inima îi zvâcni şi tot trupul i se încordă. Dar apoi desluşi cuvintele pe care le auzea.

— Eleeeeenaaa? Maaaatt? Unde sunteţi?

— Bonnie? Bonnie! Sunt aici! Ridică lanterna vertical şi o răsuci încet într-un cerc. Mă vezi?

— Ne vedeţi?

Matt se întoarse încet. Şi... da... iată lumina unei lanterne, două, trei lanterne!

Inima îi bătu nebuneşte la vederea a trei lumini.

— Vin către voi, strigă el, şi asta şi făcu. Renunţase de mult la discreţie. Alerga, lovindu-se de diverse obstacole, trăgând de

lianele care încercau să îl apuce de glezne, dar strigând tot timpul, cât îl ţineau puterile: Staţi unde sunteţi! Vin către voi!

Şi apoi fasciculele lanternelor apărură chiar în faţa lui, orbindu-1, şi deodată se trezi cu Bonnie în braţele lui, şi Bonnie plângea. Asta cel puţin dădu situaţiei un aspect de normalitate. Bonnie plângea la pieptul lui, iar el se uita la Meredith, care zâmbea neliniştită, şi la... doamna Flowers? Ea trebuia să fie, căci purta pălăria aia de grădină, cu flori artificiale, şi ceea ce păreau să fie şapte sau opt pulovere de lână puse unul peste altul.

— Doamna Flowers? spuse el, reuşind în cele din urmă să vorbească. Dar... Elena unde e?

Cele trei persoane care îl priveau îşi pierdură brusc vioiciunea, ca şi cum se ridicaseră pe vârfuri pentru a afla o veste, iar acum se prăbuşeau deza- măgite.

— N-am văzut-o, spuse încet Meredith. Tu ai fost cu ea.

— Am fost cu ea, da. Dar pe urmă a venit Damon. El i-a făcut rău, Meredith. Matt simţi braţele lui Bonnie strângându-1 cu putere. A trântit-o pe pământ, în convulsii. Cred că are de gând să o omoare. Şi... mi-a făcut şi mie rău. Cred că am leşinat. Când m-am trezit, Elena dispăruse.

— A luat-o cu el? întrebă cu violenţă Bonnie.

— Da, dar... Nu înţeleg ce s-a întâmplat pe urmă. Cu efort, le povesti despre cum Elena sărise din maşină şi despre urmele care nu duceau nicăieri.

Bonnie se înfioră în braţele lui.

— Şi apoi s-a mai întâmplat ceva straniu, spuse Matt.

Încet, şovăitor, se strădui să le explice despre Kristin şi asemănările cu Tami.

— Asta e... chiar foarte straniu, spuse Bonnie. Credeam că am o explicaţie, dar dacă totuşi Kristin nu a intrat deloc în contact cu nici una dintre celelalte fete...

— Probabil că te gândeai la ceva în genul vrăji- toarelor din Salem, scumpo, spusedoamna Flowers.

Matt tot nu se putea obişnui să o audă pe doamna Flowers vorbind cu ei. Ea continuă:

— Dar voi nu ştiţi de fapt cu cine a fost Kristin în ultimele zile. Sau chiar cu cine a fost Jim. în zilele noastre, copiii se bucură de foarte multă libertate, şi el ar putea fi — cum i se spune? — un purtător.

— Şi pe urmă, chiar dacă aici e vorba de pose- dare, e posibil să fie un soi total diferit de posedare, spuse Meredith. Kristin locuieşte lângă Pădurea Veche. Pădurea e plină de insectele astea malachii. Cine ştie dacă nu s-a întâmplat pur şi simplu când a ieşit din casă? Cine ştie ce o aştepta?

Acum Bonnie tremura în braţele lui Matt. Stinseseră toate lanternele cu excepţia uneia singure, pentru a economisi bateriile, dar cu siguranţă asta făcea ca locul să li se pară şi mai înfricoşător.

— Poate că e vorba de telepatie? îi spuse Matt doamnei Flowers. Ceea ce vreau să spun e că nu cred deloc că nişte vrăjitoare adevărate le-au atacat pe fetele alea din Salem. Eu cred că erau nişte fete care îşi reprimau emoţiile şi care au creat o isterie în masă când s-au adunat cu toatele, şi într-un fel sau altul totul a scăpat de sub control. Dar cum putea Kristin să ştie să-mi spună... să-mi spună... la fel cum mi-a spus Tamra?

— Poate că am înţeles noi totul greşit, spuse Bonnie, cu vocea oarecum înăbuşită în plexul lui Matt. Poate că nu e deloc ca la Salem, unde... unde isteria s-a răspândit orizontal, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Poate că aici e cineva sus, care o împrăştie unde vrea el.

Se lăsă o scurtă tăcere, apoi doamna Flowers murmură:

— Din gura copiilor ies adeseori marile adevăruri...

— Deci credeţi că aşa e? Dar atunci, cine e cel ce se află în vârf? Cine face toate astea? întrebă Meredith. Nu poate fi Damon, pentru că Damon a salvat-o de două ori pe Bonnie... şi pe mine o dată. Şi înainte ca cineva să-şi adune curajul să o întrebe despre asta, ea continuă: Elena era convinsă că Damon e posedat. Şi atunci, cine a mai rămas?

— Cineva pe care nu l-am întâlnit încă, murmură Bonnie pe un ton ameninţător. Cineva care nu are să ne placă deloc.

Ca o replică venită la momentul potrivit, în spatele lor se auzi pocnetul unei crengi. In acelaşi timp, ca o singură persoană, toţi se întoarseră să se uite.

— Ceea ce vreau de fapt, îi spuse Damon Elenei, e să te încălzesc. Şi asta înseamnă fie să-ţi pregătesc ceva cald care să te încălzească pe dinăuntru, fie să te aşez în cadă ca să te încălzesc pe dinafară. Şi ţinând seama de ce s-a întâmplat ultima dată...

— Eu... nu cred că pot să înghit nimic...

— Ei, haide, e o tradiţie americană. Supă de mere? Plăcintă de pui?

Elena chicoti fără să vrea şi apoi se strâmbă de durere.

— E plăcintă de mere şi supă de pui. Dar pentru început nu te-ai descurcat prea rău.

— Ei, ce zici? Promit să nu amestec merele cu puiul.

— Aş putea încerca puţină supă, spuse Elena încet. Şi, oh, Damon, aşa aş vrea să beau nişte apă. Te rog.

— Ştiu, dar dacă bei prea multă o să te doară. O să-ţi fac supă.

— Se găseşte în conserve mici, cu etichetă roşie.

Tragi de inel de sus şi se desface...

Se întrerupse când el se întoarse către uşă. Damon ştia că Elena avea îndoieli serioase în privinţa intenţiei lui, dar mai ştia şi că dacă îi aducea ceva destul de băubil, o să-1 bea. Aşa se întâmpla când ţi-era sete.

El era dovada ne-vie a acestui lucru.

În clipa în care pătrunse pe uşă se auzi deodată un zgomot înfiorător, ca două cuţite mari de bucătărie care îşi lovesc tăişurile. După cum sunau, parcă îi retezaseră tot... spatele, de la ceafa la călcâie.

— Damon! se auzi prin uşă o voce strigând slab.

Damon, eşti bine? Damon! Răspunde-mi!

El se întoarse, cercetă uşa, care părea perfect normală, şi o deschise. Cine l-ar fi privit s-ar fi mirat, pentru că el băgă o cheie în uşa neîncuiată, spuse: "Camera Elenei" şi apoi deschise uşa.

Când ajunse în cameră o luă la fugă.

Elena zăcea pe podea, într-o grămadă încurcată de cearşafuri şi pături. încerca să se ridice, dar faţa îi era albă-albăstruie de durere.

— Cine te-a împins din pat? o întrebă.

Avea să-1 omoare foarte încet pe Shinichi.

— Nimeni. Am auzit un zgomot îngrozitor chiar în clipa în care s-a închis uşa. Am încercat să ajung la tine, dar...

Damon se holbă al ea. "Am încercat să ajung la tine, dar..." Creatura asta chinuită, rănită, epuizată încercase să-1 salveze pe el? încercase atât de tare încât căzuse din pat?

— Îmi pare rău, spuse ea cu lacrimi în ochi. Nu mă pot obişnui cu gravitaţia. Eşti rănit?

— Nu atât de mult ca tine, spuse el, păstrându-şi înadins vocea aspră şi ferindu-şi privirea. Am făcut o prostie când am ieşit din cameră, şi casa... mi-a amintit.

— Ce tot spui tu acolo? spuse Elena, care arăta jalnic, înfăşurată doar în cearşafuri.

— Cheia asta, spuse Damon, ridicând-o în aer ca ea s-o vadă.

Era aurie şi putea fi purtată ca inel, dar avea două aripi care se desfăceau şi alcătuiau o cheie frumoasă.

— Ce-i cu ea?

— Felul în care am folosit-o. Cheia asta are puterea de kitsune în ea, şi va deschide orice şi te va duce oriunde, dar trebuie folosită într-un anume fel: o bagi în broască, spui unde vrei să mergi, şi pe urmă răsuceşti cheia. Am uitat să fac asta când am ieşit din camera ta.

Elena părea nedumerită.

Dar dacă o uşă nu are broască? Cele mai multe uşi de dormitor nu au broaşte.

— Cheia asta intră în orice uşă. Ai putea spune că îşi creează propria broască. E o comoară de kitsune — pe care am smuls-o de la Shinichi când mă înfuriasem atât de tare că erai rănită. Curând o s-o vrea înapoi. Damon îşi îngustă ochii şi zâmbi uşor. Mă întreb care dintre noi o va păstra în final. Am observat că mai e una în bucătărie — una de rezervă, evident.

— Damon, toată povestea asta cu chei magice e interesantă, sigur, dar dacă m-ai lăsa să mă ridic de pe podea...

Imediat, Damon se simţi vinovat. Apoi se întrebă dacă să o pună în pat sau nu.

— Aleg baia, spuse Elena cu o voce abia auzită. îşi desfăcu jeanşii şi încercă să şi-i scoată.

— Stai puţin! Ai putea să leşini şi să te îneci. întinde-te şi, dacă eşti dispusă să încerci să mănânci, îţi promit să te curăţ.

Începea să aibă rezerve privind casa asta.

— Acum dezbracă-te pe pat şi trage cearşaful peste tine. Fac nişte masaje extraordinare, adăugă el, întorcându-şi ochii.

— Ascultă, nu trebuie să-ţi fereşti privirea. Asta e ceva ce n-am înţeles de când... m-am întors, spuse Elena. Tabuurile astea de pudicitate. Nu pricep de

ce ar trebui să-ţi fie ruşine de propriul tău corp. (Asta ajunse la Damon destul de înăbuşit.) Adică, noi spunem că

Dumnezeu ne-a făcut, dar el ne-a făcut fără haine, chiar şi după Adam şi Eva. Dacă asta e atât de important, de ce nu ne-a făcut cu scutece pe noi?

— Mda, de fapt, ce spui tu îmi aduce aminte de ce i-am spus eu odată reginei-văduve a Franţei, spuse Damon, hotărât să o lase să se dezbrace în vreme ce el privea fix o crăpătură într-unui din lambriurile de pe perete. Am spus că dacă Dumnezeu ar fi atotputernic şi atotştiutor deopotrivă, atunci cu siguranţă ne-ar cunoaşte dinainte destinele, şi de ce cei drepţi erau condamnaţi să se nască la fel de păcătos de dezbrăcaţi ca şi cei blestemaţi?

— Şi ea ce-a zis?

— Nimic. Dar a chicotit şi m-a lovit de trei ori pe dosul mâinii cu evantaiul, ceea ce am aflat mai târziu că era o invitaţie pentru o întâlnire. Din păcate, aveam alte obligaţii. Eşti tot pe pat?

— Da, şi sub un cearşaf, spuse Elena obosită. Dacă era regina-văduvă, probabil că te-ai bucurat, adăugă ea pe un ton pe jumătate uimit. Nu sunt ele mamele bătrâne?

— Nu, Ana de Austria, regina Franţei, şi-a păs- trat până la sfârşitul vieţii frumuseţea deosebită. A fost singura roşcată care...

Damon se opri, căutându-şi disperat cuvintele în timp ce se holba spre pat. Elena făcuse aşa cum îi ceruse el. Doar că Damon nu-şi dăduse seama cât de mult avea ea să semene cu Afrodita ieşind din ocean. Albul încreţit al cearşafului era tras în sus, până la albul mai cald, de lapte, al pielii ei. Sigur, ea avea nevoie să se spele, dar numai ştiind că sub acel cearşaf subţire ea era goală şi atât de superbă era suficient pentru ca Damon să-şi piardă răsuflarea.

Elena îşi strânsese hainele ghemotoc şi le aruncase în cel mai îndepărtat colţ al camerei. Nu o condamnă pentru asta.

Damon nu mai gândi. Nu îşi lăsă timp de gândire. Pur şi simplu întinse mâinile şi spuse:

— Consomme de pui cu cimbru, fierbinte, într-o ceaşcă de porţelan Mikasa — şi ulei de floare de prun, foarte cald, într-o fiolă.

Odată supa mâncată, Elena se întinse din nou pe spate în pat şi el începu să o maseze uşor cu ulei. Floarea de prun era întotdeauna bună pentru început: amorţea pielea şi senzaţia de

durere, şi oferea o bază pentru alte uleiuri, mai exotice, pe care avea Damon de gând să le folosească pe ea.

Într-un fel, era mult mai bine decât să o aşeze într-o baie modernă sau un jacuzzi. Ştia unde era rănită; putea să încălzească uleiurile la temperatura potrivită fiecăruia dintre ele. Şi în loc de o duză de jacuzzi prea puţin mobilă din care să ţâşnească apă pe rănile ei, putea evita ceva mult prea sensibil — in sensul durerii.

Începu cu părul Elenei, adăugând pe el un strat foarte subţire de ulei care avea să ajute la descâlcirea şi celor mai încurcate şuviţe. După masarea cu ulei, părul strălucea ca aurul pe pielea ei — miere pe lapte. Apoi începu cu muşchii feţei; mişcări scurte cu degetele mari pe frunte, pentru a o întinde şi a o relaxa, forţând-o şi pe Elena să se relaxeze odată cu mişcările lui. Mişcări circulare încete la tâmple, abia apăsând. Vedea venele subţiri albastre desenate acolo, şi ştia că o apăsare mai puternică ar fi adormit-o.

Trecu apoi la braţe, apoi la mâini, relaxând-o cu mişcările şi esenţele antice potrivite pentru ele, până când ea nu mai era decât o făptură destinsă şi fără oase sub cearşaf: alunecoasă şi moale şi maleabilă. îi aruncă pentru o clipă zâmbetul lui incandescent atunci când trase de un deget de la picior până se auzi un pocnet — şi atunci zâmbetul lui deveni ironic. Putea avea ceea ce voia de la ea, acum. Da, acum ea nu mai era în stare să refuze nimic. Dar el nu se aşteptase la reacţia lui în faţa afurisitului de cearşaf. Toată lumea ştia că o bucăţică de îmbrăcăminte, oricât de simplă, întotdeauna atrăgea atenţia la zonele tabu mai mult decât o făcea pura goliciune. Iar masajul Elenei centimetru cu centimetru îl făcuse să se concentreze asupra a ceea ce se afla sub pânza albă ca zăpada.

După o vreme, Elena spuse somnoroasă:

— N-ai de gând să-mi spui sfârşitul poveştii? Cu Ana de Austria, singura roşcată care...

— ...care, mda, a rămas o roşcată naturală până la sfârşitul vieţii, murmură Damon. Da. S-a spus că iubitul ei era cardinalul Richelieu.

— Nu e cardinalul ăla rău din Cei trei muşchetari?

— Da, dar probabil nu chiar atât de rău cum a fost înfăţişat acolo, şi cu siguranţă un politician abil. Şi, spun unii, adevăratul tată al lui Ludovic... acum întoarce-te.

— Ce nume ciudat pentru un rege.

— Hm?

— Ludovic Acum Întoarce-te, spuse Elena, răsucindu-se şi arătând o fulgerare de coapsă albă ca laptele, în timp ce Damon încerca să privească în diferite alte părţi ale camerei.

— Depinde de tradiţiile onomastice ale ţării de origine ale unui individ, spuse Damon fără să ştie

ce spune.

Tot ce vedea în faţa ochilor era acea fulgerare de coapsă.

— Ce?

— Ce?

— Te întrebam...

— Acum ţi-e cald? Am terminat, spuse Damon şi lipsit de înţelepciune, bătu uşor cea mai înaltă curbă de teren de sub prosop.

— Hei!

Elena se ridică brusc şi Damon — care dintr-odată avu în faţa lui un trup întreg de un auriu-trandafiriu pal, parfumat şi lucios, şi cu muşchi de oţel sub pielea mătăsoasă — fugi repede de acolo.

Se întoarse după un timp cu o ofertă de împăcare sub forma unei alte porţii de supă. Elena, respectabilă sub cearşaful în care se înfășurase ca într-o togă, o acceptă. Nici măcar nu încercă să-i ardă una la fund când el se întoarse.

— Ce e locul ăsta? întrebă ea în schimb. Nu poate fi casa Dunstan — ei sunt o familie veche, cu o casă veche. Pe vremuri au fost fermieri.

— Oh, hai să zicem că e un mic refugiu al meu în pădure.

— Ha, făcu Elena. Ştiam eu că nu dormi în copaci.

Damon încercă să-şi stăpânească zâmbetul. Nu mai fusese niciodată cu Elena într-o situaţie care nu era de viaţă şi de moarte. Acum, dacă spunea că descoperise că-i plăcea mintea ei, după ce îi făcuse masaj goală sub un cearşaf... Nu, nimeni nu avea să-1 creadă vreodată.

— Te simţi mai bine? întrebă el.

— La fel de caldă ca o supă de pui şi mere.

— N-o să mai termini cu chestia asta, nu?

O puse să stea pe pat, în timp ce el se gândea la cămăşi de noapte, de toate mărimile şi formele, şi halate de asemenea — şi papuci, toate în vreme ce se îndrepta către ceea ce fusese o

baie, şi fu încântat să descopere că acum era un dressing în care se afla tot ce-şi putea dori cineva în materie de veşminte de noapte. De la lenjerie de mătase la cămăşi de noapte demodate şi bonete de noapte, totul se găsea aici. Damon ieşi de acolo cu braţele pline şi o lăsă pe Elena să aleagă.

Elena alese o cămaşă de noapte albă, închisă până la gât, făcută dintr-un material mat. Damon se trezi mângâind o splendidă cămaşă azurie, împodobită cu ceea ce părea a fi dantelă adevărată de Valenciennes.

— Nu e stilul meu, spuse Elena, băgând-o repede sub alte cămăşi.

Nu e stilul tău când eşti cu mine, îşi zise Damon, amuzat. Şi chiar eşti o fătucă înţeleaptă. Nu vrei să mă tentezi să fac ceva ce mâine ai putea regreta.

— Bun... şi pe urmă poţi să dormi liniştită...

Se întrerupse, căci Elena se uita deodată la el mirată şi tulburată.

— Matt! Damon, noi îl căutam pe Matt! Tocmai mi-am adus aminte. Îl căutam, şi eu... nu ştiu, m-am rănit. îmi amintesc că am căzut, şi pe urmă m-am trezit aici.

Pentru că te-am adus eu aici, îşi spuse Damon.

Pentru că această casă este doar un gând în mintea lui Shinichi. Pentru că singurele lucruri durabile dinăuntrul ei suntem noi doi.

Damon trase adânc aer în piept.

31

Lasă-ne cel puţin demnitatea de a ieşi din capcana ta pe picioarele noastre — sau ar trebui să spun: folosind propria ta cheie? gândi Damon către Shinichi. Apoi îi spuse Elenei:

— Da, îl căutăm pe... Cum-îl-cheamă. Dar tu ai căzut rău. Vreau — aş vrea să te rog — să stai aici ca să-ţi revii, în timp ce eu mă duc să-1 caut.

— Crezi că ştii unde e Matt?

Asta era pentru ea esenţa propoziţiei lui. Asta era tot ce auzise.

— Da.

— Putem pleca acum?

— Nu mă laşi să mă duc singur?

— Nu, răspunse Elena simplu. Trebuie să îl găsesc. N-aş putea să dorm deloc dacă te duci singur. Te rog, nu putem pleca acum?

Damon oftă.

— Bine. Erau — (or să fie acum) — nişte haine în dressing care ţi se potrivesc. Jeanşi şi alte chestii. O să ţi le aduc, spuse. Asta dacă într-adevăr, într-adevăr nu pot să te conving să rămâi în pat şi să te odihneşti cât timp îl caut eu.

— Mă descurc, promise Elena. Şi dacă pleci fără mine, o să sar pe fereastră şi o să vin după tine.

Vorbea serios. Damon se duse şi aduse grămada de haine promise şi apoi se întoarse cu spatele în timp ce Elena îşi punea o versiune identică a jeanşilor şi a cămăşii Pendleton pe care le purtase, întregi şi fără pete de sânge. Apoi ieşiră din casă, în vreme ce Elena îşi peria cu putere părul şi la fiecare pas întorcea capul în spate.

— Ce faci? întrebă Damon, chiar când se hotărî să o ducă în braţe până la maşină.

— Aştept să dispară casa. Şi când el îi aruncă cea mai bună privirea a sa despre ce vorbeşti?, Elena spuse: Jeanşi Armâni, exact măsura mea? Camizol La Perla, la fel? Cămaşă Pendleton, cu două măsuri mai mare, exact la fel ca aceea pe care o purtam? Locul ăsta fie e un depozit de haine, fie un loc magic. Pun rămăşag că e magic.

Damon o luă în braţe ca pentru a-i închide gura, şi se îndreptă spre portiera din dreapta a Ferrariului.

Se întrebă dacă acum erau în lumea reală, sau în altul dintre globurile lui Shinichi.

— A dispărut? întrebă el.

— Mda.

Ce păcat, îşi spuse el. I-ar fi plăcut să o păstreze.

Ar putea să încerce să renegocieze târgul făcut cu Shinichi, dar acum erau alte lucruri, mai importante, la care să se gândească. O strânse uşor pe Elena, spunându-şi: alte lucruri, mult, mult mai importante.

În maşină, se asigură de trei lucruri mărunte. Mai întâi, că acel clic pe care mintea lui îl înregistra în mod automat ca prinderea centurii pasagerului de alături însemna cu adevărat

că Elena îşi prinsese centura în mod corect. In al doilea rând, că uşile erau încuiate — de la butonul lui de control. Iar în al treilea, că mergea foarte încet. Nu credea că cineva în starea Elenei s-ar arunca din nou din maşină prea curând, dar nu voia să rişte.

Nu ştia cât avea să mai funcţioneze această magie. In cele din urmă amnezia Elenei trebuia să dispară. Era doar logic, de vreme ce el părea să-şi amintească totul, şi fusese treaz mai mult timp decât ea. Curând, ea îşi va aminti... ce? Că el o luase în Ferrari împotriva voinţei ei (un lucru rău, dar de iertat — nu avea cum să ştie că ea se va arunca afară)? Că îi umilise pe Mike — sau Mitch, sau cum îl chema — şi pe ea în luminiş? El însuşi îşi aducea doar vag aminte de asta — sau era un alt vis?

Îşi dori să ştie care era de fapt adevărul. Când o să-şi amintească el totul? Odată amintirea revenită, s-ar afla într-o poziţie mai solidă de negociere.

Şi era prea puţin posibil ca Mac să sufere de hipotermie într-o furtună de zăpadă în mijlocul verii, chiar dacă era încă în acel luminiş şi acum. Era o noapte rece, dar cel mai rău lucru la care s-ar putea aştepta băiatul ar fi nişte junghiuri reumatice pe la vreo optzeci de ani.

Lucrul cel mai important era să nu-l găsească. Căci era posibil să aibă câteva lucruri neplăcute de relatat.

Damon observă că Elena făcea din nou acelaşi gest. O mână dusă la gât, o grimasă, o răsuflare adâncă.

— Ai rău de maşină?

— Nu, eu...

În lumina lunii, Damon o văzu roşind, apoi roşeaţa îi dispăru; îi simţi căldura pe obrazul lui. Ea se înroşi din nou, puternic.

— Ţi-am explicat, spuse, cum e când sunt... prea plină. Aşa mă simt acum.

Ce trebuia să facă un vampir?

Să spună: îmi pare rău — am renunţat la asta până la Luna-Spiră?

Să spună: îmi pare rău — o să mă urăşti mâine-dimineaţă?

Să spună: La naiba cu dimineaţa — scaunul ăsta poate fi dat puţin pe spate?

Dar dacă ajung în luminiş şi descoperă că ceva chiar s-a întâmplat cu băiatul Mutt? Damon va regreta pentru cele

douăzeci de secunde care îi vor mai rămâne din viaţă. Elena avea să năpustească asupra lui batalioane de spirite din ceruri. Chiar dacă nimeni altcineva nu credea în ea, Damon credea.

Se trezi spunând, pe acelaşi ton calm şi diplomat cu care îi vorbise lui Page sau Damaris:

— Vrei să ai încredere în mine?

— Ce?

— Vrei să ai încredere în mine pentru următoa- rele cincisprezece sau douăzeci de minute, să mer- gem într-un loc unde cred că ar putea să fie Cum-îl-cheamă?

Dacă este — sunt convins că îţi aduci aminte de tot şi nu mai vrei să mă mai vezi niciodată — atunci o să te scutesc de o lungă căutare. Dacă nu e — şi nici maşina nu e — atunci e ziua mea norocoasă şi Mutt câştigă premiul vieţii lui — şi pe urmă o pornim să-l căutăm.

Elena îl privea cu atenţie.

— Damon, tu ştii unde e Matt?

— Nu.

Ei, asta era destul de adevărat. Dar ea era un odor strălucitor, o garofiţă de fetiţă, şi, mai mult decât asta, era deşteaptă... Damon îşi întrerupse consideraţiile poliritmice asupra inteligenţei Elenei. De ce gândea în versuri? Oare chiar înnebunise? Se mai gândise la asta şi înainte — nu-i aşa? Dacă îţi puneai întrebarea asta, nu dovedea că nu erai nebun? Adevăraţii nebuni nu se îndoiau niciodată de sănătatea lor mintală, just? Just. Sau se îndoiau? Şi cu siguranţă, conversaţiile purtate cu sine însuşi nu puteau fi bune pentru nimeni.

Merda.

— Bine. O să am încredere în tine.

Damon expiră profund şi îndreptă maşina către luminiş.

Era unul dintre cele mai incitante momente de risc din viaţa lui. Pe de o parte, era vorba de viaţa lui — era convins că Elena avea să găsească o cale de a-1 omorî dacă el îl omorâse pe Mark. Iar pe de altă parte... avea să guste din paradis. Cu o Elena binevoitoare, o Elena dornică, o Elena deschisă... înghiţi nodul din gât. Se trezi rostind ceva ce semăna a rugăciune, lucru pe care nu-1 mai făcuse în aproape o jumătate de mileniu.

Când ieşiră din drum pentru a o lua pe drumea- gul ce intra în pădure, rămase într-o stare de alertă intensă, cu motorul

abia auzit, captând toate infor- maţiile pe care aerul nopţii le aducea către simţurile lui de vampir. Era pe deplin conştient că se putea să i se fi pregătit o ambuscadă. Dar drumeagul era pustiu. Şi când apăsă brusc pe acceleraţie pentru a pătrunde în luminiş, îl găsi binecuvântat de gol, întunecat şi pustiu, fără maşini sau tineri ale căror nume începeau cu "M".

Se lăsă relaxat pe spătarul scaunului.

Elena îl privise.

— Credeai că ar putea fi aici.

— Da.

Şi acum venise momentul pentru întrebarea esenţială. Dacă nu îi punea întrebarea asta, întreaga poveste era o înşelăciune, o escrocherie.

— Tu îţi aduci aminte de locul ăsta?

Ea îşi roti privirea prin luminiş.

— Nu. Ar trebui să-mi aduc?

Damon zâmbi.

Dar fu precaut şi mai merse cu maşina vreo trei sute de metri, într-un alt luminiş, în caz că brusc ei i-ar fi revenit memoria.

— Au fost malachi în celălalt luminiş, îi explică el calm. Asta e garantat lipsit de monştri.

Oh, ce mincinos sunt eu, ce mincinos sunt eu, îşi spuse el încântat. Nu mi-am ieşit deloc din mână, nu?

Fusese... tulburat încă de când Elena se întorsese înapoi din Cealaltă Lume. Dar dacă acea primă noapte îl tulburase într-atât încât îi dăduse — efec- tiv — cămaşa de pe el, ei bine, tot nu reuşea să gă- sească cuvinte pentru a descrie cum se simţise când ea se aflase în faţa lui tocmai revenită din Lumea de Apoi, cu pielea strălucindu-i în luminişul întunecat, goală fără a-i fi ruşine sau a avea noţiunea de ruşine. Iar în timp ce îi făcuse masajul, când venele ei trasau traiectorii ale cometei de foc albastre pe un cer răsturnat, Damon simţise ceva ce nu mai simţise de cinci sute de ani.

Simţise dorinţă.

Dorinţă omenească. Vampirii nu aveau astfel de sentimente. Totul era sublimat în nevoia de sânge, întotdeauna sânge...

Dar acum o simţea.

Şi ştia şi de ce. Aura Elenei. Sângele Elenei. Adusese cu ea ceva mai substanţial decât aripile. Şi în vreme ce aripile

dispăruseră, această nouă însuşire părea să fie permanentă.

Îşi dădu seama că trecuse foarte mult timp de când nu mai simţise asta, şi că prin urmare era posibil să se înşele. Dar nu credea că se înșelă. Se gândea că aura Elenei ar face şi cel mai fosilizat vampir să ţâşnească drept în sus şi să se transforme din nou într-un tânăr viril.

Se aplecă într-o parte, departe de ea, atât cât îi permitea spaţiul strâmt din Ferrari.

— Elena, e ceva ce ar trebui să-ţi spun.

— Despre Matt?

Privirea ei era directă, inteligentă.

— Nat? Nu, nu. Ceva despre tine. Ştiu că ai fost surprinsă că Stefan te-a lăsat în grija cuiva ca mine.

În Ferrari nu era loc de intimitate, şi el deja simţea căldura trupului ei.

— Da, am fost, răspunse ea calmă.

— Ei bine, s-ar putea să aibă o oarecare legătură cu…

— S-ar putea să aibă o oarecare legătură cu fap- tul că, aşa cum am înţeles, de la aura mea i-ar lua cu zbânţuieli chiar şi pe nişte vampiri bătrâni. De acum înainte, o să am nevoie de o protecţie serioasă, aşa a spus Stefan.

Damon nu prea ştia ce erau zbânţuielile, dar era pregătit să le binecuvânteze pentru că reuşiseră să convingă o doamnă de o chestie foarte delicată.

— Cred, spuse el cu grijă, că dintre toate lucrurile, Stefan ar vrea să fii apărată de făpturile rele atrase aici din toată lumea, şi în primul rând alte lucruri pentru ca tu să nu fii forţată să… ăăă… te zbânţui… dacă tu nu vrei.

— Şi acum m-a părăsit — ca un idiot egoist, prost şi idealist, ţinând seama de toate creaturile din lume care ar vrea să se zbânţuie cu mine.

— Sunt de acord cu tine, spuse Damon, având grijă să păstreze intactă minciuna despre plecarea de bunăvoie a lui Stefan. Şi am promis deja toată protecţia pe care o pot oferi. O să mă străduiesc din răsputeri, Elena, să nu las pe nimeni să se apropie de tine.

— Da, spuse Elena, dar pe urmă apare ceva ca asta — făcu un mic gest, referindu-se probabil la Shinichi şi la toate problemele cauzate de sosirea lui — şi nimeni nu ştie cum să acţioneze.

— E adevărat, spuse Damon.

Trebuia să se scuture mereu şi să nu uite care era adevăratul lui scop aici. El era aici ca să... ei bine, nu era de partea Sfântului Stefan. Şi de fapt, era destul de uşor să...

Şi iat-o aici, periindu-şi părul... o fată preafrumoasă pletele îşi pieptăna... în cerul de azur, soarele auriu strălucea. .. Damon se scutură cu putere. De când îl pasionau pe el vechile cântece populare englezeşti? Ce se întâmpla cu el?

Ca să spună ceva, întrebă:

— Cum te simţi? — întâmplător, chiar în clipa în care ea îşi duse mâna la gât.

Elena se strâmbă.

— Nu foarte rău.

Şi asta îi făcu să se privească. Şi apoi Elena zâmbi, şi el trebui să-i răspundă tot cu un zâmbet, la început o tremurare a buzelor, apoi un zâmbet larg.

Ea era... fir-ar să fie, era totul. Spirituală, fermecătoare, curajoasă, isteaţă... şi frumoasă. Iar el ştia că ochii lui spuneau toate lucrurile astea şi că ea nu-şi întorcea privirea.

— Am putea... să ne plimbăm puţin, spuse el, şi clopotele bătură, şi trompetele răsunară, şi o ploaie de confetti căzu de sus, şi un stol de porumbei îşi luă zborul...

Cu alte cuvinte, ea spuse:

— Bine.

Aleseră o potecă îngustă care pornea din luminiş şi care părea uşor de străbătut pentru ochii lui de vampir, obişnuiţi cu întunericul. Damon nu voia ca Elena să stea prea mult în picioare. Ştia că încă mai avea dureri şi că nu voia ca el să ştie sau să o cocoloşească. Ceva înlăuntrul lui îi spuse: "Ei, atunci aşteaptă până când spune că e obosită şi ajut-o să se aşeze."

Şi altceva, ce nu putea fi controlat, ţâşni la prima ezitare din pasul ei, şi el o ridică în braţe, scuzându-se într-o duzină de limbi diferite, şi în general purtându-se prosteşte până când o aşeză pe o bancă de lemn confortabilă, cu spătar, şi cu o pătură uşoară pe genunchi. îi repetă întruna: "O să-mi spui dacă mai e ceva... orice altceva... ce vrei?" îi trimise accidental o frântură din gândurile lui privind posibili rivali la atenţia ei, care erau un pahar de apă, el stând lângă ea, şi un pui de elefant, pe care îl văzuse mai devreme în mintea ei şi pe care ea îl admirase odată foarte mult.

— Îmi pare foarte rău, dar nu cred că pot să creez elefanţi, spuse el, stând în genunchi, aranjându-i mai bine scăunelul pentru picioare, când prinse un gând răzleţ de-al ei: că el nu era atât de diferit de Stefan pe cât părea.

Nici un alt nume nu l-ar fi determinat să facă ceea ce făcu atunci. Nici un alt cuvânt sau gând nu putea avea un asemenea efect asupra lui. într-o clipă, pătura era dată deoparte, scăunelul pentru picioare dispăruse, iar el o ţinea pe Elena aplecată pe spate, cu gâtul ei zvelt expus privirii lui.

Diferenţa, îi spuse el între mine şi fratele meu e că el încă mai speră cumva că se va strecura printr-o uşă dosnică în rai. Eu nu sunt un asemenea imbecil plângăreţ pentru soarta mea. Ştiu unde mă duc. Şi nu — îi aruncă un zâmbet cu caninii alungiţi — îmi pasă câtuşi de puţin.

Ochii ei erau mari — o surprinsese. Şi o făcuse să-i dea fără să vrea un răspuns pe deplin sincer. Gândurile ei erau proiectate către el, uşor de citit.

Ştiu — şi eu sunt la fel. Vreau ceea ce vreau. Nu sunt la fel de bună ca Stefan. Şi nu ştiu...

Damon era fermecat. Ce nu ştii, iubito?

Ea doar clătină din cap, cu ochii închişi. Pentru a ieşi din impas, el îi şopti în ureche:

— Atunci, ce spui de asta?

Puteţi zice că sunt îndrăzneţ, Puteţi zice că am o fire rea, Ziceţi — voi, trufaşelor — Că eu sunt şi mai trufaş. Dar voi, Erinii (Furiile, zeiţe răzbunătoare din mitologia greacă care chinuiau criminalii şi răspândeau molimele) mai ziceţi Că am sărutat-o pe Elena mea.

Ea deschise ochii brusc.

— Oh, nu! Te rog, Damon. Vorbea în şoaptă. Te rog! Te rog, nu acum! Şi înghiţi nodul din gât, cu un aer jalnic. Şi-apoi, m-ai întrebat dacă vreau să beau ceva, şi brusc nu mai e nimic de băut. Nu m-ar deranja să fiu eu băutura dacă vrei, dar mai întâi, mi-e atât de sete — poate că sunt la fel de însetată ca şi tine...

Şi se bătu uşor cu degetul sub bărbie.

Damon simţi cum totul se topeşte înăuntrul lui. întinse mâna şi degetele i se strânseră pe piciorul unui pahar delicat de cristal. Roti cu un gest expert lichidul din el, îi adulmecă buchetul — ah, desăvârşit — apoi îl plimbă uşor pe limbă. Era

exact ce trebuia. Vin Black Magic, obţinut din struguri Clarion Loess Black Magic. Era singurul vin pe care îl beau majoritatea vampirilor — şi existau poveşti apocrife despre felul în care îi ajutase să reziste atunci când cealaltă sete a lor nu putea fi potolită.

Elena îşi bea vinul, cu ochii ei albaştri larg deschişi deasupra lichidului violet adânc din pahar, în vreme ce Damon îi povestea despre vin. Ii plăcea să o privească în momentele în care ea era aşa — cercetând totul, cu simţurile pe deplin stârnite. Damon închise ochii şi îşi aminti câteva episoade deosebite din trecut. Apoi îi deschise din nou şi o văzu pe Elena, arătând întocmai ca un copil însetat, dând peste cap...

— Al doilea pahar...? Damon văzu primul pocal la picioarele ei. Elena, de unde ai mai luat unul?

— Am făcut exact ce-ai făcut şi tu. Am întins mâna. Nu e ca şi cum ar fi o băutură tare, nu? Are gust de suc de struguri, şi muream de sete.

Chiar putea fi atât de naivă? se întrebă Damon. E adevărat, vinul Black Magic nu avea mirosul sau gustul aspru al majorităţii băuturilor alcoolice. Era subtil, creat pentru papilele gustative pretenţioase ale vampirilor. Damon ştia că strugurii erau cultivaţi în loessul lăsat în urmă de un gheţar care se măcina în timp. Desigur, acest proces era doar pentru vampirii cu o viaţă lungă, căci dura secole pentru a se aduna suficient loess. Iar când solul era pregătit, strugurii erau cultivaţi şi apoi procesaţi, de la butuc la pulpa călcată cu picioarele în teascurile din lemn tare de carpen, fără să vadă vreodată soarele. Asta le dădea acel gust catifelat, delicat. Şi acum...

Elena avea o mustaţă de "suc de struguri". Damon îşi dori să i-o şteargă cu un sărut.

— Ei bine, într-o bună zi o să poţi să povesteşti că ai băut două pahare de Black Magic în mai puţin de un minut şi ai să impresionezi pe toată lumea, spuse.

Dar ea se lovea din nou uşor cu degetul sub bărbie.

— Elena, vrei să ţi se ia puţin sânge?

— Da!

O spuse cu clinchetul de clopoţel al cuiva căruia i s-a pus în sfârşit întrebarea potrivită.

Era beată.

Îşi aruncă braţele în spate, lipindu-le de spătarul băncii, care se conformă, acceptând fiecare mişcare nouă a trupului ei. Devenise o canapea neagră de velur cu un spătar înalt: un divan, iar acum gâtul zvelt al Elenei se odihnea pe marginea spătarului, ridicat în sus. Damon îşi întoarse privirea cu un geamăt uşor. Voia să o ducă pe Elena înapoi în civilizaţie. Era îngrijorat pentru sănătatea ei, oarecum preocupat pentru... Mutt; iar acum... nu putea avea tot ce voia. Nu putea să-i ia sânge când era beată.

Elena scoase un sunet care semăna oarecum cu numele lui.

— D'm'n? mormăi ea.

Avea ochii plini de lacrimi.

Damon făcu pentru Elena aproape orice ar fi făcut o infirmieră pentru un pacient. Dar se părea că ea nu voia să scape de cele două pahare de Black Magic în faţa lui.

— M' rău, reuşi să spună Elena, cu un sughiţ periculos la sfârşit.

Îl apucă pe Damon de încheietura mâinii.

— Da, ăsta nu e genul de vin pe care să-1 dai peste gât. Hai, stai dreaptă şi lasă-mă să încerc...

Şi poate pentru că rostise cuvintele fără să se gândească, fără să se gândească să fie grosolan, fără să se gândească să o manipuleze într-un fel sau altul, totul fu în regulă. Elena îl ascultă şi Damon îşi aşeză două degete pe fiecare tâmplă a ei şi apăsă uşor. Pentru o fracţiune de secundă fu groaznic, dar apoi Elena începu să respire încet şi calm. Simţea încă vinul în cap, dar nu mai era beată.

Şi acum venise timpul. Trebuia să-i spună în sfârşit adevărul.

Dar mai întâi trebuia să fie lucid.

— Un espresso triplu, te rog, spuse el, întinzând mâna.

Apăru în clipa următoare, aromat şi negru ca sufletul lui.

— Shinichi spune că espressoul e singura scuză pentru existenţa rasei umane.

— Oricine ar fi Shinichi, sunt de acord cu el sau cu ea. Un espresso triplu, te rog, spuse Elena către magia care era pădurea aceasta, acest glob de zăpadă, acest univers.

Nu se întâmplă nimic.

— Poate că e setată doar pentru vocea mea acum, spuse Damon, aruncându-i un zâmbet liniştitor, şi apoi îi aduse

espressoul cu o mişcare a mâinii.

Spre mirarea lui, Elena îl privea încruntată.

— Ai spus "Shinichi. Cine e?

Ultimul lucru pe care îl dorea Damon era ca Elena să aibă vreo legătură cu acel kitsune, dar dacă într-adevăr avea de gând să-i spună tot, va trebui să se întâmple şi asta.

— E un kitsune, un spirit-vulpe, spuse el. Şi cel care mi-a dat acea adresă web care 1-a făcut pe Stefan să plece imediat.

Expresia Elenei îngheţă.

— De fapt, spuse Damon, cred că aş prefera să te duc acasă înainte să continui.

Elena ridică exasperată ochii spre cer, dar îl lăsă să o ia în braţe şi să o ducă înapoi la maşină.

Damon tocmai îşi dăduse seama care era cel mai bun loc în care să-i spună.

Era foarte bine că nu trebuiau să ajungă chiar acum foarte repede în vreun alt loc aflat în afara Pădurii Vechi. Nu găsiră decât drumuri care se în- fundau, sau duceau în poieniţe, sau se opreau în câte un copac. Elena păru atât de puţin surprinsă când dădură peste poteca ce ducea la căsuţa cea mică dar perfect utilată, încât Damon nu spuse nimic când intrară, şi inventarie din nou ceea ce aveau la dispoziţie.

Aveau un singur dormitor cu un singur pat mare, confortabil. Aveau o bucătărie. Şi un living. Dar oricare dintre aceste încăperi putea deveni orice fel de cameră voiai doar dacă o numeai în gând înainte de a deschide uşa. Mai mult, existau cheile — lăsate acolo de Shinichi, serios tulburat, după cum îşi dădea seama Damon — care îngăduiau uşilor să facă mai mult. Dacă băgai o cheie în uşă şi spuneai ce vrei, asta căpătai — chiar dacă, se părea, era vorba de ceva aflat în afara teritoriului lui Shinichi în spaţiu-timp. Cu alte cuvinte, ele păreau să fie legate de lumea exterioară reală, dar Damon nu era cu totul sigur de asta. Era chiar lumea reală, sau o altă capcană în jocul lui Shinichi?

Ceea ce aveau acum era o scară lungă şi în spirală către un observator în aer liber cu platformă cu balustradă în jurul lui, exact ca acoperişul de la pensiune. Exista chiar şi o cameră exact ca a lui Stefan, remarcă Damon, pe când urca scările cu Elena în braţe.

— Mergem până sus? Elena părea uluită.

— Până sus.

— Şi ce facem aici? întrebă Elena, după ce el o instală pe acoperiş într-un fotoliu cu un scăunel la picioare şi o pătură subţire pe genunchi.

Damon se aşează într-un balansoar, se legănă puţin, cu braţele în jurul unui genunchi, cu faţa ridi- cată către cerul înnorat.

Se mai legănă o dată, se opri, şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Cred că am venit aici, spuse el pe acel ton plin de o uşoară autoironie care arăta că e foarte serios, ca să-ţi pot spune adevărul, întregul adevăr, şi doar adevărul adevărat.

32

Cine e? se auzi o voce din întunericul pădurii.

Cine e acolo?

Bonnie rareori se simţise mai recunoscătoare faţă de cineva cum era acum faţă de Matt pentru că o ţinea de mână. Avea nevoie de contactul cu alţi oameni. Dacă ar fi putut doar să se cufunde în alţi oameni, s-ar fi simţit într-un fel sau altul în siguranţă. Cu greu se abţinu să nu ţipe când lumina tot mai slabă a lanternei îi dezvălui o scenă suprarealistă.

— Isobel!

Da, era chiar Isobel, şi nu la spitalul Ridgemont, ci aici, în Pădurea Veche. Stătea încolţită, goală, acoperită doar cu sânge şi noroi. Aici, printre copacii întunecaţi, arăta ca o pradă, şi totodată ca o zeiţă a pădurii, o zeiţă a răzbunării, şi a creaturilor vânate, şi a pedepsei pentru orice fiinţă care îi stătea în cale. Gâfâia, cu respiraţia tăiată, şi din gură îi ieşeau bule de salivă, dar nu era înfrântă. Trebuia doar să-i vezi ochii, lucind roşiatic, pentru a înţelege asta.

În spatele ei, călcând peste crengi şi lăsând să se audă când şi când un mormăit sau o înjurătură, se vedeau alte două siluete, una înaltă şi subţire, dar terminată cu un soi de bulb, cealaltă mai scundă şi mai solidă. Arătau ca nişte gnomi care încercau să urmărească o nimfa a pădurilor.

— Dr. Alpert!

Meredith părea că reuşeşte cu greu să-şi păstreze vocea calmă obişnuită.

În acelaşi timp, Bonnie văzu că piercingurile lui Isobel erau într-o stare mult mai proastă. îşi pierduse cea mai mare parte a acelor şi inelelor, dar din găurile în care se aflaseră se vedeau curgând sânge şi, deja, puroi.

— N-o speria, veni în şoaptă vocea lui Jim din întuneric. O urmărim din clipa în care a trebuit să ne oprim.

Bonnie îl simţi pe Matt, care trăsese aer în piept ca să strige, înăbuşindu-şi strigătul. Acum vedea şi de ce Jim părea atât de mare în partea de sus a trupului. O căra pe Obaasan, în stil japonez, în spate, cu braţele petrecute înjurai gâtului lui. Ca un rucsac, îşi spuse Bonnie.

— Ce-aţi păţit? întrebă Meredith în şoaptă.

Credeam că v-aţi dus la spital.

— Nu ştiu cum, un copac a căzut de-a curmezişul drumului în vreme ce voi coborâţi din maşină, şi n-am putut să-1 ocolim ca s-ajungem la spital, sau în orice alt loc. Nu numai asta, dar în copacul ăla era un cuib de viespi, sau ceva asemănător. Isabel s-a trezit uite-aşa — doctoriţa pocni din degete — şi când a auzit viespile s-a strecurat afară din maşină şi a fugit de ele. Am alergat după ea. Adevărul e că aş fi făcut la fel dacă aş fi fost singură.

— A văzut cineva viespile astea? întrebă Matt, după o clipă de tăcere.

— Nu, tocmai se întunecase. Dar le-am auzit foarte bine. Cel mai ciudat lucru pe care l-am auzit vreodată. Sunau ca nişte viespi de juma' de metru.

Meredith o strângea acum de braţ pe Bonnie din partea cealaltă. Dacă s-o facă să tacă sau să o încurajeze să vorbească, Bonnie nu-şi dădea seama. Şi ce putea să spună? "Copacii căzuţi rămân căzuţi doar până când poliţia se hotărăşte să-i caute"?

"Oh, şi fereşte-te de roiurile diabolice de insecte mari cât braţul tău"? "Şi apropo, poate că una dintre ele e în Isobel chiar acum"? Asta chiar că l-ar înnebuni de spaimă pe Jim.

— Dacă aş şti drumul înapoi către pensiune, i-aş duce pe cei trei acolo, spunea doamna Flowers. Ei nu sunt băgaţi în asta.

Spre mirarea lui Bonnie, doctoriţa Alpert nu contestă afirmaţia că ea nu "era băgată în asta". Şi nici nu o întrebă pe

doamna Flowers ce căuta împreună cu doi adolescenţi în Pădurea Veche la ora asta. Ceea ce spuse era cu atât mai uimitor:

— Am văzut luminile când aţi început să strigaţi. Pensiunea e chiar acolo în spate.

Bonnie, lipită de Matt, îi simţi muşchii încor- dându-i-se.

— Slavă Domnului, spuse el. Apoi, încet: Dar asta nu e posibil. Am plecat de la Dunstani cu aproape zece minute înainte să ne întâlnim, şi casa lor e exact de cealaltă parte a Pădurii Vechi faţă de pensiune. E un drum de cel puţin patruzeci şi cinci de minute între ele.

— Ei bine, posibil sau nu, noi am văzut pensiu-nea, Theophilia. Toate luminile erau aprinse de sus până jos. Era imposibil să n-o vezi. Eşti sigur că nu te înşeli în privinţa timpului? adăugă ea către Matt.

Numele doamnei Flowers e Theophilia, îşi spuse Bonnie, şi trebui să-şi stăpânească impulsul de a chicoti. Tensiunea era deja prea mare pentru ea.

Dar chiar în clipa în care îşi spunea asta, Mere-dith îi dădu un alt ghiont.

Uneori, Bonnie era convinsă că între ea şi Elena şi Meredith exista un soi de telepatie. Poate că nu era chiar telepatie, dar uneori o singură privire, o singură ocheadă, putea spune mai mult decât pagini întregi de discuţii. Şi uneori — nu întotdeauna, dar uneori — Matt sau Stefan păreau să intre şi ei în această telepatie. Nu că era ca o telepatie adevărată cu voci la fel de clare în mintea ta ca şi cum ţi-ar fi sunat în urechi, dar uneori băieţii păreau să se afle. pe aceeaşi lungime de undă cu fetele.

Pentru că Bonnie ştia exact ce însemna acel ghiont, însemna că Meredith stinsese lampa în camera lui Stefan, la ultimul etaj al casei, şi că doamna Flowers stinsese luminile de jos când plecaseră. Aşa că, deşi Bonnie avea în minte o imagine foarte clară cu pensiunea în care ardeau toate luminile, acea imagine nu avea cum să fie reală, nu acum.

Cineva încearcă să ne facă probleme, asta însemna ghiontul lui Meredith. Iar Matt era pe aceeaşi lungime de undă, chiar dacă dintr-un motiv diferit. Se aplecă foarte uşor către Meredith, peste Bonnie.

— Dar poate că ar trebui să mergem înapoi către Dunstani,

spuse Bonnie cu vocea ei cea mai copilăroasă şi înduioşătoare. Ei sunt oameni normali. Ne-ar putea apăra.

— Pensiunea e doar dincolo de ridicătura aia, spuse doctoriţa Alpert hotărâtă. Şi aş aprecia sfaturile tale pentru a-i încetini infecţiile lui Isobel, adăugă ea către doamna Flowers.

Doamna Flowers trepidă de plăcere. Asta descrie cel mai bine reacţia ei.

— Oh, Doamne, ce compliment. Un sfat ar fi să cureţi imediat murdăria din răni.

Asta era atât de evident şi de atipic pentru doamna Flowers, încât Matt o strânse pe Bonnie cu putere în aceeaşi clipă în care Meredith se împingea în ea. Ahaa! îşi spuse Bonnie. Avem sau nu telepatie aici? Aşadar, doctoriţa Alpert e cea periculoasă, cea mincinoasă.

— Atunci, asta e, o pornim către pensiune, spuse Meredith calmă. Şi, Bonnie, nu-ţi face griji. O să avem grijă de tine.

— Sigur că o să avem, spuse Matt, strângând-o încă o dată tare.

Asta însemna: M-am prins. Ştiu cine nu e de partea noastră. Şi Matt adăugă cu glas tare:

— Oricum, n-are nici un rost să mergem la Dunstani. Le-am spus deja doamnei Flowers şi fetelor despre asta, au o fată care e ca Isobel.

— Îşi face singură piercinguri? întrebă doctoriţa, părând uimită şi oripilată la acest gând.

— Nu. Doar că se poartă destul de ciudat. Dar nu e un loc bun.

O nouă strângere.

M-am prins de mult, îşi spuse Bonnie, enervată. Acum trebuie să tac din gură.

— Luaţi-o înainte, vă rog, spuse doamna Flowers, părând să trepideze mai mult ca niciodată.

Înapoi spre pensiune.

Şi îi lăsară pe doctoriţă şi pe Jim să o ia înainte.

Bonnie continuă să se plângă mormăit, în caz că cineva asculta. Iar ea, Matt şi Meredith rămaseră cu ochii pe doctoriţă şi Jim.

— Bun, îi spuse Elena lui Damon. Sunt înfofolită ca cineva aflat într-un şezlong pe puntea unui transatlantic. Sunt încordată ca o chitară cu coardele bine întinse, şi m-am săturat

de toată amânare asta. Deeeci... Care este adevărul, întregul adevăr şi doar adevărul adevărat?

Clătină din cap. Timpul se dilatase pentru ea. Damon spuse:

— Într-un fel, ne aflăm într-un mic glob de zăpadă pe care mi l-am creat eu. Asta înseamnă că timp de câteva minute n-or să ne vadă şi nici n-or să ne audă. Acum este momentul să discutăm serios.

— Prin urmare, ar fi bine să vorbim repede, spuse ea şi îi zâmbi încurajator.

Încerca să îl ajute. Ştia că avea nevoie de ajutor.

El voia să-i spună adevărul, dar asta era atât de ne- potrivit cu firea lui, încât era ca şi cum i-ai fi cerut unui cal al naibii de sălbatic să te lase să-1 călăreşti, să-1 stăpâneşti.

— Sunt mai multe probleme, rosti Damon cu o voce răguşită, şi Elena ştiu că el îi citise gândurile. Ei... ei au încercat să-mi fie imposibil să vorbesc cu tine despre asta. Au făcut-o în stilul vechilor basme: inventând o mulţime de condiţii. Nu pot să-ţi spun înăuntrul unei case, nu pot să-ţi spun afară. Ei bine, o platformă pe un acoperiş nu este înăuntru, dar nici nu poţi spune că e afară. Nu pot să-ţi spun în lumina soarelui sau în lumina lunii. Ei bine, soarele a asfinţit, şi mai sunt treizeci de minute până să răsară luna, şi aş zice că şi condiţia asta e îndeplinită. Şi nu pot să-ţi spun când eşti îmbrăcată sau goală.

Elena se uită automat în jos la ea, alarmată, dar, din câte îşi dădea seama, nu se schimbase nimic.

— Şi bănuiesc că şi condiţia asta e îndeplinită, pentru că, deşi mi-a jurat că îmi dă drumul din unul din micile lui globuri de zăpadă, nu a făcut-o. Ne aflăm într-o casă care nu e casă — e un gând în mintea cuiva. Tu porţi haine care nu sunt haine adevărate — sunt plăsmuiri ale imaginaţiei.

Elena deschise din nou gura, dar el îi puse două degete pe buze şi spuse:

— Stai. Lasă-mă să continui cât mai pot. Am crezut în mod serios că nu mai termina cu condiţiile astea, pe care le-a cules din basmele populare. E obsedat de ele, şi de poeziile englezeşti vechi. Nu ştiu de ce, pentru că e din cealaltă parte a lumii, din Japonia. Asta e Shinichi. Şi are o soră geamănă... Misao.

Damon începu să răsufle mai liniştit după asta, şi Elena se

gândi că trebuie să mai fi fost şi alte condiţii, mai speciale, pentru ca el să nu-i spună adevărul.

— Îi place să-i traduci numele ca primul-în-moarte sau numărul unu în chestiuni legate de moarte. Sunt amândoi ca nişte puştani, cu codurile şi jocurile lor, şi totuşi au mii de ani.

— Mii? îl îndemnă Elena, pe un ton blând, să continue atunci când Damon se opri, părând epui- zat dar hotărât.

— Nici nu vreau să mă gândesc de câte mii de ani cei doi creează probleme. Misao e cea care a făcut toate lucrurile alea fetelor din oraş. Le stăpâneşte cu malachii ei, pe care îi pune apoi să le facă tot felul de lucruri. Ţi-aduci aminte de orele de istorie americană de la şcoală? Vrăjitoarele din Salem? Acolo a fost Misao, sau cineva ca ea. Şi s-a întâmplat de sute de ori înainte de asta. Poţi să cauţi pe net, la călugăriţele ursuline, când o să ieşi de aici. Au fost un ordin liniştit, apoi au devenit exhibiţioniste şi chiar mai rău — unele au înnebunit, iar altele care au încercat să le ajute au devenit posedate.

— Exhibiţioniste? Ca Tamra? Dar ea e doar un copil...

— Şi Misao e doar un copil în mintea ei.

— Şi ce caută Caroline în toată povestea asta?

— În orice caz ca acesta, trebuie să existe un instigator — cineva care e dornic să încheie un târg cu diavolul — sau de fapt un demon — pentru propriile lui scopuri. Şi în cazul nostru e Caroline. Dar probabil că îi oferă ceva cu adevărat grozav pentru un oraş întreg.

— Un oraş întreg? Au de gând să pună stăpânire pe Fell’s Church...?

Damon îşi întoarse privirea. Adevărul era că aveau de gând să distrugă Fell’s Church, dar nu avea nici un rost să-i spună asta Elenei. Stătea cu mâinile strânse uşor în jurul genunchilor, pe scaunul vechi şi şubred de lemn, pe platformă.

— Înainte să putem face ceva ca să ajutăm, tre- buie să ieşim de aici. Din lumea lui Shinichi. Asta e important. Eu pot... să-1 împiedic pentru perioade scurte de timp să ne urmărească — dar pe urmă obosesc şi am nevoie de sânge. Am nevoie de mai mult decât poţi tu să-mi dai, Elena. Ridică privirea către ea. A închis aici Frumoasa cu Bestia şi o să ne lase să vadă care dintre noi va învinge.

— Dacă vrei să spui să ne omorâm unul pe altul, va avea mult de aşteptat dinspre partea mea.

— Aşa gândeşti tu acum. Dar asta e o capcană specială. Nu există nimic aici în afară de Pădurea

Veche aşa cum era când am început să mergem în jurul ei. Şi nici nu există alte aşezări omeneşti.

Singura casă e casa asta, singurele fiinţe vii adevărate suntem noi doi. Foarte curând o să doreşti să fiu mort.

— Damon, nu înţeleg. Ce caută aici? Chiar şi cu ceea ce spunea Stefan despre toate acele linii de forţă magică ce se încrucişează pe sub Fell's Church, alcătuind un soi de far...

— Farul tău a fost cel care i-a atras, Elena. Sunt curioşi, ca nişte copii, şi am sentimentul că e posibil să fi avut deja probleme acolo unde ei locuiesc de fapt. E posibil ca ei să fi urmărit sfârşitul luptei, să fi urmărit renaşterea ta.

— Şi atunci vor... să ne distrugă? Să se distreze?

Să ia în stăpânire oraşul şi să ne transforme în ma- rionetele lor?

— Toate trei, pentru o vreme. Se pot distra în vreme ce altcineva le pledează cazul într-un tribunal mai înalt, în altă dimensiune. Şi da, distracţie înseamnă pentru ei să distrugă un oraş. Deşi cred că Shinichi nu are de gând să-şi respecte înţelegerea cu mine pentru ceva ce îşi doreşte mai mult decât oraşul, aşa că s-ar putea să ajungă în final să se lupte unul cu celălalt.

— Ce înţelegere cu tine, Damon?

— Pentru tine. Stefan te-a avut. Eu te-am vrut. El te vrea.

Elena simţi o răceală de gheaţă adunându-i-se în stomac, simţi cum începe acolo un tremurat care i se răspândea în tot trupul.

— Şi înţelegerea iniţială care a fost?

El îşi întoarse privirea.

— Asta e partea cea mai rea.

— Damon, ce-ai făcut? strigă ea, aproape un ţipăt. Care a fost înţelegerea?

Acum tot trupul îi tremura puternic.

— Am făcut o înţelegere cu un demon şi, da, ştiam ce era el când am făcut-o. A fost în noaptea după ce prietenii tăi au fost atacaţi de copaci — după ce Stefan m-a alungat din camera lui. Asta şi... ei, eram furios, dar el mi-a luat furia şi a înteţit-o. Mă folosea, mă controla; înţeleg asta acum. Atunci a început cu înţelegerile şi condiţiile.

— Damon..., începu Elena cu glas tremurat, dar el continuă, vorbind repede, ca şi cum trebuia să spună tot, până la capăt, să încheie înainte să-şi piardă curajul.

— Înţelegerea finală a fost că mă va ajuta să-1 îndepărtez pe Stefan din calea mea pentru a te avea, în vreme ce el o căpăta pe Caroline şi restul oraşului, pentru a-1 împărţi cu sora lui.

Contracarând astfel înţelegerea lui Caroline pentru ceea ce căpăta de la Misao.

Elena îi trase o palmă. Nu ştia prea bine cum reuşise, aşa înfăşurată în pătură cum era, să-şi elibereze o mână şi să facă acea mişcare fulgerătoare, dar reuşi. Şi apoi, privind picătura de sânge care apăruse pe buza lui, aşteptă ca el să treacă la represalii sau ca ea să-şi adune forţele pentru a încerca să-1 omoare.

33

Damon doar rămase nemişcat. Apoi îşi linse buza şi nu spuse nimic, nu făcu nimic. — Ticălosule!

— Da.

— Tu spui acum că Stefan nu m-a părăsit de fapt?

— Da. Adică... aşa-i.

— Atunci cine a scris în jurnalul meu?

Damon nu răspunse nimic, şi se uită în altă parte.

— Oh, Damon! Elena nu ştia dacă să îl sărute sau să îl scuture cu putere. Cum ai putut... tu ştii, spuse ea cu o voce gâtuită şi ameninţătoare, prin ce am trecut eu de când a dispărut Stefan? Cum m-am gândit în fiecare minut că s-a hotărât brusc să plece şi să mă părăsească? Chiar dacă avea de gând să se întoarcă...

— Eu...

— Nu încerca să-mi spui că-ţipare răul Nu încerca să-mi spui că ştii ce simt, pentru că nu ştii. Cum ai putea? Tu nu ai asemenea sentimente!

— Cred că... am avut nişte experienţe similare. Dar nu voiam să încerc să mă justific. Doar să spun că avem un timp limitat în care pot să-1 împiedic pe Shinichi să ne vadă.

Inima Elenei se spărgea în mii de bucăţi; simţea fiecare ciob

înţepând-o. Nimic nu mai conta.

— Ai minţit, ţi-ai încălcat promisiunea că n-o să vă faceţi niciodată rău...

— Ştiu... şi asta ar fi trebuit să fie imposibil. Dar totul a început în noaptea când copacii i-au atacat pe Bonnie şi Meredith şi... Mark...

— Matt!

— In noaptea aia, când Stefan m-a pus la pământ şi mi-a arătat adevărata lui Putere — a fost din cauza ta. A făcut-o ca să stau departe de tine. înainte de asta sperase să te ţină ascunsă. Şi în noaptea aia m-am simţit... trădat într-un fel. Nu mă întreba de ce ar avea asta vreo noimă, când atâţia ani înainte l-am tot doborât eu la pământ şi l-am făcut să se înjosească oricând am vrut.

Elena, în starea de tulburare în care se afla,

încerca să înţeleagă ce spunea el. Şi nu reuşea. Dar nici nu putea ignora un sentiment care o cuprinsese brusc, asemenea unui înger înlănţuit care o strângea cu putere.

Încearcă să priveşti cu ceilalţi ochi ai tăi. Priveşte înăuntru, nu în afară, pentru a găsi răspunsul. Tu îl cunoşti pe Damon. Tu ai văzut deja ce e înăuntrul lui. De cât timp se află acolo?

— Oh, Damon, îmi pare rău! Eu ştiu răspunsul. Damon... Damon. Oh, Doamne! Eu văd ce e în neregulă cu tine. Tu eşti mai posedat decât oricare dintre fetele alea.

— Eu... am în mine una din chestiile alea?

Elena încuviinţă din cap, cu ochii închişi. Pe obraji îi alunecau lacrimi, şi simţi cum i se face rău când se străduia să adune suficientă putere omenească ca să poată vedea cu ceilalţi ochi ai ei, să vadă aşa cum într-un fel sau altul învăţase, să vadă înăuntrul oamenilor.

Malachul pe care îl văzuse înainte în Damon şi el pe care îl descrisese Matt fuseseră uriaşi pentru nişte insecte — mari cât un braţ, poate. Dar acum ea percepea în Damon ceva... enorm. Monstruos. Ceva care locuia în el cu totul, cu capul său transparent înăuntrul trăsăturilor frumoase ale lui Damon, cu corpul său chitinos la fel de lung ca şi torsul lui; cu picioarele lui răsucite în spate, în picioarele lui Damon. Pentru o clipă crezu că avea să leşine; dar apoi se controlă. Uitându-se la imaginea spectrală, se gândi: Ce-ar face Meredith?

Meredith ar rămâne calmă. Nu ar minţi, ci ar găsi o cale de

a ajuta.

— Damon, e foarte rău. Dar trebuie să existe o cale de a-1 scoate din tine — repede. O să găsesc acea cale. Pentru că atâta vreme cât se află în tine,

Shinichi poate să te constrângă să faci orice.

— Ascultă, ştii de ce cred că a crescut atât de mare? In noaptea aceea, când Stefan m-a dat afară din camera lui, toată lumea s-a dus acasă, ca nişte fete şi băieţi cuminţi, dar tu şi Stefan aţi ieşit să vă plimbaţi. Să zburaţi. Să plutiţi în aer.

Un timp destul de lung, Elena nu-şi dădu seama despre ce vorbea el, chiar dacă fusese ultima dată când îl văzuse pe Stefan. De fapt, pentru ea doar asta conta — era ultima dată când ea şi Stefan...

Simţi o gheară rece în stomac.

— Aţi intrat în Pădurea Veche. Tu erai încă acel copil-spirit care nu ştie ce e bine şi ce e rău. Dar Stefan ar fi trebuit să-şi dea seama că nu poate face asta — pe teritoriul meu. Vampirii privesc foarte serios problema teritoriului. Şi exact în locul meu de odihnă — chiar în faţa ochilor mei.

— Oh, Damon! Nu!

— Oh, Damon, da! Vă vedeam acolo, schimbând sânge, prea absorbiţi ca să mă observaţi chiar şi dacă m-aş fi repezit la voi şi aş fi încercat să vă despart. Tu purtai o cămaşă de noapte albă, închisă până la gât, şi arătai ca un înger. Am vrut să-1 omor pe Stefan în acea clipă.

— Damon...

— Şi exact în acea clipă a apărut Shinichi. Nu avea nevoie să i se spună ce simţeam. Şi avea un plan, o ofertă... o propunere.

Elena închise din nou ochii şi clătină din cap.

— Te pregătise dinainte. Erai deja posedat şi gata să clocoteşti de furie.

— Nu ştiu de ce, continuă Damon ca şi cum n-o auzise, dar nici nu m-am gândit ce avea să însemne asta pentru Bonnie şi Meredith şi pentru tot restul oraşului. Singurul lucru la care mă puteam gândi erai tu. Tot ce voiam erai tu, şi să mă răzbun pe Stefan.

— Damon, nu vrei să mă asculţi? In acel moment erai deja posedat. Eu am putut să văd malachul în tine. Recunoşti — continuă repede când îl simţi pregătindu-se să spună ceva — că

ceva te influenţase încă înainte de asta, forţându-te să îi priveşti în acea noapte pe Bonnie şi pe ceilalţi cum mureau la picioarele tale. Damon, eu cred că e mult mai greu decât ne imaginăm să scăpăm de creaturile astea. Unul dintre motive e că în mod normal tu n-ai sta să priveşti oamenii cum fac... lucruri intime, nu-i aşa? Faptul că ai făcut-o nu dovedeşte că ceva era în neregulă?

— E... o teorie, recunoscu în silă Damon, pe un ton mâhnit.

— Dar nu înţelegi? Asta a fost ceea ce te-a făcut să-i spui lui Stefan că ai salvat-o pe Bonnie fiindcă aşa ai avut tu chef, şi asta te-a făcut să refuzi să spui cuiva că malachii te siliseră să priveşti doar atacul copacilor, hipnotizându-te. Asta, şi mândria ta prostească şi încăpăţânată.

— Ai grijă cu complimentele. Aş putea să mă usuc şi să mă împrăştii.

— Nu-ţi face griji, spuse Elena hotărâtă. Indife- rent ce se va întâmpla cu noi, sunt convinsă că egoul tău va supravieţui. Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

— Am făcut înţelegerea cu Shinichi. El avea să îl ademenească pe Stefan într-un loc unde eu mă pu- team întâlni singur cu el, apoi avea să-1 ducă de aici undeva unde Stefan nu te putea găsi...

Ceva începu să clocotească exploziv înăuntrul

Elenei. Era exaltare, comprimată într-o sferă tare.

— Nu să-1 omoare? reuşi ea să rostească.

— Ce?

— Stefan e în viaţă? E în viaţă? El... chiar e în viaţă?

— Calmează-te, răspunse Damon pe un ton rece. Calmează-te, Elena. Nu se poate să leşini acum. O apucă de umeri. Credeai că voiam să-1 omor?

Elena tremura aproape prea tare ca să mai poată răspunde.

— De ce nu mi-ai spus asta înainte?

— Scuze pentru omisiune.

— Trăieşte... eşti sigur, Damon? Eşti absolut sigur?

— Absolut.

Fără să se gândească la ea, fără să se gândească la absolut nimic, Elena făcu ceea ce făcea cel mai bine — cedă primului impuls. îşi aruncă braţele pe după gâtul lui Damon şi îl sărută.

Pentru o clipă, Damon rămase încremenit de şoc. El se înţelesese cu nişte criminali ca să-1 răpească pe iubitul ei şi să-

i distrugă oraşul. Dar mintea Elenei n-ar vedea niciodată lucrurile în felul acesta.

— Dacă ar fi mort... Damon se întrerupse, apoi o luă de la capăt. Toată înţelegerea cu Shinichi depinde de păstrarea în viaţă a lui Stefan — în viaţă şi departe de tine. Nu puteam risca să te omori sau să mă urăşti cu adevărat — din nou acea notă de răceală distantă. Cu Stefan mort, ce putere mai aveam asupra ta, prinţesă?

Elena ignoră aceste cuvinte.

— Dacă e în viaţă, pot să-l găsesc.

— Dacă îşi mai aminteşte de tine. Dar dacă toate amintirile legate de tine i-au fost şterse din minte?

— Ce? Elena simţi că explodează. Dacă toate amintirile mele despre Stefan mi-ar fi mie şterse, spuse ea cu o voce de gheaţă, tot m-aş îndrăgosti de el în prima clipă în care l-aş vedea. Şi dacă toate amintirile legate de mine i-ar fi luate lui Stefan, el ar rătăci prin toată lumea căutând ceva fără să ştie ce caută.

— Foarte poetic.

— Dar, oh, Damon, mulţumesc că nu l-ai lăsat pe Shinichi să-l omoare!

El clătină din cap către ea, părând uluit de sine însuşi.

— Nu păream... să pot... s-o fac. Ceva legat de cuvântul dat. M-am gândit că dacă era liber şi fericit şi nu-şi amintea, asta putea satisface destul de bine...

— Promisiunea pe care mi-ai făcut-o? Te-ai înşelat. Dar nu mai contează acum.

— Ba contează. Ai suferit din cauza asta.

— Nu, Damon. Tot ceea ce contează cu adevărat e că Stefan trăieşte — şi că nu m-a părăsit. încă mai există speranţă.

— Dar, Elena — vocea lui Damon era acum în- sufleţită, era nerăbdătoare şi inflexibilă — nu înţelegi? Lăsând deoparte ce s-a întâmplat în trecut, trebuie să recunoşti că noi doi suntem cei care trebuie să fim împreună. Tu şi cu mine suntem pur şi simplu mai potriviţi, prin natura noastră. în adâncul sufletului tău ştii asta, pentru că ne înţelegem unul pe celălalt. Suntem la acelaşi nivel intelectual...

— Aşa e şi Stefan!

— Ei, atunci tot ce pot să spun e că o ascunde cu măiestrie. Dar nu simţi? Nu simţi — strânsoarea lui începea să devină supărătoare acum — că ai putea fi prinţesa mea a

întunericului... că ceva în adâncul tău o vrea? Eu pot să-mi dau seama de asta, dacă tu nu poţi.

— Eu nu pot să fiu nimic pentru tine, Damon.

Poate doar o cumnată bună.

El clătină din cap, râzând aspru.

— Nu, tu eşti potrivită doar pentru rolul princi- pal. Ei bine, tot ce pot să spun e că dacă supravieţuim luptei cu gemenii, o să descoperi în tine lucruri care nu credeai că există acolo. Şi o să ştii că te potriveşti mai bine cu mine.

— Şi tot ce pot eu să spune că dacă supravieţuim acestei lupte cu gemenii ăştia din Iad, se pare că după aceea o să avem nevoie de toată puterea spirituală pe care o putem căpăta. Şi asta înseamnă să-1 aducem înapoi pe Stefan.

— S-ar putea să nu reuşim să-1 aducem înapoi. Da, sunt de acord — chiar dacă îi alungăm pe Shinichi şi Misao din Fell's Church, posibilitatea de a termina definitiv cu ei e practic nulă. Tu nu eşti o luptătoare. Probabil că nici măcar n-o să reuşim să le facem prea mult rău. Dar nici măcar eu nu ştiu exact unde e Stefan.

— Atunci gemenii sunt singurii care ne pot ajuta.

— Dacă ne mai pot ajuta — oh, bine, recunosc, Shi no Shi este probabil o înşelătorie totală. Tipii probabil că iau câteva amintiri de la proştii de vampiri — amintirile sunt moneda preferată în Cealaltă Lume — şi apoi îi trimit înapoi cât timp încă se mai aude clinchetul casei de marcat. Sunt nişte escroci.

Locul ăla e un loc jalnic şi o adunătură de ciudaţi — ca un Vegas în paragină.

— Dar nu se tem că vampirii pe care îi înșelă or să vrea să se răzbune?

Damon râse din nou, de data asta foarte muzical.

— Un vampir care nu vrea să fie vampir este cel mai de jos în ierarhia din Cealaltă Lume. Oh, cu excepţia oamenilor. împreună cu iubiţii care şi-au dus la îndeplinire pactul de sinucidere, cu copii care sar de pe acoperiş pentru că sunt convinşi că pelerina lor de Superman îi poate face să zboare...

Elena încercă să se smulgă din strânsoarea lui, dar el era surprinzător de puternic.

— Nu pare un loc prea plăcut, zise ea.

— Nu e.

— Şi acolo e Stefan?

— Dacă avem noroc.

— Prin urmare, spuse ea — privind lucrurile, ca de obicei, în termenii unor Planuri A, B, C şi D — în primul rând trebuie să aflăm de la gemenii ăştia unde e Stefan. în al doilea rând, trebuie să-i convingem pe gemeni să le facă bine pe fetele pe care le-au posedat. în al treilea, trebuie să-i facem să părăsească singuri Fell's Church — pentru totdeauna. Dar înainte de orice, trebuie să-1 găsim pe Stefan. El va putea să ne ajute; ştiu că va putea. Şi pe urmă să sperăm doar că o să fim suficient de puternici pentru restul.

— Nu ne-ar strica ajutorul lui Stefan, aşa e. Dar uiţi problema esenţială — deocamdată, ceea ce trebuie să facem e să-i împiedicăm pe gemeni să ne omoare.

— Ei încă mai cred că le eşti prieten, nu?

Mintea Elenei trecea în revistă rapid toate opţiunile.

— Asigură-i că eşti. Aşteaptă până prinzi un moment strategic, şi pe urmă riscă. Există vreo armă împotriva lor?

— Fierul. Le face rău fierul — doar sunt demoni. Iar dragul de Shinichi este obsedat de tine, deşi nu pot să spun că sora lui se va arăta încântată când îşi va da seama.

— Obsedat?

— Da. De tine şi de cântecele populare englezeşti, ţi-aduci aminte? Deşi nu pot să pricep de ce. Mă refer la cântece.

— Păi, nu ştiu la ce ne-ar servi asta...

— Dar pun pariu că obsesia pentru tine o va în- furia pe Misao. E doar o bănuială, dar timp de mii de ani 1-a avut doar pentru ea.

— Atunci îi învrăjbim, pretindem că o să fiu al lui. Damon... ce-i? adăugă Elena alarmată când el o strânse mai tare, ca şi cum ar fi fost brusc îngrijorat.

— N-o să fii a lui.

— Ştiu asta.

— Nu-mi place ideea să fii a altcuiva. Tu mi-erai menită mie, ştii doar.

— Damon, termină. Ţi-am spus. Te rog...

— Adică "te rog nu mă face să-ţi fac rău"? Adevărul e că nu-mi poţi face rău dacă nu te las eu s-o faci. Tot ce se poate întâmpla e să-ţi faci singură rău împotrivindu-mi-te.

Elena putu cel puţin să-şi îndepărteze pieptul de al lui.

— Damon, tocmai am făcut o înţelegere, am făcut planuri. Şi

acum ce, renunţăm la tot?

— Nu, dar m-am gândit la o altă modalitate de a-ţi face rost de un super erou de primă mână, chiar acum. De nu ştiu câtă vreme îmi tot spui că ar trebui să-ţi mai iau din sânge.

— Oh... da.

Era adevărat, chiar dacă asta se întâmplase îna- inte ca el să recunoască lucrurile cumplite pe care le făcuse. Şi...

— Damon, ce s-a întâmplat cu Matt în luminiş? L-am căutat peste tot, dar nu l-am găsit. Iar tu te-ai bucurat.

Damon nu se obosi să nege.

— In lumea reală eram furios pe el, Elena. Părea să fie doar un alt rival. O parte din motivul pentru care ne aflăm aici e ca să îmi aduc aminte exact ce s-a întâmplat.

— I-ai făcut rău lui Matt, Damon? Pentru că acum îmi faci mie rău.

— Da.

Vocea lui Damon devenise dintr-odată veselă şi indiferentă, ca şi cum i se părea ceva amuzant.

— Cred că într-adevăr i-am făcut rău. Am folosit durerea psihică asupra lui, şi asta a oprit bătăile multor inimi. Dar Mutt al tău e rezistent. îmi place chestia asta. L-am făcut să sufere din ce în ce mai mult, şi totuşi a continuat să rămână în viaţă pentru că se temea să te lase singură.

— Damon! Elena se smuci în spate, dar era inu- til — el era puternic, mult mai puternic decât ea. Cum ai putut să-i faci asta?

— Ţi-am spus; era un rival. Brusc, Damon râse. Tu chiar nu- ţi aduci aminte, aşa-i? L-am făcut să se umilească pentru tine. L-am făcut să mănânce pământ, literalmente, pentru tine.

— Damon... eşti nebun?

— Nu. Abia acum îmi găsesc judecata sănătoasă. N- am nevoie să te conving că îmi aparţii. Pot să te fac a mea.

— Nu, Damon. Nu vreau să fiu prinţesa ta a în- tunericului sau... sau orice altceva a ta, împotriva voinţei mele. Cel mult o să ai un leş cu care să te joci.

— Poate că mi-ar plăcea asta. Dar tu uiţi că pot intra în mintea ta. Şi încă mai ai prieteni — acasă, pregătindu-se de cină sau de culcare, speri tu.

Nu-i aşa? Prieteni cu trupul întreg, care nu au cunoscut niciodată adevărata durere.

Elenei îi luă mult timp ca să răspundă. Apoi spuse pe un ton calm:

— Retrag orice lucru bun pe care l-am spus vreodată despre tine. Eşti un monstru, auzi? Eşti abo min...

Vocea i se stinse încet.

— Ei te fac să faci asta, nu-i aşa? spuse în cele din urmă, pe un ton hotărât. Shinichi şi Misao. Un mic spectacol amuzant pentru ei. Exact la fel cum te-au pus înainte să ne faci rău mie şi lui Matt.

— Nu. Eu fac numai ce vreau.

Să fie oare o fulgerare roşie ceea ce văzu Elena în ochii lui? O flacără roşie de-o clipă...

— Ştii ce frumoasă eşti când plângi? Eşti mai frumoasă ca niciodată. Auriul din ochii tăi pare să se ridice la suprafaţă şi să se reverse în lacrimi de diamant. Mi-ar plăcea să pun un sculptor să te sculpteze plângând.

— Damon, eu ştiu că nu tu spui de fapt lucrurile astea. Ştiu că le spune acea creatură pe care au băgat-o în tine.

— Elena, te asigur că eu sunt. Mi-a făcut plăcere atunci când l-am silit să-ţi facă rău. Mi-a plăcut să aud cum strigi. L-am silit să-ţi sfâşie hainele — a trebuit să-1 chinui mult ca să-1 conving să o facă. Dar n-ai observat că aveai camizolul rupt şi că erai desculţă? Asta a făcut-o Mutt.

Elena se forţă să se întoarcă cu gândul la momentul în care îşi revenise şi sărise din Ferrari. Da, atunci, şi pe urmă, fusese desculţă şi cu braţele goale, purtând doar un camizol. O parte din ţesătura jeanşilor ei rămăsese apoi pe drum şi în vegetaţia din jur. Dar nu se gândise nici o clipă să se întrebe ce se întâmplase cu ghetele şi şosetele ei, sau cum i se rupsese camizolul în partea de jos. Pur şi simplu fusese atât de recunoscătoare pentru ajutor... de la cel care îi făcuse rău.

Oh, Damon trebuie să fi considerat asta o ironie.

Brusc, Elena îşi dădu seama că ea însăşi se gândea la Damon şi nu cel care îl poseda. Nu la Shinichi sau Misao. Dar nu erau una şi aceeaşi persoană, îşi spuse. Trebuie să nu uit asta!

— Da, mi-a plăcut să-1 silesc să-ţi facă rău, şi mi-a plăcut să-ţi fac rău. L-am silit să-mi aducă o nuia de salcie, de grosimea cea mai potrivită, şi pe urmă te-am biciuit cu ea. Şi ţie ţi-a plăcut asta, crede-mă. Nu te obosi să cauţi urme, pentru că au

dispărut, la fel ca toate celelalte. Dar toţi trei ne-am bucurat să-ţi auzim strigătele. Tu... şi eu... şi Mutt. De fapt, dintre noi toţi, cred că lui i-a făcut cel mai mult plăcere.

— Damon, taci din gură! Nu vreau să te aud vorbind aşa despre Matt!

— Dar n-am vrut să-1 las să te vadă dezbrăcată, o încredinţă Damon, ca şi când n-ar fi auzit nici un cuvânt de-al ei. Asta a fost momentul când l-am... alungat. L-am pus în alt glob de zăpadă. Voiam să te hăituiesc când încercai să scapi de mine, într-un glob gol din care n-ai putea ieşi niciodată. Voiam să văd în ochii tăi privirea aceea specială pe care o ai când lupţi cu toată fiinţa ta — şi voiam să o văd înfrântă. Tu nu eşti o luptătoare, Elena. Damon râse brusc, un sunet urât, şi, spre şocul Elenei, braţul lui ţâşni în faţă şi pumnul lui trecu prin zidul plat- formei.

— Damon...

Elena plângea acum.

— Şi pe urmă voiam să fac asta.

Pe neaşteptate, pumnul lui Damon îi împinse în sus bărbia, dându-i capul în spate. Cealaltă mână a lui se încleştă în părul ei, aducându-i gâtul exact în poziţia pe care o dorea. Şi apoi Elena îl simţi muş- când, fulgerător ca o cobră, şi-şi simţi carnea sfâşiată pe gât, şi propriul ei sânge cum ţâşneşte din cele două răni.

Mai târziu, după ceea ce părea a fi secole, Damon încă mai savura momentul, în mod clar copleşit de senzaţia de a o avea pe Elena Gilbert. Şi nu era timp pentru alte planuri.

Trupul Elenei pur şi simplu preluă singur controlul, surprinzând-o aproape la fel de mult pe cât îl surprinse pe Damon. In clipa în care el înălţă capul, mâna ei îi smulse dintre degete cheia casei magice. Apoi Elena, ţinând-o strâns, se răsuci, îşi ridică genunchii cât de sus putu, şi lovi cu picioarele, trimiţându-1 pe Damon prin balustrada de lemn rupt şi putrezit care înconjura platforma.

34

Elena căzuse odată de pe acel balcon şi Stefan sărise şi o

prinsese înainte să se lovească de pământ. O fiinţă omenească ar fi murit la impactul cu solul dacă ar fi căzut de la acea înălţime. Un vampir aflat în deplinătatea reflexelor sale s-ar fi răsucit pur şi simplu în aer ca o pisică şi ar fi aterizat uşor în picioare. Dar unul aflat în starea specială a lui Damon în această seară...

Damon încercase să se răsucească, dar sfârşise aterizând pe o parte, cu câteva oase rupte. Elena deduse asta din înjurăturile lui. Dar nu mai aşteptă să se lămurească mai bine. Ţâşni ca un iepure, coborî în camera lui Stefan — unde instantaneu şi aproape fără să-şi dea seama rosti o rugă fără cuvinte — apoi o luă în jos pe scări. Căsuţa devenise întru totul duplicatul perfect al pensiunii. Elena nu ştia de ce, dar instinctiv alergă către acea parte a casei pe care Damon o cunoştea cel mai puţin: fostele camere ale servitorilor. Ajunse acolo înainte să îndrăznească să şoptească ceva casei, o rugăminte mai degrabă decât o poruncă, şi rugându-se să fie ascultată de casă aşa cum fusese

Damon.

— Casa mătuşii Judith, şopti ea, băgând cheia într-o uşă — şi cheia intră în lemn ca un cuţit fierbinte în unt şi se răsuci aproape singură, şi pe urmă brusc Elena era din nou acolo, în ceea ce fusese casa ei timp de şaisprezece ani, până când murise prima dată.

Era în vestibul, iar prin uşa deschisă de la camera surioarei ei Margaret, o vedea pe aceasta stând în tinsă pe podea, uitându-se cu ochi mari la ceea ce părea să fie o carte de colorat.

— E leapşa, scumpo! anunţă ea, ca şi cum fantomele apăreau în fiecare zi în casa Gilbert, iar Margaret trebuia să ştie cum să se poarte cu ele. Fugi acasă la prietena ta Barbara şi pe urmă ea trebuie să alerge mai departe. Nu te opri din alergat până nu ajungi acolo, şi pe urmă du-te la mama Barbarei. Dar mai întâi dă-mi trei pupicuri.

Şi o ridică în braţe pe Margaret şi o strânse cu

putere şi pe urmă aproape o aruncă spre uşă.

— Dar, Elena... te-ai întors...

— Ştiu, iubito, şi-ţi promit că ne vedem în altă zi. Dar acum... fugi, scumpo...

— Le-am spus eu că o să te întorci. Ai mai făcut-o.

— Margaret! Fugi!

Gâtuită de lacrimi, dar înţelegând poate, în felul ei de copil, gravitatea situaţiei, Margaret fugi. Şi Elena făcu acelaşi lucru, dar către o altă scară.

Şi acolo se trezi în faţa lui Damon, care zâmbea superior.

— Pierzi prea multă vreme cu discuţiile, spuse el, în vreme ce Elena se gândea înnebunită ce opţiuni avea.

Să sară peste balcon în aleea din faţa intrării?

Nu. Poate că pe Damon îl mai dureau puţin oasele, dar dacă Elena sărea chiar şi de la primul etaj probabil că avea să-şi rupă gâtul. Ce altceva? Gândeşte-te!

Şi apoi deschidea uşa de la dulapul cu porţelanuri strigând în acelaşi timp: "Casa mătuşii Tilda!, fără să fie sigură că magia avea să funcţioneze. Şi apoi trântea uşa în nasul lui Damon.

Şi se afla în casa mătuşii ei Tilda, dar în casa mătuşii Tilda de demult. Nu-i de mirare că o acuzau pe biata mătuşică Tilda că avea viziuni stranii, îşi spuse Elena când o văzu pe femeie întorcându-se, cu un vas mare de sticlă în mână plin cu ceva ce mirosea a ciuperci, şi ţipând, apoi scăpând din mâini vasul.

— Elena! strigă ea. Ce... nu se poate să fii tu... ai crescut atâta!

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă mătuşa Maggie, care era prietena mătuşii Tilda, venind din cealaltă cameră.

Era mai înaltă şi mai aprigă decât mătuşa Tilda.

— Cineva mă urmăreşte, strigă Elena. Trebuie să găsesc o uşă, şi dacă vedeţi un băiat care fuge după mine...

Şi atunci Damon ieşi din dulapul de haine, iar în aceeaşi clipă mătuşa Maggie îi puse o piedică perfectă şi strigă: "Uşa de la baie lângă tine!", apoi luă o vază şi îl lovi cu ea în cap pe Damon, care tocmai se ridica de jos. Şi lovi cu putere.

Iar Elena ţâşni pe uşa de la baie, strigând:

"Liceul «Robert E. Lee» toamna trecută, chiar după ce a sunat clopoţelul!"

Şi apoi se trezi încercând să lupte împotriva valurilor de elevi care se grăbeau să ajungă la timp în clasele lor — dar unul dintre ei o recunoscu, apoi altul, căci, deşi se părea că reuşise să călătorească într-un timp în care nu era moartă — deoarece nimeni nu ţipa "Fantoma!" — nici un elev de la

"Robert E. Lee" n-o mai văzuse vreodată pe Elena purtând o cămaşă de băiat peste un camizol şi cu părul ciufulit, căzându-i

aiurea pe umeri.

— E un costum pentru o piesă! strigă Elena, şi creă una dintre legendele nemuritoare despre ea însăşi chiar înainte de a muri, când adăugă "Casa lui Caroline!" şi intră într-o debara pentru mături.

O clipă mai târziu, în spatele ei apăru cel mai superb băiat pe care îl văzuse vreodată cineva, care se năpusti pe aceeaşi uşă, rostind câteva cuvinte într-o limbă străină. Şi când uşa debaralei se deschise din nou, acolo nu se mai aflau nici fata şi nici băiatul.

Elena se trezi alergând de-a lungul unui coridor şi fu cât pe ce să se ciocnească de domnul Forbes, care părea cam împleticit. Bea din ceva ce părea un pahar mare de suc de roşii mirosind a alcool.

— Nu ştim unde s-a dus, da? strigă el înainte ca Elena să poată spune ceva. Şi-a pierdut minţile, asta pot să spun. Vorbea de ceremonia de pe platformă... şi cum era îmbrăcată! Părinţii nu mai au nici un fel de control asupra copiilor în ziua de azi!

Se rezemă moale de perete.

— Îmi pare aşa de rău, murmură Elena.

Ceremonia. Ei bine, aceste ritualuri de Magie Neagră

Se ţineau de obicei când răsărea luna sau la miezul nopţii. Şi mai erau doar câteva minute până la miezul nopţii. Dar în acele minute, Elena tocmai găsise Planul B.

— Scuzaţi-mă, spuse ea, smulgând paharul din mâna domnului Forbes şi aruncându-i conţinutul exact în faţa lui Damon, care apăruse dintr-o debara. Apoi strigă: "Un loc pe care ei nu-1 pot vedea!" şi păşi în...

Iad? Rai?

Un loc pe care ei nu-l pot vedea.

La început, Elena nu ştiu unde se află, pentru că nici ea nu vedea aproape nimic. Dar apoi îşi dădu seama unde e, în adâncul pământului, lângă mormântul gol al Honoriei Fell. Cândva, luptase aici pentru a le salva viaţa lui Stefan şi Damon. Iar acum, unde ar fi trebuit să nu fie nimic altceva decât întuneric şi şobolani şi mucegai, era o lumină micuţă şi strălucitoare. Ca o zână bună în miniatură, era doar un grăunte care plutea în aer — nu o conducea, nu comunica, ci... o proteja, îşi dădu seama Elena. Prinse în palmă lumina, pe care o simţea rece şi totodată arzătoare între degetele ei, şi trasă în

jurul ei un cerc, suficient de mare pentru ca o persoană adultă să poată sta întins în el.

Când se răsuci, Damon stătea în mijlocul lui. Părea ciudat de palid pentru cineva care tocmai se hrănise. Dar nu spunea nimic, nici un cuvânt, doar o privea lung. Elena se apropie de el şi îl atinse pe gât.

Şi în clipa următoare Damon bea din nou, adânc, din cel mai extraordinar sânge din lume. In mod obişnuit, l-ar fi analizat deja: gust de

fructe de pădure, gust de fructe tropicale, catifelat, un uşor miros de fum şi de lemn, lăsând în urmă o senzaţie mătăsoasă... Dar nu acum. Nu sângele acesta, pentru care nu putea găsi cuvinte ca să-1 descrie. Sângele acesta care îl umplea cu o putere pe care n-o mai cunoscuse până acum...

Damon...

De ce nu asculta el? Cum ajunsese să bea sângele acesta extraordinar care avea cumva gustul Vieţii de Apoi, şi de ce nu-1 asculta pe cel care i-1 oferea?

Te rog, Damon. Te rog, luptă...

Ar trebui să recunoască vocea aceea. O auzise de multe ori.

Ştiu că te controlează. Dar nu te pot controla pe de-a-ntregul. Tu eşti mai puternic decât ei. Tu eşti cel mai puternic...

Ei, asta cu siguranţă era adevărat. Dar era din ce în ce mai confuz. Donatorul părea să fie nefericit, iar el era un maestru desăvârşit în a face donatorii fericiţi. Şi nu reuşea să-şi amintească deloc... chiar ar trebui să-şi aducă aminte cum începuse povestea asta.

Damon, sunt eu. Sunt Elena. Şi îmi faci rău.

Atâta durere şi atâta tulburare. încă de la început, Elena ar fi trebuit să ştie că nu avea rost să se lupte cu atâta furie împotriva deschiderii venelor ei. Asta nu-i putea provoca decât o durere cumplită, şi n-o ajuta absolut deloc, doar îi oprea creierul să mai funcţioneze.

Aşadar, ea încerca să-1 facă să lupte împotriva acelei creaturi oribile dinăuntrul lui. Ei, sigur, dar schimbarea trebuia să vină din interior. Dacă ea îl forţa, Shinichi avea să-şi dea seama şi va pune din nou stăpânire pe el. Şi pe urmă, doar chestia asta cu Damon, fii puternic nu funcţiona.

Şi atunci, nu era nimic de făcut decât să moară? Cel puţin putea lupta, deşi ştia că forţa lui Damon ar face lupta asta

inutilă. Cu fiecare înghiţitură din noul ei sânge, el devenea mai puternic, se preschimba în…

În ce? Era sângele ei. Poate că el ar răspunde chemării acestui sânge, care era şi chemarea ei.

Poate, cumva, înăuntru, ar putea să înfrângă monstrul fără ca Shinichi să-şi dea seama.

Dar ea avea nevoie de o putere nouă, un nou truc…

Şi chiar în clipa în care îşi spunea asta, Elena simţi noua Putere vibrând în ea, şi ştiu că fusese acolo dintotdeauna, aşteptând momentul potrivit pentru a fi folosită. Era o putere foarte specială, de care nu trebuia să se folosească pentru a lupta sau chiar pentru a se salva. Şi totuşi era a ei, era seva care îi dădea forţă. Vampirii care o vânau înghiţiseră câteva sorbituri din ea, dar Elena avea o rezervă întreagă de sânge plin de imensa ei vigoare. Şi să apeleze la ea era la fel de uşor ca şi cum s-ar fi întins către ea cu palmele deschise şi cu mintea deschisă.

În clipa în care o făcu, pe buzele ei se iviră cuvinte noi şi, lucrul cel mai ciudat, aripi noi răsăriră din trupul ei, pe care Damon îl ţinea aplecat mult pe spate. Aripile acestea eterice nu erau pentru a zbura, ci pentru altceva, şi când se desfăcură pe de-a-ntregul, alcătuiră un arc uriaş, în culorile curcubeului, iar vârful arcului îi înconjură din nou, cuprinzându-i în îmbrăţişarea lui pe Elena şi pe Damon.

Şi apoi ea spuse telepatic: Aripile Izbăvirii.

Şi înăuntrul lui, tăcut, Damon ţipă.

Apoi aripile se deschiseră uşor. Numai cineva care ştia multe despre magie ar fi văzut ce se petrecea înăuntrul lor. Suferinţa lui Damon devenea suferinţa Elenei, în vreme ce ea lua de la el fiecare întâmplare dureroasă, fiecare tragedie, fiecare act de cruzime care alcătuiseră acele straturi, tari ca piatra, de indiferenţă şi răutate ce îi înveleau inima.

Straturile — la fel de dure ca piatra din miezul unei stele pitice negre — crăpau şi se desprindeau. Nimic nu le putea opri. Bucăţi mari şi bolovani căzură, bucăţele mici se fărâmiţau. Unele se dizolvau într-un fuior de fum acru.

Exista însă ceva în mijloc — un soi de nucleu care era mai negru decât iadul şi mai tare decât coarnele diavolului. Elena nu reuşi să vadă ce se întâmplă cu el. Se gândi — speră — că în

cele din urmă chiar şi el va exploda.

Acum, şi doar acum, putea ea să invoce următoarea pereche de aripi. Nu fusese sigură că avea să reziste primului atac; cu siguranţă nu credea că ar putea să-i reziste acestuia. Dar Damon trebuia să ştie.

Damon stătea într-un genunchi pe pardoseală, cu braţele strânse cu putere în jurul lui. Aşa ar trebui să fie bine. Era încă Damon, şi avea să fie mult mai fericit fără apăsarea urii şi prejudecăţilor şi cruzimii. N-o să-şi mai aducă aminte de tinereţe şi de toţi ceilalţi care îşi bătuseră joc de tatăl lui pentru că era un bătrân prost, cu investiţiile lui dezastruoase şi amantele mai tinere decât propriii lui fii. Nici nu se va mai gândi întruna la copilăria lui, când acelaşi tată îl bătuse ori de câte ori era beat şi furios, pentru că îşi neglija studiile sau avea prieteni nepotriviţi.

Şi, în sfârşit, nu va rememora încântat multele lucruri îngrozitoare pe care le făcuse el însuşi. Fusese izbăvit, în numele cerului şi în timpul celest, de către cuvintele puse în gura Elenei.

Dar acum... era ceva ce trebuia el să-şi amintească. Dacă Elena nu se înşela.

Doar dacă ea nu se înşela cumva.

— Ce e locul ăsta? Eşti rănită, fată?

În tulburarea lui, el n-o recunoştea. El stătuse în genunchi; acum îngenunche şi ea lângă el.

Damon îi aruncă o privire atentă.

— Ne rugăm, sau facem dragoste? Şi unde ne aflăm?

— Damon, spuse ea, sunt eu, Elena. Suntem în secolul douăzeci şi unu, şi tu eşti vampir. Apoi, cuprinzându-1 cu blândeţe, lipindu-şi obrazul de al lui, şopti: Aripile Amintirii.

Şi din coloana ei vertebrală, chiar deasupra şoldurilor, răsăriră două aripi translucide, ca de fluture, colorate în violet, azuriu şi un albastru întunecat şi adânc. Aripile erau împodobite cu safire minuscule şi ametiste transparente care alcătuiau desene complicate.

Folosind muşchi pe care nu îi folosise niciodată, ea le ridică uşor şi le întinse în faţă, până când ele îşi îndoiră marginile înăuntru, iar Damon era adăpostit între ele. Era ca şi cum ar fi fost înconjurat de o peşteră întunecoasă, smălţuită cu geme.

Elena citi pe chipul cu trăsături fine al lui Damon că nu voia

să-şi amintească nimic mai mult decât îşi amintea acum. Dar amintiri noi, amintiri legate de ea, se revărsau acum în el. El se uită la inelul lui cu lapislazuli şi Elena văzu cum i se umplu ochii de la- crimi. Apoi, încet, privirea lui se întoarse către ea.

— Elena?

— Da.

— Cineva a pus stăpânire pe mine, şi mi-a luat amintirile din vremea în care am fost posedat, şopti el.

— Da — cel puţin, aşa cred.

— Şi cineva ţi-a făcut ţie rău.

— Da.

— Jur să-1 omor sau să-1 fac sclavul tău de o mie de ori. Te-a lovit. Ţi-a luat sângele cu forţa. A născocit poveşti groteşti despre cum te-a rănit în alte feluri.

— Damon. Da, e adevărat. Dar, te rog...

— Am fost pe urmele lui. Dacă l-aş fi găsit, l-aş fi străpuns cu sabia; aş fi putut să-i smulg inima vie din piept. Sau i-aş fi dat cele mai cumplite lecţii despre care am auzit povestindu-se — şi am auzit o mulţime de poveşti — şi la sfârşit, cu gura plină de sânge, ţi-ar fi sărutat tălpile, sclavul tău până la moarte.

Asta îi făcea rău lui Damon, Elena îşi dădea bine seama. I se vedea albul ochilor ca la un mânz înspăimântat.

— Damon, te implor...

— Iar cel care ţi-a făcut rău... am fost eu.

— Nu de bunăvoie. Ai spus-o tu însuţi. Ai fost posedat.

— Ţi-a fost atât de frică de mine încât te-ai dez-brăcat singură pentru mine.

Elena îşi aduse aminte de cămaşa Pendleton originală.

— Nu voiam ca tu şi Matt să vă bateţi.

— M-ai lăsat să-ţi iau sânge când de fapt nu doreai asta.

De data asta ea nu găsi nimic de spus în afară de:

— Da.

— Eu... oh, Doamne!... mi-am folosit puterile pentru a-ţi provoca o suferinţă cumplită!

— Dacă te referi la un atac ce produce o durere groaznică şi convulsii, atunci da. Şi i-ai făcut încă şi mai rău lui Matt.

Matt nu se afla pe ecranul radarului lui Damon.

— Şi pe urmă te-am răpit.

— Ai încercat.

— Şi tu ai preferat să sari dintr-o maşină în viteză decât să

rişti să rămâi cu mine.

— Jocul tău era foarte dur, Damon. Ei îţi spuse-seră să te joci dur, poate chiar să-ţi strici jucăriile.

— L-am căutat pe cel care te-a făcut să sari din maşină — nu-mi puteam aminti nimic dinainte de momentul acela. Şi am jurat să-i scot ochii şi să-i smulg limba înainte să moară în agonie. Nu puteai umbla. A trebuit să foloseşti o cârjă ca să mergi prin pădure, iar în clipa în care ar fi trebuit să vină ajutorul, Shinichi te-a atras într-o capcană. Oh, da, îl cunosc. Ai rătăcit prin globul lui de zăpadă... şi ai mai rătăci încă dacă eu nu l-aş fi spart.

— Nu, spuse calmă Elena. Aş fi fost de mult moartă. M-ai găsit când eram gata să mă sufoc, ţi-aduci aminte?

— Da.

Un moment de bucurie sălbatică pe chipul lui.

Dar apoi privirea hăituită, oripilată, reveni.

— Eu am fost călăul tău, cel de care erai atât de îngrozită. Eu te-am silit să faci anumite lucruri cu... cu...

— Matt.

— Oh, Doamne, spuse el, şi era în mod clar o invocaţie către Cel de Sus, nu doar o exclamaţie, căci ridică privirea, înălţându-şi pumnii strânşi către cer. Credeam că eram un erou pentru tine. In schimb, eu sunt monstrul. Şi acum? De drept, ar trebui să fiu deja mort la picioarele tale.

Damon o privi cu ochi întunecaţi, sălbatici, larg deschişi. In ei nu era nici o urmă de amuzament, nici sarcasm, nici reţinere şi şovăială. Părea foarte tânăr şi foarte tulburat şi disperat. Dacă ar fi fost un leopard negru, s-ar fi învârtit frenetic prin cuşca lui, muşcând de zăbrele.

Apoi îşi lăsă capul în jos şi îi sărută picioarele goale.

Elena era şocată.

— Sunt sclavul tău, să faci ce vrei cu mine, spuse el cu aceeaşi voce şocată. Poţi să-mi porunceşti să mor în această clipă. In ciuda tuturor cuvintelor mele deştepte, se pare că eu sunt monstrul.

Şi apoi plânse. Probabil că nici o altă împrejurare nu ar fi putut aduce lacrimi în ochii lui Damon Salvatore. Dar se închisese în el. Damon nu-şi călca niciodată cuvântul, şi îşi dăduse cuvântul să distrugă monstrul, cel care o chinuise atât de mult pe Elena. Faptul că fusese posedat — la început doar

puţin, apoi tot mai mult, până când întreaga lui minte devenise pur şi simplu o altă jucărie a lui Shinichi, pe care putea s-o folosească şi apoi s-o arunce după cum avea chef— nu era o scuză pentru tot ce făcuse.

— Tu ştii că eu… sunt blestemat, îi spuse el, ca şi cum asta ar putea compensa oarecum situaţia.

— Nu, nu ştiu, spuse Elena. Pentru că nu cred că e adevărat. Şi, Damon, gândeşte-te de câte ori te-ai împotrivit lor. Sunt convinsă că voiau să o omori pe Caroline în acea primă noapte când ai spus că ai simţit ceva în oglinda ei. Ai spus că ai fost cât pe ce s-o faci. Sunt convinsă că vor să mă omori şi pe mine. Ai de gând s-o faci?

El se aplecă din nou către piciorul ei, şi ea îl apucă repede de umeri. Nu suporta să îl vadă suferind atât de mult.

Dar acum Damon se uita în toate părţile, ca şi când ar fi avut un scop precis. Şi îşi răsucea întruna inelul cu lapislazuli.

— Damon… la ce te gândeşti? Spune-mi la ce te gândeşti!

— Că e posibil ca el să mă folosească din nou ca pe-o păpuşă… şi de data asta să fie o nuia adevărată. Shinichi… el e mai monstruos decât ai putea crede tu, cu mintea ta inocentă. Şi poate pune stăpânire pe mine într-o clipă. Am văzut asta doar.

— Nu poate, dacă mă laşi să te sărut.

— Ce?

O privi ca şi cum ea n-ar fi fost atentă la ce discutau.

— Lasă-mă să te sărut… şi să scot malachul ăla muribund din interiorul tău.

— Muribund?

— El moare câte puţin de fiecare dată când tu capeţi suficientă forţă pentru a-i întoarce spatele.

— E… foarte mare?

— Deja la fel de mare cât tine.

— Bun, şopti el. Dar îmi doresc să fiu in stare să mă lupt eu cu el.

— Pour le sport? întrebă Elena, arătând că vara petrecută anul trecut în Franţa nu fusese cu totul inutilă.

— Nu. Nu de distracţie. Pentru că-1 urăsc de moarte pe ticălos şi aş îndura bucuros de o sută de ori suferinţa dacă aş şti că suferă şi el.

Elena hotărî că nu mai era timp de pierdut.

Damon era pregătit.

— Mă laşi să fac acel ultim lucru?

— Ţi-am spus deja — monstrul care ţi-a făcut rău este acum sclavul tău.

Bun. Puteau să discute despre asta mai târziu.

Elena se aplecă în faţă şi îşi înălţă capul, cu buzele uşor strânse.

Câteva clipe mai târziu, Damon, donjuanul întu- nericului, înţelese ce voia ea.

O sărută foarte uşor, ca şi cum se temea să o atingă prea mult.

— Aripile Purificării, şopti Elena sub buzele lui.

Aripile acestea erau la fel de albe ca şi zăpada neîntinată, şi ca o dantelă, în unele locuri abia existând. Se arcuiau înalte, deasupra Elenei, sclipind cu o iridescentă care îi amintea de lumina lunii căzând pe plase de păianjen îngheţate. Ele îi cuprinseră pe muritoare şi pe vampir într-o plasă subţire făcută din diamante şi perle.

— Asta o să te doară, spuse Elena, fără să ştie de unde ştia. Cunoaşterea părea să se ivească cu fiecare clipă, pe măsură ce avea nevoie de ea. Era aproape ca şi cum se afla într-un vis în care marile adevăruri sunt înţelese fără a avea nevoie să fie învăţate, şi sunt acceptate fără uimire.

Şi aşa ştia ea că Aripile Purificării aveau să găsească şi să distrugă orice era străin înlăuntrul lui Damon şi că senzaţia putea fi foarte neplăcută pentru el. Când malachul nu păru să iasă din proprie voinţă, ea spuse, împinsă de vocea ei interioară:

— Scoate-ţi cămaşa. Malachul este lipit de şira spinării şi cel mai aproape de piele este la ceafa, pe unde a intrat. Va trebui să-1 trag afară cu mâna.

— Lipit de şira spinării?

— Da. L-ai simţit vreodată? Cred că ar fi trebuit să-1 simţi ca pe o înţepătură de albină la început, când a intrat în tine, o ciupitură iute şi o picătură de substanţă gelatinoasă care ţi s-a prins de şira spinării.

— Oh. Ciupitura de ţânţar. Da, am simţit aşa ceva. Şi pe urmă a început să mă doară gâtul, şi în cele din urmă tot corpul. Atunci... creştea în mine?

— Da, şi punând tot mai mult stăpânire pe sistemul tău

nervos. Shinichi te controla asemenea unei marionete.

— Dumnezeule mare, îmi pare rău.

— Hai să-1 facem pe el să-i pară rău. Nu vrei să-ţi scoţi cămaşa?

— În tăcere, ca un copil ascultător, Damon îşi scoase jacheta şi cămaşa neagră. Apoi, când Elena îi făcu semn cum să se aşeze, se întinse cu faţa în jos peste genunchii ei, cu spatele lui cu muşchii încordaţi, alb pe pământul întunecat.

— Îmi pare rău, spuse Elena. Să te scap de el în felul acesta — să-1 scot prin gaura prin care a intrat — o să te doară foarte tare.

— Bun, mormăi Damon.

Şi apoi îşi îngropă faţa în braţele suple, cu muşchi netezi.

Elena îşi folosi buricele degetelor, pipăindu-i capătul coloanei, căutând să găsească ceea ce căuta. Un punct moale şi spongios. O băşică minusculă.

Gând o găsi, o ciupi cu unghiile până când deodată ţâşni sângele.

Aproape o scăpă atunci când băşica încercă să se retragă, dar o urmări cu unghiile ei ascuţite — şi oricum băşica se mişca prea încet. în cele din urmă, o apucă strâns între unghia degetului mare şi alte două unghii.

Malachul era încă viu şi destul de conştient pentru a opune o rezistenţă destul de slabă. Dar era la fel ca o meduză care încerca să se împotrivească — doar că meduzele se dezintegrau când trăgeai de ele. Chestia asta alunecoasă, vâscoasă, de forma unui om, îşi păstra înfățișarea în vreme ce Elena o trăgea încet prin deschizătura din pielea lui Damon.

Şi îl durea. Elena îşi dădea seama de asta. încercă să ia o parte din durere asupra ei, dar Damon icni Nu!" cu o asemenea violenţă, încât ea hotărî să facă aşa cum voia el.

Malachul era mult mai mare şi mai substanţial decât crezuse ea. Probabil că de mult timp creştea acolo — mica picătură de substanţă vâscoasă care se mărise până când ajunsese să-1 controleze până în vârful degetelor. Elena trebui să se ridice în picioare, apoi să tragă în toate părţile, până când, în cele din urmă, lucrul acela zăcea pe pământ — o caricatură albă, cleioasă, scârboasă, a unui trup omenesc.

— S-a terminat? întrebă Damon cu răsuflarea tăiată — îl duruse cu adevărat.

— Da.

Damon se ridică şi se uită în jos la lucrul acela alb şi flasc — abia mai zvâcnind — care îl făcuse să chinuiască persoana la care ţinea cel mai mult pe această lume. Apoi, cu grijă, călcă pe el, strivindu-1 sub tocurile ghetelor lui până când rămase nemişcat, făcut bucăţi, şi apoi călcă bucăţile în picioare. Elena bănui că Damon nu îndrăznea să-1 distrugă cu o explozie de Putere de teamă să nu-1 alerteze pe Shinichi.

Şi în cele din urmă, tot ce rămase fu o pată şi un miros neplăcut.

Elena nu ştia de ce se simţea atât de ameţită. Dar întinse mâna către Damon şi el întinse mâna către ea, şi se lăsară amândoi în genunchi, îmbrăţişaţi.

— Te eliberez de orice promisiune făcută — pe când te aflai în stăpânirea acelui malach, spuse Elena.

Asta era o strategie. Nu voia să-1 elibereze de promisiunea de a avea grijă de fratele lui.

— Mulţumesc, şopti Damon, cu capul aplecat greu pe umărul ei.

— Iar acum, spuse Elena, ca o educatoare la grădiniţă care vrea să treacă repede la altă activitate cu copiii, trebuie să facem nişte planuri. Dar să facem planuri în cel mai mare secret...

— Trebuie să schimbăm sânge. Dar, Elena, cât mi-ai dat azi? Eşti foarte palidă.

— Ai spus că-mi vei fi sclav — şi acum nu vrei să iei puţin din sângele meu.

— Ai spus că m-ai eliberat — în schimb o să-mi aduci mereu aminte de asta, nu-i aşa? Dar există o soluţie mai simplă: să iei tu sânge de la mine.

Şi în cele din urmă asta au făcut, deşi Elena s-a simţit uşor vinovată, ca şi cum l-ar fi trădat pe Stefan. Damon se tăie fără să mai stea la discuţii, şi apoi se întâmplă — îşi împărtăşeau gândurile, minţile lor topindu-se una în alta. într-un timp mult mai scurt decât le-ar fi luat să rostească acele cuvinte cu glas tare, Elena îi spuse lui Damon ce aflaseră prietenii ei despre epidemia din rândul fetelor din Fell's Church — iar Damon îi spuse Elenei tot ce ştia despre Shinichi şi Misao. Elena concepu un plan pentru a speria orice alt tânăr posedat ca Tami, iar Damon promise să afle de la gemenii kitsune unde se afla

Stefan.

Şi, în cele din urmă, când nu mai era nimic de spus, şi când sângele lui Damon adusese din nou o culoare uşoară în obrajii Elenei, stabiliră cum să se întâlnească din nou.

La ceremonie.

Şi pe urmă, în cameră rămase doar Elena, în vreme ce un corb mare se îndrepta în zbor către Pădurea Veche.

Aşezată pe pardoseala rece de piatră, Elena puse cap la cap tot ce aflase până acum. Nu era de mirare că Damon păruse atât de nebun. Nu era de mirare că îşi amintise, apoi uitase, şi apoi îşi amintise din nou că el era cel de care fugea ea.

Îşi amintea, îşi spuse ea, atunci când Shinichi nu îl controla, sau cel puţin îl ţinea sub un control foarte lax. Dar amintirile lui erau fragmentare pentru că unele dintre lucrurile pe care le făcuse erau atât de îngrozitoare, încât propria lui minte le respingea. Ele deveniseră o parte esenţială din memoria lui Damon cel posedat, pentru că atunci când era posedat, Shinichi controla fiecare cuvânt, fiecare gest. Iar între episoade, Shinichi îi spunea lui Damon că trebuia să-1 găsească pe cel care o chinuia pe Elena şi să-1 omoare.

Totul era foarte amuzant, bănuia Elena, pentru acest kitsune, Shinichi. Dar pentru ea şi pentru Damon fusese un adevărat iad.

Mintea ei refuza să recunoască totuşi că existaseră clipe minunate amestecate cu cele de iad. Ea îi aparţinea lui Stefan, doar lui. Asta nu avea să se schimbe niciodată.

Acum Elena mai avea nevoie de o singură uşă magică, şi nu ştia cum s-o găsească. Dar iată din nou acea minusculă lumină pâlpâitoare. Bănui că era cea din urmă rămăşiţă de putere magică lăsată de Honoria Fell pentru apărarea oraşului pe care ea îl întemeiase. Elena se simţi puţin vinovată că o folosea pe toată — dar dacă lumina nu era menită pentru ea, atunci de ce fusese Elena adusă aici?

Să încerce cea mai importantă destinaţie la care se putea gândi.

Întinzând o mână către grăuntele de lumină şi strângând cu putere cheia în cealaltă, şopti cu toată forţa pe care putu să şi-o adune:

— Undeva unde îl pot vedea şi auzi şi atinge pe Stefan.

35

Închisoare, cu paie împuţite pe jos şi zăbrele între ea şi Stefan, care dormea. Intre ea şi Stefan Era într-adevăr el. Elena nu ştia de unde ştie. Fără îndoială, aici percepţiile ţi se puteau deforma şi schimba. Dar în clipa aceasta, poate pentru că nimeni nu se aşteptase ca ea să-şi facă apariţia într-o temniţă, nu era pregătit nimic pentru ea care să o facă să se îndoiască de simţurile ei.

Era Stefan. Părea mai slab decât înainte, cu pometii obrajilor ascuţiţi. Era frumos. Iar Elena îi simţea mintea ca întotdeauna, amestecul potrivit de onoare şi dragoste şi întuneric şi lumină şi speranţă şi o înţelegere îndârjită a lumii în care trăia. — Stefan! Oh, strânge-mă în braţe! El se trezi şi se ridică pe jumătate în capul oaselor.

— Măcar lasă-mă să dorm. Şi între timp pleacă şi pune-ţi altă faţă, târfa!

— Stefan! Ce-i cu limbajul ăsta?

Văzu cum muşchii umerilor lui Stefan se încordară.

— Ce... ai spus?

— Stefan... sunt chiar eu. Nu te condamn pentru ce-ai spus. Şi eu blestem locul ăsta şi pe cei doi care te-au închis aici...

— Trei, spuse el cu o voce obosită şi-şi lăsă capul în jos. Ai şti asta dacă ai fi adevărată. Du-te şi spune-le să-ţi vorbească despre trădătorul de frate-meu şi prietenii lui care se furişează în preajma oamenilor cu coroane kekkai...

Elena nu putea pierde vremea acum discutând despre Damon.

— Nu vrei măcar să te uiţi la mine? îl întrebă.

Îl văzu întorcându-se încet, îndreptându-şi încet privirea către ea, apoi îl văzu ţâşnind de pe un aşternut de paie murdare şi holbându-se la ea ca şi cum ar fi fost un înger picat din cer.

Apoi se întoarse cu spatele la ea şi îşi puse mâinile peste urechi.

— Fără înţelegeri, spuse el hotărât. Nici măcar să nu-mi pomeneşti de ele. Pleacă de-aici. Arăţi mai bine acum, dar eşti tot un vis.

— Stefan!

— Am zis să pleci de-aici!

Timpul se scurgea. Şi asta era prea dureros, după ce ea trecuse prin atâtea doar ca să vorbească cu el.

— Prima dată când m-ai văzut a fost în faţa bi- roului directorului în ziua în care ţi-ai adus actele la şcoală şi ai influenţat-o pe secretară. Nu a fost nevoie să te uiţi la mine ca să ştii cum arăt. Odată ţi-am spus că mă simţeam ca o criminală pentru că spusesem: "Tati, uite" şi am arătat către... ceva de afară... chiar înainte de accidentul de maşină în care părinţii mei au murit. N-am reuşit niciodată să-mi aduc aminte ce fusese acel lucru. Primul cuvânt pe care l-am învăţat când m-am întors din Cealaltă Viaţă a fost Stefan. Odată, te-ai uitat la mine în oglinda retrovizoare a maşinii şi ai spus că sunt sufletul tău...

— Nu poţi să încetezi măcar pentru o oră să mă mai chinuieşti? Elena — adevărata Elena — ar fi atât de deşteaptă încât să nu-şi rişte viaţa venind aici.

— Unde e acest "aici"? spuse Elena tăios, speriată. Trebuie să ştiu dacă urmează să te iau de aici.

Încet, Stefan îşi luă mâinile de la urechi. încă şi mai încet se întoarse din nou către ea.

— Elena? spuse el, ca un băieţel pe moarte care vede în patul lui o fantomă prietenoasă. Nu eşti adevărată. Nu se poate să fii aici.

— Nu cred că sunt. Shinichi a făcut o casă magică şi casa te duce oriunde vrei dacă rosteşti acel loc şi deschizi uşa cu cheia asta. Eu am spus:

"Undeva unde îl pot vedea şi auzi şi atinge pe Stefan." Dar — Elena îşi lăsă privirile în jos — tu spui că nu pot fi aici. Poate că totul e doar o iluzie.

— Şşşt.

Acum Stefan strângea cu putere zăbrelele celulei sale.

— Asta e locul unde ai fost? Asta e Shi no Shi? întrebă Elena.

El scoase un mic hohot — dar nu era un râs adevărat.

— Nu e chiar ceea ce crezuse fiecare dintre noi, nu-i aşa? Şi totuşi, nu au minţit cu nimic în tot ce au spus, Elena. Elena! Am spus "Elena". Elena, eşti cu adevărat aici!

Elena nu mai putea îndura să irosească timpul. Făcu cei

câţiva paşi printre paiele ude şi aspre şi creaturile fojgăitoare din ele către zăbrelele care o despărţeau de Stefan.

Apoi îşi ridică faţa, strângând cu putere în fiecare mână câte o bară, şi închise ochii.

O să-1 ating. O să-1 ating, da, o să-1 ating. Eu sunt adevărată, el e adevărat — o să-1 ating!

Stefan se aplecă — pentru a-i face pe plac, îşi spuse ea — şi apoi nişte buze calde le atinseră pe ale ei.

Ea cuprinse barele cu braţele pentru că brusc amândoi îşi simţiră genunchii moi: Stefan de uimire că ea îl putea atinge, iar Elena de uşurare şi bucurie amestecată cu suspine.

Dar nu aveau timp de pierdut.

— Stefan, ia-mi sângele acum — ia-1!

Se uită înjur disperată, căutând cu privirea ceva cu care să se taie. Stefan avea nevoie de puterea ei şi indiferent cât luase Damon de la ea, oricum va avea suficient pentru Stefan. Chiar dacă asta ar omorî-o, va avea suficient. Acum se bucura că, în mormânt, Damon o convinsese să ia şi ea sânge de la el.

— Încet. încet, iubire. Dacă vrei cu adevărat, aş putea să te muşc de încheietura mâinii, dar...

— Fă-o acum! porunci Elena Gilbert, prinţesa din Fell's Church.

Găsise chiar forţa să se ridice din genunchi. Stefan îi aruncă o privire pe jumătate vinovată.

— ACUM! insistă Elena.

Stefan o muşcă de încheietura mâinii.

Era o senzaţie ciudată. Durea puţin mai mult decât atunci când el îşi înfigea colţii în gâtul ei, cum făcea de obicei. Dar ştia că acolo erau vene bune, şi avea încredere că Stefan o va găsi pe cea mai mare, pentru ca totul să dureze cât mai puţin cu putinţă. Graba ei devenise şi a lui.

Dar când el încercă să se retragă, ea îşi înfipse cealaltă mână în părul lui negru şi ondulat şi spuse:

— Mai bea, Stefan. Ai nevoie de el... oh, văd bine asta, şi nu avem timp să ne certăm.

Vocea poruncitoare. Meredith îi spusese odată că o avea, că putea conduce armate întregi. Ei bine, poate că va trebui să conducă armate care să vină în acest loc să îl salveze pe Stefan.

O să adun o armată de undeva, îşi spuse ea în mod nedesluşit.

Stare aceea de lihnire febrilă în care fusese Şte- fan — era clar că nu-1 hrăniseră de când îl văzuse ea ultima oară — se stingea, devenind treptat luarea de sânge obişnuită pe care o ştia Elena. Mintea lui se topi într-a ei. Când spui că vei aduna o armată, te cred. Dar e imposibil. Nimeni nu s-a mai întors vreodată de aici.

Ei bine, tu te vei întoarce, eu te aduc înapoi. Elena, Elena...

Bea, spuse ea, simţindu-se ca o mamă italiană.

Cât de mult poţi fără să ţi se facă rău.

Dar cum... nu, mi-ai spus deja cum ai ajuns aici.

A fost adevărul?

Adevărul. Eu îţi spun întotdeauna adevărul.

Dar, Stefan, cum te scot pe tine de aici?

Shinichi şi Misao — îi ştii?

Suficient.

Fiecare dintre ei are jumătate de inel. Cele două jumătăţi alcătuiesc o cheie. Fiecare jumătate are forma unei vulpi care aleargă. Dar cine ştie unde şi le-au ascuns? Şi, cum am mai spus, doar ca să pătrunzi în locul ăsta ai nevoie de o armată...

O să găsesc bucăţile de inel-vulpe. O să le unesc.

O să adun o armată. O să te scot de aici.

Elena, nu mai pot să beau. O să leşini. Ştiu cum să nu leşin. Te rog, bea.

Nici nu-mi vine să cred că eşti tu...

— Fără sărutări! Ia-mi sângele!

Da, doamnă! Dar Elena, zău, sunt plin acum.

Prea plin.

Şi mâine?

— O să fiu tot prea plin. Stefan se trase deoparte, lăsându-şi degetul mare pe locul unde străpunsese vena. Sincer, nu pot, iubire.

— Şi ziua care vine?

— O să mă descurc.

— Da, o să te descurci — pentru că am adus asta. Ia-mă în braţe, Stefan, spuse ea cu câţiva decibeli mai încet. Ţine-mă printre zăbrele.

El o făcu, cu un aer nedumerit, şi ea îi şopti în ureche:

— Poartă-te ca şi cum m-ai iubi. Mângâie-mă pe păr. Spune lucruri drăguţe.

— Elena, iubita mea iubită...

Era încă suficient de aproape mintal pentru a-i spune telepatic: Să mă port ca şi cum te-aş iubi? Dar în vreme ce mâinile lui mângâiau şi strângeau şi se împleteau în părul ei, mâinile Elenei erau ocupate. Trecea de sub hainele ei sub hainele lui o sticlă plină de vin Black Magic.

— Dar de unde l-ai luat? şopti Stefan, părând uluit.

— Casa magică are de toate. Am aşteptat o şansă de a ţi-1 da în caz că ai nevoie de el.

— Elena...

— Ce?

Stefan părea să ducă o luptă în sinea lui. In cele din urmă, cu ochii în jos, murmură:

— E inutil. Nu pot să risc să-ţi pierzi viaţa pentru ceva imposibil. Uită de mine.

— Apropie-ţi faţa de zăbrele.

El o privi, dar nu întrebă nimic şi se supuse. Ea îi trase o palmă peste faţă.

Nu era o palmă prea tare... deşi pe Elena o durea mâna pentru că se lovise de fierul zăbrelelor.

— Şi să-ţi fie ruşine spuse ea. Iar înainte ca el să poată spune ceva, adăugă: Ascultă!

Se auzea lătratul ogarilor — departe, dar apropiindu-se.

— Pe tine te urmăresc! spuse Stefan, dintr-odată disperat. Trebuie să pleci!

Ea doar îl privi neclintită.

— Te iubesc, Stefan.

— Te iubesc, Elena. De-a pururi.

— Eu... oh, îmi pare rău.

Nu putea pleca; asta era problema. La fel cum Caroline vorbea şi vorbea şi nu pleca din camera lui Stefan, şi ea putea să stea aici şi să vorbească despre plecare, dar n-o putea face.

— Elena! Trebuie să pleci. Nu vreau să vezi ce fac ei...

— O să-i omor!

— Tu nu eşti o ucigaşă. Nu eşti o luptătoare,

Elena — şi nu ar trebui să vezi asta. Te rog. Ţi-aduci aminte că odată m-ai întrebat dacă vreau să văd de câte ori ai putea să mă faci să spun "te rog"? Ei bine, acum fiecare "te rog" face cât o mie. Te rog. Pentru mine. Nu vrei să pleci?

— Încă un sărut...

Inima îi bătea în piept ca o păsăruică înnebunită de spaimă.

— Te rog!

Orbită de lacrimi, Elena se întoarse şi apucă uşa celulei.

— Oriunde în preajma ceremoniei unde nimeni să nu mă vadă! şopti ea şi deschise cu o smucitură uşa care dădea spre coridor şi păşi peste prag.

Cel puţin îl văzuse pe Stefan, dar cât timp asta avea să-i împiedice inima să se frângă din nou... — oh, Doamne, mă prăbuşesc

— ...nu ştia.

Elena îşi dădu seama că se afla undeva în afara pensiunii — la cel puţin douăzeci şi cinci de metri înălţime — şi cădea cu viteză. Prima ei concluzie, panicată, a fost că avea să moară, şi apoi instinctul deveni mai puternic şi ea întinse braţele şi începu să dea din picioare, reuşind să-şi oprească prăbuşirea după vreo şapte metri agonizanţi.

Mi-am pierdut pentru totdeauna aripile de zburat, nu-i aşa? îşi spuse, concentrându-se pe acel unic loc între omoplaţi. Ştia exact unde ar fi trebuit să fie — dar nu se întâmplă nimic.

Apoi, cu grijă, se apropie de trunchiul copacului în care aterizase, oprindu-se doar cât să mute pe o rămurică de deasupra o omidă care împărţea cu ea aceeaşi creangă. Şi, mişcându-se într-o parte şi pe urmă trăgându-se în spate, reuşi să găsească un soi de loc unde se putea aşeza. Era o creangă mult prea înaltă pentru gustul ei.

În această poziţie, descoperi că se putea uita în jos şi vedea platforma destul de clar, şi că pe măsură ce privea tot mai mult un obiect îl vedea tot mai clar. Văzul ascuţit al vampirilor, îşi spuse. Asta îi arăta că se Schimba. Sau poate — da, într-un fel, aici sus cerul se lumina puţin.

Ceea ce vedea era o pensiune goală şi întunecată, şi asta era tulburător, dat fiind ceea ce spusese tatăl lui Caroline despre "întâlnire" şi ceea ce aflase ea în mod telepatic de la Damon despre planurile lui Shinichi pentru această noapte cu Lună-Spiră. Era posibil ca asta să nu fie deloc adevărata pensiune, ci doar o altă capcană?

— Am reuşit! strigă Bonnie pe când se apropiau de casă.

Ştia că vocea ei era ascuţită, chiar prea ascuţită, dar într-un fel, vederea acelei pensiuni puternic luminate, asemenea unui pom de Crăciun cu o stea în vârf, o liniştea, chiar dacă ştia că

totul era aiurea. Simţi că vrea să plângă de uşurare.

— Da, am reuşit, se auzi vocea adâncă a doctoriţei Alpert. Cu toţii. Isobel e cea care are nevoie de cea mai multă îngrijire, şi cea mai urgentă. Theophilia, pregăteşte-ţi leacurile, şi cineva să o ducă pe Isobel la baie să o spele.

— Mă duc eu cu ea, spuse Bonnie cu o voce tre- murătoare, după o clipă de ezitare. O să rămână tranchilizată cum e acum, da? Aşa-i?

— Mă duc eu cu Isobel, spuse Matt. Bonnie, tu mergi cu doamna Flowers şi ajut-o. Şi înainte să intrăm, vreau să lămuresc un lucru: nimeni nu merge nicăieri singur. Stăm câte doi sau câte trei.

În vocea lui vibra autoritatea.

— Are sens ce spui, zise Meredith concis şi se apropie de doctoriţă. Ai mare grijă, Matt. Isobel e cea mai periculoasă.

În aceeaşi clipă, de afară se auziră nişte voci subţiri şi ascuţite. Era ca şi cum cântau două sau trei fetiţe.

Isa-chan, Isa-chan, mititica, şi-a băut ceaiul şi şi-a mâncat bunica.

— Tami? Tami Bryce? Întrebă Meredith, deschizând uşa când cântecelul se auzi din nou.

Se repezi afară, apoi se întoarse şi o apucă pe doctoriţă de mână şi o târî după ea când se repezi din nou înainte.

Şi da, văzu Bonnie, erau trei siluete acolo, una în pijama şi două în cămăşi de noapte, şi ele erau Tami Bryce şi Kristin Dunstan şi Ava Zarinski. Ava nu are decât unsprezece ani, se gândi Bonnie, şi nu locuieşte lângă Tami sau Kristin. Toate trei chicoteau ascuţit. Apoi începură să cânte din nou şi Matt o porni către Kristin.

— Ajută-mă! strigă Bonnie.

Brusc se trezi agăţată de un Mustang care dădea sălbatic din picioare în toate direcţiile. Isobel părea să fi înnebunit, şi era din ce în ce mai nebună de fiecare dată când era repetat cântecelul.

— Am prins-o, spuse Matt, strângând-o cu putere în braţe, dar nici măcar împreună nu reuşeau să o liniştească pe Isobel.

— O să-i mai fac un sedativ, spuse doctoriţa Alpert, şi Bonnie văzu schimbul de priviri între Meredith şi Matt, priviri suspicioase.

— Nu… nu, lăsaţi-o pe doamna Flowers să-i facă ceva, spuse

Bonnie cu o voce disperată, dar acul seringii era deja aproape de braţul lui Isobel.

— Nu-i faceţi nici o injecţie, spuse Meredith hotărâtă, renunţând la orice menajament, şi, cu o lovitură de picior de balerină, făcu seringa să zboare în aer.

— Meredith! Ce-i cu tine? strigă doctoriţa, răsucindu-i încheietura mâinii.

— Ce-i cu tine contează acum. Cine eşti? Unde suntem? Asta nu poate fi adevărata pensiune.

— Obaasan! Doamna Flowers! Nu ne puteţi ajuta? Spuse Bonnie cu răsuflarea tăiată, chinuindu-se încă să o ţină pe Isobel.

— O să încerc, spuse doamna Flowers hotărâtă, îndreptându-se către ea.

— Nu, vorbeam de doctoriţă... şi poate Jim. Nu cunoaşteţi... vreo vrajă... să-i faceţi pe oameni să-şi recapete adevărata lor formă?

— Oh! spuse Obaasan. Vă pot eu ajuta cu asta. Pune-mă jos, Jim dragă. Toată lumea o să-şi reca- pete imediat forma adevărată.

Jayneela era în anul doi de liceu şi avea ochi mari şi negri, visători, care de obicei erau pierduţi în vreo carte. Dar acum, pentru că era aproape miezul nopţii şi bunica nu sunase încă, ea îşi închise cartea şi se uită la Ty. Tyrone părea mare şi fioros şi nemilos pe terenul de sport, dar în afara lui era cel mai drăguţ, mai bun şi mai scump frate mai mare pe care şi l-ar putea dori o fată.

— Crezi că bunica e bine?

— Mm?

Şi Tyrone era cu nasul într-o carte, dar era una din cărţile alea care te ajutau să ajungi la colegiul visurilor tale. Ca viitor elev în ultimul an, urma să ia nişte decizii serioase.

— Sigur că e.

— Ei, atunci eu mă duc să văd ce face fetiţa.

— Ştii ceva, Jay? O împunse în glumă cu vârful piciorului. Iţi faci prea multe probleme.

În clipa următoare era din nou cufundat în Capi- tolul şase, "Cum să profiţi la maximum de munca în serviciul comunităţii". Dar atunci începură să se audă ţipetele de deasupra lui. Ţipete puternice, prelungi, ascuţite — vocea surorii lui. Aruncă din

mână cartea şi o luă la fugă.

— Obaasan? spuse Bonnie.

— Stai puţin, dragă, spuse Bunica Saitou.

Jim o dăduse jos din spate şi acum ea stătea cu faţa la el: bătrâna se uita în sus, el în jos. Şi totul arăta... foarte aiurea.

Bonnie se simţi cuprinsă de groază. Oare ar fi putut Jim să-i facă ceva rău lui Obaasan în timp ce o ducea în spate? Sigur că ar fi putut. De ce nu se gândise ea la asta? Şi mai era şi doctoriţa cu seringa ei, gata să tranchilizeze pe oricine devenea prea "isteric". Bonnie se uită la Meredith, dar Meredith încerca să se ocupe de două fetiţe care se zbăteau, şi nu putea decât să îi răspundă cu o privire neajutorată.

Bine atunci, îşi spuse Bonnie. O să-i trag un picior în locul cel mai dureros şi o s-o trag pe bătrână de lângă el. Se întoarse către Obaasan şi încremeni.

"Doar un lucru am de făcut...", spusese Obaasan. Şi îl făcea acum. Jim era îndoit de la mijloc, aplecat către Obaasan, care era ridicată pe vârfuri. Cei doi erau uniţi într-un sărut adânc, pătimaş.

Oh, Doamne!

Întâlniseră patru oameni într-o pădure — şi presupuseseră că doi erau întregi la minte şi doi nebuni. Cum îşi puteau da seama care erau cei nebuni? Ei bine, dacă doi dintre ei văd lucruri care nu sunt aici...

Dar casa era acolo; şi Bonnie o vedea. Asta însemna că şi ea era nebună?

— Meredith, haide! ţipă Bonnie.

Pierzându-şi cu totul curajul, o luă la fugă, îndepărtându-se de casă, către pădure.

Ceva din cer o înşfacă şi o ridică în aer la fel de uşor ca un uliu care apucă din zbor un şoarece, ţinând-o într-o strânsoare de fier.

— Te duceai undeva? întrebă vocea lui Damon de deasupra ei, pe când plana pe ultimii metri înainte de a se opri, cu ea băgată bine sub un braţ de oţel.

— Damon!

Ochii lui Damon erau uşor îngustaţi, ca la auzul unei glume pe care doar el o putea înţelege.

— Da, chiar cel rău! Spune-mi ceva, Furie mică şi înfocată.

Bonnie deja obosise de cât încercase să se smulgă din

strânsoarea lui. Nici măcar nu reuşise să-i rupă hainele.

— Ce? se răsti ea.

Posedat sau nu, ultima dată când o văzuse Damon ea îl Chemase pentru a o salva de nebunia lui Caroline. Dar conform spuselor lui Matt, el îi făcuse ceva îngrozitor Elenei.

— De ce le place fetelor să convertească un păcătos? De ce le poţi spune aproape orice minciună dacă ele cred că te-ai reformat?

Bonnie nu înţelegea despre ce vorbea el, dar putea ghici.

— Ce-ai făcut cu Elena? spuse ea pe un tone feroce.

— I-am dat ce voia, asta-i tot, spuse Damon, şi ochii lui negri sclipiră. E atât de îngrozitoare chestia asta?

Bonnie, speriată de acea sclipire, nici măcar nu încercă să o ia din nou la fugă. Ştia că era inutil. El era mai rapid şi mai puternic, şi putea zbura. Oricum, văzuse pe chipul lui un soi de neîndurare distantă. Ei nu erau doar Bonnie şi Damon împreună. Erau prădătorul şi prada.

Iar acum era din nou cu Jim şi Obaasan — nu, cu un băiat şi o fată pe care nu îi mai văzuse niciodată.

Bonnie fu martoră la transformarea lor. Văzu cum trupul lui Jim se strânge şi se micşorează, iar părul lui devine negru, dar nu ăsta era lucrul cel mai uluitor. Ci faptul că, la vârfuri, părul lui nu era negru, ci purpuriu.

Era ca şi cum nişte flăcări jucau pe ele, pierzându-se în întuneric. Ochii erau aurii şi zâmbitori.

Văzu cum trupul bătrân, ca de păpuşă, al lui Obaasan devine mai tânăr şi mai puternic şi mai înalt. Fata asta era de-a dreptul frumoasă, Bonnie trebuia să recunoască. Avea nişte ochi negri ca tăciunele, minunaţi, şi un păr mătăsos care îi ajungea până la mijloc. Iar părul ei era întocmai ca al fratelui ei — doar că roşul era mai intens, stacojiu în loc de purpuriu. Purta un tricou negru dantelat, foarte subţire, care îi dezvăluia bustul delicat. Şi, bineînţeles, pantaloni negri de piele, cu talie joasă, care îi punea în evidenţă şoldurile înguste. Avea nişte sandale negre cu toc înalt, care păreau foarte scumpe, iar unghiile de la picioare erau date cu ojă în acelaşi roşu strălucitor ca vârfurile părului ei. Prins de cureaua ei, într-un cerc sinuos, era un bici cu un mâner negru solzos.

Doctoriţa Alpert spuse încet:

— Nepoţii mei...?

— Ei n-au nici o legătură cu asta, spuse pe un ton fermecător, zâmbind, băiatul cu păr ciudat. Atâta timp cât îşi văd de treaba lor, nu trebuie să-ţi faci deloc griji pentru ei.

— E sinucidere sau încercare de sinucidere… sau ceva de genul ăsta, îi spuse Tyrone dispecerului de la poliţie, aproape plângând. Cred că e un tip pe nume

Jim, care a fost la liceul meu anul trecut. Nu, nu are de-a face cu drogurile… am venit aici să am grijă de sora mea mai mică Jayneela. Era babysitter la… vă rog, veniţi până aici, da? Tipul ăsta şi-a mâncat aproape toate degetele şi când am intrat în camera lui, a zis: "O să te iubesc mereu, Elena", şi a luat un creion şi… nu, nu pot să vă spun dacă e viu sau mort. Dar mai e o bătrână la etaj şi sunt sigur că ea e moartă. Pentru că nu respiră.

— Cine dracu eşti tu? spunea Matt, privindu-1 cu un aer ostil pe băiatul ciudat.

— Eu sunt…

— …şi ce dracu cauţi aici?

— Eu sunt dracu Shinichi, spuse băiatul cu o voce mult mai sonoră, părând nemulţumit de întrerupere. Când Matt doar îl privi lung, adăugă pe un ton iritat: Eu sunt o kitsune — o vulpe-vârcolac, ai putea spune — care creează necazuri în oraşul tău, idiotule. Am străbătut jumătate de lume ca să ajung aici şi aş fi crezut că până acum ai auzit deja de mine. Iar ea e încântătoarea mea soră, Misao. Suntem gemeni.

— N-aveţi decât să fiţi şi tripleţi, puţin îmi pasă. Elena a spus că mai era cineva în afară de Damon în spatele poveştii ăsteia. Şi tot asta a zis şi Stefan înainte să… hei, ce-ai făcut cu Stefan? Ce-ai făcut cu Elena?

În timp ce cei doi băieţi se zburleau unul la altul

— literal în cazul lui Shinichi, căci părul aproape că-i stătea măciucă — Meredith le privea pe rând pe Bonnie, doctoriţa Alpert şi doamna Flowers. Apoi se uită la Matt şi se atinse uşor pe piept. Era singura suficient de puternică pentru a-1 imobiliza, deşi doctoriţa Alpert dădu repede din cap, în semn că avea să ajute.

Şi apoi, în vreme ce băieţii ajungeau la ţipete, Misao chicotea cu privirea în pământ, iar Damon stătea rezemat de o uşă cu ochii închişi, acţionară. Fără nici un semnal care să-i pună în mişcare, o porniră, instinctiv, toţi ca unul. Meredith şi

doctoriţa Alpert îl apucară pe Matt de câte un braţ şi pur şi simplu îl ridicară în aer, chiar în clipa în care Isobel se năpusti dintr-odată asupra lui Shinichi cu un strigăt gutural. Nimeni nu se aşteptase la ceva din partea ei, dar mişcarea era bine-venită, îşi spuse Bonnie în vreme ce sărea peste obstacole fără ca măcar să le vadă. Matt încă mai striga şi încerca să fugă înapoi şi să-şi verse frustrarea asupra lui Shinichi, dar nu reuşea să se elibereze pentru a o putea face.

Lui Bonnie aproape că nu-i veni să creadă când ajunseră din nou în Pădure. Chiar şi doamna Flowers ţinuse pasul cu ei şi mai aveau încă aproape toate lanternele.

Era un miracol. Scăpaseră chiar şi de Damon. Acum trebuiau doar să meargă în tăcere şi să încerce să străbată Pădurea Veche fără să tulbure nici o creatură.

Poate că vor reuşi să găsească drumul către adevărata pensiune, hotărâră. Pe urmă or să facă un plan pentru a o salva pe Elena de Damon şi cei doi prieteni ai lui. Până şi Matt trebui în cele din urmă să admită că era imposibil să înfrângă cele trei creaturi supranaturale prin forţă.

Bonnie regreta doar că nu reuşiseră să o ia cu ei şi pe Isobel.

— Ei bine, oricum trebuie să mergem la pensiunea adevărată, spuse Damon, pe când Misao reuşea în cele din urmă să o supună pe Isobel, semiconştientă. Acolo o să fie Caroline.

Misao îşi luă privirea furioasă de la Isobel şi păru uşor mirată.

— Caroline? întrebă. De ce avem nevoie de Caroline?

— Păi, face parte din distracţie, nu? Spuse Damon cu cea mai fermecătoare şi frivolă voce a sa.

Aerul de martir de pe chipul lui Shinichi dispăru şi el zâmbi.

— Fata asta — ea e cea pe care ai folosit-o drept purtător, nu? continuă Damon şi aruncă o privire răutăcioasă către Misao, al cărei zâmbet părea uşor crispat.

— Da, dar...

— Cu cât suntem mai mulţi, cu atât mai vesel o să fie, spuse Damon, tot mai binedispus.

Nu păru să-1 vadă pe Shinichi zâmbind afectat în spatele lui către Misao.

— Nu te bosumfla, dragă, îi spuse el, gâdilând-o sub bărbie,

cu ochii lui aurii scânteind. N-am pus ochii pe fată. Dar, evident, dacă Damon spune că o să ne distrăm, aşa va fi.

Zâmbetul afectat deveni un rânjet exultant.

— Şi nu există nici o şansă ca vreunul din ei să scape cu adevărat? spuse Damon, aproape absent, privind lung în întunericul din Pădurea Veche.

— Te rog, ai puţină încredere în mine, se răsti la el Shinichi. Tu eşti un bleste... un vampir, nu-i aşa? Tu nu ar trebui să fii deloc în pădure.

— E teritoriul meu, alături de cimitir..., începu Damon calm, dar Shinichi era hotărât ca de data asta să termine el primul ce avea de spus.

— Eu trăiesc în pădure, spuse. Eu controlez arbuştii, copacii — şi am adus cu mine şi câteva experimente de-ale mele. O să le vedeţi cu toţii foarte curând. Aşa că, pentru a-ţi răspunde la întrebare, nu, nici măcar unul dintre ei nu are să scape.

— Asta e ce-am întrebat, spuse Damon, la fel de calm, dar încrucişându-şi privirea cu ochii aurii pentru un lung moment.

Apoi ridică din umeri şi se întoarse cu spatele, îndreptându-şi ochii către luna care se vedea la orizont, printre norii învolburaţi.

— Mai avem câteva ore până la ceremonie, spuse Shinichi în spatele lui. N-avem cum să întârziem.

— Ar fi bine să ajungem la timp, murmură Da- mon. Caroline poate să o imite grozav de bine pe fata aia isterică plină de piercinguri atunci când cineva întârzie.

De fapt, luna era sus pe cer când Caroline ajunse cu maşina mamei ei în faţa pensiunii. Purta o rochie de seară care arăta ca şi cum fusese pictată pe ea, în culorile ei preferate — bronz şi verde. Shinichi se uită la Misao, care chicoti cu o mână la gură şi-şi lăsă privirea în jos.

Damon o conduse pe Caroline pe scări până la intrare şi spuse:

— Pe aici, către locurile cele mai bune.

Urmă o oarecare confuzie când privitorii fură împărţiţi pe categorii. Damon le spuse vesel lui Kristin, Tami şi Avei:

— Pentru voi, mă tem că e la cucurigu. Asta în- seamnă că staţi pe jos. Dar dacă sunteţi cuminţi, data viitoare o să vă las să veniţi să staţi cu noi sus.

Ceilalţi îl urmară, cu comentarii mai mult sau mai puţin

sonore, dar Caroline fu cea care părea nemulţumită şi spuse:

— De ce să mergem înăuntru? Credeam că erau afară.

— Cele mai apropiate locuri ferite de pericol, spuse scurt Damon. De sus avem cea mai bună vedere. Loja imperială. Acum haideţi.

Gemenii-vulpe şi fata umană îl urmară, aprinzând luminile în casa întunecată pe tot drumul până sus pe platforma de pe acoperiş.

— Şi acum ei unde sunt? întrebă Caroline, privind cu ochii mijiţi în jos.

— Or să apară dintr-un minut în altul, răspunse

Shinichi, cu o privire deopotrivă nedumerită şi reprobatoare, care spunea: Cine se crede fata asta?

Nu mai rosti nici o poezie.

— Şi Elena? O să fie şi ea aici?

Shinichi nu mai spuse nimic, iar Misao doar chicoti. Dar Damon îşi apropie buzele de urechea lui Caroline şi îi şopti ceva.

Iar ochii lui Caroline străluciră verde intens, ca ai unei pisici. Iar zâmbetul de pe buzele ei era rânjetul pisicii care tocmai înhăţase în gheare un canar.

36

Elena aştepta în copacul ei.

De fapt, nu era atât de diferit faţă de cele şase luni petrecute de ea în lumea spiritelor, unde cea mai mare parte a timpului îi privise pe alţi oameni, şi aşteptase, şi îi privise. Lunile acelea o învăţaseră o vigilenţă răbdătoare ce ar fi surprins pe oricine o cunoştea pe vechea Elenă, care ardea asemenea unui foc mistuitor.

Desigur, vechea Elenă, cu focul ei mistuitor, încă mai exista în adâncul ei şi din când în când se revolta. Din câte vedea ea acum... nu se întâmpla nimic în pensiunea întunecată. Doar luna părea să lunece în cer, strecurându-se încet către înalturi.

Damon spunea că Shinichi ăsta avea un fix cu ora 4:44 dimineaţa sau seara, îşi spuse ea. Poate că Magia asta Neagră funcţiona pe o schemă diferită de tot ce auzise ea până atunci.

In orice caz, era pentru Stefan. Şi imediat ce gândi asta, ştiu că dacă trebuia, avea să aştepte aici zile în şir. Cu siguranţă avea să aştepte zorii, când nici unui lucrător de Magie Neagră care se respectă

nu i-ar trece prin cap să înceapă o ceremonie.

Şi apoi, în cele din urmă, ceea ce aştepta apăru chiar sub picioarele ei.

Mai întâi se iviră siluetele, ieşind încet din Pădurea Veche şi îndreptându-se către aleea cu pietriş din faţa pensiunii. Nu erau greu de identificat, chiar şi de la depărtare. Unul dintre nou-veniţi era Damon, care avea un je ne sais quoi pe care Elena nu avea cum să nu-1 distingă chiar şi de la un sfert de milă — şi apoi era aura lui, care era o reproducere foarte bună a vechii lui aure: sfera aceea de rocă neagră, opacă, de nespart. De fapt, o imitaţie foarte bună. Dacă stătea şi se gândea, era aproape exact la fel ca...

Acela fu momentul, avea să-şi dea seama Elena mai târziu, când avu prima presimţire proastă.

Dar acum era atât de concentrată la ce se întâmpla, încât alungă gândurile neliniştite. Cel cu aura de un cenuşiu intens, cu fulgerări purpurii, era probabil Shinichi, ghici ea. Iar cea cu aceeaşi aură ca şi fetele posedate — un soi de culoare maronie-mocirloasă întretăiată de portocaliu — trebuie să fie sora geamănă Misao.

Numai cei doi, Shinichi şi Misao, se ţineau de mână, chiar îşi frecau nasurile din când în când — cum văzu Elena când ei se apropiară de pensiune. Cu siguranţă nu se purtau ca nici unii dintre fraţii pe care îi ştia Elena.

Mai mult, Damon ducea pe un umăr o fată aproape goală, iar Elena nu-şi putea da seama cine era.

Răbdare, îşi spuse. Răbdare. Actorii principali sunt în sfârşit aici, aşa cum promisese Damon că se va întâmpla. Iar în rolurile secundare...

Ei bine, mai întâi, în urma lui Damon şi a grupului său veneau trei fetiţe. O recunoscu imediat pe Tami Bryce după aura ei, dar celelalte două erau necunoscute. Ieşiră din Pădurea Veche sărind şi ţopăind şi se îndreptară către

pensiune, unde Damon le spuse ceva şi ele se duseră să se aşeze în grădina doamnei Flowers, aproape exact sub Elena. O privire către aurele fetelor necunoscute fu suficientă pentru a le identifica drept alte jucării ale lui Misao.

Apoi pe alee apăru o maşină bine cunoscută — aparţinea mamei lui Caroline. Caroline ieşi din ea şi fu condusă în pensiune de către Damon, care făcuse ceva — Elena nu văzuse ce — cu povara de pe umăr.

Elena se bucură să vadă luminile aprinzându-se când Damon şi cei trei invitaţi ai lui intrară în pen- siune, şi apoi pe măsură ce urcau. Ajunseră sus pe acoperiş, şi rămaseră pe platformă, uitându-se în jos.

Damon pocni din degete şi luminile din curtea din spate se aprinseră ca un prolog la spectacolul care urma.

Dar Elena abia atunci văzu actorii — victimele ceremoniei care urma să înceapă. Erau mânaţi în- coace de după colţul îndepărtat al pensiunii. Ii vedea pe toţi: Matt şi Meredith şi Bonnie, şi doamna Flowers şi — ce ciudat! — bătrâna doctoriţă Alpert. Ceea ce nu înţelegea Elena era de ce nu se împotriveau mai tare — Bonnie cu siguranţă făcea suficient zgomot pentru toţi, dar se purtau de parcă erau împinşi înainte împotriva voinţei lor.

În acea clipă văzu întunericul care plutea înalt în urma lor. Umbre negre uriaşe, fără trăsături pe care să le poată distinge.

În acest moment Elena îşi dădu seama, cu toate ţipetele lui Bonnie, că dacă rămânea nemişcată şi se concentra cu putere, putea să audă ce spuneau cei de pe platformă. Iar vocea ascuţită a lui Misao le acoperea pe celelalte.

— Oh, ce noroc! îi avem din nou pe toţi, ţipă ea încântată şi îl sărută pe fratele ei pe obraz, în ciuda privirii lui enervate.

— Sigur că îi avem. Asta am şi spus, începu el, dar Misao mai ţipă o dată:

— Dar cu care începem?

Apoi îl sărută pe fratele ei, şi el o mângâie pe păr, potolit.

— Alege-l tu pe primul, spuse el.

— Tu, scumpule, gânguri Misao, cu neruşinare.

Ăştia doi, îşi spuse Elena, sunt nişte drăguţi.

Gemeni, eh?

— Aia mică şi zgomotoasă, spuse Shinichi hotărât, arătând către Bonnie. Urusei! plodule! Taci din gură! adăugă el în

vreme ce Bonnie era împinsă sau cărată înainte de umbre.

Acum Elena putea să o vadă mai bine.

Şi putea auzi rugăminţile sfâşietoare ale lui Bonnie către Damon ca să nu facă asta... celorlalţi.

— Nu implor pentru mine, striga ea, pe când era târâtă în lumină. Dar doctoriţa Alpert e o femeie cumsecade, nu are nimic de-a face cu asta. Şi nici doamna Flowers. Iar Meredith şi Matt au suferit deja suficient de mult. Te rog!

Se auziră nişte sunete înăbuşite când ceilalţi părură să se lupte şi să fie învinşi. Dar vocea lui Matt se ridică deasupra tuturor:

— Dacă o atingi, Salvatore, să te asiguri că mă omori şi pe mine!

Inima Elenei bătu mai tare când auzi vocea lui Matt răsunând atât de puternică şi de hotărâtă. II găsise în sfârşit, dar nu-i venea în minte nici o cale de a-1 salva.

Formă nepoliticoasă a cuvântului japonez urusai, care înseamnă "zgomotos" sau "insuportabil", iar în argou, "taci din gură!".

— Şi pe urmă trebuie să hotărâm ce să facem cu ei, cu ce să începem, spuse Misao, bătând din palme ca o fetiţă bucuroasă la petrecerea ei de ziua de naştere.

— Alege tu, spuse Shinichi, mângâind-o pe sora lui pe păr şi şoptindu-i la ureche.

Ea se întoarse şi îl sărută pe gură, fără să se gră- beascâ.

— Ce dra... ce se petrece? spuse Caroline.

Fata asta nu fusese niciodată ruşinoasă, se gândi Elena. Acum făcuse un pas înainte şi se agăţase de mâna liberă a lui Shinichi.

Pentru o clipă doar, Elena crezu că el avea să o arunce de pe platformă şi să se uite cum cădea pe pământ. Apoi se întoarse şi el şi Misao se uitară lung unul la celălalt.

Şi pe urmă râse.

— Scuze, scuze, e atât de greu când eşti sufletul petrecerii, spuse. Ei, ce crezi, Carolyn... Caroline?

Caroline se uita lung la el.

— De ce te ţine ea aşa?

— în Shi no Shi, surorile sunt foarte iubite, spuse Shinichi. Şi... ei bine, n-am văzut-o de mult. Ne re obişnuim unul cu celălalt.

Dar sărutul pe care îl depuse în palma lui Misao cu greu putea fi numit frăţesc.

— Haide, adăugă el repede către Caroline. Alege tu primul act în Festivalul Lunii-Spire! Ce să facem cu ea?

Caroline începu să o imite pe Misao, sărutându-1 pe Shinichi pe obraz şi ureche.

— Sunt nouă aici, spuse ea pe un ton frivol. Nu prea ştiu ce ai vrea tu să aleg.

— Prostuţa de Caroline. Normal, cum să...

Cuvintele lui Shinichi fură deodată înăbuşite într-o îmbrăţişare şi un sărut din partea surorii lui.

Caroline, care în mod evident dorise să se dea atenţie alegerii care i se oferise, chiar dacă nu înţelegea despre ce era vorba, spuse ţâfnoasă:

— Păi, dacă nu-mi spui, nu am cum să aleg. Şi pe urmă, unde e Elena? N-o văd nicăieri!

Păru să mai vrea să spună ceva, dar Damon se strecură lângă ea şi îi şopti ceva la ureche. Ea zâmbi din nou, şi amândoi se uitară la pinii care înconju- rau pensiunea.

Atunci avu Elena cea de-a doua presimţire neagră. Dar Misao vorbea deja şi toată atenţia Elenei se îndreptă către ea.

— Norocul meu! Atunci o să aleg eu.

Misao se aplecă înainte, uitându-se peste balus- tradă la fiinţele umane de jos, cu ochii ei întunecaţi larg deschişi, cântărind posibilităţile pe care le oferea un luminiş aparent pustiu. Era atât de delicată, atât de graţioasă când se ridică şi începu să se plimbe, meditând; avea pielea atât de albă, şi părul atât de întunecat şi de strălucitor, încât Elena nu-şi putea lua ochii de la ea.

Apoi chipul lui Misao se lumină şi ea spuse:

— Întinde-o pe altar. Ţi-ai adus şi corciturile?

Ultimele cuvinte nu erau o întrebare, ci mai de-grabă o exclamaţie entuziastă.

— Experimentele mele? Sigur că da, iubito, doar ţi-am spus, replică Shinichi şi adăugă, uitându-se lung către pădure: Doi dintre... ăăă... oameni şi Bătrânul Credincios!

Şi pocni din degete. Urmară câteva minute confuze, în care fiinţele umane din jurul lui Bonnie fură lovite, izbite, aruncate pe pământ, călcate în picioare şi strivite pe când se luptau cu umbrele. Şi apoi creaturile care se târâseră înainte în faţa lor

acum se târâră mai departe, ducând-o pe Bonnie cu ele, atârnată moale între ei de două braţe subţiri.

Corciturile erau o combinaţie de oameni şi ceva asemănător cu nişte copaci curăţaţi de frunze. Dacă fuseseră creaţi, părea că fuseseră făcuţi dinadins asimetrici şi groteşti. Unul avea braţul stâng cioturos şi strâmb, lung până aproape de labele picioarelor, iar braţul drept era gros, cu umflături, şi îi ajungea doar până la mijloc.

Erau hidoşi. Pielea lor semăna cu învelişul chitinos al insectelor, dar era mai zgrunţuros, cu noduri şi găuri şi cu un fel de coajă pe ramurile lor. Pe ici, pe colo aveau un aspect neîngrijit, nefinisat.

Erau înspăimântători. Felul în care le erau răsucite membrele, felul în care păşeau, târându-se înainte precum maimuţele, felul în care trupul lor se termina în vârf cu o caricatură de chip uman, asemănător cu un copac, deasupra căruia se afla o încâlcitură de rămurele subţiri care ieşeau în toate direcţiile — erau gândiţi să arate ca nişte creaturi de coşmar.

Şi erau goi. Nu erau acoperiţi cu nimic care să le ascundă diformităţile oribile ale trupurilor lor.

Iar apoi Elena ştiu ce însemna cu adevărat groaza, când doi malachi o cărară cu paşi târşâi ţi pe neputincioasa Bonnie către o buturugă cioplită primitiv ca un altar, o aşezară pe ea şi începură să o dezghioace de multele straturi de haine de pe ea, cu stângăcie, trăgând de ele cu degete ca nişte beţe care se rupeau cu pocnete scurte pe când hainele se sfâşiau. Nu părea să le pese că îşi frângeau degetele — atâta timp cât îşi îndeplineau sarcina.

Şi apoi se folosiră de bucăţi de haine rupte, cu şi mai multă stângăcie, pentru a o lega pe Bonnie, cu braţele şi picioarele desfăcute, de patru stâlpi noduroşi rupţi din propriile lor trupuri şi înfipţi în pământ în jurul buturugii cu patru lovituri puternice date de cel cu braţe groase.

Între timp, de undeva şi mai departe în umbre, un al treilea Om-Copac înainta târşâindu-şi picioarele. Şi Elena văzu că acesta era, mai presus de orice îndoială, bărbat.

Pentru o clipă, Elena se temu că Damon s-ar putea pierde cu firea, ar putea înnebuni, ar putea să se răsucească şi să le atace pe cele două vulpi, trădându-şi astfel înţelegerea cu ea.

Dar sentimentele lui pentru Bonnie se schimbaseră în mod clar de când o salvase acasa la Caroline. Părea perfect relaxat lângă Shinichi şi Misao, stând rezemat pe spate şi zâmbind, chiar spunând ceva care îi făcu să râdă.

Brusc, Elena simţi un gol imens în adâncul ei. Asta nu mai era o presimţire neagră. Era groază — totală şi cumplită. Damon nu arătase niciodată atât de natural, atât de binedispus, atât de fericit aşa cum era acum cu Shinichi şi Misao. Nu era posibil ca ei să-1 fi schimbat, încercă Elena să se convingă singură. Nu puteau să-1 fi posedat din nou atât de repede, nu fără ca ea, Elena, să ştie...

Dar când i-ai arătat adevărul, a fost distrus, îi şopti inima ei. Distrus şi disperat — disperat de distrus. E posibil să fi căutat posedarea la fel cum un alcoolic sfidător caută sticla, tânjind după uitare. Îl cunoştea bine pe Damon, şi era convinsă acum că invitase de bunăvoie întunericul înapoi în el.

Nu putea să suporte să stea în lumină, îşi spuse ea. Aşa că acum e în stare să râdă chiar şi de suferinţa lui Bonnie.

Şi asta ce însemna pentru ea? Cu Damon trecut în cealaltă tabără, încetând a mai fi aliat, ci inamic? Elena începu să tremure de furie şi ură — şi de frică, da, când se gândi în ce situaţie era ea.

Singură — să lupte singură împotriva a trei dintre cei mai puternici duşmani pe care şi-i putea închipui şi împotriva armatei lor de ucigaşi diformi, lipsiţi de conştiinţă? Ca să nu mai vorbim de Caroline, cea care o ura cel mai tare?

Ca un ecou la temerile ei, ca pentru a-i arăta cât de slabe îi erau în realitate şansele, copacul în care era cocoţată păru deodată să o scuture din el, şi pen- tru o clipă Elena crezu că avea să cadă, rotindu-se şi ţipând până jos pe pământ. Brusc, păru că mâinile şi picioarele ei nu mai au de ce să se ţină, dar reuşi să se salveze căţărându-se disperat — şi dureros — printre acele ascuţite de pin până la coaja întunecată şi rugoasă.

Acum eşti o fată umană, draga mea, părea să-i spună mirosul puternic de răşină. Şi eşti băgată cu totul în Puterile nemuritorilor şi ale vrăjitoriei De ce să mai lupţi împotriva lor? Ai pierdut bătălia înainte să o începi Renunţă acum şi nu o să doară aşa de tare.

Dacă o persoană i-ar fi spus asta, încercând să o convingă,

cuvintele ar fi trezit un soi de reacţie de sfidare din partea firii dure a Elenei. Dar acum se simţi copleşită de un sentiment de fatalitate, o siguranţă a cauzei sale pierdute şi a armelor ei inadecvate, care o învăluiră la fel de uşor şi de implacabil precum o negură.

Îşi rezemă de trunchiul copacului capul care-i zvâcnea. Niciodată nu se mai simţise atât de slabă, atât de neputincioasă — sau atât de singură, de când se trezise vampir. Avea nevoie de Stefan. Dar Stefan nu fusese în stare să îi înfrângă pe cei trei, şi de aceea era posibil să nu-1 mai vadă niciodată.

Ceva se întâmpla pe acoperiş, îşi dădu ea seama obosită. Damon se uita în jos la Bonnie, întinsă pe altar, şi expresia lui era iritată. Faţa albă a lui Bonnie privea în sus hotărâtă, către cerul nopţii, ca şi cum refuza să mai plângă sau să mai implore.

— Dar... toate hors d'oeuvres sunt atât de previzibile? întrebă Damon, părând sincer plictisit.

Ticălosule, i-ai face rău şi celui mai bun prieten doar ca să te distrezi, îşi spuse Elena. Ei, ai să vezi tu! Dar ea ştia adevărul — fără el, nu putea nici măcar să se gândească la un Plan A, cu atât mai puţin să lupte împotriva acestor kitsune.

— Mi-aţi spus că în Shi no Shi o să văd nişte chestii cu totul originale, spunea mai departe Damon. Fecioare hipnotizate să se taie singure...

Elena nu-i mai ascultă cuvintele. îşi concentră toată energia asupra durerii zvâcnitoare din centrul pieptului ei. Avea senzaţia că îşi trage sângele din cele mai subţiri capilare, din cele mai îndepărtate puncte ale trupului ei, şi îl adună aici, în miezul ei.

Mintea omenească este infinită, îşi spuse. Este la fel de ciudată şi de infinită precum universul. Iar sufletul omenesc...

Cele trei fetiţe posedate începură să danseze în jurul lui Bonnie, întinsă pe altar, şi să cânte cu voci subţirele, prefăcut dulci:

În curând o să mori aici Când o să mori aici, de acolo Or să-ţi arunce noroi pe faţă!

Ce încântător, se gândi Elena. Apoi îşi îndreptă privirea către ceea ce se petrecea pe acoperiş, şi tresări. Meredith era acum pe platformă, mişcându-se ca şi cum era sub apă — în transă. Elena nu văzuse cum ajunsese Meredith acolo — oare printr-un soi de magie? Misao stătea în faţa lui Meredith,

chicotind. Damon râdea şi el, dar cu o neîncredere batjocoritoare.

— Şi tu vrei să cred că dacă îi dau fetei ăsteia o foarfecă, spuse el, ea chiar o să-şi taie propria...

— Încearcă şi-o să vezi, îl întrerupse Shinichi, cu unul din gesturile lui fără vlagă. Stătea rezemat de cupola din mijlocul platformei, încercând să se tolănească şi mai mult decât Damon. N-ai văzut-o pe premianta noastră, Isobel? Tu ai cărat-o tot drumul până aici — nu a încercat ea vreodată să vorbească?

Damon întinse o mână.

— Foarfecă, spuse, şi o forfecuţă elegantă de unghii apăru în palma lui.

Se părea că atâta vreme cât Damon avea cheia magică a lui Shinichi, câmpul de magie din jurul lor continua să i se supună chiar şi în lumea reală. El râse.

— Nu, o foarfecă mare, pentru grădină. Limba e alcătuită din muşchi puternici, nu hârtie.

Ceea ce ţinea acum în mână era o foarfecă mare pentru pomi — cu siguranţă nu o jucărie pentru copii. El o cântări în mână, simţindu-i greutatea. Şi apoi, spre şocul total al Elenei, înălţă capul direct către ea, către adăpostul ei din copac, fără să o mai caute cu privirea — şi îi făcu cu ochiul.

Elena nu putu decât să îl privească încremenită de groază.

A ştiut, îşi spuse Elena. A ştiut tot timpul unde eram.

Asta îi şoptise lui Caroline.

Nu funcţionase — Aripile Izbăvirii nu funcţionaseră, îşi spuse Elena, şi avu o senzaţie de cădere, de cădere perpetuă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că va fi inutil. Indiferent ce i se face, Damon va fi întotdeauna Damon. Iar acum îmi oferă o şansă: să privesc cum cele două prietene bune ale mele sunt torturate şi omorâte, sau să fac un pas înainte şi să pun capăt acestei orori acceptându-i condiţiile.

Ce putea face?

Damon aranjase cu măiestrie piesele de şah, îşi spuse ea. Pionii pe două niveluri diferite, astfel încât, chiar dacă Elena ar fi putut în vreun fel să coboare din pin ca s-o salveze pe Bonnie, Meredith n-ar fi avut scăpare. Bonnie era legată de patru stâlpi rezistenţi şi păzită de Oamenii-Copaci. Meredith era mai aproape, sus pe acoperiş, dar ca să o ia de acolo, Elena ar fi trebuit să ajungă la ea şi apoi să-i înfrângă pe Misao, Shinichi,

Caroline şi Damon însuşi.

Iar Elena trebuia să facă o alegere. Dacă să-şi facă apariţia acum, sau să fie împinsă înainte de suferinţa uneia dintre cele două care făceau aproape parte din fiinţa ei.

Elena păru să prindă o undă vagă de telepatie pe când Damon stătea acolo zâmbind, care spunea: Asta e cea mai grozavă noapte din viaţa mea. Ai putea pur şi simplu să sari, ajunse din nou până la ea şoapta hipnotică, ceţoasă, a distrugerii. Pune capăt impasului în care te afli. Pune capăt suferinţei. Pune capăt întregii dureri… atât de simplu.

— Acum e rândul meu, spunea Caroline, trecând pe lângă gemeni pentru a ajunge în faţa lui Meredith. Trebuia să fie alegerea mea de la început. Aşa că e rândul meu acum.

Misao râdea isteric, dar Meredith deja păşea înainte, tot în transă.

— Oh, fa cum vrei, spuse Damon.

Dar nu se mişcă, şi rămase privind plin de curiozitate, în vreme ce Caroline îi spunea lui Meredith:

— Întotdeauna ai avut o limbă de viperă. Ce-ar fi să ţi-o bifurci pentru noi — chiar aici, chiar acum? înainte să o tai bucăţi.

Meredith întinse mâna fără nici un cuvânt, ca un automat.

Elena respiră încet, cu ochii aţintiţi tot asupra lui Damon. Pieptul părea să i se zguduie în spasme, la fel ca atunci când lianele o înconjuraseră şi-i tăiaseră răsuflarea. Dar nici măcar senzaţiile pe care le simţea în trupul ei n-o puteau opri.

Cum aş putea să aleg? se întrebă. Bonnie şi Meredith — le iubesc pe amândouă.

Şi nimic altceva nu e de făcut, realiză ea amorţită, ne mai simţindu-şi mâinile şi buzele. Nici măcar nu sunt sigură că Damon le poate salva pe amândouă, chiar dacă accept să… să mă supun lui. Ăştilalţi — Shinichi, Misao, chiar Caroline — ei vor să vadă sânge. Iar Shinichi are sub control nu numai copacii, ci aproape tot ce se află în Pădurea Veche, inclusiv acei monstruoşi Oameni-Copaci. Poate că de data asta Damon a exagerat, a luat mai mult decât poate duce. M-a vrut — dar a mers prea departe pentru a mă obţine. Nu văd nici o ieşire.

Dar în clipa următoare o văzu. Brusc, totul prinse formă, şi era uluitor de limpede.

Elena ştia.

Se uită în jos la Bonnie, aproape în stare de şoc. Bonnie o privea şi ea. Dar pe feţişoara ei mică, tri- unghiulară, nu se vedea aşteptarea salvării. Bonnie îşi acceptase deja soarta: agonie şi moarte.

Nu, gândi Elena, fără să ştie dacă Bonnie o auzea.

Crede, gândi ea către Bonnie.

Nu orbeşte. Niciodată orbeşte. Dar crede ceea ce-ţi spune mintea ta că e adevărul, şi ceea ce inima ta îţi spune că e drumul bun. N-o să te las niciodată să pleci — şi nici pe Meredith.

Eu cred, gândi Elena, şi sufletul ei fu zguduit de forţa acestei credinţe. Simţi cum creşte în ea un val, şi ştiu că era vremea să plece. Un singur cuvânt îi răsuna în urechi pe când îşi îndrepta trupul şi dădea drumul trunchiului de care se ţinuse până atunci. Şi acel singur cuvânt îşi avea ecoul în mintea ei în clipa în care se aruncă în jos cu capul înainte, de la cei douăzeci de metri deasupra pământului.

Crede.

37

În vreme ce cădea, totul i se derulă prin minte. Prima dată când îl văzuse pe Stefan... atunci

fusese o persoană cu totul diferită. Rece ca gheaţa pe dinafară, maniacă pe dinăuntru — sau era cumva invers? încă năucită de moartea părinţilor cu atâta timp în urmă. Obosită de lume şi de orice avea legătură cu băieţii... O prinţesă într-un turn de gheaţă... dornică doar de cuceriri, de putere... până când îl văzuse pe el.

Crede.

Apoi lumea vampirilor... şi Damon. Şi toată acea sălbăticie pe care o descoperise în adâncul ei, toată pasiunea. Stefan fusese ancora ei, dar Damon era răsuflarea fierbinte din spatele aripilor ei. Oricât de departe ar merge ea, Damon părea să o atragă încă puţin mai departe. Şi Elena ştia că într-o bună zi

avea să fie prea departe... pentru amândoi.

Dar deocamdată, tot ce trebuia să facă era simplu.

Crede.

Şi Meredith, şi Bonnie, şi Matt. îşi schimbase relaţiile cu ei, oh, da, în mod sigur. La început, neştiind ce făcuse ca să merite nişte prieteni ca ei trei, Elena nici măcar nu se obosise să-i trateze aşa cum meritau. Şi totuşi ei rămăseseră alături de ea. Iar acum ea ştia cum să-i aprecieze — ştia că dacă trebuie, şi-ar da viaţa pentru ei.

Jos, ochii lui Bonnie o urmăriseră cum plonjează

în gol. Spectatorii de pe platformă priviră şi ei, dar Elena la faţa lui Bonnie se uită: Bonnie surprinsă şi îngrozită şi neîncrezătoare şi gata să ţipe şi dându-şi în aceeaşi clipă seama că nici un ţipăt nu avea să o salveze pe Elena de la săritura ei năvalnică spre moarte.

Bonnie, crede în mine. O să te salvez. îmi amintesc cum să zbor.

38

Bonnie ştia că avea să moară.

Avusese o premoniţie clară a morţii chiar înainte ca acele creaturi — copacii care se mişcau asemenea unor fiinţe omeneşti, cu chipurile lor hidoase şi braţele lor groase, noduroase — să înconjoare micul grup de oameni în Pădurea Veche. Auzise urletul câinelui negru, se răsucise şi zărise pentru o clipă unul dispărând din lumina lanternei ei. Câinii existau de mult în istoria familiei lui Bonnie: când unul dintre ei urla, cineva avea să moară în curând.

Bănui atunci că ea era aceea.

Dar nu spusese nimic atunci, nici măcar atunci când doctoriţa Alpert exclamase: "Ce Dumnezeu a fost asta?" Bonnie exersa curajul. Meredith şi Matt erau curajoşi. Era ceva înnăscut în ei, o abilitate de a merge mai departe când orice om întreg la minte ar lua-o la fugă şi s-ar ascunde. Amândoi puneau binele grupului înainte de binele lor personal. Şi, desigur, doctoriţa Alpert era curajoasă, ca să nu mai vorbim de puternică, iar doamna Flowers părea să fi hotărât că sarcina ei

era să aibă grijă de tineri.

Bonnie voise să arate că şi ea putea fi curajoasă. Exersase cum să-şi ţină capul sus şi să asculte zgomotele care veneau din tufişuri, în acelaşi timp încercând să perceapă cu simţurile ei psihice vreun semn de la Elena. Era greu să jongleze cu cele două feluri de ascultare. Avea multe de auzit cu urechile ei materiale: tot soiul de chicoteli şi şoapte care veneau dinspre tufişuri şi care nu aveau ce căuta acolo. Dar de la Elena nu se auzea nimic, nici măcar atunci când Bonnie îi tot striga numele: Elena, Elena, Elena!

E din nou o fiinţă umană, îşi dădu seama în cele din urmă Bonnie, cu tristeţe. Nu mă poate auzi şi nici nu poate lua legătura cu mine. Dintre noi toţi, ea e singura care n-a scăpat în mod miraculos.

Şi atunci fu momentul în care primul dintre Oamenii-Copaci se ivi în faţa grupului. La fel ca un personaj dintr-o poezie de coşmar pentru copii, era un copac şi apoi — dintr-odată — era o creatură, un uriaş asemănător cu un copac care se mişcă iute înspre ei, cu ramurile de sus unite pentru a deveni nişte braţe lungi, şi apoi toată lumea ţipa şi încerca să scape de el.

Bonnie nu avea să uite niciodată cum Matt şi Meredith încercaseră atunci să o ajute să fugă.

Omul-Copac nu era rapid. Dar când se întoarseră şi fugiră de el, apăru un altul în spatele lor. Şi alţii în dreapta şi stânga. Erau înconjuraţi.

Şi apoi, la fel ca nişte vite, fuseseră mânaţi. Cei care încercaseră să se împotrivească acelor copaci erau loviţi şi pălmuiţi cu ramuri dure şi presărate cu spini ascuţiţi, şi apoi, cu o rămurică încolăcită în jurul gâtului, erau târâţi.

Fuseseră prinşi — dar nu fuseseră omorâţi. În schimb, fuseseră duşi undeva. Nu era greu de imaginat de ce; de fapt, Bonnie putea să-şi imagineze o mulţime de "de ce" - uri. Nu avea decât să-1 aleagă pe cel mai înfricoşător.

În cele din urmă, după ceea ce i se părură ore întregi de mers forţat, Bonnie începu să recunoască locurile. Se întorceau din nou la pensiune. Sau, mai degrabă, se întorceau pentru prima dată la adevărata pensiune. Maşina lui Caroline era afară. Casa era din nou luminată de sus până jos, dar ici şi colo mai rămăseseră câteva ferestre întunecate.

Iar cei care îi capturaseră îi aşteptau.

Şi acum, după ce plânsese şi implorase, Bonnie încerca să mai fie o dată curajoasă.

Când băiatul acela cu ochi ciudaţi zisese că ea avea să fie prima, înţelesese exact ce voia să spună, şi cum urma să moară — şi brusc nu mai era deloc curajoasă, nu înlăuntrul ei. Dar nu avea să mai ţipe.

Vedea platforma, şi siluetele sinistre de pe ea, dar Damon răsese atunci când Oamenii-Copaci începuseră să smulgă hainele de pe ea. Acum el râdea în vreme ce Meredith ţinea în mână foarfeca de grădină. Ea nu avea să-1 implore din nou, nu când oricum nu mai conta.

Şi acum stătea pe spate, cu mâinile şi picioarele legate şi deci neputincioasă, îmbrăcată doar în zdrenţe, ceea ce mai rămăsese din hainele ei. Voia ca ei să o omoare pe ea mai întâi, ca să nu trebuiască să o privească pe Meredith cum îşi taie limba în bucăţi.

Şi în clipa în care simţi cum un ultim ţipăt de furie creşte în ea, asemenea unui şarpe ce urcă pe un stâlp, o văzuse pe Elena sus deasupra ei, într-un pin.

— Aripile Vântului, şopti Elena pe când pământul se apropia cu repeziciune de ea.

Aripile se desfăcură imediat de undeva din interiorul Elenei. Nu erau reale, se întindeau pe mai bine de doisprezece metri şi erau făcute din funigei aurii, cu nuanţe trecând de la cel mai profund chihlimbar pe spatele ei până la un citrin pal şi eteric la vârfuri. Erau aproape nemişcate, abia ridicându-se şi coborând, dar o ţinură în aer, cu vântul năpustindu-se pe sub ele, şi o purtară exact acolo unde trebuia să ajungă.

Nu la Bonnie. La asta se aşteptau cu toţii. De la înălţimea la care se afla, ar fi putut să o tragă în sus pe Bonnie, dar habar nu avea cum să taie legăturile lui Bonnie sau dacă putea să se mai ridice din nou.

In schimb, Elena se răsuci în ultimul moment către platformă, înşfacă foarfeca din mâna ridicată a lui Meredith, şi apoi îşi încleştă degetele în părul lung şi mătăsos, negru cu stacojiu. Misao ţipă ascuţit. Şi atunci...

Atunci fu momentul în care Elena avu nevoie într-adevăr să creadă. Până acum Elena doar plutise, nu zburase. Dar acum avea nevoie să se ridice; avea nevoie ca aripile să funcţioneze... şi din nou, deşi nu era timp pentru asta, era cu Stefan, şi

simţea…

…prima dată când îl sărutase. Poate că alte fete ar fi aşteptat să nu fie ele primele, să ia băiatul iniţiativa, dar nu şi Elena. Şi pe urmă, la început Stefan crezuse că orice sărut nu însemna decât seducerea prăzii…

…prima dată când o sărutase el, înţelegând că nu era o relaţie între vânător şi pradă…

Şi acum ea avea nevoie să zboare cu adevărat…

Ştiu că pot…

Dar Misao era atât de grea — iar amintirea Elenei dispărea. Marile aripi aurii tremurară şi rămaseră nemişcate. Shinichi încerca să se urce pe o plantă agăţătoare pentru a ajunge la ea, iar Damon o ţinea pe Meredith nemişcată.

Şi, mult prea târziu, Elena îşi dădu seama că aşa nu putea face nimic.

Era singură, şi nu putea lupta în acest fel. Nu împotriva atât de multor duşmani.

Era singură, şi în spate o săgeta o durere ascuţită, şi voia să ţipe. Cumva, Misao devenea din ce în ce mai grea, şi în orice clipă avea să fie prea grea pentru ca aripile tremurătoare ale Elenei să rămână în aer.

Era singură, şi, la fel ca restul fiinţelor umane, avea să moară…

Şi atunci, prin agonia care făcea ca sudoarea să-i acopere trupul, auzi vocea lui Stefan.

— Elena! Dă-ţi drumul! Dă-ţi drumul şi eu o să te prind!

Ce ciudat, se gândi Elena, ca într-un vis. Dragostea lui şi panica ei îi distorsionaseră cumva vocea… facându-1 să sune diferit. Făcându-1 să sune aproape ca…

— Elena! Sunt alături de tine!

…ca Damon.

Scuturată din visul ei, Elena se uită în jos. Şi acolo îl văzu pe Damon, stând protector în faţa lui Meredith, cu ochii ridicaţi către ea, cu braţele întinse în sus.

Era alături de ea.

— Meredith, continuă el, fată, nu e momentul să fii somnambulă! Prietena ta are nevoie de tine! Elena are nevoie de tine!

Încet, fără vlagă, Meredith îşi ridică faţa. Şi Elena văzu cum chipul ei se animă şi prinde viaţă când ochii i se opriră pe

tremurul marilor aripi aurii.

— Elena! strigă Meredith. Sunt alături de tine! Elena!

De unde ştiuse să spună asta? Răspunsul era... că ea era Meredith... şi Meredith ştia întotdeauna ce să spună.

Şi acum strigătul îşi găsi un ecou în altă voce, a lui Matt.

— Elena! strigă el, ca o aclamaţie. Sunt alături de tine, Elena!

Şi vocea adâncă a doctoriţei Alpert:

— Elena! Sunt alături de tine, Elena!

Şi vocea doamnei Flowers, surprinzător de puternică:

— Elena! Sunt alături de tine, Elena!

Şi chiar şi biata Bonnie:

— Elena! Suntem alături de tine, Elena!

În vreme ce în adâncul inimii ei, adevăratul Stefan şopti:

— Sunt cu tine, îngerul meu!

Nu o scăpă pe Misao. Era ca şi cum marile aripi aurii prinseseră un curent de aer; de fapt, aproape că o ridicară drept în sus, necontrolat, dar într-un fel sau altul reuşi să-şi păstreze echilibrul. Tot se mai uita în jos, şi văzu cum din ochi îi alunecă lacrimi care cad către braţele întinse ale lui Damon. Elena nu ştia de ce plânge, dar o parte din lacrimi erau de regret pentru că se îndoise de el.

Pentru că Damon nu numai că era de partea ei. Dacă nu se înşela, chiar era dispus să moară pentru ea — sfida moartea pentru ea. Se aruncă în lianele şi plantele încolăcite care se întindeau către Meredith şi Elena.

Elena avusese nevoie doar de o singură clipă pentru a o înşfăca pe Misao, dar Shinichi deja sărea vgy către Elena, în forma lui de vulpe, cu botul rânjit, vrând să-i sfâşie gâtul. Nu era o vulpe obişnuită — Shinichi era aproape la fel de mare cât un lup — oricum cât un câine de talie mare — şi la fel de rău ca un jder.

Acum întreaga platformă era un labirint de liane, cârcei şi rugi, iar Shinichi era ridicat de ei. Elena nu ştia în ce parte să se ferească. Avea nevoie de timp, şi avea nevoie să plece de aici.

Iar Caroline nu făcea decât să ţipe.

Şi atunci Elena văzu scăparea. O breşă în liane, în care se aruncă, ştiind în subconştientul ei că se arunca în acelaşi timp şi peste balustradă, şi reuşind într-un fel să-şi ţină degetele

încleştate în părul lui Misao. De fapt, era probabil o experienţă îngrozitor de dureroasă pentru femela kitsune, care se legăna asemenea unui pendul sub ea.

Elena reuşi să arunce o singură privire peste umăr şi îl zări pe Damon mişcându-se mai repede decât orice văzuse ea vreodată. O ţinea acum în braţe pe Meredith şi o împingea printr-o deschizătură care ducea la uşa cupolei. In clipa în care Meredith păşi prin ea, îşi făcu apariţia jos, pe pământ, unde alergă spre altarul pe care zăcea întinsă Bonnie, dar se ciocni de unul dintre Oamenii-Copaci. Pentru o clipă, când Damon se uită către Elena, privirile li se întâlniră şi ceva ca un curent electric trecu între ele. Privirea aceea o făcu pe Elena să se înfioare din cap până-n picioare.

Apoi se concentră din nou: Caroline continua să ţipe; Misao îşi folosea biciul pentru a se prinde de piciorul Elenei, şi striga către Oamenii-Copaci să o ridice. Elena trebuia să zboare mai sus. Habar nu avea cum reuşea să-şi controleze aripile de funigei, dar nimic nu părea să le oprească; şi ele se supuneau oricărei dorinţe ale ei, de parcă le avea dintotdeauna. Şmecheria era să nu se gândească în ce fel să ajungă undeva, ci doar să-şi închipuie că se află acolo.

Pe de altă parte, Oamenii-Copaci creşteau. Era

ca într-un coşmar cu uriaşi al unui copil, şi la început Elena avu senzaţia că ea era cea care se micşora. Dar acele creaturi hidoase depăşeau acum în înălţime casa, iar ramurile lor din vârf, ca nişte şerpi, o şfichiuiau peste picioare, în vreme ce Misao o lovea cu biciul ei. Jeanşii Elenei erau acum nişte zdrenţe. îşi înghiţi un strigăt de durere.

Trebuie să zbor mai sus.

Pot s-o fac. O să vă salvez pe toţi.

Eu cred.

Mai repede decât o pasăre colibri, ţâşni din nou în sus în aerul limpede, ţinând-o încă pe Misao de părul ei lung negru şi stacojiu. Iar Misao ţipa, ţipete la care vocea lui Shinichi răspundea în ecou, în vreme ce se lupta cu Damon.

Şi apoi, exact aşa cum plănuiseră ea cu Damon, exact aşa cum ea şi Damon speraseră, Misao îşi luă adevărata formă şi Elena ţinea de ceafa o vulpe mare şi grea, care se zbătea în mâna ei.

Urmă un moment dificil când Elena încercă să-şi recapete

echilibrul. Trebui să-şi aducă aminte că era mai mare greutatea în spate, pentru că Misao avea şase cozi şi atârna mai greu în locul care la o vulpe adevărată ar fi fost cel mai uşor.

Acum ajunsese din nou pe creanga pe care stătuse înainte, şi rămase acolo, pentru a privi scena de sub ea, căci Oamenii-Copaci erau prea înceţi pentru a ţine pasul cu ea. Totul mersese perfect conform planului, numai că Damon, dintre toţi, uitase ceea ce trebuia să facă. Departe de a se fi întors la starea de posedat, îi păcălise într-un mod minunat pe Shinichi şi Misao — ca, de altfel, şi pe Elena. Acum, conform planului lor, trebuia să se ocupe de privitorii nevinovaţi, lăsând-o pe Elena să îl atragă mai departe pe Shinichi.

În schimb, ceva înlăuntrul lui părea să fi cedat în faţa tensiunii şi el izbea în mod metodic capul lui

Shinichi de zidul casei, strigând:

— Blestemat... să fii! Unde... e... fratele... meu?

— Aş... putea să te omor... în clipa asta..., strigă la rândul lui Shinichi, dar abia mai răsufla.

Damon nu era un oponent prea comod.

— Fă-o! replică imediat Damon. Şi pe urmă ea... — arătă către Elena, cocoţată în copac — o să-i taie gâtul soră-tii!

Dispreţul lui Shinichi era ucigător.

— Vrei să cred că o fată cu o asemenea aură o să omoare...

Vine uneori un moment în care trebuie să pui piciorul în prag. Iar pentru Elena, strălucitoare în sfidarea şi gloria ei, acela era momentul. Trase adânc aer în piept, ceru iertare Universului, şi se aplecă, ţinând foarfeca deschisă. Apoi strânse cât putu de tare.

Şi o coadă de vulpe, neagră cu vârful stacojiu, căzu răsucindu-se către pământ, în vreme ce Misao ţipa de durere şi furie. Coada se zbătu în aer în vreme ce cădea, şi rămase jos, în mijlocul luminişului, zvârcolindu-se ca un şarpe care nu fusese încă înfrânt. Apoi deveni transparentă şi dispăru.

Acesta fu momentul în care Shinichi ţipă cu adevărat:

— Ştii ce-ai făcut, curvă proastă? Acum eu o să nărui totul asupra ta! O să te sfâşii în bucăţi!

— Oh, da, sigur că aşa o să faci. Dar mai întâi, spuse Damon, rostind fiecare cuvânt clar şi hotărât, va trebui să mă înfrângi pe mine.

Elena abia înregistră aceste cuvinte. Nu-i fusese uşor să strângă acea foarfecă. însemnase să se gân- dească la Meredith, cum stătuse cu foarfeca în mâinile ei, şi la Bonnie, întinsă pe altar, şi la Matt, mai devreme, zbătându-se pe pământ. Şi la doamna Flowers, şi la cele trei fetiţe rătăcite, şi la Isobel, şi — foarte mult — la Stefan.

Dar în vreme ce, pentru prima oară în viaţa ei, rănea pe cineva cu propriile ei mâini, avu brusc un sentiment ciudat de responsabilitate — o nouă răspundere. Ca şi cum un vânt de gheaţă i-ar fi dat pe spate părul şi i-ar fi spus, privind-o în faţa amorţită, cu răsuflarea tăiată: Nici o dată fără motiv. Nici o dată fără să fie nevoie. Niciodată dacă mai există şi o altă soluţie.

Elena simţi cum înăuntrul ei se maturizează dintr-odată. Prea repede pentru a avea timp să spună la revedere copilăriei, devenise o luptătoare.

— Aţi crezut cu toţii că nu sunt în stare să lupt, strigă ea către grupul de jos. V-aţi înşelat. Aţi crezut că sunt lipsită de putere. Şi aici v-aţi înşelat. Şi am de gând să-mi folosesc şi ultimul strop de Putere în lupta asta, pentru că voi, gemenilor, sunteţi nişte adevăraţi monştri. Nu, sunteţi... ceva odios. Şi dacă mor, o să zac alături de Honoria Fell şi o să am din nou grijă de Fell’s Church.

Fell’s Church o să putrezească şi o să moară zvârcolindu-se sub viermi, rosti o voce lângă urechea ei, şi era o voce adâncă, de bas, total diferită de ţipătul ascuţit al lui Misao. Elena ştiu, în clipa în care se întoarse, că pinul era cel care vorbise. O creangă tare şi solzoasă, încărcată de ace ascuţite, lipicioase de răşină, o lovi peste mijloc, dezechilibrând-o — şi făcând-o să-şi desfacă fără să vrea mâinile. Imediat Misao scăpă, şi se ascunse printre ramurile ca de pom de Crăciun ale pinului.

— Copacii... răi... se duc... în... Iad, strigă Elena,

punându-şi toată greutatea corpului în mişcarea de a înfige foarfeca la baza crengii care încercase să o strivească.

Copacul încercă să-şi tragă creanga, dar Elena răsuci

foarfeca în coaja întunecată, rănită, simţindu-se uşurată când văzu că o bucată mare din ea se desprinde, lăsând doar o dâră lungă de răşină în locul unde fusese.

Apoi o căută cu privirea pe Misao. Vulpii nu îi era aşa de uşor pe cât crezuse Elena să coboare din copac. Elena se uită la

smocul de cozi. Ciudat, nu se vedea nici un ciot, nici sânge, nici un semn că vulpea fusese rănită.

Oare din cauza asta nu se transforma în om? Din cauză că îşi pierduse o coadă? Chiar dacă ar fi fost goală atunci când devenea fiinţă umană — aşa cum spuneau unele poveşti cu vârcolaci — ar coborî mult mai uşor din copac.

Pentru că Misao părea să se fi hotărât în cele din urmă să aleagă metoda de coborâre înceată dar sigură — să lase ca fiecare ram să îi apuce pe rând trupul de vulpe şi să-1 treacă ramului de jos. Ceea ce însemna că se afla la doar trei metri sub Elena.

Şi tot ce avea Elena de făcut era să-şi dea drumul să alunece peste ace până la ea şi apoi — cu ajutorul aripilor sau prin alte mijloace — să se oprească. Dacă Elena credea în aripile ei. Dacă pinul nu o arunca din el.

— Te mişti prea încet, strigă Elena.

Apoi începu să se lase în jos pentru a acoperi dis- tanţa — nu foarte mare dacă se gândea la lungimea trupului ei omenesc — până la ţinta ei.

Dar o văzu pe Bonnie.

Trupul subţire al lui Bonnie zăcea tot pe altar, alb şi părând îngheţat. Dar acum patru dintre hidoşii Oameni-Copaci o apucaseră de mâini şi de picioare. Deja trăgeau atât de tare că o ridicaseră în aer.

Iar Bonnie era conştientă. Dar nu ţipa. Nu scotea nici un sunet pentru a atrage atenţia asupra ei, şi Elena îşi dădu seama, cu o strângere de inimă de dragoste şi groază şi disperare, că de aceea nu se zbătuse şi nu făcuse gălăgie nici înainte. Voia ca actorii principali să-şi ducă lupta până la capăt fără a avea şi grija de a o salva pe ea.

Oamenii-Copaci se traseră în spate.

Faţa lui Bonnie se contorsionă în agonie.

Elena trebuia să o prindă pe Misao. Avea nevoie de cheia dublă a vulpilor pentru a-1 elibera pe Stefan, şi singurii care îi puteau spune unde se afla cheia erau Misao şi Shinichi. Se uită la întunericul de deasupra ei şi observă că părea ceva mai puţin sumbru decât atunci când îl văzuse ultima oară, iar cerul era un gri-închis tremurător în loc de negru profund — dar de acolo nu avea cum să primească nici un ajutor. Se uită în jos. Misao se mişca puţin mai repede către salvare. Dacă Elena o lăsa să

scape... Stefan era iubirea ei. Dar Bonnie. .. Bonnie era prietena ei... încă din copilărie...

Şi apoi văzu Planul B.

Damon se lupta cu Shinichi — sau încerca să o facă.

Dar Shinichi era întotdeauna la un deget de locul în care ajungea pumnul lui Damon. Pe de altă parte, pumnii lui Shinichi întotdeauna faceau contact cu ţinta lor, iar acum faţa lui Damon era o mască însângerată.

— Folosiţi lemn! îi îndemna cu un ţipăt Misao, şi purtarea ei copilărească dispăruse. Bărbaţi idioţi ce sunteţi, nu vă gândiţi decât pumnii

Shinichi rupse un stâlp de pe platformă, cu o singură mână, arătându-şi adevărata forţă. Damon zâmbi plin de beatitudine. Avea să-i placă grozav asta — ştia Elena — chiar dacă însemna atâtea răni mărunte pe care aveau să le provoace aşchiile acelea de lemn.

Şi exact acum Elena strigă:

— Damon, uită-te în jos!

Vocea ei părea lipsită de vlagă şi abia auzită în cacofonia de ţipete şi plânsete şi strigăte furioase din jurul ei.

— Damon! Uită-te în jos... la Bonnie!

Până acum nimic nu fusese în stare să-i distrugă concentrarea lui Damon — părea hotărât să afle unde era ţinut Stefan, sau să-1 omoare pe Shinichi în încercarea lui.

Acum, spre surprinderea Elenei, capul lui Damon zvâcni imediat. Se uită în jos.

— O cuşcă, strigă Shinichi. Clădiţi-mi o cuşcă.

Şi ramurile copacilor se aplecară din toate părţile,

Adunându-se, pentru a-i închide pe el şi pe Damon în mica lor lume, ca nişte zăbrele ce-i înconjurau.

Oamenii-Copaci se aplecară şi mai mult în afară. Şi, fără să vrea, Bonnie ţipă.

— Vezi? râse Shinichi. Fiecare dintre prietenii tăi o să moară în acea agonie... sau chiar şi mai rău. Unul câte unul, o să vă distrugem!

Acesta fu momentul în care Damon păru într-ade- văr să înnebunească. începu să se mişte ca argintul viu, ca o flacără muşcătoare, ca un animal cu reflexe mult mai rapide decât cele ale lui Shinichi. Acum în mâna lui apăruse o sabie, fără îndoială adusă acolo de cheia magică, şi sabia reteză ramurile în clipa în

care ramurile se întinseră către el pentru a-1 prinde.

Şi apoi Damon era în aer, sărind peste balustradă pentru a doua oară în acea noapte.

De data asta, echilibrul lui se dovedi perfect şi, departe de a-şi rupe vreun os, ateriză graţios, ca o felină, chiar lângă Bonnie. Şi apoi sabia lui fulgera în aer, descriind un arc, măturând totul din jurul lui Bonnie, retezând vârfurile tari, ca nişte degete, ale crengilor care o ţineau.

O clipă mai târziu, Bonnie era ridicată, ţinută în sus de Damon, care sărea cu uşurinţă de pe altarul improvizat şi dispărea în umbrele din jurul casei.

Elena respiră adânc, după ce-şi ţinuse răsuflarea, şi se întoarse la propriile ei treburi. Dar inima îi bătea acum mult mai puternic şi mai repede, plină de bucurie şi mândrie şi gratitudine, pe când aluneca în jos, pe acele tăioase şi dureroase, aproape trecând pe lângă Misao, care era trasă din calea ei — dar nu suficient de repede.

Elena reuşi să apuce cu putere, strâns, ceafa vulpii. Misao scoase un urlet jalnic şi ciudat de animal şi îşi înfipse dinţii în mâna Elenei, cu atâta putere încât Elena avu senzaţia că aveau să se unească în carnea ei. îşi muşcă buza până când simţi cum ţâşneşte sângele, încercând să nu ţipe.

Să fii strivită, şi să mori, şi să devii lut roditor, spuse copacul în urechea Elenei. De data asta îmi poţi hrăni rubedeniile.

Vocea era foarte bătrână, răutăcioasă şi foarte, foarte înfricoşătoare.

Picioarele Elenei reacţionară fără să se oprească pentru a cere sfatul minţii. împinseră cu putere şi apoi aripile aurii de fluture se desfăcură din nou, fără să bată, ci doar vălurind uşor, ţinând-o pe Elena nemişcată în aer deasupra altarului.

Trase în sus, către faţa ei — dar nu foarte aproa- pe — botul vulpii care mârâia.

— Unde sunt cele două bucăţi ale cheii de vulpe? întrebă ea. Spune-mi, sau o să-ţi mai tai o coadă. Jur că o fac. Nu te păcăli singură — nu e vorba doar de mândria pe care o pierzi, nu-i aşa? Cozile sunt Puterea ta. Cum ar fi să nu ai absolut nici una?

— Ca şi cum aş fi om — cu excepţia ta, ciudato. Acum Misao râdea din nou, în felul ei gâfâit de câine, cu urechile de vulpe lipite de cap.

— Răspunde-mi la întrebare!

— De parcă ai înţelege tu răspunsurile mele. Dacă ţi-aş spune că una e în instrumentul de argint al privighetorii, asta te-ar lămuri în vreun fel?

— Poate că da, dacă ai explica ceva mai clar!

— Dacă ţi-aş spune că una a fost îngropată în sala de bal al lui Blodwedd, ai putea să o găseşti?

Din nou, vulpea rânji gâfâit, în vreme ce îi dădea

Elenei indicii care nu duceau nicăieri — sau oriunde.

— Astea sunt răspunsurile tale?

— Nu! ţipă brusc Misao şi o lovi cu picioarele, ca şi cum ar fi fost nişte labe de câine care râcâie frenetic în pământ.

Doar că pământul era stomacul Elenei, şi ea simţi picioarele râcâitoare ca şi cum i-ar putea găuri maţele. Simţi cum i se rupe camizolul.

— Ţi-am spus, nu mă joc! strigă Elena

Ridică vulpea cu braţul stâng, chiar dacă o durea de oboseală. Cu mâna dreaptă, potrivi foarfeca.

— Care e prima parte a cheii? întrebă Elena.

— Găseşte-o singură! N-ai decât întreaga lume în care să cauţi, şi pe lângă asta şi fiecare tufiş!

Vulpea se repezi din nou la gâtul ei, şi dinţii ei albi chiar îi atinseră carnea Elenei.

Elena îşi forţă braţul să o ridice şi mai mult pe Misao.

— Te-am avertizat, aşa că să nu spui că n-ai ştiut, sau că ai vreun motiv să te plângi!

Strânse foarfeca.

Misao scoase un ţipăt ascuţit care se pierdu aproape în zgomotul general. Elena, care se simţea din ce în ce mai obosită, spuse:

— Eşti o mincinoasă desăvârşită, aşa-i? Uită-te în jos dacă vrei. Nu ţi-am tăiat nimic. Doar ai auzit clinchetul foarfecii şi ai ţipat.

Misao aproape că-i băgă o gheară în ochi. Aşa deci. Acum, pentru Elena nu mai existau probleme de etică sau morală. Ea nu provoca durere, ci pur şi simplu slăbea Puterea. Foarfeca făcu clic, clic, clic, iar Misao ţipă şi o blestemă, dar sub ele Oamenii-Copaci se chirceau.

— Unde e prima parte a cheii?

— Dă-mi drumul şi o să-ţi spun.

Dintr-odată, vocea lui Misao nu mai era atât de ascuţită.

— Pe onoarea ta... asta dacă poţi s-o spui fără să râzi?

— Pe onoarea şi cuvântul meu de kitsune. Te rog! Nu poţi să laşi o vulpe fără coada ei adevărată! De aceea cele pe care le-ai tăiat nu m-au durut. Ele sunt însemne ale onoarei. Dar adevărata mea coadă e în mijloc, are vârful alb, şi dacă mi-o tai o să vezi sânge şi o să rămână un ciot.

Misao părea foarte speriată, şi gata să coopereze. Elena ştia să judece oamenii şi avea intuiţie, şi atât mintea cât şi inima îi spuneau că nu aibă încredere în creatura asta. Dar voia atât de mult să creadă, să spere...

Coborând încet, într-un arc larg, pentru ca vulpea să se apropie de pământ — nu cedă tentaţiei de a-i da drumul să cadă de la douăzeci de metri — Elena spuse:

— Ei? Pe onoarea ta, care sunt răspunsurile? Şase Oameni-Copaci reveniră la viaţă şi se repeziră la ea, cu ramuri-degete lacome, apucătoare.

Dar Elena nu fusese luată total prin surprindere.

Ea nu-i dăduse drumul lui Misao complet, ci doar îşi slăbise strânsoarea. Acum îşi încleştă mai bine degetele în ceafa ei.

Un val de putere o inundă, şi se înălţă repede în aer, trecând rapid pe lângă platformă, cu un Shinichi furios şi o Caroline care plângea. Apoi Elena întâlni privirea lui Damon. Ochii lui erau plini de o mândrie intensă, arzătoare, pentru ea. Simţi cum o copleşeşte o emoţie la fel de intensă şi de arzătoare.

— Eu nu sunt înger, anunţă ea celor care încă nu reuşiseră să înţeleagă asta, din grupul care o privea. Eu nu sunt înger şi nu sunt spirit. Sunt Elena Gilbert, şi am fost în Cealaltă Lume. Iar acum sunt gata să fac orice trebuie făcut, ceea ce pare să includă şi nişte şuturi în fund!

Se auzi un zgomot puternic, pe care la început nu-1 identifică. Apoi îşi dădu seama că erau ceilalţi — erau prietenele ei. Doamna Flowers şi doctoriţa

Alpert, Matt şi chiar sălbatica de Isobel. O aclamau — şi îi vedea bine pentru că dintr-odată curtea din spate era în plină lumină.

Eu fac asta? se întrebă Elena, şi îşi dădu seama că, într-un fel sau altul, ea o făcea. Ea lumina poiana în care se înălţa casa doamnei Flowers, în vreme ce pădurea din jur rămânea

întunecată.

Poate că pot întinde lumina, îşi spuse. Să transform Pădurea Veche în ceva mai tânăr şi mai puţin malefic.

Dacă ar fi avut mai multă experienţă, n-ar fi încercat niciodată aşa ceva. Dar în acel loc şi acel moment Elena simţi că poate face orice. Se uită repede în jurul ei, în cele patru direcţii ale Pădurii Vechi, şi strigă: "Aripile Purificării şi privi cum aripile mari de fluture, iridescente, ca o spumă, se înalţă şi se deschid larg, şi apoi tot mai larg, şi se tot întind.

Deveni conştientă de tăcere, de faptul că era atât de extaziată de ceea ce făcea, încât nici zbaterile lui Misao nu mai contau. Era o tăcere care îi aducea aminte de ceva: de cele mai frumoase frânturi de muzică ce se uneau într-un singur sunet armonios, puternic.

Şi apoi Puterea izbucni din ea — nu o Putere dis-trugătoare precum cea pe care o trimisese de atâtea ori Damon, ci o Putere a reînnoirii, a primăverii, a iubirii, tinereţii şi purificării. Şi Elena văzu cum lumina se întinde tot mai departe, şi copacii devin mai mici şi mai familiari, cu mai multe luminişuri printre arbuşti şi tufişuri. Spinii şi lianele dispărură.

Pe pământ, întinzându-se ca un cerc ce se tot lărgeşte, se deschideau flori multicolore, pâlcuri de violete delicate şi brazde de haţmaţucă, şi măceşi căţăraţi peste tot. Era atât de frumos încât simţi o durere în inimă.

Misao şuieră. Elena ieşi în cele din urmă din transă şi se uită în jurul ei — şi văzu că hidoşii Oameni-Copaci dispăruseră în lumina puternică a soarelui, iar în locul lor era un petic lat de măcriş, unde din loc în loc se aflau copaci fosilizaţi cu forme ciudate. Unii păreau aproape umani. Pentru o clipă, Elena privi scena, nedumerită, şi apoi îşi dădu seama ce altceva era schimbat. Toţi oamenii adevăraţi dispăruseră.

— N-ar fi trebuit să te aduc niciodată aici!

Şi asta, spre surprinderea Elenei, era vocea lui Misao. Vorbea cu fratele ei.

— Ai stricat totul din cauza fetei ăleia. Shinichi no baka!

— Idioată eşti tu! strigă Shinichi la Misao.

Onore! Te porţi exact aşa cum vor ei...

— Şi ce altceva ar trebui să fac?

— Te-am auzit cum îi dădeai fetei indicii, mârâi Shinichi. Ai face orice de dragul cozilor tale, egoistă ce...

— Tu-mi spui asta? Când tu nu ţi-ai pierdut nici măcar o singură coadă?

— Doar pentru că sunt mai iute...

Misao îi tăie vorba.

— Asta-i o minciună şi tu ştii bine! Ia-ţi vorba înapoi!

— Eşti prea slabă ca să lupţi! Ar fi trebuit să fugi de mult! Nu veni să-mi plângi pe umăr!

— Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti mie aşa!

Şi Misao se smulse din strânsoarea Elenei şi îl atacă pe Shinichi. Shinichi se înşelase. Misao era o luptătoare bună. Într-o clipă se încleştară, rostogolindu-se de colo-colo, pe când îşi schimbau întruna forma. Păr negru şi stacojiu zbură în aer. Din ghemul de trupuri care se învârteau se auzeau fragmente de dialog:

— ...tot n-o să găsească cheile...

— ...oricum nu pe amândouă...

— ...chiar dacă le-ar găsi...

— ...la ce-ar ajuta...

— ...tot ar trebui să-1 găsească pe băiat...

— ...eu zic că e corect să-i lăsăm să încerce...

Oribilul chicotit ascuţit al lui Misao.

— ...şi să vedem ce găsesc...

— ...în Shi no Shi!

Brusc, lupta se încheie şi amândoi îşi recăpătară forma umană. Erau epuizaţi, dar Elena îşi dădea seama că ea nu mai avea ce face dacă ei hotărau să lupte din nou.

În schimb, Shinichi spuse:

— Sparg globul. Aici — se întoarse către Damon şi închise ochii — e locul în care se află preţiosul tău frate. Pun globul în mintea ta — dacă poţi decoda harta. Şi odată ajuns acolo, o să mori. Să nu zici că nu te-am avertizat. Apoi se înclină în faţa Elenei şi îi spuse: îmi pare rău că o să mori şi tu. Dar te-am imortalizat într-o odă.

Măceş şi romaniţă, Liliac şi stânjenei, Zâmbetul dulce-al Elenei Alungă iarna dintre ei. Clopoţei şi violete, Degeţel şi brebenea, cum unduieşte iarba Când păşeşte ea.

Sub picioru-i moale Flori albe răsar în vale...

— Aş prefera să aud o explicaţie simplă a locului în care se află cheile, îi spuse Elena lui Shinichi, ştiind că după acel cântec nu avea să mai afle nimic de la Misao. Sincer, m-am

săturat până peste cap de toate porcăriile tale.

Observă că din nou toată lumea o privea lung şi îşi dădu seama de ce. Simţea o diferenţă în vocea ei, în ţinută, în felul de a vorbi. Dar în primul rând, în interiorul ei, ceea ce simţea era libertate.

— Asta e tot ce îţi oferim, spuse Shinichi. O să le lăsăm acolo unde sunt. Găseşte-le folosindu-te de indicii — sau prin alte mijloace, dacă poţi.

Îi făcu Elenei cu ochiul şi se întoarse cu spatele la ea, pentru a se confrunta cu Nemesis — palidă şi tremurândă.

Caroline. Orice ar mai fi făcut în ultimele câteva minute, oricum plânsese, îşi frecase ochii şi îşi frânsese mâinile — sau cel puţin asta bănui Elena uitându-se la cum şi pe unde se întindea machiajul ei.

— Şi tu? îi spuse ea lui Shinichi. Şi tu?

Shinichi îi aruncă zâmbetul lui leneş.

— Şi eu ce?

— Şi tu eşti înnebunit după ea? Ii faci cântece... îi dai indicii cum să-1 găsească pe Stefan...

— Nu sunt nişte indicii prea bune, îi spuse Shinichi consolator şi zâmbi din nou.

Caroline încercă să îl lovească, dar el îi prinse pumnul.

— Şi ai impresia că acum o să pleci?

Vocea ei era tare şi ascuţită, aproape un urlet — nu ca ţipătul lui Misao, care putea să spargă o oglindă în mii de cioburi, dar cu un vibrato la fel de înspăimântător.

— Ştiu că o să plec. Aruncă o privire către Misao, care stătea bosumflată. După ce mai rezolv o problemă. Dar nu cu tine.

Elena se încordă din nou, dar Caroline încerca să îl atace din nou pe Shinichi.

— După ceea ce mi-ai spus? După tot ce mi-ai spus?

Shinichi o măsură din cap până-n picioare, părând să o vadă abia acum cu adevărat pentru întâia oară. Părea şi sincer uimit.

— Tot ce ţi-am spus? întrebă. Am mai vorbit noi înainte de seara asta?

Se auzi un chicotit ascuţit. Toată lumea se răsuci. Misao chicotea, cu mâinile la gură.

— Ţi-am folosit imaginea, îi spuse ea fratelui ei, cu ochii în jos, ca şi cum mărturisea o greşeală minoră. Şi vocea. In

oglindă, când îi dădeam
ordine, încerca să-şi revină după un tip care a părăsit-o. I-am spus că m-am îndrăgostit de ea şi că voiam să mă răzbun pe duşmanii ei — dacă făcea câteva lucruri mărunte pentru mine.

— Ca de pildă să răspândească malachii printre fetiţe, spuse mohorât Damon.

Misao chicoti din nou.

— Şi câţiva băieţi. Ştiu cum e când ai malachii ăia înăuntrul tău. Nu doare deloc. Sunt pur şi simplu... acolo.

— Ţi s-a întâmplat vreodată ca unul să te forţeze să faci nişte lucruri pe care nu voiai să le faci? întrebă Elena hotărâtă, simţindu-şi ochii albaştri arzând. Crezi că asta ar durea, Misao?

— Nu erai tu? întrebă Caroline, continuând să îl privească pe Shinichi; era clar că nu putea ţine
pasul cu scenariul. Nu erai tu?

El oftă, cu o urmă de zâmbet pe buze.

— Nu eram eu. Părul auriu mă distruge, mă tem. Auriu... sau roşu de foc pe negru, adăugă repede, aruncând o privire către sora lui.

— Aşadar, totul a fost o minciună, spuse Caroline, şi, pentru o clipă, disperarea care i se citea pe chip păru mai mare decât furia, şi nu era depăşită decât de tristeţe. Eşti doar un alt fan al Elenei.

— Ascultă, spuse Elena hotărâtă, eu nu-1 vreau. Îl urăsc. Singurul care mă interesează e Stefan.

— Oh, el e singurul? întrebă Damon, cu o privire către Matt, care se apropiase de ei cu Bonnie în braţe, în timp ce avea loc lupta dintre vulpi.

Doamna Flowers şi doctoriţa Alpert îl urmaseră.

— Ştii ce vreau să spun, îi zise Elena lui Damon.

Damon ridică din umeri.

— Multe mândre cu plete aurii şi moi ajung mirese pentru ţărănoi, murmură, apoi clătină din cap. De ce spun asemenea aiureli?

Trupul lui vânos părea mai înalt decât Shinichi.

— E doar un efect rezidual... după ce ai fost po- sedat. .. ştii tu. Shinichi flutură din mâini, cu ochii tot la Elena. Tiparele gândirii mele...

Părea să se prefigureze o altă luptă, dar apoi Damon doar zâmbi şi spuse, cu ochii îngustaţi:

— Aşadar, ai lăsat-o pe Misao să facă ce voia cu oraşul ăsta în vreme ce tu umblai după mine şi Elena.

Şi...

— Mutt, spuse Damon repede, automat.

— Voiam să spun Stefan, îl corectă Elena. Nu, aş zice că Matt a fost victima uneia din micile scheme ale lui Misao şi Caroline înainte ca eu şi el să dăm de tine când erai complet posedat.

— Şi acum crezi că poţi să pleci pur şi simplu, spuse Caroline, cu o voce tremurătoare, ameninţătoare.

— Plecăm amândoi, spuse Shinichi, pe un ton crispat.

— Caroline, stai puţin, spuse Elena. Pot să te ajut — cu Aripile Purificării. Eşti controlată de un malach.

— N-am nevoie de ajutorul tău! Am nevoie de un soţ!

Se lăsă o tăcere profundă pe acoperiş. Nici măcar Matt nu interveni.

— Sau măcar un logodnic, murmură Caroline, cu o mână pe abdomen. Familia mea ar accepta şi asta.

— O s-o rezolvăm noi, spuse încet Elena — apoi cu hotărâre în glas: Caroline, crede-mă.

— N-aş crede în tine nici dacă...

Caroline rosti o obscenitate, apoi scuipă în direcţia Elenei. Şi apoi tăcu, din proprie voinţă sau pentru că malachul din interiorul ei vru aşa.

— Să ne întoarcem la treburile noastre, spuse Shinichi. Ia să vedem, preţul nostru pentru indicii şi locaţie e o bucată de memorie. Să zicem... din mo- mentul în care l-am întâlnit prima oară pe Damon şi până acum. Luată din mintea lui Damon.

Zâmbi răutăcios.

— Nu poţi să faci asta! Elena simţi cum o cuprinde panica, strângându-i inima şi apoi revărsându-i-se în tot trupul. Acum Damon e diferit: şi-a adus aminte de multe lucruri — s-a schimbat. Dacă îi iei amintirile...

— Aşa vor dispărea şi drăguţele lui de schimbări, îi spuse Shinichi. Ai prefera să-ţi iau ţie amintirile?

— Da!

— Dar tu ai fost singura care ai auzit indiciile despre cheie. Şi în orice caz, nu vreau să văd lucrurile prin ochii tăi. Vreau să te văd... prin ochii lui.

Acum, Elena era gata să se lupte din nou. Dar Damon spuse,

detaşându-se deja:

— Haide, ia ce vrei. Dar dacă nu pleci imediat după aceea din oraş, o să-ţi iau eu capul cu foarfeca aia.

— De acord.

— Nu, Damon...

— Îl vrei înapoi pe Stefan?

— Nu cu preţul ăsta!

— Păcat, interveni Shinichi. Altă variantă nu mai există.

— Damon! Te rog... gândeşte-te!

— M-am gândit. In primul rând, e vina mea că malachii s-au răspândit atât de mult. Este vina mea că nu am cercetat ce se întâmpla cu Caroline. Nu mi-a păsat ce se întâmpla cu oamenii atâta vreme cât nou-sosiţii stăteau departe de mine. Dar pot să mă revanşez de unele lucruri pe care le-am făcut, găsindu-1 pe Stefan. Se întoarse puţin către ea, cu vechiul lui zâmbet nepăsător pe buze. In definitiv, e treaba mea să am grijă de fratele meu.

— Damon... ascultă-mă.

Dar Damon se uita la Shinichi.

— De acord, spuse. Accept înţelegerea cu tine.

39

Am câştigat bătălia, dar nu şi războiul, spuse tristă Elena. Credea că era a doua zi după lupta lor cu gemenii kitsune. De fapt, nu era sigură de nimic, în afară de faptul că era vie, că Stefan era undeva departe şi că Damon era din nou ca înainte.

— Poate pentru că nu l-am avut aici pe scumpul meu frate, spuse el, ca pentru a-i confirma asta.

Mergeau în Ferrariul lui, încercând să găsească Jaguarul Elenei — în lumea reală.

Elena îl ignoră. Ignoră şi şuierul încet dar destul de enervant care venea dintr-un aparat pe care îl instalase Damon, care nu era radio şi din care păreau să se audă doar nişte voci şi zgomot static.

Un nou soi de tăbliţă Ouija? Audio în loc de toate literele alea obositoare?

Elena se simţi străbătută de un fior.

— Ţi-ai dat cuvântul că o să mergi cu mine să îl căutăm. Jur pe… pe Cealaltă Lume.

— Îmi spui că am făcut-o, şi tu nu minţi — nu, nu pe mine. Pot să-ţi citesc expresia de pe chip acum, că eşti umană. Dacă mi-am dat cuvântul, atunci mi-am dat cuvântul.

Umană? se întrebă Elena. Oare chiar sunt? Ce sunt eu — cu soiul de Puteri pe care le am? Chiar şi Damon poate vedea că Pădurea Veche s-a schimbat în lumea reală. Nu mai e o pădure străveche, pe jumătate moartă. E plină de flori de primăvară în plină vară. E viaţă peste tot.

— Şi în orice caz, aşa o să fiu mai mult timp singur cu tine — prinţesa mea a întunericului.

Şi ne-am întors din nou la asta, îşi spuse Elena obosită. Dar m-ar părăsi în clipa asta dacă i-aş spune că am râs şi am păşit într-o poiană împreună

— iar el a îngenuncheat pentru a-mi potrivi scăunelul de picioare. Chiar şi eu încep să mă întreb dacă asta chiar s-a întâmplat.

Se simţi o uşoară hurducătură — atât cât se putea simţi cu stilul de a conduce al lui Damon.

— L-am nimerit! strigă el încântat — iar când Elena se întoarse, gata să tragă de volan pentru a-1 face să oprească — adăugă calm şi detaşat: Pentru informaţia ta, era o bucată de cauciuc. Nu există multe animale negre, arcuite şi groase de câteva zeci de centimetri.

Elena nu spuse nimic. Ce era de spus la glumele ciudate ale lui Damon? Dar în adâncul inimii ei se simţi uşurată că lui Damon nu-i plăcea să calce animale mici şi blănoase doar de distracţie.

O să fiu singură cu el multă vreme, se gândi ea — şi apoi îşi dădu seama că mai exista un motiv pentru care nu-i putea spune pur şi simplu lui Damon să tacă sau să dispară. Shinichi pusese locaţia celulei lui Stefan în mintea lui Damon, nu a ei. Avea nevoie disperată de el, să o ducă în acel loc şi să se lupte cu cel sau cei care îl ţineau captiv pe Stefan.

Dar era în regulă dacă el uitase că ea are unele Puteri. Ceva de care avea să se folosească la nevoie.

Exact în acea clipă, Damon exclamă:

— Ce nai…, şi se aplecă să răsucească butonul acelui aparat care nu era radio.

— ...Repetăm: toate unităţile să îl caute pe numitul Matthew Honeycutt, sex masculin, alb, 1,83 m, păr blond, ochi albaştri...

— Ce e asta? întrebă pe un ton sever Elena.

— Un radio scanner de poliţie. Dacă vrei să poţi trăi pe acest mare pământ al libertăţii, e mai bine să ştii când trebuie să fugi...

— Damon, nu începe cu stilul tău de viaţă. Te în- trebam ce e chestia asta cu Matt.

— Se pare că în cele din urmă s-au hotărât să-1 aresteze. Caroline nu s-a bucurat de cine ştie ce răzbunare aseară, şi bănuiesc că încearcă din nou acum.

— Atunci trebuie să-1 găsim noi primii — orice se poate întâmpla dacă rămâne în Fell's Church. Dar nu poate să-şi ia maşina, şi în asta nu încape. Ce facem?

— Ce-ar fi să-1 lăsăm în grija poliţiei?

— Nu, te rog. Trebuie să..., începu Elena, când într-un luminiş în stânga lor, ca o viziune trimisă de Cel de Sus ca semn că îi aprobă planul, apăru Jaguarul.

— Aia e maşina pe care o luăm, îi spuse ea lui Damon pe un ton hotărât. Cel puţin e încăpătoare. Dacă vrei să ai gadgetul ăla al poliţiei în ea, atunci mai bine te-ai apuca să-1 demontezi de aici.

— Dar...

— Eu mă duc să-1 găsesc pe Matt. Sunt singura pe care o s-o asculte. Pe urmă lăsăm Ferrariul în Pădure — sau îl aruncăm în râpă, dacă vrei.

— Oh, râpa, neapărat.

— De fapt, e posibil să nu avem timp pentru asta. O să-1 lăsăm pur şi simplu în Pădure.

Matt se uită lung la Elena.

— Nu, nu vreau să fug.

Elena îşi îndreptă ochii albaştri spre el, cu cea mai intensă privire de care era în stare.

— Matt, urcă în maşină. Acum. Trebuie s-o faci. Tatăl lui Caroline e înrudit cu judecătorul care a semnat ordinul de arestare. E un adevărat linşaj, zice Meredith. Chiar şi Meredith îţi spune să fugi. Nu, n-ai nevoie de haine; o să găsim noi haine.

— Dar... dar... nu e adevărat...

— Or s-o facă ei să fie adevărat. Caroline o să plângă şi o să suspine. N-am crezut niciodată că o fată e în stare să facă aşa

ceva ca să se răzbune, dar Caroline e unică. Şi e nebună.

— Dar...

— Am spus, urcă în maşină. Or să ajungă aici dintr-o clipă într-alta. Deja au fost acasă la tine şi la Meredith. Şi de fapt, ce cauţi la Bonnie?

Bonnie şi Matt se priviră.

— Aăă... arunc doar o privire la maşina mamei lui Bonnie, spuse Matt. I-a murit din nou motorul, şi...

— Nu contează! Vino cu mine! Bonnie, ce faci? Iar o suni pe Meredith?

Bonnie tresări uşor şi murmură "Da".

— Spune-i la revedere, şi că o iubim şi pa. Ai grijă de oraş... păstrăm legătura...

Pe când Jaguarul roşu se îndepărta, Bonnie spuse în telefon:

— Ai avut dreptate. Pleacă. Nu ştiu dacă Damon merge şi el — nu era în maşină. Ascultă câteva clipe, apoi spuse: Okay, aşa fac. Pe curând, închise telefonul şi intră în acţiune.

Dragă Jurnalule, Astăzi am fugit de acasă.

Cred că de fapt nu poţi numi asta fugă de acasă când ai aproape optsprezece ani şi pleci cu propria ta maşină — şi, în primul rând, când nimeni nu ştia că erai acasă. Aşa că o să spun doar că în noaptea asta sunt o fugară.

Cealaltă chestie oarecum şocantă este că am fugit de acasă cu doi tipi diferiţi Şi nici unul dintre ei nu e iubitul meu.

Spun asta, dar nu pot să nu-mi aduc aminte de unele lucruri Privirea lui Matt în luminiş — sincer cred că era gata să moară ca să mă apere. Nu pot să nu mă gândesc la ceea ce am însemnat odată unul pentru altul Ochii aceia albaştri... oh, nu ştiu ce e cu mine!

Şi Damon. Ştiu acum că există viaţă sub toate acele straturi nenumărate de piatră cu care şi-a înconjurat sufletul. Este ascunsă foarte adânc, dar este acolo. Dacă e să fiu sinceră cu mine, trebuie să recunosc că el tulbură ceva adânc în mine, care mă face să mă în fior — o parte din însăşi fiinţa mea pe care nu o înţeleg.

Oh, Elena! Opreşte-te, în clipa asta! Nu poţi să te apropii de acea parte întunecată a ta, mai ales acum

Când ai Putere. Nu îndrăzni să te apropii de ea. Totul este diferit acum. Trebuie să fii mai responsabilă (ceva la care nu te

pricepi absolut deloc!).

Iar Meredith n-o să fie nici ea aici să mă ajute să

fiu responsabilă. Cum o să meargă chestia asta? Damon şi Matt în aceeaşi maşină? împreună, într-o călătorie cu maşina în necunoscut? îţi poţi închipui aşa ceva? în noaptea asta era foarte târziu şi Matt era atât de năucit de toată situaţia încât .nu a putut să înţeleagă totul. Iar Damon doar zâmbea afectat. Dar mâine o să fie furibund, ştiu bine.

Tot mă mai gândesc ce păcat e că Shinichi i-a luat lui Damon Aripile Izbăvirii odată cu amintirile. Dar sunt ferm convinsă că în adâncul lui există o părticică micuţă din Damon care îşi aduce aminte cum era el atunci când am fost împreună. Şi acum el trebuie să fie mai rău ca oricând pentru a dovedi că ceea ce îşi aminteşte a fost doar o minciună.

Şi de vreme ce tu citeşti asta, Damon — ştiu că într-un fel sau altul o să pui mâna pe Jurnal şi o să-ţi bagi nasul în el — o să-ţi spun că ai fost o persoană drăguţă un timp, chiar DRĂGUŢĂ, şi a fost o adevărată plăcere. Am stat de vorbă. Chiar am râs — la aceleaşi glume. Şi tu... ai fost foarte blând. Iar acum spui: "Nee, asta e o altă schemă de-a Elenei ca să mă facă să cred că pot să mă schimb cu totul, dar eu ştiu încotro mă îndrept şi nu-mi pasă."Asta îţi aduce cumva aminte de ceva, Damon? Ai rostit tu recent cuvintele astea către cineva? Şi dacă nu, cum de le ştiu eu? Nu s-ar putea ca de data asta să spun adevărul?

Acum o să uit că îţi pătezi onoarea citind lucruri secrete care nu îţi aparţin. Ce altceva?

În primul rând mi-e dor de Stefan, în al doilea, nu m-am pregătit ca lumea pentru asta. Matt şi cu mine ne-am abătut pe la pensiune şi el a înșfăcat banii pe care mi i-a lăsat Stefan, în vreme ce eu am înșfăcat un braţ de haine din dulap — Dumnezeu ştie ce am luat: tricourile lui Bonnie şi pantalonii lui Meredith, şi nici o cămaşă de noapte decentă de-a mea.

Dar cel puţin te am pe tine, dragul meu prieten, un dar pe care Stefan îl păstra pentru mine. Oricum, adevărul e că niciodată nu mi-a plăcut de fapt să scriu într-un fişier numit, Jurnal". Paginile albe sunt mai degrabă genul meu.

În al treilea, mi-e dor de Stefan. Mi-e atât de dor

de el încât plâng în vreme ce scriu despre haine. Pare că de-asta plâng ceea ce mă face îngrozitor de superficială. Oh,

câteodată îmi vine pur şi simplu să ţip.

În al patrulea, vreau să ţip acum. Doar când ne-am întors în Fell's Church am descoperit ce orori au lăsat în urma lor malachii. Mai există o a patra fetiţă care cred că e posedată la fel ca Tami, Kristin şi Ava — nu mi-am putut da seama prea bine, aşa că n-am reuşit să fac nimic. Am senzaţia că o să mai auzim despre chestia asta cu posedarea.

În al cincilea, cel mai rău lucru dintre toate e ce s-a întâmplat în casa Saitou. Isobel e la spital, cu nişte infecţii cumplite în toate locurile unde şi-a făcut piercingurile. Obaasan, aşa cum îi spune toată lumea bunicii lui Isobel, nu era moartă, aşa cum au crezut paramedicii când au ajuns prima dată la ea. Era într-o transă profundă — încercând să ia legătura cu noi. N-o să ştiu niciodată dacă o parte din curajul meu, din încrederea în mine, i se datorează de fapt ei.

Dar în living era Jim Bryce. El avea… oh, nici nu pot să scriu despre asta. El a fost căpitanul echipei de baschet! Dar îşi mâncase bucăţi din trup: toată mâna stângă, degetele de la mâna dreaptă, buzele. Şi îşi băgase un creion prin ureche în creier. Au spus (am auzit asta de la Tyrone Alpert, nepotul doctoriţei) că se numeşte sindromul Lesch-Nyhan (E scris corect? Doar l-am auzit pronunţat.) şi că e o boală rară, dar mai sunt şi alţii ca el. Asta e ce spun doctorii. Eu spun că a fost un malach care l-a silit să facă asta. Dar n-au vrut să mă lase să-l văd şi să încerc să scot creatura din el.

Nici măcar nu-mi dau seama dacă e viu. Nu-mi dau seama dacă e mort. Or să-l ducă într-un soi de ospiciu unde ţin cazurile de durată.

Aici am eşuat. Eu am eşuat. N-a fost vina lui Jim Bryce. El şi-a petrecut doar o noapte cu Caroline, şi pe urmă i-a dat malachul prietenei lui, Isobel, şi surorii sale Tami. Pe urmă, Caroline şi Tami l-au dat mai departe altora. Au încercat să i-l dea şi lui Matt, dar el nu le-a lăsat.

În al şaselea, cele trei fetiţe care în mod clar l-au avut în ele se aflau sub ordinele lui Misao, din ceea ce a spus Shinichi. Ele spun că nu-şi aduc aminte absolut nimic despre felul în care s-au împodobit sau cum le-au făcut diverse propuneri indecente străinilor. Nu par să-şi amintească nimic din perioada în care au fost posedate, şi acum se poartă ca nişte fetiţe total diferite. Drăguţe, liniştite. Dacă aş putea să cred că Misao a renunţat

atât de uşor, atunci aş fi sigură că ele or să fie bine.

Mai rău e când mă gândesc la Caroline. Cândva mi-a fost prietenă, iar acum... ei bine, acum cred că are nevoie de ajutor mai mult ca oricând. Damon a pus mâna pe jurnalele ei — şi-a ţinut jurnalul înregistrându-se pe video, şi am văzut-o cum vorbea cu oglinda... şi cum oglinda îi răspundea. De cele mai multe ori oglinda îi reflecta imaginea, dar câteodată, la începutul sau la sfârşitul întâlnirii, era chipul lui Shinichi. E frumuşel, deşi puţin cam nebun. înţeleg cum a putut Caroline să se îndrăgostească de el şi să accepte să fie purtătoarea malachului în oraş.

S-a terminat cu asta. Mi-am folosit cele din urmă Puteri pe care ştiu că le am pentru a scoate malachul din fetele alea.

Caroline, desigur a vrut să mă lase să mă apropii de ea.

Şi pe urmă, fost acele cuvinte fatale ale lui Caroline: "Am nevoie de un soţ!" Orice fată ştie ce înseamnă asta. Orice fată simte milă pentru cea care le rosteşte, chiar şi dacă nu sunt prietene.

Caroline şi Tyler Smallwood au fost împreună până în urmă cu două săptămâni. Caroline a fost cea care l-a părăsit, spune Meredith, iar răpirea ei pentru Klaus a fost răzbunarea lui Tyler. Dar dacă înainte de asta cei doi s-au culcat fără nici o protecţie (şi Caroline e suficient de proastă ca s-o facă), cu siguranţă ştia că e însărcinată şi căuta un alt tip atunci când Shinichi şi-a făcut apariţia în oraş. (Ceea ce s-a întâmplat exact înainte ca eu... să revin la viaţă.) Acum, Caroline încearcă să îl învinuiască pentru asta pe Matt. A fost pur şi simplu ghinion că ea a spus că s-a întâmplat în aceeaşi noapte în care malachul l-a atacat pe Matt, iar bătrânul din Paza de Cartier l-a văzut pe Matt ajungând acasă şi pierzându-şi cunoştinţa la volan, ca şi cum ar fi fost beat sau drogat.

Sau poate că nu a fost deloc doar un simplu ghinion. Poate că şi asta a făcut parte din jocurile lui Misao.

Acum o să mă culc. Prea multe gânduri. Prea multe griji. Şi oh, ce dor mi-e de Stefan! El m-ar ajuta să mă descurc cu toate grijile astea în felul lui blând dar înţelept.

Eu dorm în maşină, cu uşile încuiate. Băieţii dorm afară. Cel puţin, aşa facem acum — la insistenţa lor. Măcar în asta s-au pus de acord.

Nu cred că Shinichi şi Misao or să stea prea mult timp

departe de Fell' s Church. Nu ştiu dacă or să-l lase în pace câteva zile, sau săptămâni, sau câteva luni, dar Misao se va vindeca şi în cele din urmă or să se întoarcă amândoi să pună mâna pe noi.

Asta înseamnă că Damon, Matt şi cu mine… suntem fugari în două lumi.

Şi habar n-am ce-o să se întâmple mâine.

Elena…